

Giới thiệu Ngút Trời

Truyện Ngút Trời của tác giả Phong Phiêu Tuyết thuộc thể loại truyện xuyên không trọng sinh rất hấp dẫn với các bạn nữ. Được phá cách tung hoành trong khi kiếp trước lại hoàn toàn khác.

Đối với thế giới sau khi nàng trọng sinh điều mà đề nàng sinh tồn đó là thay đổi thế giới này! Nàng giống như vịt con xấu xí lại trở thành nhân vật phong vân đệ nhất trong thành – tiểu thiếp của thiếu thành chủ thiên tài phong hoa tuyệt đại, cũng trở thành cái đích ngắm cho mọi nữ nhân trong thành.

Và rồi nàng sẽ bắt đầu từ đầu với những ý tưởng thay đổi cả thế giới như vậy! Mời các bạn cùng đọc truyện để khám phá con người thật của nàng sau khi trọng sinh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Trùng sinh dị thế

Edit: Tinh Linh

“... Hạ Hình Viêm, ngươi cũng không tự nhìn xem bộ dáng lời thôi của mình, mặt mũi của Hạ gia đều do ngươi mà mất hết, nếu Nghiêm đại ca xảy ra chuyện gì, ngươi cho dù có mười cái mạng cũng không đủ trả đâu!”

Thanh âm huyền não ồn ào không ngừng vang lên bên tai, so với con gà bị cắt tiết còn muốn chói tai hơn.

Nằm trên giường là một nữ tử nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch so với người chết không khác là bao, mặc dù quần áo đẹp đẽ quý giá, nhưng lại nhẵn nhụi, đôi chỗ còn dính phải bùn đất, lộ vẻ lòi thối.

Nàng thế nhưng trọng sinh?

Không ngờ rằng nàng giết người vô số thế nhưng còn có cơ hội trọng sinh, ông Trời đối với nàng tốt vậy sao?

Hạ Hình Viêm là tên thân thể này, đại tiểu thư của một đại gia tộc trong Y Lạc thành, đã không còn mẫu thân để che chở cộng thêm tư chất không tốt nên thường xuyên bị đàn em thiếp của phụ thân hành hạ.

Đến thời thiếu nữ hoài xuân, ái mộ thiếu thành chủ kinh tài tuyệt đỉnh – Nghiêm Cảnh thủ, hôm nay biết được thiếu thành chủ tổ chức yến hội, Hạ Hình Viêm lập tức cầm lễ vật tốt nhất mà mình có được trông mong chạy tới, nào biết đâu rằng nàng ăn mặc lòi thối lếch thếch đột nhiên xuất hiện, làm cho Nghiêm Cảnh Thủ cả kinh trực tiếp theo bản năng phòng vệ — một cước đem nàng đá lên trên cây.

Hạ gia trước mặt các gia tộc mất hết thế diện, oán hận đưa nàng trở về.

Vừa nhớ đến ánh mắt cười nhạo của tiểu thư ở các gia tộc khác, cả người Hạ An Tiệp liền khó chịu, vì sao nàng lại có một tỷ tỷ vừa lòi thối lỗ mãng vừa không có đầu óc chứ?

“... Ngươi rốt cuộc có đầu óc hay không? Yến hội lần này là để thiếu thành chủ tuyển thê tử, ngươi tự nhiên chạy tới phá đám, còn ăn mặc bản hèn, ngươi không biết xấu hổ, nhưng Hạ gia chúng ta còn không muốn bị mất mặt đâu! Ngươi...”

“Câm miệng!” Một tiếng quát sắc bén vang lên làm cho Hạ An Tiệp cả kinh, lời nói chưa hết đành nuốt lại vào miệng, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm người phát ra âm thanh.

Nàng ta dám bảo nàng câm miệng?

Hạ Hình Viêm chậm rãi mở mắt ra: “Nói đủ rồi chứ? Nói đủ rồi thì lập tức đi ra ngoài.”

Hạ An Tiệp ngẩn người, lập tức hoàn hồn lại, nàng ta dựa vào cái gì dám ra lệnh cho nàng?

“Hạ Hình Viêm, ngươi tự cho mình là ai chứ?” Hạ An Tiệp cất cao thanh âm, tựa như là câu bị dẫm phải đuôi.

“Đương nhiên là tỷ tỷ của ngươi, Hạ gia đại tiểu thư.” Hạ Hình Viêm đứng dậy, đi về phía Hạ An Tiệp.

Theo mỗi một bước chân của nàng, khí thế trên người vô hình càng ngày càng tăng, tích tụ nên áp lực cường đại, Hạ An Tiệp đột nhiên cảm thấy trong lòng thực khó chịu, cực kì không thoải mái.

Không kìm lòng được muốn lần trốn Hạ Hình Viêm, bước chân nhấc lên, lui về phía sau hai bước.

“Đi ra ngoài.” Hạ Hình Viêm đứng lúc quát lớn một tiếng, Hạ An Tiếp hốt hoảng chạy trốn chết, thẳng đến khi đã chạy ra ngoài phòng nàng mới thoát khỏi áp lực khiến người ta hít thở không thông kia, bắt đầu hồn hển thở dốc lại.

Lòng còn run run vỗ vỗ ngực, sợ hãi quay đầu nhìn cửa phòng của Hạ Hình Viêm, thật đáng sợ, vừa rồi còn tưởng rằng chính mình sẽ chết ở trong đó.

Ân?

Bàn tay đang vỗ ngực đột nhiên dừng lại, Hạ An Tiếp lúc này mới phản ứng lại, bản thân mình làm gì phải sợ Hạ Hình Viêm?

“Nhị tiểu thư, lão gia cho tìm người ạ!” Thanh âm cung kính của nha hoàn vang lên vừa vặn giải vây giúp Hạ An Tiếp, mắt vẫn nhìn cửa phòng của Hạ Hình Viêm, trong lòng tự an ủi nghĩ.

Nàng không phải sợ Hạ Hình Viêm mà là phụ thân đang có việc tìm nàng.

Trong phòng Hạ Hình Viêm gãi gãi đầu, trong đầu là trí nhớ kế thừa từ chủ nhân thân thể này, nhưng nàng còn có chút không quá thích ứng, nhất là chẳng biết tại sao trong đầu nàng chỉ tràn ngập hình ảnh của một nam tử tuấn mĩ — Nghiêm Cảnh Thủ.

Hai mươi tuổi đã là cấp chín linh sĩ, ở đây là thế giới lấy linh lực làm chủ, cấp bậc linh lực quyết định địa vị của một người.

Nghiêm Cảnh Thủ là một trong những người trẻ tuổi nổi bật nhất ở Y Lạc thành, hơn nữa hắn còn là thiếu thành chủ, sau lưng có thể lực cường đại, ngày sau muốn cấp bậc linh lực tăng lên so với người bình thường dễ dàng hơn rất nhiều.

“Linh sĩ.” Hạ Hình Viêm vuốt cằm, căn cứ theo trí nhớ trước đây, nàng hình như là một linh sĩ gần đột phá cấp năm mà chỉ cần ra đường là đâu đâu cũng bắt gặp, căn bản là không có linh lực siêu phàm gì, khó trách bị người trong gia tộc khinh thường.

Như vậy không thể được a.

Hạ Hình Viêm giơ hai tay lên trước mặt, dùng sức nắm chặt, không có thực lực làm sao có thể hảo hảo sống sót?

Bàn tay từ trong lòng lấy ra một hộp gấm, cách một tiếng, bên trong là vật gì đó được bao lại bằng tơ lụa, cẩn thận mở ra từng lớp lụa mỏng cuối cùng hiện ra một viên tinh thạch xinh đẹp, hoa văn tinh tế, mỹ lệ không nói nên lời.

Đây là thứ mà “nàng” muốn tặng cho Nghiêm Cảnh Thủ.

“Nha đầu ngọc, nam nhân kia không đáng để ngươi coi trọng.” Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng mỉm cười, ngón tay khẽ động, đem hộp gấm đóng lại, cất kĩ.

“Tình huống hiện tại không quá tốt a.” Hạ Hình Viêm cảm thán, nàng hiện tại thật sự là tứ cố vô thân, “Ai... Phiền toái.”

Nàng vốn là một người rất lười, bây giờ lại muốn nàng đối mặt với tình huống phức tạp như vậy, phải giải quyết rất nhiều vấn đề, thật sự là làm trái bản tính của nàng.

Bất quá, nếu đã ở trong thân thể này, nàng cũng không thể không làm một ít việc.

“Đại tiểu thư, lão gia gọi ngươi.” Nha hoàn lại tới truyền lệnh, thái độ hoàn toàn bất đồng so với lúc này khi thỉnh Hạ An Tiếp, cho dù nàng ta là đại tiểu thư thì thế nào?

Không có núi dựa vào, lại không có thực lực thì đại tiểu thư có khi còn không bằng cả một hạ nhân.

Nghĩ đến đây, nha hoàn lại bổ sung một câu: “Thiếu thành chủ đến đây.”

Nói xong, hai gò má mắt tự nhiên nổi lên ửng hồng.

Nữ tử nào mà chẳng có chút tư xuân, nhất là khi đối mặt với một nam tử kinh tài tuyệt phẩm như vậy.

Thiếu thành chủ là đối tượng ái mộ của nữ tử toàn thành, nhưng không phải nàng ghen tị mà có tình hạ thấp đại tiểu thư nhà mình, mà chỉ bằng bộ dáng lôi thôi cả ngày của đại tiểu thư, làm sao có thể xứng đôi với thiếu thành chủ.

Lần này thế nhưng còn lỗ mãng khiến thiếu thành chủ bị kinh hách, thật sự là đáng chết.

Thiếu thành chủ không hổ là thiếu thành chủ, quả thật rất phong độ cư xử đúng mực, cho dù là vậy vẫn đến tận cửa thăm đại tiểu thư, thật không biết đây là phúc khí mấy đời của đại tiểu thư.

Hạ Hình Viêm nhìn vẻ mặt khinh thường của nha hoàn đứng trước mặt mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, môi đỏ mọng khẽ mở, chậm rãi phun ra hai chữ: “Không rảnh.”

Hai chữ lạnh như băng trực tiếp đem nha hoàn đang đắm chìm vào mộng mơ tương tư cả kinh mà tỉnh táo lại, bất khả tư nghị* nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

* Bất khả tư nghị: khó tin, không thể tưởng tượng nổi.

Kính hải lần này khiến nha hoàn ngay cả ba chữ đại tiểu thư thứ bậc phân biệt đều quên kêu.

“Đi ra ngoài.” Hạ Hinh Viêm cũng không có thời gian rảnh rồi cùng một cái nha hoàn lẳng phí vỗ mồm.

Khí thế đã từng rèn luyện giữa ranh giới sinh tử mỏng manh, há một cái nha hoàn có thể chống lại?

Nhìn nha hoàn nghiêng ngả lão đảo chạy đi, Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, nếu người đáng ghét đã rời khỏi, nàng cũng nên lo chuyện của mình thôi.

Nha hoàn bị Hạ Hinh Viêm dọa chạy, tới ngoài sân mới phản ứng lại, nàng tại sao lại sợ đại tiểu thư?

Hừ, thiếu thành chủ đến thăm, nàng ta thế nhưng không nể mặt mà từ chối quả thật là không biết xấu hổ.

Nàng liền bẩm báo hết thấy chi tiết, để xem lão gia giáo huấn nàng ta như thế nào.

Thiếu thành chủ là người có thể đắc tội sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Bị tập kích trong huyết động

Edit: Tinh Linh

“Đem nghịch nữ kia bắt tới đây!” Sau khi nghe nha hoàn hồi bẩm, Hạ gia lão gia Hạ Nghĩa Bình giận dữ đem cái bàn đập nát.

Vừa thấy lão gia giận dữ như thế, nha hoàn vừa rồi đi gọi Hạ Hinh Viêm âm thầm cười trộm, ai bảo nàng ta vừa rồi ở trước mặt nàng tỏ ra uy phong, nàng thật muốn nhìn xem lát nữa Hạ Hinh Viêm sẽ bị lão gia phạt như thế nào.

“Hạ tộc trưởng, có thể là vừa rồi thương thế của Hạ tiểu thư nghiêm trọng, là tại hạ đến không đúng lúc.” Trái ngược với Hạ Nghĩa Bình thịnh nộ, lúc này thanh âm vang lên là như vậy tao nhã, làm cho người ta vừa nghe, liền toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Một thân trường sam lam sắc đơn giản trên người, không có quá nhiều trang sức, chỉ vẻn vẹn một tấm ngọc bội bên hông.

Tóc dài đen sẫm dùng trăm bạch ngọc cài lên, đơn giản mà gọn gàng, không có một sợi tóc rũ xuống.

Cả người thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái lại thực thoải mái.

Mặt như quan ngọc, mắt như hàn sao, đôi môi hoàn mỹ ẩn ẩn có chút ý cười, khuôn mặt tuấn lãng khiến người ta cảm thấy đây người ôn hòa như ngọc.

“Thiếu thành chủ đừng nói như vậy, là tiểu nữ không hiểu chuyện.” Hạ Nghĩa Bình liên tục xua tay, oán hận trong lòng đối với Hạ Hinh Viêm tăng lên.

Đắc tội với ai thì không đắc tội thế nhưng lại đắc tội với thiếu thành chủ, đúng là cái nha đầu không hiểu chuyện.

“Thiếu thành chủ, đều là tỷ tỷ của ta không tốt, ngày sau chúng ta nhất định đưa tỷ tỷ đến đăng môn tạ tội.” Hạ An Tiệp ở một bên vội vàng tiếp lời, đáng lẽ lúc này nàng không có tư cách để nói chuyện, nhưng có thể nói chuyện cùng người ngưỡng mộ trong lòng của tất cả nữ tử Y Lạc thành, dù lát nữa có bị phụ thân mắng chết, nàng cũng muốn nói.

“Hạ tộc trưởng, thỉnh mong Hạ tiểu thư hảo hảo dưỡng thương, tại hạ liền cáo từ.” Nghiêm Cảnh Thủ đứng dậy ôm quyền, rồi đi.

Ra khỏi Hạ phủ, gã sai vặt bên cạnh Nghiêm Cảnh Thủ không khỏi tò mò hỏi: “Thiếu gia liền như vậy bỏ qua? Thái độ của Hạ Hinh Viêm kia rất là đáng giận đi?”

Thiếu gia nhà hắn tự mình tới cửa, Hạ Hinh Viêm cũng dám ra về làm bộ làm tịch, thật sự là quá càn rỡ.

Trên mặt Nghiêm Cảnh Thủ vẫn như trước tràn đầy ôn hòa ý cười, nhẹ nhàng nói một câu: “Đưa đến tận cửa không thích, lại tính chơi trò lạt mềm buộc chặt.”

Chỉ là trò hề như vậy đối với hắn hữu dụng sao?

Hạ Hình Viêm thật sự là đã khinh thường hắn.

Hắn – Nghiêm Cảnh Thủ là đệ nhất thiên tài Y Lạc thành, làm sao có thể để ý một đám dong tục nữ tử, hơn nữa còn là Hạ Hình Viêm, người mà cả ngày không biết cái gì gọi là nữ tử.

Trò hề còn con ấy thật sự là cực kì nhàm chán.

“Nhàm chán a.” Ngoài thành, trong rừng cây không người, Hạ Hình Viêm ngồi ở trên tảng đá nhàm chán ngáp.

Nàng lén chuồn ra Hạ phủ, ở bên ngoài đi dạo một vòng, thăm dò tình huống hiện tại.

Đây là thói quen của nàng, vô luận ở bất kì nơi nào đều thích tìm hiểu rõ chuyện tình chung quanh, điều đó giúp nàng lúc hành động thuận lợi hơn rất nhiều.

Nó cũng là nguyên nhân duy nhất mà tại sao nhiều năm qua nàng chưa bao giờ thất thủ.

Y Lạc thành rất lớn, nàng chỉ mới đi một vài nơi có vẻ phồn hoa, sắc trời cũng đã dần tối.

Mặc dù kế thừa trí nhớ trước đây của thân thể, nhưng với tính cách cẩn thận nàng vẫn muốn tự mình xem xét.

Thân phận này rất áp lực a, mẫu thân hình như là từ nhỏ đã qua đời, phụ thân cho tới nay đều chưa bao giờ đem ánh mắt dừng lại trên người nàng, lại nói về phương thức sinh tồn ở thế giới này — linh lực, không nói thì thôi nói rồi liền có vẻ thăm, cấp bốn linh sĩ.

Tư chất loại này xem như là loại bình thường trong thiên hạ, khó trách bà ngoại không đau cậu không thương.

Sau này rời khỏi Y Lạc thành nàng phải làm sao bây giờ?

“Ai...” Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Hạ Hình Viêm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cần phải trở về rồi.

Vừa muốn xoay người, một trận đau đớn từ chân truyền đến, như sóng mây, ngồi xổm xuống nhìn.

“Thật là xui xẻo.” Thấy rõ tình huống trước mắt, Hạ Hình Viêm bất đắc dĩ cười khổ, thể nhưng lại bị hòn đá bên cạnh đâm bị thương, nàng thật sự quá yếu rồi.

Vài giọt máu đỏ tươi rơi xuống, nhanh chóng thấm vào bùn đất, bỗng một cỗ hơi ấm theo mặt đất tỏa ra.

Hạ Hình Viêm hơi nhíu mày, đi tới bên cạnh hai bước, đó là nơi tỏa ra hơi ấm.

Trong lòng đất vì sao lại có nhiệt độ?

Dưới chân độ ẩm càng ngày càng tăng, Hạ Hình Viêm lẳng lặng nhìn, dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện một khe hở, chậm rãi mở, giống như là mặt đạo đã được người ta an bài tốt, lặng yên không một tiếng động mở ra.

Ấn ấn hồng quang từ trong lòng đất hiện ra, mang theo hơi nóng.

Trong lòng Hạ Hình Viêm mạnh mẽ nhảy dựng, chẳng lẽ bên trong có thứ tốt? Quang mang như vậy cũng chỉ có thời điểm Thiên Địa dị bảo chuẩn bị xuất thế mới xuất hiện.

Xem xét cửa động mơ hồ phiếm hồng quang kia mở ra miễn cưỡng có thể đi vào một người, trong đầu như có một thanh âm vang lên không ngừng thúc giục nàng đi qua đi qua.

Hạ Hình Viêm làm theo thanh âm kia đi qua, tới trước cửa động, nhìn thấy hồng quang càng ngày càng dày hơn, không tiếng động dự hoặc phát ra mảnh liệt.

Hạ Hình Viêm si mê tới gần, cả người tựa như bị mê muội, bước chân càng lúc càng nhanh, xem tư thế kia quả thực là chỉ hận không thể trực tiếp nhảy vào ngay lập tức.

Một hơi liền vọt tới cửa động, động tác của Hạ Hình Viêm không có chút đình trệ, nâng chân lên — một cước đem tảng đá lúc này ngồi đập xuống.

Nồng đậm hồng sắc quang mang đột nhiên tối sầm lại, tinh quang trong mắt Hạ Hình Viêm chợt lóe, chính là hiện tại!

Thả người nhảy xuống, đập hòn đá nhỏ nhảy vào.

“Ti bi.” Mới tiến vào huyết động còn chưa kịp thích ứng hồng sắc quang mang trước mắt, bên tai liền truyền đến một tiếng trầm thấp rống giận.

Tiếng rống giận lọt vào tai, Hạ Hình Viêm trong đầu liền toát ra một ý niệm, không phải nguy hiểm, mà là —— thanh âm này rất dễ nghe. (=.=!)

Ngẩng đầu nhìn qua, một đạo bóng dáng hồng sắc thon dài cao ngất, tóc dài đen sẫm tùy ý rối tung phía sau lưng, dài quá hông, giống như là thác nước

trút xuống, thuận hoạt lưu sướng*.

* Thuận hoạt lưu sướng: mọi người cứ hiểu nôm na là tóc mượt, trơn bóng đi, ta dốt vẫn không tìm được từ thích hợp >”

Mây kiếm hơi nhú, mâu quang trong suốt, thế nhưng lại làm cho nàng trong nháy mắt hoảng hốt, giống như tại trong con người kia thấy được cửu thiên ngân hà, mũi anh tuần, bạc môi khinh mân (khẽ nhếch).

Cả người tựa như thiên ngoại trích tiên ngạo nghễ khí phách mà đứng quan sát thiên hạ như đang xem một ngọn núi nhỏ.

Hạ Hinh Viêm lẳng lẳng (sững sờ, ngây ngẩn) nhìn thẳng hồng y nam tử, còn chưa kịp tỉnh lại trong sắc đẹp trước mặt đã xoay người lại, bản năng thân thể nhắc nhở nàng có nguy hiểm.

Hạ Hinh Viêm thả người nhảy ra chỗ khác, ba* một tiếng vang lên ở sau người, theo bản năng nhìn lại, nơi vừa rồi nàng đứng nứt ra một khe hở chừng một thước.

* Ba: những nàng hay đọc truyện chắc biết là gì rồi, dành cho những nàng mới đọc đây, ba (啪) này là từ tượng thanh kiểu như phách, păng, đùng (tiếng súng nổ, tiếng đồ vật đổ vỡ...).

Nếu nàng vẫn còn đứng tại chỗ đó, chỉ sợ hiện tại đã bị chém thành hai nửa đi?

“Ngà? Một cái tứ cấp linh sĩ phản ứng lại sắc bén như vậy.” Thanh âm ngoài ý muốn có thể nghe được hồng y nam tử đối với thân thủ của nàng cảm thấy kinh ngạc.

Câu nói đầu tiên liền nói ra cấp bậc của Hạ Hinh Viêm, làm cho trong lòng nàng cả kinh, xem ra chính mình hình như đã gặp phải đối thủ lợi hại.

Một khi đã như vậy... Hạ Hinh Viêm đôi mắt nhẹ nhàng nhú, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Nơi này chưa có người trải qua, nếu là có, thời điểm khi nhìn thấy Hạ Hinh Viêm nhắm lại hai mắt, lập tức sẽ sợ tới mức toàn thân như nhũn ra.

Bởi vì, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, điều ấy nói lên nàng đã quyết định, không chết không ngừng.

Làm cho đệ nhất cao thủ của căn cứ ám sát quyết định không chết không ngừng, có thể nghĩ được người cuối cùng chết sẽ là ai.

Hồng y nam tử cũng thấy được Hạ Hinh Viêm nhắm lại hai mắt, thời điểm còn đang kỳ quái không biết nàng định ngoạn trò gì, đột nhiên, bóng người trước mắt nhất hoa (xẹt qua), tốc độ của nàng đột nhiên tăng lên hơn gấp hai lần.

Một hồi chém giết, dùng mệnh đánh cược, tại huyết động trong lòng đất không người biết đến đang diễn ra.

Trong rừng cây, cửa động lúc trước còn mở ra đã khép kín lại, nói cách khác, trừ phi Hạ Hinh Viêm đánh thắng hồng y nam tử, nếu không chỉ sợ nàng sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng đất.

Trong không gian phong kín, vang lên tiếng hít thở đều đều, chiến đấu đã diễn ra một khoảng thời gian, nhưng cả hai người đều không ai có hiện tượng hô hấp dồn dập.

Chỉ là trong tiếng thở đều đều đó, xen lẫn âm thanh tí tách của từng giọt nước rơi xuống đất.

“Đu ngoạn.” (ngoan này là ngoan độc hay ngoan tuyệt í ạ) Trong thanh âm băng lãnh của hồng y nam tử hàm chứa một tia tán dương không dễ phát hiện, nhìn cách không xa trước mặt Hạ Hinh Viêm.

Trên người nàng có vô số vết thương dữ tợn, đều là thời điểm vừa rồi lúc hai người giao chiến lưu lại.

Có vết thương thậm chí sâu đến tận xương cốt, nếu những vết thương này nhiều hơn một chút, Hạ Hinh Viêm chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay lập tức, nhưng riêng về điểm này, luôn ở thời khắc mấu chốt cực kỳ nguy hiểm nàng đều có thể thoát khỏi mà lui về phía sau tránh đi.

Vết máu tuôn ra đem quần áo nhiễm hồng, sắc mặt vì mất máu mà trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Thế nhưng lúc này Hạ Hinh Viêm bỗng mở ra hai mắt, môi trắng bệch chậm rãi gọi lên một cái tươi cười tà mị: “Người thua.”

Hồng y nam tử nhướng mày, còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của Hạ Hinh Viêm, đạo bóng dáng kia chợt đánh tới, tốc độ so với ban đầu còn nhanh hơn vài phần.

“Đi tìm chết!” Hồng y nam tử hiển nhiên đang tức giận, ra tay tàn nhẫn, nhất định muốn nàng bị mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Huyết sắc thông đạo

Edit: Tinh Linh

Động tác của Hạ Hinh Viêm cực nhanh, tả đột hữu tránh*, động tác nhanh đến mức tận cùng, nhưng thực chất lại không hề có chút lực công kích.

* Tả đột hữu tránh: bên trái xông lên bên phải né tránh.

Nếu nói là giao thủ còn không bằng nói đang thử đi, hành động quỷ dị như vậy khiến cho trong lòng hồng y nam tử xuất hiện hỏa khí (tức giận), lực lượng ngưng tụ, tính toán tốt vị trí mà Hạ Hinh Viêm sẽ ngã xuống liền trực tiếp đánh tới.

Oanh một tiếng nổ, công kích ở trên mặt đất nơi Hạ Hinh Viêm ngã xuống liền nổ tung, trực tiếp đem Hạ Hinh Viêm đánh bay ra, hướng bay đến chính là về phía hồng y nam tử.

Hồng y nam tử âm lãnh nở nụ cười, nàng còn bản lĩnh gì để trốn a?

Hạ Hinh Viêm lập tức lăn đến dưới chân hắn, thân thể vẫn không nhúc nhích, hồng y nam tử đắc ý gọi lên khoe môi, nhân loại cuồng vọng, dĩ nhiên vọng tưởng muốn giết hắn. Tay cao cao nâng lên, lòng bàn tay ngưng tụ quang mang màu đỏ, ần ần chuẩn bị ra tay, chỉ cần lực lượng đó đánh tới, Hạ Hinh Viêm chắc chắn hương tiêu ngọc vẫn (chết).

Đột nhiên lúc này, tươi cười trên mặt hồng y nam tử cứng đờ, bất khả tư nghị* từng mắt nhìn Hạ Hinh Viêm dưới chân hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Người làm cái gì?”

* Bất khả tư nghị: Khó tin, không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể Hạ Hinh Viêm trên mặt đất khẽ động, khó khăn nâng lên thân thể đầy vết thương, khuôn mặt trắng bệch tựa như giấy hiện ra nụ cười thắng lợi: “Ta đã sớm nói qua rồi, người thua.” Lúc này ngón tay trắng nõn của Hạ Hinh Viêm đang vuốt ve thương thức một cây ngân châm (trâm bạc) xinh đẹp, ngân châm dính máu trên người nàng, tỏa ra hồng sắc quang mang mỹ lệ không nói nên lời.

“Đi tìm chết.” Hồng y nam tử trong mắt sát khí thô bạo như gió lốc ngưng tụ, nhưng hồng quang trong tay hắn còn chưa kịp hạ xuống, thân thể đột nhiên run lên, bỗng mất đi tất cả khí lực.

“Quả nhiên hảo dụng (dùng tốt, có ích) a.” Tay phải Hạ Hinh Viêm dùng sức nắm chặt ngân châm, nhìn khuôn mặt biến sắc của hồng y nam tử, nhẹ nhàng cười một tiếng, khi sự hoảng sợ dần xuất hiện trong mắt hắn, tay phải lại càng dùng sức.

“Đừng...” Một tiếng kêu đau đớn từ trong miệng hồng y nam tử phát ra, thân thể thon dài mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất.

“Chắc chắc... Đây chính là nhược điểm của người đi.” Hạ Hinh Viêm cũng không đứng dậy, không phải là nàng chắc chắn rằng hồng y nam tử sẽ không trả thù, mà là hiện tại nàng một điểm khí lực đều không có, không thể động dậy. Lần này bị thương quá nặng.

“Người cố ý.” Hồng y nam tử lúc này mới hiểu được, vì sao đoạn cuối công kích của Hạ Hinh Viêm lại kì quái như vậy.

Hạ Hinh Viêm nở nụ cười: “Bất kể ta công kích như thế nào, người cũng không di chuyển ra khỏi chỗ người đang đứng, nếu không có gì cớ quái chẳng phải là quá kì lạ sao?”

Rõ ràng có vài lần chỉ cần tiến lên một chút, hắn đã có thể giết nàng, nhưng hắn cố tình không di chuyển một bước. Tình huống này nếu nhìn không ra được có điểm gì cớ quái thì thật uổng công nàng nhiều năm lần lộn như vậy.

Nghe được lời nói của Hạ Hinh Viêm, hồng y nam tử trong lòng giật mình, ngạc nhiên đánh giá Hạ Hinh Viêm. Vừa rồi lần lượt liều mạng công kích, dĩ nhiên là vì thử hắn, dùng mệnh đề thử, nữ nhân này thật sự là người điên.

“Đem vật đó đưa cho ta.” Hồng y nam tử ồ ồ thờ dốc, từng mắt nhìn Hạ Hinh Viêm. Hắn thật là quá sơ suất, thế nhưng lại bị một tiểu nữ oa tính kế.

“Muốn nó sao?” Hạ Hinh Viêm quơ quơ ngân châm trong tay, cười đến thực âm hiểm giả dối, “Người muốn thì liền đưa cho người, người nghĩ cũng thực ngây thơ a?”

“Người muốn thế nào?” Hồng y nam tử lạnh lùng liếc Hạ Hinh Viêm, hắn thật sự là sơ sót, hiện tại bị một nhân loại đùa giỡn.

Hạ Hinh Viêm cười tủm tỉm xem xét hồng y nam tử: “Người là linh thú phải không?” Đừng nói với nàng, một nhân loại tại nơi quý quái này có thể sống lâu như vậy.

“Đúng thì thế nào?” Hồng y nam tử hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải nhược điểm của hắn bị nàng nắm được, hắn đã sớm xé nát nàng.

“Cho người hai lựa chọn.” Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng gọi lên khoe môi, “Một là chết, còn hai, ngoan ngoãn theo ta rời khỏi đây.”

Nghe hai lựa chọn mà Hạ Hình Viêm đưa ra, hồng y nam tử đột nhiên một trận hoảng hốt. Từ khi nào, từ khi nào thì hắn lại bị một cấp bốn linh sĩ uy hiếp đến mức này.

Buồn cười!

Thật sự là buồn cười a!

Hóa ra hắn đã sa sút đến như vậy.

Cúi đầu, tiếng cười tràn ra bạc môi, tạo thành tiếng vọng phảng phất trong không gian. Tiếng cười thật dễ nghe, nhưng trong đó lại hàm chứa thê lương, khiến cho người ta nghe cũng cảm nhận được sâu sắc sự bi thương. Hắn kiên trì nhiều năm như vậy, nguyên lai hết thảy tất cả cố gắng bất quá chỉ là một trận chê cười.

“Một khi đã như vậy...” Hồng y nam tử bạc môi gọi lên một độ cong mỹ lệ, bàn tay chậm rãi ngưng tụ quang mang màu đỏ.

Hạ Hình Viêm nhìn nụ cười tuyệt mỹ cùng hàn mâu băng lãnh không có nửa điểm độ ấm kia của nam tử, môi đỏ mọng khẽ mở: “Ta mang ngươi rời đi, ra khỏi huyết động này, cho ngươi tự do.”

“Ngươi nói cái gì?” Hồng y nam tử kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hình Viêm, nhưng hắn không thể nhìn thấu đôi mắt của Hạ Hình Viêm, bởi nàng lúc này đang cúi đầu ngấm ngĩa ngán trầm trong tay.

“Vật này chỉ có con người mới có thể chạm vào đi.” Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng nói “Ta mang ngươi rời đi, ra khỏi huyết động, ngươi liền tự do.”

Hồng y nam tử trong lúc nhất thời không hề có chút phản ứng, lời nói của Hạ Hình Viêm có ý tứ gì, chỉ biết trở mắt tại chỗ ngơ ngác xuất thần.

Hạ Hình Viêm phốc xuy một tiếng nở nụ cười: “Thế nào, cho ngươi tự do ngươi còn mất hứng sao?” Ngẩng đầu đảo mắt nhìn chung quanh huyết động kỳ quái, Hạ Hình Viêm đem ý nghĩ của mình nói ra: “Thứ trói buộc ngươi trừ bỏ ngân trâm còn có huyết động này đi.”

“Rời khỏi huyết động ngươi liền tự do không phải sao?”

“Vì sao?” Hồng y nam tử chần chờ hỏi Hạ Hình Viêm, trong mắt là thật sâu ý muốn tìm tòi nghiên cứu, “Ngươi chẳng lẽ không muốn thu phục ta?” Có được trong tay một linh thú, đó chính là chuyện mà con người luôn tha thiết ước mơ, bao nhiêu quý tộc sẵn sàng trả thật nhiều tiền mồi cao thủ chỉ vì để có được một linh thú. Nàng chẳng lẽ sẽ buông tha một cơ hội tuyệt hảo như vậy?

“Ta cho ngươi tự do.” Hạ Hình Viêm cười khẽ. Nếu đôi thành một người khác có lẽ tình huống hiện tại sẽ không như thế này. Nhưng nàng khác với bọn họ, bởi vì nàng biết không có tự do là điều thống khổ đến cỡ nào, nàng không muốn nhìn thấy những người khác cũng phải thừa nhận thống khổ như thế.

Kì thật ở trong căn cứ, nàng chờ đợi thật lâu. Loại thuốc ở trong cơ thể họ không phải là không có cách giải, chỉ cần cố gắng nhịn đau hơn ba ngày ba đêm, sau này sẽ không bao giờ cần tiêm vào nữa. Nhưng mà không một ai có thể chịu đựng được, tất cả bọn họ đều bị đau đớn tra tấn trở nên yếu đuối mà bỏ cuộc.

Không ai biết, nàng căn bản đã không cần tiêm thuốc vào, sở dĩ không rời đi, chính là vì không muốn rời đi, đến một nơi mới bắt đầu lại cuộc sống, mấy chuyện kiểu này quá phiền toái, không hề phù hợp với tác phong của người lười biếng như nàng.

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?” Thanh âm đột ngột vang lên khiến Hạ Hình Viêm đang ngăn người tỉnh lại, hai mắt khôi phục tiêu cự thì đã thấy trước mắt xuất hiện một khuôn mặt tuấn tú cực lớn. Cho dù là ai, tại thời khắc cũng sẽ bị dọa nhảy dựng, Hạ Hình Viêm trực tiếp phản ứng theo bản năng, đưa tay lên tát một cái liền đánh bay hồng y nam tử.

“Ngươi~ đồ nữ nhân điên này, làm gì vậy?” Căn bản là hoàn toàn không ngờ tới bản thân sẽ bị đánh lén, hồng y nam tử nổi giận gầm lên một tiếng. Uống công hấn có lòng tốt đi qua kiểm tra xem nàng làm sao, thật sự là hảo tâm không hảo báo (có lòng tốt mà không được đền đáp tốt, xứng đáng).

“Ngươi rốt cuộc đã cân nhắc xong chưa?” Hạ Hình Viêm khôi phục sắc mặt lại bình thường, hỏi.

“Đương nhiên là rời khỏi đây.” Hồng y nam tử hừ nhẹ một tiếng, trừ phi đầu óc của hắn không bình thường, nếu không ai lại sẽ lựa chọn ở lại nơi này.

Hạ Hình Viêm đem ngân trâm cài lên đầu, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn xem cửa huyết động: “Bây giờ ta sẽ leo lên, ngươi có thể tự mình đi ra ngoài phải không?”

“Ân.” Hồng y nam tử gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, trong mắt hiện lên những tia sáng chảy bóng mà chính hắn cũng không nhận ra.

“Ngươi...” Hồng y nam tử thu hồi ánh mắt, vừa định nói tình trạng vết thương trên người của Hạ Hình Viêm không thích hợp để leo lên, lại phát hiện nữ tử một thân toàn những vết thương kia đã bắt đầu nắm chặt những hòn đá nhỏ, di chuyển lên trên.

Mỗi một lần nhấc tay, mỗi một lần dùng sức, đều khiến máu ở miệng vết thương trên người nàng trào ra, theo vách đá mà chảy xuống. Ở nơi nàng trôi qua, chậm rãi trải đều một vết máu dài.

Ngay tại lúc hồng y nam tử ngơ ngác xuất thần, còn chưa kịp để ý rõ ràng tư vị hiện tại trong lòng, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa động một lần nữa mở ra. Hạ Hình Viêm nắm chặt cửa động, hai tay dùng sức chống đỡ, cả người nhảy ra khỏi huyết động. Huyết động kì quái một lần nữa khép lại, không có

mây may một khe hở, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

“Ngươi muốn chết sao?” Hạ Hình Viêm còn chưa kịp nhà khí, trong đầu đột nhiên có một tiếng quát giống như sấm sét nổ vang, ầm ầm vang dội khiến nàng một trận choáng váng.

Mất máu quá nhiều cộng thêm thể lực bị xói mòn, Hạ Hình Viêm cảm thấy có chút hoảng hốt, ngay tại thời điểm chuẩn bị chìm vào bóng tối liền nhìn thấy hồng y nam tử vươn tay kháp (bóp) lấy cổ nàng. Hạ Hình Viêm nở nụ cười, xem ra nàng trọng sinh lần này có vẻ lỗ vốn, mới chỉ sống được có một ngày mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Vinh quang của Hạ Gia

Edit: Tinh Linh

Lúc nhìn nữ nhân bị hấn kháp (bóp) lấy cổ trong tay trước khi té xỉu còn thoải mái nở nụ cười, không biết vì sao, trong lòng hấn đột nhiên có chút không hiểu giạt mình. Hồng y nam tử thấp giọng mắng một tiếng: “Đáng chết.”

Ngoài dự kiến của hồng y nam tử là Hạ Hình Viêm thế nhưng chỉ hôn mê trong nháy mắt, gần như ngay lập tức liền tỉnh táo lại. Vết thương nặng như vậy lại mất máu quá nhiều, còn có thể nhanh chóng tỉnh táo lại thật khiến hồng y nam tử ngạc nhiên.

“Ngươi còn chưa đi à?” Hạ Hình Viêm tròn mắt nhìn hồng y nam tử, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ngươi không phải muốn tự do sao?”

“Dập Hoàng.” Hồng y nam tử đột nhiên nói.

“Àn?” Hạ Hình Viêm khó hiểu nháy nháy mắt, nhìn hồng y nam tử, “Dập Hoàng là vật gì vậy?”

“Không phải là vật gì, đó là tên của ta...” Còn chưa nói xong, Dập Hoàng đột nhiên phản ứng lại, bởi vì trong mắt nữ nhân kia hàm chứa treu tức không chút nào che giấu.

“Ngươi đùa giỡn ta!” Dập Hoàng rống giận, mạnh mẽ đứng lên, không thèm để ý nữ nhân điên điên khùng khùng kia nữa.

“Hạ Hình Viêm, tên của ta.” Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, còn kèm theo tiếng ho khan khó chịu, nhẹ nhàng đổ tui theo khóe miệng chảy xuống.

“Thương thế của ngươi phải nhanh chóng chữa trị.” Dập Hoàng nhướng mày, nhìn trái nhìn phải, hấn muốn tìm một chỗ có thể ẩn nấp an toàn để chữa thương.

“Ngươi không đi sao?” Hạ Hình Viêm vẫn không hề để ý đến thương thế nghiêm trọng hiện tại của bản thân.

“Ngươi rất muốn ta đi sao?”

Hạ Hình Viêm chớp chớp con ngươi, đột nhiên vỗ cái trán, bưng tình đại ngộ (chợt hiểu ra): “Nga, ta đã biết, khó trách khó trách.”

“Nữ tử tâm địa thiện lương, ôn nhu như nước ta đây khiến cho ngươi nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên), đối với ta ngưỡng mộ giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt...”

“Ngươi cảm miệng cho ta!” Dập Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, hấn gấp qua da mặt dày (người không biết xấu hổ), nhưng chưa bao giờ gặp phải một người có da mặt dày đến như vậy.

“Không đúng sao?” Hạ Hình Viêm nghi hoặc quay đầu nhìn Dập Hoàng sắc mặt đang xanh mét.

“Không đúng!” Căn bản là không cần suy nghĩ, Dập Hoàng liền một ngụm từ chối.

“Vậy ngươi còn làm gì mà không đi?” Hạ Hình Viêm dẫu dẫu môi, hành động và ngôn ngữ của hấn không quá đồng nhất a.

“Cây trâm ở trong tay ngươi, ta đi không được!” Dập Hoàng tức giận gào lớn.

Nghĩ rằng hấn không muốn rời khỏi nàng nhanh một chút sao?

“Thì ra là thế a.” Hạ Hình Viêm cười ha hả gật đầu, “Vậy nói cách khác là chúng ta cùng trên một chiếc thuyền phúc họa cùng chia* phải không?”

* Phúc họa cùng chia: nguyên văn câu này là “nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn” (一荣俱荣一损俱损).

Tuy rằng thực sự rất không muốn thừa nhận, nhưng Dập Hoàng vẫn gật gật đầu, dù sao sự thật quả đúng như thế.

“Ta đây an tâm” Hạ Hinh Viêm vừa nói xong, cảnh giác trong lòng buông lỏng, lập tức té xỉu.

“Này, này...” Dập Hoàng hoảng sợ, nào có người giống như vậy, nói choáng váng liền choáng váng?

Đợi đến lúc Hạ Hinh Viêm chậm rãi tỉnh lại, cảm giác được trên người không còn đau đớn như trước, mở to mắt đưa tay giờ cao liền nhìn thấy miệng vết thương sâu đến tận xương của mình thế nhưng đã sắp khép lại. Kinh ngạc nhìn Dập Hoàng ở một bên, hỏi: “Ngươi có sao không?”

Sắc mặt hần thoát nhìn giống như là tro tàn, hai mắt vô thần, cả người suy yếu bất cứ lúc nào đều có thể ngã xuống.

“Không chết được.” Dập Hoàng chậm rãi mở miệng, ngay cả thanh âm cũng yếu ớt đến nỗi không thể nghe thấy.

“Ta diu ngươi trở về, nghỉ ngơi một chút.” Hạ Hinh Viêm chần chờ nói, mặc dù ở Hạ gia nàng không có địa vị gì, nhưng ít nhất điều kiện dưỡng thương so với vùng hoang dã này tốt hơn nhiều lắm.

Dập Hoàng liếc nhìn Hạ Hinh Viêm một cái, hồng quang chợt lóe, cả người biến mất không thấy. Hạ Hinh Viêm kinh ngạc trừng mắt nhìn, lập tức dường như nghĩ tới cái gì, đưa tay sờ sờ ngân châm cài trên tóc: “Dập Hoàng?”

“Ân.” Thanh âm suy yếu ở trong đầu nàng vang lên, hiển nhiên là ứng nghiệm suy đoán của nàng, Dập Hoàng đang ở bên trong ngân châm. Hạ Hinh Viêm cười cười, đứng dậy nhân lúc đêm tối trở lại Hạ phủ.

Không hổ là đại tiểu thư không ai coi trọng a, dĩ nhiên không một ai đợi nàng về. Hạ Hinh Viêm tự giễu cười, cũng may nàng luôn luôn bị người ta lạnh nhạt quên rồi nên đã sớm có chuẩn bị. Tùy ý ăn chút gì đó, rửa mặt một chút, thay quần áo nằm xuống ngủ, có chuyện gì vẫn là chờ ngày mai rồi nói sau.

Ngày kế, Hạ Hinh Viêm còn chưa rời giường, đã bị một người lớn giọng đánh thức.

“Đại tiểu thư mau dậy đi mau dậy đi.” Cửa phòng oành một cái bị người mở ra, Hạ Hinh Viêm cả kinh không còn gì để nói gì, nàng rõ ràng nhớ thời điểm đi ngủ đã đóng cửa phòng mà.

Nha hoàn đi nhanh vọt lên hai bước đến trước giường Hạ Hinh Viêm, mỉm cười đối với nàng, “ôn nhu” nói: “Đại tiểu thư, nhanh chút dậy đi, lão gia cho thỉnh người tới tiền thính (phòng khách) (phòng khách).”

Hạ Hinh Viêm trở mắt nhìn chăm chăm nha hoàn thái độ bất thường, khi nào thì Hạ Hinh Viêm tại cái Hạ phủ này có địa vị cao như vậy, dĩ nhiên dùng đến chữ “thỉnh”.

Không đợi Hạ Hinh Viêm đang kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, ba bốn nha hoàn lại tiến vào, trong tay đang cầm vật dụng rửa mặt.

“Tiểu thư, thỉnh thay quần áo.” Nha hoàn cầm một kiện y phục đẹp để quý giá đi tới, đưa tay giúp Hạ Hinh Viêm cẩn thận mặc vào.

Theo trí nhớ thì từ nhỏ đến lớn nàng vốn chưa bao giờ được người hầu hạ như vậy, hôm nay những nha hoàn này làm sao vậy? Náo động kinh tập thể?

“Đại tiểu thư, còn chưa đến giờ ăn điểm tâm, uống trước chén trà sâm đi.” Nha hoàn mỉm cười bụng một ly trà sâm đưa đến trước mặt Hạ Hinh Viêm.

Trà sâm? Hạ Hinh Viêm hoài nghi nhìn chén trà trước mặt, có độc?

“Không cần, ta còn không đói bụng, rốt cuộc có chuyện gì?” Hạ Hinh Viêm không nói lời vô nghĩa, có chuyện gì nói rõ vẫn tốt hơn.

“Tiểu thư nếu không đói bụng, hãy mau đi đến tiền thính (phòng khách) đi, lão gia đợi đã lâu.”

“Được.” Hạ Hinh Viêm đi theo nha hoàn đến tiền thính (phòng khách).

Còn chưa tiến vào, từ đằng xa đã chợt nghe thấy tiếng cười to đầy hưng phấn của Hạ Nghĩa Bình, giống như là có cục vàng to từ trên trời rớt xuống vừa vụn rơi trúng vào người hắn.

Vừa vào tiền thính (phòng khách), Hạ Hinh Viêm liền nhíu mày lại, trên bàn đặt vài cái lễ hộp (hộp lễ).

“Viêm Nhi, ngươi đã đến rồi, mau tới đây ngồi.” Hạ Nghĩa Bình vừa thấy Hạ Hinh Viêm tiến vào, tươi cười trên mặt chẳng khác một đóa hoa đang nở là mấy.

Hạ Hinh Viêm hơi nhíu mày, đêm qua phát sinh chuyện gì sao? Nàng tại sao có cảm giác người trong Hạ phủ tất cả đều trở nên không bình thường? Trước kia Hạ Hinh Viêm chỉ đi lại ở trong phủ cũng đã bị chán ghét, luôn bị coi là làm vướng víu người khác, hiện tại như thế nào người người nhìn nàng giống như là thấy bảo bối.

Vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo*.

* Vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo: không có chuyện gì mà ân cần, nịnh bợ thì không phải là kẻ gian cũng là đạo tặc.

Hạ Hình Viêm nhìn một người có vẻ là tổng quản ở bên cạnh, e rằng mấu chốt vấn đề là ở ngay tại trên người này đi.

“Đại tiểu thư.” Người kia nhìn thấy Hạ Hình Viêm tiến vào, lập tức cung kính đứng dậy.

“Đại tỷ, người đã đến rồi. Tiểu muội thực sự phải chúc mừng người a.” Hạ An Tiệp không biết là từ đâu toát ra, âm dương quái khí (kì quái) nói một câu.

Hạ Hình Viêm ngơ ngác không hiểu gì cả nhìn những người này, ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?

“Có việc gì vui sao?” Hạ Hình Viêm buột miệng hỏi một câu.

“Viêm Nhi, thiếu thành chủ phái người đưa tới tín vật, cho phép người tiến phủ.” Hạ Nghĩa Bình kích động đến râu tóc đều rung rung, hai mắt nhấp nháy tỏa sáng.

“Tiến phủ?” Hạ Hình Viêm không hiểu lắm về ý tứ của những lời này.

“Đại tỷ, người thật may mắn, thiếu thành chủ đưa người tiến phủ làm thiếp. Người hiện tại là vinh quang của Hạ phủ ta!” Hạ An Tiệp ghen tị hai mắt đỏ lên, nàng như thế nào cũng đều thật không ngờ rằng đại tỷ luôn khiến người chán ghét thế nhưng lại được thiếu thành chủ nhìn trúng. Thật sự là trúng vận cứt chó.

Tiến phủ? Làm thiếp? Vẫn là vinh quang?

Hạ Hình Viêm nở nụ cười, cười đến dương quang sáng lạn (rực rỡ như ánh mặt trời).

Được, được lắm, một cái Nghiêm Cảnh Thủ lại dám nhục nhã nàng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Mục đích chân chính

Edit: Tinh Linh

“Không biết ý tứ của tiểu thư thì thế nào?” Tổng quản bộ dáng cười cười hỏi Hạ Hình Viêm.

Thế nhưng còn không đợi Hạ Hình Viêm trả lời, Hạ Nghĩa Bình liền cướp lời thay nàng quyết định: “Làm phiên tổng quản đại nhân trước trở về bẩm báo thiếu thành chủ, hôn sự này Hạ gia lấy làm thập phần vinh hạnh. Sau đó, tại hạ lập tức đăng môn báai phòng (đến nhà thăm hỏi) cùng thành chủ bàn chuyện hôn sự.”

“Nếu Hạ tộc đã không có dị nghị (ý kiến khác), tại hạ liền trở về phục lệnh.” Tổng quản đứng dậy, vừa lòng cười rồi đi. Hẳn biết, không ai lại sẽ cự tuyệt lời cầu hôn của thiếu thành chủ. Chẳng qua...

Khóe mắt vụng trộm liếc nhìn Hạ Hình Viêm, một kẻ tư chất xuẩn động như vậy, thật sự là ủy khuất thiếu thành chủ. May mà chỉ là một tiểu thiếp, cũng có thể chấp nhận được.

“Viêm Nhi, lần này người đã làm cho Hạ gia chúng ta được vẻ vang. Tốt lắm!” Hạ Nghĩa Bình cười lớn vuốt ve chòm râu, “Ta phải nhanh chút chuẩn bị vài thứ, lập tức tới phủ cùng thành chủ đại nhân bàn bạc về chuyện hôn ước.”

Hạ Nghĩa Bình vừa nghĩ đến bộ dáng ghen tị của các đại thế lực trong thành khi biết hắn cùng với thành chủ kết thông gia, trên mặt liền cười đến nở hoa. Bình thường luôn cầu khẩn nhân đề (mắt cầu nhìn nhân thấp)*, ngoài mặt thì tôn kính Hạ gia, đứng tưởng rằng hắn không biết, các thế lực lâu năm trong Y Lạc thành này luôn ở sau lưng đối với Hạ gia không phục. Thử xem lần này, sau khi hắn cùng với thành chủ kết thành thông gia còn có ai dám nói nhảm nữa!

* Cầu khẩn nhân đề (mắt cầu nhìn nhân thấp): hình dung một người cao ngạo tự đại, khinh thường người khác.

Hạ Nghĩa Bình kích động trở về phòng thay đổi quần áo trực tiếp chạy đến Thành chủ phủ.

“Đại tỷ, người đúng là mèo mù vớ được chuột chết a, rõ ràng ngày hôm qua còn bị thiếu thành chủ ghét bỏ, hôm nay liền bay lên đầu cành.” Hạ An Tiệp sắc mặt âm trầm, ghen tị điên cuồng làm cho khuôn mặt nàng vặn vẹo đến khó coi.

Thiếp thất a, thiếu thành chủ còn chưa có một nữ nhân, thế nhưng lại bị đại tỷ vừa ngu xuẩn vừa vô năng của nàng chiếm đi, nàng làm sao có thể cam tâm?

"Nếu ngươi cảm thấy không thoải mái, có thể đi giải trừ hôn ước." Hạ Hinh Viêm tức giận ném qua một câu. Đây là chuyện gì đây, mới sáng sớm đã chuẩn bị một cái tin tức bạo tạc (quá đột ngột, bất ngờ) cho nàng.

"Giải trừ hôn ước?" Hạ An Tiệp hừ lạnh, "Nghĩ rằng ta không muốn sao? Chẳng lẽ ngươi không biết hôn ước chỉ có phía cường thế hơn mới có thể giải trừ?" Trên thế giới này, bên yếu hơn từ trước đến nay chưa bao giờ có quyền lên tiếng.

Nói xong, nhìn kỹ Hạ Hinh Viêm một phen từ trên xuống dưới, trong mắt khinh bỉ ngay cả che giấu cũng không cần. "Ta nói này đại tỷ, ngươi vẫn là nên nhanh chóng trở về phòng sửa sang lại quần áo, đầu tóc đi, để đến lúc đó đừng khiến Hạ gia mất mặt mới phải."

Hạ Hinh Viêm cũng không ở lại cùng Hạ An Tiệp tranh chấp mà một mình rời đi. Ra khỏi tiền sảnh (phòng khách) nàng mới thật sự hiểu được bị thiếu thành chủ nhìn trướng là cỡ nào "vinh quang", vẻ mặt của nha hoàn đối với nàng tất cả đều là ghen tỵ cùng phẫn hận, giống như là nàng vừa mới đoạt lão công* của bọn họ không bằng.

* Lão công: ông xã, chồng (Hạ Hinh Viêm trước đây ở hiện đại nên dùng từ này, ngày xưa người ta dùng phu quân hoặc lang quân).

Hạ Hinh Viêm trở lại phòng tùy tiện chuẩn bị một chút này nọ, sau đó đi ra ngoài, không khí ở Hạ gia làm cho nàng cảm thấy quá khó chịu. Nàng cẩn thận ngẫm lại mọi thứ. Loại chuyện mặc cho người khác xâm phạm này nàng sẽ không bao giờ làm, kẻ dám giẫm lên tôn nghiêm của nàng ắt phải trả giá đại giới.

Bên trong Thành chủ phủ, Hạ Nghĩa Bình câu cần (câu nệ cùng cần trọng) ngồi trên ghế, khăn trang vụng trộm liếc nhìn ngồi trên phía chủ vị Nghiêm Kiện Đông, cũng chính là thành chủ Y Lạc thành. Từ khi hấn vào cửa đến giờ thành chủ vẫn đều không nói gì, Hạ Nghĩa Bình lại không dám ra tiếng.

"Hạ tộc trưởng." Nghiêm Kiện Đông tựa hồ cuối cùng cũng nghĩ xong xuôi mọi chuyện, chậm rãi mở miệng.

"Thành chủ." Hạ Nghĩa Bình khuôn mặt tươi cười vội vàng khom người.

"Còn ba tháng nữa sẽ tới đại hội Trắc bình (xác định và đánh giá), không bằng đợi đến sau khi đại hội chấm dứt liền cử hành hôn lễ thì thế nào?" Nghiêm Kiện Đông ra vẻ trưng cầu ý kiến nói, nhưng lời từ chính miệng hấn nói ra, Hạ Nghĩa Bình dám nói chữ không sao?

"Đó là đương nhiên đó là đương nhiên." Hạ Nghĩa Bình liên tục gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên. Thế nhưng còn có hôn lễ. Thông thường mà nói, thì thiệp thất sẽ không được tổ chức hôn lễ. Hấn không ngờ rằng Nghiêm Kiện Đông dĩ nhiên bằng lòng cho Hạ gia bọn họ một tràng hôn lễ, chuyện này thật sự là thiên đại kinh hi a.

"Về phần sinh lễ, Nghiêm gia ta tuyệt đối sẽ không để Hạ gia các ngươi chịu thiệt." Nghiêm Kiện Đông nhìn thấy biểu tình của Hạ Nghĩa Bình, trong lòng châm biếm cười một tiếng, quả nhiên là gia tộc ngoại lai (từ bên ngoài đến), chưa hiểu rõ sự đời.

"Thinh thành chủ yên tâm, Hạ gia ta tự nhiên cũng sẽ chuẩn bị một phần của hồi môn phong hậu (phong phú cùng hậu hĩnh)." Hạ Nghĩa Bình cuống quýt đáp lời. Có thể cùng Thành chủ kết thành thông gia, sau này thử xem ở trong thành còn có ai dám đối với Hạ gia bọn họ thuyết tam đạo tứ (nói xấu, lung tung).

"Của hồi môn nhiều hay ít không trọng yếu, quan trọng là hữu dụng (có ích)." Nghiêm Kiện Đông mỉm cười, chậm rãi nói, "Sắp đến ngày tổ chức đại hội, nếu Cảnh Thủ là con rể của Hạ gia các ngươi, ta nghĩ Hạ tộc trưởng cũng hi vọng con rể của mình có thể trở thành một trong những người dẫn đầu đi."

Hạ Nghĩa Bình khó hiểu nhìn Nghiêm Kiện Đông, không biết thành chủ đang ám chỉ cái gì.

"Nếu chúng ta đã là thông gia, như vậy Tụ Linh đan của Hạ gia có phải là nên đưa con rể một viên không nhỉ?" Nghiêm Kiện Đông vừa nói xong, liền thấy thân thể Hạ Nghĩa Bình chấn động. Sau một lúc lâu, mới héch miệng cười cười: "Thành chủ đại nhân, tại hạ không hiểu ý tứ của ngươi."

Nghiêm Kiện Đông xoa xoa chòm râu của mình, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Hạ Nghĩa Bình: "Thông gia a, trước mặt người sáng mắt không nói ám thoại (ý ở đây là đừng giả bộ), Hạ gia các ngươi hấn là có ba viên Tụ Linh đan đi."

"Lúc trước Hạ gia từ một thôn dân bình thường ở một cái thôn nhỏ trở thành nhất lưu thế lực (những thế lực đứng đầu) trong Y Lạc thành, người khác không biết bí ẩn trong đó, ngươi cho là lão phu cũng không biết sao?" Lời nói của Nghiêm Kiện Đông vừa dứt, sắc mặt Hạ Nghĩa Bình đột nhiên trở nên trắng bệch.

"Tất cả tài phú của Hạ gia đều là nhờ Hạ Hinh Viêm mà có đi. Người kia đem Hạ Hinh Viêm phó thác (giao cho, nhờ vả) cho các ngươi, đồng thời cho các ngươi ba viên Tụ Linh đan. Các ngươi nhận Tụ Linh đan, bắt quả đối với Hạ Hinh Viêm hình như không tốt lắm a." Nghiêm Kiện Đông không nhanh không chậm nói. Nếu không phải trước đó đã điều tra rõ ràng, nghĩ rằng hấn sẽ khiến con mình nạp Hạ Hinh Viêm làm thiếp sao?

"Thành chủ đại nhân, Tụ Linh đan này bây giờ cũng chỉ còn sót lại một viên, tại hạ dự tính giữ lại cho hài tử (con) của mình, giúp hấn ngưng tụ linh lực đột phá Linh sĩ." Hạ Nghĩa Bình biết hiện tại không có khả năng lại giả bộ hồ đồ, không thể làm gì khác hơn đành phải cắn răng nói ra sự thật.

"Hạ tộc trưởng, ngươi hãy nghĩ kỹ đi, ngươi có con rể có thành tựu tốt hơn so với tất cả mọi người, hưởng hồ hiện tại Y Lạc thành còn đang nằm trong lòng bàn tay của ta, sau này lại tìm kiếm Tụ Linh đan bình thường cũng có thể giúp hài tử của ngươi, không phải sao?"

Tụ Linh đan, có thể giúp Linh sĩ bình thường gia tăng cơ hội đột phá. Cũng không phải tất cả những người tu luyện linh lực đều thành công, rất nhiều người suốt đời cuối cùng đều không thể đột phá Linh sĩ, người không thể đột phá chỉ có thể làm một người bình thường cả đời mà thôi.

Cho nên, đột phá Linh sĩ có thể nói là trọng yếu nhất. Nhưng mỗi một lần đột phá thất bại đều phải chờ đến một năm sau mới có thể đột phá lại, nóng lòng mong muốn thành công làm liều sẽ nổ tan xác mà chết.

Tụ Linh đan, là đan dược luyện chế được Dược tề sư trân quý, có thể giúp Linh sĩ tăng thêm hai phần tỷ lệ đột phá thành công. Loại đan dược này có giá trên trời, đã vậy kiếm được một viên còn rất khó. Mà Tụ Linh đan trong tay Hạ Nghĩa Bình lại có thể tăng thêm bốn phần tỷ lệ thành công. Có được Tụ Linh đan phẩm chất cao như vậy cũng khó trách lúc trước Hạ gia có thể rất nhanh tích lũy tài phú.

Một viên Tụ Linh đan có thể giúp Hạ gia tăng thêm bốn phần tỷ lệ thành công bởi dưỡng ra được một vị Linh sư, nhưng nếu cùng thành chủ đám hỏi, như vậy địa vị của Hạ gia bọn họ ở Y Lạc thành sẽ không một người người có thể dao động. Sau khi cân nhắc lợi hại (có lợi và có hại), Hạ Nghĩa Bình cắn răng gật đầu: “Được.”

Một chữ, hoàn toàn đem Hạ Hinh Viêm bán ra ngoài, trở thành vật hi sinh vì ích lợi của hai nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Lấy giúp người làm vui

Edit: Tinh Linh

Chưa đến một canh giờ, phố lớn ngõ nhỏ trong Y Lạc thành đều đang đàm luận một đề tài. Thiếu thành chủ sắp thành thân, nạp Hạ Hinh Viêm làm tiểu thiếp!

Tin tức đó tựa như cơn lốc thổi quét vào mỗi ngõ ngách trong Y Lạc thành, dọa dân chúng ở Y Lạc thành choáng váng, làm cho tất cả nữ tử chưa xuất giá bạo động. Nữ tử tính tình ôn nhu yên lặng rơi lệ ai oán (bi ai cùng than khóc), thiếu thành chủ thể nhưng bị làm nhục trong tay Hạ Hinh Viêm. Nữ tử tính tình nóng nảy nổi lên hỏa bạo muốn cùng Hạ Hinh Viêm liều mạng.

Chỉ trong thời gian ngắn, trong Y Lạc thành có thể nói là gà bay chó sủa, lòng người rung chuyển.

“Nghiêm Cảnh Thủ tốt đến như vậy sao?” Bên trong ngõ tối, Hạ Hinh Viêm ngồi ở trên bậc thang, buồn bực lâu bầu. Nàng vốn là muốn đi dạo, nhưng làn sóng âm thanh trên đường thật sự quá mức cuộn trào mãnh liệt, làm hại nàng không thể không chạy nhanh tìm một chỗ trốn đi. Có trời mới biết, có khi nào bỗng dưng sẽ xuất hiện một mỡ nữ (nữ nhân nào đó) chính nghĩa nào đó muốn vì dân trừ hại mà phẫn nộ chém chết nàng.

“Trương đối tốt.” Trong đầu Hạ Hinh Viêm vang lên thanh âm của Dập Hoàng, “Hai mươi tuổi đạt tới cấp chín Linh sĩ, tư chất xem như cao nhất trong những người trẻ tuổi ở Y Lạc thành. Đồng thời còn là thiếu thành chủ, có tiền có quyền có năng lực, còn chưa đủ sao? Tuy rằng người gả đến có thân phận thấp một chút, nhưng cũng coi như là có chỗ dựa vững chắc.” Dập Hoàng dùng tiêu chuẩn bình thường đánh giá Nghiêm Cảnh Thủ một chút, quả thật là một người không tệ để chọn làm phu quân.

“Dập Hoàng.” Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng ở trong đầu gọi một tiếng.

“Àn?” Dập Hoàng khó hiểu đáp lời, hần hinh như cảm thấy tâm tình của Hạ Hinh Viêm có điểm phạm phạm.

“Người có nghĩ nếu ta bề gãy ngón trên đầu có phải rất đơn giản hay không?” Nồng đậm uy hiếp mang theo mãnh liệt lửa giận, khốc môi Hạ Hinh Viêm lộ ra ý cười hung ác.

Dập Hoàng chần chờ trong chốc lát, mới thật cẩn thận hỏi: “Người đang tức giận?”

“Nói nhảm!” Hạ Hinh Viêm ở trong đầu gầm nhẹ.

“Vì sao?” Dập Hoàng không rõ.

“Điều này không phải rõ ràng sao? Ta vì sao phải gả làm tiểu thiếp cho cái gì mà kêu là Nghiêm Cảnh Thủ!” Hạ Hinh Viêm điên cuồng hét lên, chấn động màng nhĩ của Dập Hoàng khiến lỗ tai hần phát đau.

“Nữ tử Y Lạc thành đều coi đây là vinh quang.” Dập Hoàng vừa rồi ở bên cạnh theo bước Hạ Hinh Viêm có thể lập tức cảm giác được nữ tử trong thành sùng bái Nghiêm Cảnh Thủ có bao nhiêu điên cuồng.

“Vinh quang thế này ta không có hứng thú.” Hạ Hinh Viêm cười lạnh một tiếng, “Ta chỉ dựa vào chính mình, không cần dựa vào bất luận kẻ nào.” Tươi cười tự tin hiện lên ở khóe môi, vẻ mặt sáng lạn.

Dập Hoàng trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng: “Người muốn chính mình tu luyện?”

"Đương nhiên." Không có nửa điểm do dự, Hạ Hình Viêm trả lời cực kì rất nhanh, nghe ý tứ kia tuyệt đối không phải là ý nghĩ nhất thời.

"Tư chất của ngươi cũng không phải tốt lắm." Dập Hoàng sau khi xem kỹ Hạ Hình Viêm một lần, nói thẳng ra đúng trọng điểm. Tư chất của Hạ Hình Viêm cũng chỉ có thể xem như bình thường.

"Không phải tốt lắm thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua một câu sao?" Hạ Hình Viêm tự tin hơi hơi ngẩng đầu.

"Nói cái gì?"

"Cần cù bù khả năng*!"

* Cần cù bù khả năng: nguyên văn là “cần năng bổ chuyết” (cần cù, siêng năng có thể bù vào vụng về, khuyết điểm) khá là tương đương với câu “cần cù bù khả năng” của nước mình nên ta thay vào cho nó thuần Việt ^^

Kiều ngạo cười, Hạ Hình Viêm không có một chút lùi bước: “Cho dù là tư chất bình thường, ta cũng muốn vượt qua Nghiêm Cảnh Thủ.” Trong căn cứ, nòng ở giữa phần đông sát thủ cũng không phải là có tư chất tốt nhất, lại trở thành lợi hại nhất. Không có bí quyết nào khác, chỉ có hai chữ — chăm chỉ.

Khi người khác hoàn thành nhiệm vụ trở về nghỉ ngơi, nàng mang theo một thân đau nhức tiếp tục huấn luyện. Khi người khác đang thả lỏng sau con nguy hiểm, nàng đang huấn luyện. Người khác dùng thời gian để nghỉ ngơi, giải trí, thư giãn, nàng dùng tất cả đều để huấn luyện. Tư chất của nàng không tốt bằng người khác, nhưng nàng so với những người đó hơn một thứ — sự dẻo dai. Không chịu thua sự dẻo dai.

"Có chí khí, ta thích!" Dập Hoàng vỗ hai tay, bị hào khí của Hạ Hình Viêm cuốn hút, dốc lòng ủng hộ.

Chẳng qua là, phản kích tình này của Dập Hoàng nháy mắt đã bị Hạ Hình Viêm đả kích: “Ai cần ngươi thích?"

"Ách?"

Hạ Hình Viêm nhường mày cười, vẻ mặt phấn khởi: “Cho dù là thích cũng phải là ta thích.”

Dập Hoàng kinh ngạc hai mắt hơi trừng lớn, hẳn thật đúng là chưa bao giờ gặp qua ai kiêu ngạo như vậy. Nhưng kiêu ngạo cũng không khiến cho người ta chán ghét, chỉ cảm thấy sự tự tin của nàng thực có sức quyến rũ đặc biệt.

"Đi, đi tu luyện thôi." Hạ Hình Viêm là người luôn luôn không lãng phí thời gian, nghĩ đến cái gì thì sẽ lập tức đi làm ngay.

Dập Hoàng nhìn Hạ Hình Viêm bất giác gật gật đầu, tâm tính của nàng hơn hẳn những người ở trong Y Lạc thành, Y Lạc thành này tuyệt đối không giữ lại được bước chân nàng.

Hạ Hình Viêm vừa mới đứng dậy, còn chưa kịp nhắc chân lập tức liền cảm giác được một cổ sát khí đánh úp lại, theo bản năng nghiêng người qua một bên, tránh được công kích.

“U (ôi), vừa mới thành tiểu thiếp của thiếu thành chủ, phản ứng cũng liền nhanh lên rất nhiều a.” Giọng nữ tử âm dương quái khí (kỳ quái) từ đằng sau vang lên.

Hạ Hình Viêm nhử mày quay người lại, lập tức thấy một nữ tử trong tay nắm chiếc roi thô dài, đứng cách khoảng năm thước (1,5m) âm hiểm cười không dứt.

“Vương Tử Tiên, ngươi đang làm cái gì?"

Hạ Hình Viêm nhận ra nữ nhân này là tiểu thư của một đại gia tộc khác trong Y Lạc thành, cấp năm Linh sĩ so với nàng cao hơn một cấp.

“Làm cái gì? Đương nhiên là đến xem tiểu thiếp của thiếu thành chủ có bộ dáng như thế nào.” Vương Tử Tiên nhìn Hạ Hình Viêm từ trên xuống dưới, trên mặt không chút nào che giấu sự khinh thường, “Hạ Hình Viêm, ngươi rốt cuộc đã dùng thủ đoạn xấu xa nào mà có thể khiến cho thiếu thành chủ chọn ngươi làm tiểu thiếp.”

“Nơi này không có người, ta sẽ giải quyết nàng ta.” Thanh âm của Dập Hoàng vang lên, chuẩn bị hiện thân.

“Không cần, sau khi ngươi chữa thương cho ta vẫn chưa khôi phục.” Hạ Hình Viêm trực tiếp từ chối, “Huống chi, chỉ là một cấp năm Linh sĩ làm sao có thể khiến ta bị thương.”

Cùng Dập Hoàng ở trong đầu nói xong, ngay cả thời gian nói một câu Hạ Hình Viêm cũng không cho Vương Tử Tiên. Bước chân bắt đầu chuyển động, sử dụng thủ đoạn ám sát của kiếp trước. Cấp năm Linh sĩ mà thôi, còn chưa đến mức làm cho nàng cảm thấy khó khăn.

Hạ Hình Viêm không lùi mà tiến tới chủ động tấn công, ngược lại làm cho Vương Tử Tiên lắp bắp kinh hãi, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được Hạ Hình Viêm thường ngày luôn dằn dặt ngờ nghệch thế nhưng lại tấn công nàng. Bất quá, như thế rất tốt. Vương Tử Tiên nở nụ cười, nàng còn sợ Hạ Hình Viêm chạy ra khỏi ngõ tối, vậy thì sẽ không có cơ hội giáo huấn Hạ Hình Viêm.

Bên trong ngõ tối không một bóng người đang trình diễn một trận đánh cực kì thâm tàn bạo.

Dập Hoàng một bên xem một bên nhủu mây, thì ra Hạ Hình Viêm là kẻ bạo lực đến vậy. Chiều chiều không một chút lưu tình, lại không đánh đến những chỗ yếu hại (những chỗ nguy hiểm đến tính mạng) của Vương Tử Tiên, rõ ràng là tui sống đánh một cách tàn bạo, khiến người ta muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong.

Chờ đến khi Hạ Hình Viêm hoàn hảo không chút sứt mẻ vổ tay đứng thẳng, Vương Tử Tiên nằm trên mặt đất ngay cả khả năng cử động ngón tay cũng không có.

Hạ Hình Viêm ngồi xuống ha hả cười, lấy tấm vải bố (vải được dệt từ bông vải, đay...) rách nát trong miệng Vương Tử Tiên ra, nằng chính là sợ kẻ nào đó kêu loạn dọa đến tiểu hài tử, nên mới trực tiếp xé tay áo của Vương Tử Tiên làm vật ngăn cản tạp âm.

“Vương Tử Tiên, lần sau học cách thông minh chút đi, phải biết được người nào có thể chọc người nào không thể chọc.” Hạ Hình Viêm híp mắt cười nhìn cùng cái đầu hiện tại chẳng khác nào đầu heo của Vương Tử Tiên, thật đáng tiếc khuôn mặt trang điểm tinh xảo vừa rồi.

“Hạ Hình Viêm, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta muốn giết ngươi!” Vương Tử Tiên hung hăng gầm nhẹ, bất quá bị đánh thật sự là quá nghiêm trọng, thanh âm nói ra cực kì yếu ớt.

“Được, ta chờ.” Hạ Hình Viêm khinh thường châm biếm, “Bất quá, ta cũng nhắc nhở ngươi một câu. Hiện tại ta chính là thiếp thất của thiếu thành chủ, đối với người muốn mưu sát thiếp thất của thiếu thành chủ, không biết thành chủ đại nhân sẽ nghĩ như thế nào, sau này trong Y Lạc thành còn tồn tại nơi gọi là Vương gia sao?” Nói xong, thực vừa lòng nhìn khuôn mặt của Vương Tử Tiên rất nhanh mất đi huyết sắc, vui vẻ lan tỏa, nhủu mây cười cười.

“Tiểu thư tiểu thư!” Đầu gối tôi có người vội vàng kêu, Hạ Hình Viêm nghiêng đầu thấy đúng là người của Vương gia, giọng ngọt ngào kêu lên, “Vương tỷ tỷ ở trong này.” Người của Vương gia nghe được thanh âm vội vàng xông vào, vừa nhìn thấy bộ dáng thê thảm chật vật của tiểu thư nhà mình một đám ánh mắt đều đỏ.

“Tiểu thư, người đây là làm sao vậy?”

Vương Tử Tiên nhìn thoáng qua Hạ Hình Viêm, cắn răng nhịn đau khẽ nói: “Ta ở trong ngõ tối bị kẻ khác tập kích, may mắn được Hạ tiểu thư đi ngang qua phát hiện, trợ giúp ta một tay.”

“A?” Tất cả người của Vương gia đều kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hình Viêm, Hạ Hình Viêm từ khi nào thì có lá gan cùng người khác đánh nhau?

“Vương tỷ tỷ gặp gặp nạn, ta, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?” Hạ Hình Viêm ngượng ngùng cúi đầu xuống, vò vò góc áo của mình, bờ vai còn co rúm, dường như đang nghĩ lại gì đó mà hoảng sợ.

“Đa tạ Hạ muội muội, ngày sau, tỷ tỷ nhất định đăng môn báo tạ (đến tận nhà cảm ơn).” Vương Tử Tiên được người của Vương gia nâng đứng lên, ngưng mắt nhìn Hạ Hình Viêm, nghiêng răng từng chữ từng chữ nói.

“Tỷ tỷ có tâm, muội muội luôn luôn lấy việc giúp người làm niềm vui của chính mình. Tỷ tỷ đi thông thả, sau này xuất môn thì ở bên ngoài phải cẩn thận.” Hạ Hình Viêm nhu thuận đứng ở bên cạnh, thoải mái nhận thiên ân vạn tạ của người ở Vương gia, cười nhìn bọn họ rời đi.

“Ai...” Dập Hoàng than nhẹ một tiếng, xem ra hẳn đã xem thường Hạ Hình Viêm, năng lực ứng biến của nàng so với trong suy nghĩ của hắn tốt hơn rất nhiều.

“Ai...” Hạ Hình Viêm cũng cảm khái than nhẹ, “Dập Hoàng, ngươi nói xem vì sao ta làm sao có thể tốt như vậy, thật sự coi giúp người làm niềm vui chính là nhiệm vụ của mình à.”

Dập Hoàng đang than nhẹ lập tức toàn bộ cơ mặt cứng đờ, hần hình như vẫn chưa hiểu quá rõ về Hạ Hình Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Xem ai chê cười ai

Edit: Tinh Linh.

"Làm sao vậy?" Dập Hoàng nhìn Hạ Hình Viêm đột nhiên kỳ quái trầm mặc, chẳng lẽ vừa rồi bị Vương Tử Tiên kích thích?

"Hiện tại trong Y Lạc thành tất cả mọi người đều biết ta là tiểu thiếp của thiếu thành chủ phải không?" Hạ Hình Viêm nhẹ giọng hỏi Dập Hoàng.

"Tuyệt đối chính xác." Dập Hoàng gật đầu khẳng định, nàng bị truy sát trên đường, còn có ai không biết sao?

Hạ Hình Viêm nở nụ cười, thần thái sáng lạn, nhưng Dập Hoàng nhìn thấy trong lòng lại sợ hãi: "Ngươi muốn làm gì?"

Đối với những hiểu biết sơ qua về Hạ Hình Viêm, điều đó cho hắn biết, nàng cười như thế, tuyệt đối là không có chuyện tốt.

"Nếu đã như vậy, thật tốt quá." Hạ Hình Viêm vỗ tay một cái vang lên, nói đi là đi.

"Người muốn đi đâu?" Dập Hoàng tò mò hỏi, hắn hình như càng ngày càng không thể lý giải nổi Hạ Hình Viêm nữa.

"Đương nhiên là đi tu luyện, ta cũng không muốn bị động mà chịu đòn." Hạ Hình Viêm khiêu mi cười nói, tiêu sái thoải mái đi trên đường. Chẳng qua, mới vừa ra khỏi ngõ tối, lập tức liền cảm nhận được một phen vạn chúng chú mục*. Ngã tư đường huyền ảo bởi vì sự xuất hiện của nàng mà trong nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người giống như là bị phép định thân (phép khiến người ta không thể cử động), vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm thẳng vào nàng. Hạ Hình Viêm nhướn mày, không thèm nhìn những người quái dị kia, ánh mắt chuyển qua chỗ khác, trực tiếp tập trung nhìn một gian cửa hàng, bước tới.

* Vạn chúng chú mục: muôn người nhìn chăm chú trở thành tiêu điểm của đám đông.

"Đây không phải là Hạ Hình Viêm sao?"

"Nàng hiện tại thật uy phong, trở thành tiểu thiếp của thiếu thành chủ."

"Bay lên đầu cành biển thành phượng hoàng, thực sự là tiểu nhân đắc chí a."

"Chúng ta thật là đố kỵ không được, ai dám giống như nàng không có mặt mũi theo đuổi thiếu thành chủ."

Từng tiếng khinh thường phô thiên cái địa* kéo đến, so với thủy triều còn cuộn trào mãnh liệt hơn, trong nháy mắt có thể đem người ta bao phủ ở trong đó.

* Phô thiên cái địa: ùn ùn kéo đến, hình dung thế tới mãnh liệt, thanh thế lớn, khắp nơi đều có.

Mi tâm Dập Hoàng gắt gao nhìn lại, lời nói của những người này quá cay nghiệt. Chỉ mới là lời nói ra, vậy mà đã ác độc đến nước này đến mức này, Hạ Hình Viêm giờ phải làm như thế nào? Ban nãy hắn thấy Vương Tử Tiên mới chửi bới nàng hai câu, đã bị đánh thành đầu heo, phỏng chừng khi Vương Tử Tiên trở về, ngay cả mẹ ruột của nàng cũng không dễ dàng nhận ra được. Chỉ là, nhiều người như vậy, Hạ Hình Viêm cho dù là muốn đánh nhau cũng không có năng lực này.

Giữa ánh mắt trào phúng của mọi người, Hạ Hình Viêm đi vào cửa hàng lớn nhất trong Y Lạc thành, muốn đi vào trong đó chỉ có những người có địa vị ở các đại gia tộc. Dù sao vật phẩm bán trong đó không phải ai cũng có thể mua nổi. Cho dù là con nôi dõi bình thường trong các đại gia tộc cũng không có khả năng mua được một vật phẩm bình thường trong đó, tùy tiện lấy ra một vật phẩm nào đó, cũng hơn tiền tiêu vật một năm của bọn họ.

Con nôi dõi bình thường của đại gia tộc còn như vậy, người thường càng sẽ không có khả năng đặt chân vào trong đó, mỗi lần đi ngang qua cửa, chỉ là quàng đến một ánh mắt ước ao, sau đó vội vàng rời đi. Bởi vì cửa hàng đẹp đẽ quý giá sẽ chỉ khiến bọn họ càng cảm thấy mình ti tiện hơn.

Đương nhiên, địa vị ở trong gia tộc của Hạ Hình Viêm càng không có khả năng tiến vào. Thế nhưng, ngày hôm nay, Hạ Hình Viêm nghênh ngang tiêu sái đi vào, dưới ánh mắt kinh ngạc của tiểu nhị ở cửa tiếp đãi khách nhân thoải mái ngồi xuống nhuyễn ghế (ghế mềm) khách quý chuyên dùng.

"Đem không gian tinh thạch lấy ra đây." Hạ Hình Viêm đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt bàn, vành mặt hất hàm sai khiến kêu lên. Ba (từ chỉ tiếng động - đã giải thích ở chương 2) vài tiếng vang nhỏ, các khách nhân đang chọn vật phẩm trong cửa hàng bởi vì quá mức kinh ngạc mà làm rơi những vật đang cầm trên tay. Hạ Hình Viêm không xảy ra chuyện gì chứ? Lẽ nào nàng không biết đây là đâu? Với thân phận của nàng có tư cách tiến vào sao?

"Thế nào, trong cửa hàng không có ai bán vật gì sao?" Mi tâm của Hạ Hình Viêm nhú lên, lộ ra một cổ ngạo khí cường ngạnh, cùng bộ dáng khúm núm khi gặp người thường ngày khác nhau một trời một vực.

"Đương nhiên có bán, không biết Hạ tiểu thư coi trọng thứ nào?"

"Đương nhiên có bán, không biết Hạ tiểu thư coi trọng thứ nào?" Váy áo lắc lư, một nữ tử chậm rãi nhẹ nhàng đến trước mặt Hạ Hình Viêm, mỉm cười, phong tình vạn chủng.

Khách ở trong cửa hàng quay đầu nhìn, dĩ nhiên là tam tiểu thư trong tay cầm quyền to về kinh tế ở cửa hàng.

Hạ Hình Viêm nhướn mày cười, đưa tay chỉ vào không gian tinh thạch có kiểu dáng một chiếc vòng tay trong tủ, chế tác cực kỳ tinh xảo, tinh thạch xinh đẹp sau khi được chạm trổ hoàn mỹ được khảm thành vòng tay vừa đơn giản lại tinh mỹ (tinh xảo cùng xinh đẹp).

"Hạ tiểu thư coi trọng cái này? Cái vòng tay tinh thạch này vừa là trang sức, mà trừ vật không gian bên trong so với trong tay của tộc trưởng trong các đại gia tộc còn lớn hơn." Tam tiểu thư cười híp mắt lấy ra chiếc vòng tay kia, đặt vào tấm vải nhung tơ trên khay, đưa cho Hạ Hình Viêm quan sát. Vốn là thiên hạ* cực kì xinh đẹp, lại thêm khuôn mặt tươi cười tràn đầy niềm nở càng hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

* Thiên hạ (人儿 - nhân nhi) : theo ta biết thì đây là cách gọi của nam tử thời xưa đối với mỹ nhân hay người mình yêu, ai biết có thể giải thích thêm cho ta được không?

"Ánh mắt của Hạ tiểu thư thật tốt, coi trọng bất kể thứ gì cũng đều là giai phẩm (hàng cao cấp)." Tươi cười trên mặt tam tiểu thư đặc biệt rực rỡ, chỉ là mấy người khách khác trong cửa hàng tất cả đều bất giác dịch chuyển sang bên cạnh.

Trong Y Lạc thành ai cũng biết tam tiểu thư ở của hàng này có thể xem như là nữ tài thần (người cực giàu) Y Lạc thành, trọng yếu nhất một điểm là, nàng có ý tứ đối với thiếu thành chủ. Với địa vị của tam tiểu thư cho dù là mấy người tộc trưởng ở các gia tộc cũng đều phải phải khách khách khí khí, hiện tại tình địch ở trước mặt, nàng làm sao có thể nuốt xuống được khẩu khí này?

"Thứ này thực không sai." Hạ Hinh Viêm chậm rãi đáp lời, phảng phất giống như nàng căn bản không nghe được châm chọc cùng địch ý trong lời nói của tam tiểu thư, còn kéo kéo y phục của chính mình, vừa ngẩng đầu nhìn thợ may trong cửa hàng. Đưa tay chỉ chỉ, hỏi: "Những y phục này đã có người mua chưa?"

"Đương nhiên không có." Tam tiểu thư cười ha hả sai khiến tiểu nhị, "Đến đây, giúp Hạ tiểu thư gói lại."

Vừa nghe tam tiểu thư nói những lời này, tất cả mọi người bên cạnh đều hít phải một ngụm khí lạnh. Hạ Hinh Viêm điên rồi, lẽ nào tam tiểu thư cũng học theo nàng cùng nhau điên? Đừng nói là nhiều thứ như vậy, chỉ một bộ y phục trong đó Hạ Hinh Viêm cũng đã mua không nổi, lại càng đừng nói đến không gian tinh thạch mà ngay cả tộc trưởng các đại gia tộc cũng không có kia. Hạ Hinh Viêm làm sao có thể lấy ra nhiều tiền như vậy?

Tam tiểu thư nhìn Hạ Hinh Viêm thì chỉ có cười, cười đến hai mắt phát lạnh, hận ý ám sinh. Hạ Hinh Viêm không phải là luôn đeo bám thiếu thành chủ sao, nàng thực muốn nhìn, vị tiểu thiếp này có thể năng lực gì. Người mà ngay cả một bộ y phục cũng mua không nổi, thì còn có mặt mũi nào mà gả vào thành chủ phủ? Ngày hôm nay nàng sẽ làm cho tất cả mọi người nhìn thấy bộ dạng mặt xám mày tro của Hạ Hinh Viêm.

Hạ Hinh Viêm cũng không có tâm tư đi quan tâm xem người khác nghĩ như thế nào, cũng không biết mọi người ở nơi này đang chờ nhìn kịch vui của nàng, càng không thể lí giải nổi là, ngay trước cửa hàng cũng vây quanh một đám người, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nàng, về mặt trên tức chờ nàng bị bề mặt với người khác.

Nàng vẫn ở đi đi lại lại giữa cửa hàng, thấy thứ tốt liền chỉ tay cho tam tiểu thư thấy, tam tiểu thư cũng cực kỳ phối hợp, phân phó tiểu nhị gói lại tất cả. Đập Hoàng ấn ở trong ngân trâm âm thầm cau mày, rốt cuộc Hạ Hinh Viêm muốn làm cái gì? Chẳng lẽ không biết lát nữa không có tiền để trả thì sẽ bị cười nhạo như thế nào sao?

"Tùng này là được rồi." Hạ Hinh Viêm rốt cục chọn xong những thứ nàng cần, lúc này đồ ở bên trong cửa hàng đã được lấy đi một phần ba.

Tam tiểu thư rất nhanh đã tính toán sổ sách xong xuôi, nhẹ nhàng nói lên một con số, bên trong và ngoài cửa hàng lập tức vang lên một trận cười ồ, cái này đừng nói là Hạ Hinh Viêm, mà ngay cả đối với một gia tộc mà nói cũng là con số thiên văn*, tuyệt đối là một khoản chi rất lớn.

* Con số thiên văn: chỉ những con số rất lớn, ý ở đây là số tiền rất nhiều.

Cho dù Hạ gia không muốn bị mất mặt mũi cũng không có khả năng lập tức lấy ra một khoản tiền lớn đến như vậy. Huống hồ, Hạ gia sẽ bỏ ra cho Hạ Hinh Viêm số tiền này sao? Đáp án căn bản không cần phải đoán, nhất định là sẽ không.

"Thế nào, Hạ tiểu thư hiện tại trả tiền luôn hay để cho tiểu nhị đi theo người đến quý phủ lấy tiền?" Tam tiểu thư không chút mấy may nào buông tha, áp sát Hạ Hinh Viêm từng bước. Nàng đã tưởng tượng ra bộ dạng chạy trốn chết của Hạ Hinh Viêm khi bị mọi người cười nhạo, người như nàng, làm sao có thể xứng đôi với Thiếu thành chủ? Kẻ không biết tự lượng sức mình.

Chỉ là, đã khiến mọi người phải thất vọng rồi, Hạ Hinh Viêm cũng không xấu hổ luống cuống như mong muốn của bọn họ, ngược lại là ngẩng đầu lên cười ngọt ngào với Tam tiểu thư, thanh âm vừa đủ không nhanh không chậm không lớn không nhỏ làm cho tất cả mọi người đều nghe rõ.

"Tam tiểu thư phái người đến thành chủ phủ lấy tiền đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đa tạ chiếu cố

Edit: Tĩnh Linh.

Yên lặng!

Cực kì yên lặng!

Đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe!

Hạ Hinh Viêm ngoe đầu cười hề hề, khiêu mi nhìn tam tiểu thư, cũng không nói lời nào, chờ nàng ta hoàn hồn.

"Người, người nói cái gì?" Trong không gian lặng ngắt như tờ, thanh âm của tam tiểu thư đột ngột vang lên, tuy rằng có chút lấp ba lấp bắp, nhưng mà tóm lại âm thanh phát ra vẫn rõ ràng.

"Ta nói, tam tiểu thư có thể phải người đến thành chủ phủ lấy tiền, cứ nói rõ chi tiết một chút là được." Hạ Hình Viêm tốt bụng lặp lại lần nữa, nụ cười trên mặt một chút cũng không biến mất. Lần này tam tiểu thư hoàn toàn nghe rõ, đột nhiên nổi giận: "Dựa vào cái gì mà người mua đồ, lại làm cho người của phủ thành chủ trả tiền cho người?"

Trái ngược với tam tiểu thư tức giận đến sắp hồng, Hạ Hình Viêm lại thoải mái nhún vai, coi như là chuyện đương nhiên mà đáp: "Ai bảo bây giờ ta là thiếp thất của Cảnh Thủ chứ."

"Chẳng lẽ tam tiểu thư cảm thấy Thiếu thành chủ ngay cả khả năng cho thiếp thất của mình mua chút đồ cũng không có?" Hạ Hình Viêm cười đến khá ái, thể nhưng ý tứ trong câu lại khiến mọi người trong lòng run lên. Tam tiểu thư há miệng thờ đốc, tức giận đến nỗi môi khép mở vài lần vẫn không phát ra được một chút thanh âm.

"Đúng rồi, ta mua nhiều đồ như thế, tam tiểu thư làm một thương gia không phải nên có chút thành ý sao?" Hạ Hình Viêm cười híp mắt nhìn tam tiểu thư, bộ dạng không nóng không lạnh càng khiến người ta giận dữ.

Tam tiểu thư cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, ánh mắt sáng quắc còn chỉ còn kém đốt thành hai cái lỗ trên người nàng: "Đa tạ chiếu cố!" Rõ ràng là bốn chữ tỏ vẻ cảm kích nhưng lại có cảm giác như đang đối diện với kẻ thù giết cha không bằng.

Nhưng Hạ Hình Viêm vẫn thờ ơ, mừng rỡ tiếp nhận "cảm tạ" của tam tiểu thư. Tại dưới ánh mắt đủ để giết chết người của tam tiểu thư, nhận lấy vòng tay tinh thạch trong tay tiểu nhị, sau khi giọt lên một giọt máu tươi nhận chủ, đem tất cả những gì nàng "mua" bỏ vào trong đó, cười xoay người rời đi.

Đi tới trước cửa của cửa hàng, Hạ Hình Viêm dường như nhớ tới gì đó, ngẩng đầu cười với mọi người chung quanh vẫn còn đang xem kịch: "Các người đang nhìn cái gì? Nhìn thiếp thất của Thiếu thành chủ mua đồ như thế nào? Hay là nhìn tam tiểu thư hiếu khách như thế nào?"

Tất cả người vây quanh cửa hàng đều cả kinh, cuống quýt tránh né ánh mắt của Hạ Hình Viêm, bọn họ không sợ Hạ Hình Viêm, nhưng lại sợ Nghiêm Cảnh Thủ cùng với thể lực của Thành chủ ở sau lưng nàng, cũng sợ đắc tội nữ tài thần tam tiểu thư. Đợi đến lúc mọi người phục hồi lại tinh thần, Hạ Hình Viêm đã rời đi từ lâu, bên trong cửa hàng chỉ còn lại tam tiểu thư tức giận đến sắp nổi điên, ngón tay run run chỉ giữa không trung hướng về phía Hạ Hình Viêm rời đi.

Lúc này người nào đó vừa khiến cửa hàng loạn thất bát tao (lung tung, rối loạn) đang đứng ở bên bờ sông ngoài thành, lẳng lặng nhìn nước sông.

"Dập Hoàng." Hạ Hình Viêm đột nhiên lên tiếng.

"Ân?"

"Nhắm mắt."

"A?" Dập Hoàng còn chưa kịp phản ứng lại, đã chợt nghe thấy phù phù một tiếng, bọt nước bắn ra tung toé, Hạ Hình Viêm thể nhưng trực tiếp nhảy vào trong nước sông.

Hôm nay còn đang là đầu mùa xuân, nước sông cũng vừa mới tan ra, có thể tưởng tượng được nhiệt độ trong đó thấp đến mức nào. Hạ Hình Viêm thể nhưng trực tiếp nhảy vào trong đó, nàng chưa đến mức không muốn sống chứ?

"Hạ Hình Viêm!" Dập Hoàng lập tức hiện thân theo ở trong nước, hồng mang nhàn nhạt lan ra khắp bên ngoài cơ thể khiến nó tách biệt với nước sông, đưa tay tìm chuẩn bị nắm lấy Hạ Hình Viêm.

"Đừng đụng đến ta." Hạ Hình Viêm ở trong nước đột nhiên trừng mắt, trong lòng mắng nhỏ Dập Hoàng vài tiếng. Sau đó từ từ chìm sâu xuống nước, cả người chống lại áp lực cùng lạnh buốt đến thấu xương dưới đáy nước.

Dập Hoàng khó hiểu mà nhìn, không rõ Hạ Hình Viêm đang làm cái gì?

Hạ Hình Viêm không để ý tới Dập Hoàng đang kinh ngạc, tập trung tinh thần chống lại nước sông, cho đến khi trong phổi hết sạch không khí, lúc này mới đập một cái mạnh mẽ dưới đáy nhanh chóng bơi lên mặt sông. Sau khi lên bờ cũng không tìm chỗ trú, mà là khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện linh lực.

Dập Hoàng thật sự là choáng váng, chưa từng nhìn thấy người nào tu luyện linh lực như vậy. Ở trong gió lạnh gào thét, y phục ẩm ướt trên người rất nhanh kết thành một tầng băng mỏng, trên tóc là một viên lại một viên băng châu trắng trắng nhỏ bé, lạnh như thế tuyệt đối là điều không phải người bình thường có thể chịu được. Nhưng mà, chính là nhờ thân thể vô cùng lạnh, mới có thể kích thích bản năng bên trong thân thể, linh lực tu luyện so với ở trạng thái bình thường nhanh hơn không ít.

Theo linh lực lưu chuyển nhanh chóng, băng mỏng trên người Hạ Hình Viêm cũng chậm rãi tan ra, đợi đến khi băng mỏng hoàn toàn hóa thành nước đọng, Hạ Hình Viêm mới mở hai mắt ra, Dập Hoàng còn chưa kịp nói câu gì, phù phù một tiếng, Hạ Hình Viêm lại nhảy vào trong nước.

Dập Hoàng cũng không nhảy theo vào nước, mà là lẳng lặng đứng ở bên bờ sông, nhìn Hạ Hình Viêm lần lượt nhảy vào trong dòng sông lạnh giá, sau đó lại bơi lên, tu luyện linh lực lại nhảy vào trong. Một lần lại một lần lại, linh lực từng chút một tích lũy.

Dập Hoàng vốn không có bất kỳ hứng thú gì đôi mắt lúc này từ từ trầm thấp, mâu sắc càng sâu, thời điểm khi Hạ Hình Viêm lại muốn nhảy vào trong nước sông, đưa tay ngăn cản nàng: "Người làm như vậy tốc độ quá chậm." Thanh âm nói ra thể nhưng lại khàn khàn như vậy, làm cho Dập Hoàng không

thoải mái nhũ nhũ mây vội ho một tiếng, lúc này mới khiến giọng nói trở lại bình thường.

Dập Hoàng vùng ổng tay áo lên, hồng quang hiện ra, nước đọng trên người Hạ Hình Viêm lập tức bốc hơi hết. Hạ Hình Viêm liếc nhìn Dập Hoàng: "Người có biện pháp tu luyện tốt hơn?"

"Đi vào trong đó trước đã rồi nói sau." Dập Hoàng đưa tay lên chỉ một cái, cách đó không xa vừa vặn là một chỗ tránh gió. Hạ Hình Viêm thuận theo lời nói đi tới, tùy ý ngồi xuống.

"Người nếu không muốn bị giữ chân lại ở Y Lạc thành nhỏ nhoi này, vậy thì chúng ta có thể hợp tác một chút." Dập Hoàng ngồi đối diện với Hạ Hình Viêm, nghiêm túc nói ra.

"Hợp tác?" Hạ Hình Viêm khó hiểu nhũ nhũ mây, "Nói rõ ta nghe thử xem."

"Ta muốn đi tìm ít đồ, người cũng biết ta không cách nào rời khỏi phạm vi quá xa ngân trâm, ta giúp người đề cao thực lực, người mang ta du tẩu (ngao du cùng hành tẩu) thiên hạ." Dập Hoàng rất đơn giản nói ra sự tình.

Hạ Hình Viêm không hề nghĩ ngợi, hai tay vỗ một cái: "Thành giao."

"Người không lo lắng một chút nào?" Hạ Hình Viêm quá sáng khoái đáp ứng khiến Dập Hoàng kinh ngạc, chẳng lẽ nàng không sợ hấn lừa gạt nàng sao?

"Lo lắng cái gì?" Hạ Hình Viêm đột nhiên cười, "Người sẽ có thể hại ta hay sao?" Nụ cười thẳng thắn thành thật làm cho ngực của Dập Hoàng run lên, đáy lòng không biết có cái gì bỗng nhiên xuất hiện vết rạn.

"Nếu người đã đồng ý, từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy cho người." Dập Hoàng hơi gãi gãi đầu, sau khi sửa sang tâm tình của mình một chút mới quay đầu lại, đôi mắt nhìn thẳng vào Hạ Hình Viêm. "Người nên biết ở thế giới này linh lực mạnh hay yếu sẽ quyết định đến địa vị của một người." Dập Hoàng trước tiên phân tích tình hình của thế giới hiện tại cho Hạ Hình Viêm.

"Ta đương nhiên biết." Hạ Hình Viêm nhún vai cười, đây không phải là lời vô ích sao. Cứ từ nàng mà ra cũng có thể thấy được, nếu không phải linh lực của nàng vô cùng thấp thì sẽ đến nỗi bị người ta khinh thường như vậy sao? Còn phụ quân trên danh nghĩa của nàng, là người có thực lực về linh lực xuất sắc trong những người trẻ tuổi ở Y Lạc thành, cho nên mới khiến cho nhiều nữ tử đối với hấn xua như xua vịt (theo đuôi ý a

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Không đánh giá nhắc tới

Edit: Tinh Linh.

Dược tề sư là nhân vật cỡ nào, nói vụn dậm gặp được một cũng không có gì quá đáng. Càng đừng nói có thể gặp được cao cấp Dược tề sư, tuyệt đối là chính là nhân vật chỉ cần ho khan một tiếng liền có thể khiến thiên hạ run rẩy lay bầy.

Toàn bộ bên trong Y Lạc thành, cũng chỉ có một nhị phẩm Dược tề sư, thành chủ cho dù là thấy vị Dược tề sư này cũng phải một mực cung kính hành lễ. Địa vị của Dược tề sư như thế nào, căn bản không cần nhiều lời. Hạ Hình Viêm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, mệnh của nàng sẽ không tốt như vậy chứ? Tùy tiện nhặt một cái, liền nhặt được một con linh thú dĩ nhiên cũng là Dược tề sư.

Dập Hoàng nở nụ cười, dưới ánh mắt nóng bỏng tràn đầy mong đợi của Hạ Hình Viêm, chậm rãi mở miệng nói ra năm chữ: "Đương nhiên là không phải."

Một tia sét sấm chớp rền vang thỉnh thoảng đánh xuống, Hạ Hình Viêm hoa hoa lệ lệ cháy khét, tuyệt đối là ngoài cháy trong mềm*.

* Ngoài cháy trong mềm (ngoại tiêu lý nộn - 外焦里嫩): nói thực là ta chẳng hiểu câu này có ý là gì cả, hay là đang so sánh Viêm tỷ giống khối thịt bên ngoài thì cháy còn thịt bên trong non mềm (_ _), nàng nào giải thích hộ ta với.

"Không phải là người thì nói mấy lời vô ích đó làm gì." Hạ Hình Viêm không thể nhịn được nữa gầm lên, chấn động lỗ tai của Dập Hoàng khiến nó vang lên ơng ơng.

"Nữ hài tử không nên nóng nảy như thế." Dập Hoàng đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, vẫn còn có chút khó chịu.

Hạ Hình Viêm giận dữ trừng mắt nhìn Dập Hoàng: "Người không phải là Dược tề sư thì nói về Dược tề sư làm gì?"

"Đương nhiên là có chỗ hữu dụng." Dập Hoàng cười ha hả nhìn Hạ Hình Viêm, có thể khiến cho nữ nhân này lộ ra bộ dạng tức giận thật đúng là không dễ dàng. Bất quá, đáng về nàng tức giận rất đáng yêu. So với lúc nào cũng thờ ơ lãnh tính (lạnh nhạt cùng yên lặng) thật khiến hấn thoải mái hơn. Ý niệm

này chỉ chọt lóe lên, Dập Hoàng cũng không suy nghĩ kỹ càng lý do vì sao trong đó.

"Tất cả những nơi đông người đều có phòng đấu giá, người có thể đi tìm xem, có loại được tề nào thích hợp tăng lên tốc độ tu luyện." Dập Hoàng nói xong, hồi lâu không nghe được Hạ Hình Viêm đáp lại, kỳ quái nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy Hạ Hình Viêm đang gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, mí mắt cũng không chớp lấy một cái, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Điều người muốn nói với ta chính là cái này?" Thanh âm của Hạ Hình Viêm cực kỳ bình tĩnh, không thể nghe ra nửa điểm tâm tình hiện tại.

"Đúng, người không cảm thấy rằng nếu phối hợp với được tề thì tốc độ tu luyện của người chắc chắn sẽ được đề cao trên diện rộng sao?" Dập Hoàng nhủ nhủ mảy, dùng loại ánh mắt khi thấy kẻ ngu ngốc nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, "Người đừng nói với ta là ngay cả điều này người cũng không biết."

Hạ Hình Viêm nở nụ cười, cười đến dương quang sáng lạn (rực rỡ như ánh mặt trời), môi đỏ mọng khê mở: "Dập Hoàng."

Nhẹ nhàng kêu lên tên Dập Hoàng, thanh âm của Hạ Hình Viêm chưa bao giờ ôn nhu như lúc này, so với gió xuân tháng ba kia còn ấm áp hơn, giống như là mùa xuân đang trở lại phủ kín khắp nơi trên mặt đất.

"Ân?" Không biết có phải là đã bị ảnh hưởng từ Hạ Hình Viêm hay không, biểu tình của Dập Hoàng cũng trở nên nhu hòa, nhẹ giọng hỏi.

"Đầu óc người bị nước vào* à? Người nào mà chẳng biết nếu ăn vào được tề do Được tề sư luyện chế thì tốc độ tu luyện có thể nhanh hơn, người nghĩ rằng ta là ai hả? Muốn mua là có thể mua sao?" Gió nhẹ ngày xuân trong nháy mắt biến thành tiếng sấm động trời, dọa Dập Hoàng run run một cái.

* Bị nước vào: kiểu như đầu óc bị chập mạch, không được bình thường ý (giống như là đồ điện tử khi bị nước vào í)

Ngay từ ban đầu hắn cũng không nói mình là Được tề sư a.

"Cái này không gọi là tức giận, cái này gọi là phẫn nộ!" Hạ Hình Viêm chia ngón trỏ ra chọc chọc ngực của Dập Hoàng, "Người có biết rằng thất vọng là một chuyện cực kỳ thống khổ?"

"Không biết." Dập Hoàng cực kì nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó rất trịnh trọng lắc đầu, "Bởi vì cho tới bây giờ ta chưa từng bao giờ hy vọng."

Khóe môi của Hạ Hình Viêm cứng đờ, lời vốn định nói ra khỏi miệng liền ngừng lại, chần chờ vèn vèn hai giây, liền vỗ mạnh vào vai Dập Hoàng một cái: "Vây còn lãng phí thời gian làm gì, đi đến phòng đấu giá nhìn thôi." Nói xong lập tức đi đến hướng vào trong thành, Dập Hoàng không có nửa điểm chần chờ, trực tiếp trở lại bên trong ngân trạm.

Trong ánh mắt của Hạ Hình Viêm thoáng ám đạm qua một chút đau lòng, liền lập tức biến mất. Nếu như nói chưa từng hy vọng, trong lòng nàng tự biết rõ là sợ rằng điều này chính mình cũng không hơn Dập Hoàng chút nào. Từ khi bắt đầu có ký ức đã liền ở bên trong căn cứ, tựa hồ thật sự chưa từng hy vọng a. Đây lòng tự giễu cười một tiếng, nàng hình như luôn luôn biết cách tự lừa chính mình a. Mà điều này đối với Dập Hoàng cũng không tốt, phải giúp hắn từ từ sửa đổi. Đúng vậy, nhất định phải khiến hắn sửa đổi. Hạ Hình Viêm thầm hạ quyết tâm.

Bên trong Thành chủ phủ Y Lạc thành, Nghiêm Cảnh Thủ đang nắm chặt trướng đơn (hóa đơn) tức giận đến sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy giống như máu bất cứ lúc nào cũng có thể đông lại. Hình tượng phong độ nhẹ nhàng khiêm tốn lễ độ của một công tử tốt trong ngày thường bị hủy hầu như không còn, nếu để cho chúng nữ tử trong thành thấy, nhất định sẽ khiến lòng ái mộ của các nàng giảm bớt nhiều.

"Thiếu, thiếu gia." Quân gia ở một bên nhỏ giọng kêu.

"Chuyện gì?" Nghiêm Cảnh Thủ cắn răng gần từng chữ nói ra, hai mắt đỏ ngầu kém một chút nữa phun ra lửa.

Quân gia nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Nghiêm Cảnh Thủ lại càng hoảng sợ, không tự chủ co rúm lại, thận trọng đáp: "Người của cửa hàng vẫn còn ở bên ngoài, đang chờ, chờ..." Quân gia nói liên tục mãi cũng không nói xong hai từ "bên dưới", chẳng qua ánh mắt vẫn đang liếc nhìn trướng đơn suýt bị vò nát trong tay Nghiêm Cảnh Thủ.

Số tiền trên trướng đơn, đừng nói thiếu gia muốn phát hỏa, cho dù ai thấy cũng đều sẽ tức giận đến giậm chân. Hạ Hình Viêm kia thật quá không biết điều, thế nhưng dám ở bên ngoài tiêu một khoản tiền lớn như vậy bắt thiếu gia phải trả. Nàng thực sự cho rằng trở thành tiểu thiếp của thiếu gia thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

"Nói cho bọn họ biết, ai mua thứ gì thì đi tìm người đó mà đòi tiền!" Nghiêm Cảnh Thủ tức giận gầm lên, đưa tay lên đẩy ra một cánh cửa, nặng nề ném đi trướng đơn cầm trong tay ra ngoài.

"Dạ." Quân gia gật đầu lia lịa, chuẩn bị lui ra ngoài.

"Đem tiền đưa cho bọn họ." Thanh âm già dặn vang lên, mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Cha." Nghiêm Cảnh Thủ bất mãn nhìn Nghiêm Kiến Đông đang tiến vào cửa.

Nghiêm Kiến Đông giơ tay lên chặn lại, ngăn trở oán giận của Nghiêm Cảnh Thủ, ra hiệu cho quân gia đi ra ngoài trả tiền cho người của cửa hàng.

Khi trong phòng không còn người nào khác, Nghiêm Cảnh Thủ mới tiếp tục nói về chuyện mới vừa rồi: "Cha, Hạ Hình Viêm thật là quá đáng, lấy danh

nghĩa của chúng ta ra về ta đây ở bên ngoài, loại nữ nhân này..."

"Loại nữ nhân như nàng thể này mới tốt." Nghiêm Kiện Đông hài lòng cười, "Loại người này không có đầu óc, chỉ biết ý thể hiếp người đùa giỡn uy phong kẻ khác mới dễ khống chế, khi đã cưới vào cửa, còn không phải mặc cho người tùy ý xử lý nàng? Nhớ kỹ, người muốn không phải là nàng, mà là đồ cưới của nàng."

"Cha dạy phải." Nghiêm Cảnh Thủ cười gật đầu, lửa giận tràn đầy thay thế bằng sự mừng rỡ. Có thể giúp hắn có cơ hội thăng cấp lên linh sư lớn hơn, về điểm này đương nhiên một chút tiền tài không thể so sánh. Nếu Hạ Hình Viêm thích đùa giỡn uy phong vậy cứ việc đùa giỡn đi, sau này khi đã cưới nàng vào cửa, trực tiếp ném vào tiểu viện cũng được.

Nghĩ đến tương lai không lâu nữa, hắn có thể trở thành linh sư, vậy thì đại hội vào ba tháng sau, cuộc đời của hắn sẽ qua một trang mới. Tương lai của hắn vô cùng rộng mở, cần gì còn phải đi để ý một Hạ Hình Viêm nhỏ nhoi. Nữ nhân kia, căn bản là bụi bặm dưới ánh mặt trời, gió thổi qua liền biến mất, không đáng giá nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Phương pháp trực tiếp

Edit: Tinh Linh.

Phòng đấu giá nằm ở phía bắc Y Lạc thành, diện tích cực kỳ rộng, bên ngoài là một cửa hàng nhỏ, những vật phẩm không đủ tiêu chuẩn tiến vào phòng đấu giá liền giao dịch ở đây. Cửa tiệm quầy hàng xung quanh cũng rất nhiều, nhưng vì có phòng đấu giá tọa trấn ở chỗ này nên không hề có một chút dấu hiệu hỗn loạn.

Phòng đấu giá có thể xem như là trời tồn tại ở Y Lạc thành, các đại gia tộc cùng với thành chủ cũng phải nể mấy phần mặt mũi cho nó, càng không người nào dám gây chuyện trong phạm vi phòng đấu giá. Đơn giản bởi ở đó có một người tên là Dịch Hải, thân phận, nhị phẩm Dược tề sư.

Hạ Hình Viêm bước vào phòng đấu giá, tiểu nhị bên trong lập tức dẫn Hạ Hình Viêm tới hội trường, có một buổi đấu giá đang chuẩn bị tiến hành. Người của phòng đấu giá bất động với người trong Y Lạc thành, cho dù nhìn thấy nhân vật chính của tin đồn đang làm mưa làm gió xôn xao khắp cả thành cũng không có quá nhiều biểu cảm, vẫn như bình thường xem Hạ Hình Viêm là một vị khách thông thường. Vị trí trong phòng đấu giá đều có khoảng cách nhất định, bảo đảm sự riêng tư của mỗi vị khách.

"Dược tề bán hình như có vẻ đắt." Thanh âm của Dập Hoàng vang lên trong đầu Hạ Hình Viêm.

"Chính xác là rất đắt." Hạ Hình Viêm gật đầu sửa lại lời nói của Dập Hoàng.

"Nếu như người tiếp tục dùng phương pháp vừa rồi, thì cũng không phải không có khả năng mua." Dập Hoàng cảm thấy phương pháp mua đồ vừa này của Hạ Hình Viêm thực sự dùng rất tốt.

Hạ Hình Viêm không nói gì phiên một cái xem thường: "Nhìn kỹ rồi hẵng nói."

Buổi bán đấu giá tiến hành rất thuận lợi, không một chút lộn xộn, thỉnh thoảng có vài vật phẩm cũng không có quá nhiều người tranh đoạt, rất nhiều người có được thứ mình cần. Nháy mắt liền thấy buổi bán đấu giá chuẩn bị kết thúc, thế nhưng không có một chút dấu hiệu là sẽ bán đấu giá được tề. Hạ Hình Viêm khẽ nhíu mày, xem ra nàng đã uống công đi một chuyến.

"Người dùng sốt ruột, không phải ngày nào được tề cũng được bán." Dập Hoàng nhìn một chút, an ủi Hạ Hình Viêm, "Ngày hôm nay không có, ngày mai lại tới."

"Các vị, đây sẽ là vật phẩm đấu giá cuối cùng trong ngày hôm nay, chắc hẳn những vị đại gia đang ngồi đây mang đủ tiền rồi chứ nhỉ? Bỏ lỡ vật này sẽ thật đáng tiếc a." Đấu giá sư* trên đài đột nhiên thân bí nói một câu như vậy. Vật phẩm đấu giá còn chưa xuất hiện liền đã khơi dậy hứng thú của mọi người.

* Đấu giá sư: là một chức nghiệp (nghề nghiệp trong truyện) chuyên về bán đấu giá.

"Không biết vị đại gia nào đã nghe nói qua Hồng Vân tinh?" Một câu cuối cùng, Đấu giá sư nói rất nhẹ rất nhẹ, lời còn chưa dứt, trong phòng đấu giá lập tức dậy lên vô số âm thanh thảo luận cuồng nhiệt.

"Thật sự là Hồng Vân tinh?"

"Đó không phải là nguyên vật liệu để luyện chế dược tề đề cao linh lực sao?"

"Cái gì mà luyện chế hay không luyện chế, riêng mình nó cũng có thể dùng linh lực trực tiếp luyện hóa hấp thu."

"Thật sự là muốn bán đấu giá Hồng Vân tinh?"

Hạ Hinh Viêm vốn đang buồn chán mơ màng buồn ngủ đối với buổi đấu giá lập tức bị Dập Hoàng đánh thức: "Nhanh, đấu giá vật này."

"A?" Hạ Hinh Viêm giật mình một cái tỉnh táo lại, mở to hai mắt ngắm nhìn hộp gắm trên đài đấu giá. Một hộp gắm rất nhỏ, bên trong đặt một khối tinh thạch nhỏ pha tạp nhiều ánh sáng màu đỏ.

Hạ Hinh Viêm nhíu mày: "Chất lượng vật này không được tốt lắm a."

"Nói thừa, nếu như Hồng Vân tinh tốt sẽ có thể trực tiếp bán đấu giá sao, đã sớm bị Dược tề sư đem đi luyện chế dược tề rồi." Dập Hoàng có phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (không đạt yêu cầu, không thể dạy dỗ được) trừng mắt nhìn Hạ Hinh Viêm một cái.

"Nếu như người đấu giá được vật này, đến lúc đó có thể làm cho tốc độ tu luyện của người đề cao không ít." Khi hai người còn đang trao đổi, trong phòng đấu giá đã bắt đầu điên cuồng kêu giá. Từng tiếng tăng cao giá căn bản không có một chút ngừng nghỉ, tất cả mọi người trong phòng đều kích động nhìn chăm chăm Hồng Vân tinh trên đài đấu giá, giống như con sói đã đói bụng nhiều ngày, trong mắt lóe lóe lục quang* (ánh sáng màu xanh).

* Cú tưởng tượng giống như đèn pha ô tô đang lóe sáng ý, mấy bạn hay đọc manga chắc biết rồi nhỉ

"Cũng được, chờ tới thời điểm sau cùng ra giá cũng không trễ." Dập Hoàng biết mình có chút nóng nảy, liền tĩnh tâm lại yên lặng chờ kết quả cuối cùng.

"Bảy vạn, có còn vị nào muốn ra giá cao hơn bảy vạn nữa không?" Đấu giá sư có vẻ hài lòng khi nói đến con số này, ánh mắt đảo một vòng quanh phòng đấu giá cho có lệ. Thực ra hẳn biết giá tiền này đã là cực hạn, chẳng qua là muốn tùy ý hỏi một chút thôi.

Kẻ ra giá cao nhất đó chính là trưởng lão của Lý gia, một đại gia tộc trong Y Lạc thành, hẳn hiện tại đang ngồi trên ghế đặc ý vuốt ve chòm râu hoa râm của bản thân. Xem ra đối với Hồng Vân tinh là tình thế bất buộc (không thể không có).

"Mười vạn!"

Đột nhiên ở trong góc vang lên một tiếng ra giá, tất cả mọi người cả kinh quay đầu lại, nhìn về phía người ra giá. Khối Hồng Vân tinh này quả thực rất trân quý, nhưng bảy vạn đã là giá cao nhất, nếu như bỏ ra mười vạn kim tệ (tiền vàng) mà nói, tuyệt đối là mất nhiều hơn được (được một mất mười).

Có vài người vừa muốn khinh thường châm biếm, cười nhạo kẻ đang kêu giá lung tung mà không biết về giá trị vật phẩm, nhưng sau khi nhìn rõ người trong góc phòng, liền nuốt vào lời chuẩn bị nói ra.

"Là người của Liệp thủ đoàn (Thợ săn đoàn)." Tiếng nghị luận khê vang lên. Tất cả mọi người trong phòng đấu giá đều hoảng sợ nhìn chăm chăm vài người trong góc phòng, mấy người kia cũng không có cái gì đặc biệt, quần áo bình thường, thậm chí nếu so với người của đại gia tộc, quần áo kia còn có vẻ hơi chút giản dị.

Thế nhưng, khi đối diện với mấy người mặc quần áo mộc mạc như vậy, cho dù là người của đại gia tộc cũng không có ai biểu lộ một chút thái độ khinh miệt nào, ngược lại còn khách khách khí khí từ phía xa gật đầu chào hỏi. Ngay cả trưởng lão Lý gia vừa rời ra giá cao nhất cũng không có nửa điểm bất mãn. Đơn giản vì trên cánh tay của họ có một chiếc băng đeo đỏ như máu, lộ rõ thân phận của bọn họ - Liệp thủ đoàn.

"Đây là người của Liệp thủ đoàn." Hạ Hinh Viêm khê thầm lẩm bẩm. Nàng có thể cảm thấy được trên người của họ nồng đậm sát khí và máu tanh, đây là hơi thở tử vong chỉ có trên thân mình của những người bình thường hay giết chóc.

Liệp thủ đoàn nàng đã từng nghe qua, là đoàn đội gồm một đám người thường xuyên ra vào rừng sâu núi thẳm săn giết linh thú. Họ dựa vào săn giết buôn bán linh thú mà sống, mỗi một người đều là kẻ thường xuyên du ngoạn bên bờ vực sinh tử. Người như vậy ai dám chọc vào?

Thời điểm mọi người đang kinh ngạc, Đấu giá sư tuyên bố Hồng Vân tinh thuộc về người của Liệp thủ đoàn. Không một ai có bất kỳ dị nghị gì. Không những mười vạn đã là giá trên trời, cho dù có người còn muốn tăng giá cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức đi đoạt thứ mà người của Liệp thủ đoàn muốn, từ khi kẻ đó ngại sinh mạng của mình quá dài.

"Đi thôi." Hạ Hinh Viêm đứng dậy, nếu buổi bán đấu giá đã kết thúc thì nàng cũng không cần thiết phải ở chỗ này lãng phí thời gian.

"Ân." Dập Hoàng cũng không có ý kiến.

Hạ Hinh Viêm tùy ý đi dạo xung quanh phòng đấu giá một chút, thử nhìn xem có những thứ mà nàng cần hay không, chỉ là đi một vòng lại một vòng cũng chẳng có thu hoạch được gì, khi nàng đang muốn trở về nhà đột nhiên bị Dập Hoàng gọi lại.

"Đi ra ngoài thành."

"Để làm gì?" Hien tại đã là xế chiều, đi ra ngoài thành làm cái gì chứ?

"Người của Liệp thủ đoàn ra khỏi thành, đây là một cơ hội tốt." Dập Hoàng bình thản nói.

"Hả?"

"Nếu mua không được, ta liền đoạt lấy cho ngươi."

Giọng nói của Dập Hoàng bình tĩnh, cùng với bá đạo trong lời nói của hắn tạo nên sự đối lập hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Nhân ngoại hữu nhân

Hạ Hình Viêm hoàn toàn há hốc mồm, từ trước đến nay vẫn cho rằng nàng đã đủ bá đạo, hôm nay so sánh với Dập Hoàng, hoá ra nàng chỉ là một kẻ không phân rõ phải trái a.

"Người của Liệp thủ đoàn đều là những kẻ liều mạng, ngươi điên rồi, sao lại đi đoạt thứ trong tay bọn họ chứ?" Hạ Hình Viêm bất khả tư nghị (khó tin, không thể tưởng tượng nổi) gầm nhẹ. Năng lực chút ít hiện tại của nàng đối phó một hai người còn có thể, vấn đề là ở chỗ người của Liệp thủ đoàn tất cả đều là cấp mười linh sư trở lên, đùa cái gì thế?

"Đi." Dập Hoàng cũng không thèm cùng Hạ Hình Viêm nói nhảm, càng không có thời gian lãng phí mà giải thích. Trực tiếp một chữ mệnh lệnh cho Hạ Hình Viêm, tư thế kia, so với đế vương còn đế vương hơn, nói một không hai (nói một là một).

Hạ Hình Viêm nhìn xung quanh một chút, bây giờ nàng đang ở trên đường phố, cứ trao đổi với Dập Hoàng như vậy cũng không phải là một biện pháp, không thể làm gì khác hơn là trước tiên thuận theo ý của Dập Hoàng đi ra ngoài thành.

Vừa ra khỏi thành, Dập Hoàng lập tức hiện thân. Hạ Hình Viêm nhướn mày lo lắng hỏi: "Ngươi không sợ có người phát hiện ra ngươi?" Người của Liệp thủ đoàn hẳn là đang ở một nơi gần đây không xa.

Dập Hoàng cười lạnh một tiếng: "Không có người sống nào phát hiện được ta."

Hả? Hạ Hình Viêm ngốc lăng (ngây ngốc cùng chừng sò) nhìn chằm chằm Dập Hoàng, ý của hắn có phải là muốn giết toàn bộ người của Liệp thủ đoàn? Hạ Hình Viêm không nói gì nhìn trời, hình như tựa hồ có lẽ chắc là, kiếp trước nàng là một sát thủ đi. Nhưng mà tại sao nàng lại có cảm giác Dập Hoàng so với nàng còn giống sát thủ hơn?

"Dập Hoàng..." Hạ Hình Viêm còn chưa nói xong, trước mắt liền hoa một cái (hoa mắt), thân thể của Dập Hoàng ở bên người nàng đã biến mất hóa thành một đạo tàn ảnh* màu đỏ, thời gian khoảng chừng hai ba cái hô hấp, Dập Hoàng đã quay trở lại. Điều khác biệt duy nhất chính là trong tay có nhiều hơn một khối Hồng Vân tinh nhỏ.

* Tàn ảnh: khi một hình ảnh di chuyển với tốc độ quá nhanh ta sẽ thấy được tàn ảnh.

Hạ Hình Viêm sững sờ nhìn chằm chằm Dập Hoàng, miệng há to hồi lâu không nói ra được một chữ, hít vào thật sâu, trong không khí bay tới mùi máu tươi khiến người ta buồn nôn.

"Cho ngươi." Dập Hoàng duỗi tay một cái hướng về phía trước, đưa Hồng Vân tinh lên trước mặt Hạ Hình Viêm.

"Ngươi giết người của Liệp thủ đoàn?" Ánh mắt của Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng lướt qua phía sau lưng Dập Hoàng, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Liệp thủ đoàn mà ngay cả các đại gia tộc trong Y Lạc thành cũng không dám chọc vào cứ như vậy bị Dập Hoàng giết?

"Àn." Dập Hoàng cực kỳ tự nhiên gật đầu không hề cảm thấy có cái gì không thích hợp.

"Ngu ngốc." Hạ Hình Viêm đột nhiên nhăn mặt khiến Dập Hoàng nhíu mày. Nàng đang lo lắng hắn ra tay giết không sạch sẽ sao? Hay là lo lắng bị những người khác phát hiện ra thì thể người của Liệp thủ đoàn sẽ gây ra phiền toái cho nàng? Dập Hoàng đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe thấy Hạ Hình Viêm vội vàng hỏi: "Thế nào rồi? Ngươi không sao chứ?"

Ách? Dập Hoàng sững sờ nhìn khuôn mặt lo lắng của Hạ Hình Viêm, thấy nàng cau mày, vươn tay kiểm tra lưng tung trên người hắn: "Trong Liệp thủ đoàn cấp bậc thấp nhất cũng là cấp mười Linh sư, ngươi không có một chỗ bị thương sao? Đã xác định không có người nào còn sống? Đừng để cho bọn họ thấy bộ dạng của ngươi, nếu không sau này sẽ tìm ngươi gây phiền phức. Người của Liệp thủ đoàn đồng đảng, không được, ta phải đi xem, không thể lưu lại người sống."

Hạ Hình Viêm nghĩ đến đó liền lập tức đi ngay, vượt qua Dập Hoàng chuẩn bị đi đến nơi tản ra mùi máu tanh. Thân thể hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau một chút, làn gió thoáng thoảng thổi qua, khiến những sợi tóc mai của Hạ Hình Viêm bay lên, mềm mại lướt qua gò má của Dập Hoàng, có chút hơi ngứa, ngứa thẳng đến tận đáy lòng.

"Hạ Hình Viêm." Dập Hoàng kéo cổ tay của nàng lại.

"Ân?" Hạ Hình Viêm kinh ngạc nghiêng đầu nhú mày.

"Không cần đi xem thử, ta ra tay sẽ không bao giờ lưu lại người sống." Dập Hoàng bình tĩnh ngưng mắt nhìn Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm chần chờ một lát, lúc này mới gật đầu: "Cũng được." Nói xong, lại nhìn Dập Hoàng một chút: "Người thực sự không có việc gì?" Người của Liệp thủ đoàn rất lợi hại, hướng hồ từ trước đến nay bọn họ đều sẽ không bao giờ hành động một mình.

"Người quá coi thường ta rồi." Dập Hoàng khinh thường bĩu môi, "Ta ra khỏi địa động (hang động trong lòng đất), trói buộc của nó đã vô hiệu đối với ta, chỉ có ngân trâm là trói buộc cuối cùng mà thôi."

"Vậy là tốt rồi." Hạ Hình Viêm thở ra một hơi dài, tâm cũng theo đó mà thả lỏng.

"Cho người." Dập Hoàng đem Hồng Vân tinh bỏ vào tay Hạ Hình Viêm, "Cất kỹ."

Nhìn Hồng Vân tinh trong tay Dập Hoàng, Hạ Hình Viêm than nhẹ một tiếng, nhận lấy bỏ vào trong không gian tinh thạch, ngẩng đầu, nhún nhún vai với Dập Hoàng: "Dập Hoàng, có một điều người nhất định phải học."

Về mặt ngưng trọng của Hạ Hình Viêm khiến Dập Hoàng cảm thấy rất khó chịu, không khỏi nhú mày hỏi: "Cái gì?"

"Phải nghe hết lời nói của người khác." Hạ Hình Viêm nói xong hướng về phía Dập Hoàng ngoắc ngoắc ngón tay, "Đi theo ta." Chương 11.2: Nhân ngoại hữu nhân (tiếp).

Edit: Tinh Linh.

Dập Hoàng hoài nghi đi theo phía sau Hạ Hình Viêm, cùng nàng đi đến hướng vào trong núi. Hạ Hình Viêm không đi đường lớn, cũng không đi đường nhỏ, lại chuyên chọn những nơi không có một bóng người.

"Người muốn đến chỗ nào?" Dập Hoàng quan sát bốn phía xung quanh, nơi này thật hẻo lánh, cho dù là linh thú cũng sẽ không đến đây.

"Đi theo ta thì sẽ biết." Hạ Hình Viêm bất chấp đường núi gồ ghề dưới chân, một mặt nắm lấy cỏ khô trên núi một mặt khó khăn trèo lên. Không phải thân thể của nàng không tốt, mà thực sự là đường đi quá dốc, chỉ cần hơi chút không cẩn thận, trượt chân một cái sẽ có khả năng bị lăn xuống. Dập Hoàng cẩn thận đi ở sau lưng Hạ Hình Viêm, đề phòng nàng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Đến rồi." Hạ Hình Viêm đi rất lâu, cuối cùng thời điểm khi trời sắp hoàng hôn thì mới dừng bước. Nơi này hoang vắng không một dấu vết của con người, trên mặt đất cũng không có vết chân dã thú đi qua, tuyệt đối là một nơi ít có người đặt chân tới. Dập Hoàng khó hiểu nhìn xung quanh, nơi này cũng không có cái gì đặc biệt, chẳng qua so với những chỗ khác ở trong núi lại càng hoang vắng hơn một chút.

"Người tới nơi này làm gì?"

"Tôi trả lời cho người về vấn đề lúc nãy" Hạ Hình Viêm ngồi xổm xuống, bắt đầu đòi những hòn đá nhỏ trên mặt đất, ném một hòn lại một hòn qua bên cạnh, giống như đang đào thứ gì đó.

"Lúc nãy ta ngăn cản người đi tìm Liệp thủ đoàn, là bởi vì Hồng Vân tinh kia không đáng để người mạo hiểm."

Dập Hoàng cau mày, nghiêm túc nhìn Hạ Hình Viêm đang đào đất, mũi nhẹ hừ một tiếng: "Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhìn người không tu luyện được?"

"Một khối nhỏ Hồng Vân tinh tỉ lệ không tốt, cho dù dùng để tu luyện cũng không tốt thêm bao nhiêu." Lời của Hạ Hình Viêm khiến ngực Dập Hoàng thực khó chịu, nàng đang trách hấn sao?

"Hướng hồ, còn là đoạt lấy từ trong tay Liệp thủ đoàn..." Động tác của Hạ Hình Viêm dừng lại, cúi đầu thấp xuống, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Dập Hoàng, chính là thanh âm vô cùng nghiêm túc chân thật: "Nếu như người thực sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?"

"Người lo lắng cho ta?" Dập Hoàng không biết tâm tình hiện tại của mình là cái gì, lạ lắm khiến hắn không thể nói rõ.

"Chúng ta không phải là bằng hữu sao?" Hạ Hình Viêm ngẩng đầu, cười rạn rờ với Dập Hoàng, dưới ánh chiều tà, khuôn mặt tươi cười kia như được dát lên một lớp vàng óng ánh, chói mắt đến như vậy, chói đến mức khiến cho hai mắt của Dập Hoàng đau nhức, khó chịu nháy nháy mắt.

"Có thể giúp người tu luyện là tốt rồi, không nên dài dòng nhiều lời vô ích như vậy." Dập Hoàng quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn khuôn mặt tươi cười ngửa mặt của Hạ Hình Viêm nữa.

"Vì vậy ta mới bảo, lần sau phải chờ ta nói cho hết lời." Hạ Hình Viêm ném đi hòn đá cuối cùng, đưa tay kéo vạt áo của Dập Hoàng. "Người xem, ta đã nói là không cần đi đoạt mà."

Dập Hoàng mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không chút để ý) xoay đầu lại, hai mắt chợt trừng cực lớn, khó tin nhìn một mảnh màu đỏ nhàn nhạt trước mắt.

"Hồng Vân tinh?" Động tác của Dập Hoàng cực kì nhanh, ngồi xổm xuống, cầm một khối nhỏ nâng lên trước mắt, tỉ mỉ ngắm nhìn, vô luận là tỉ lệ hay là thể tích đều tốt hơn vô số lần so với phòng đấu giá. Nếu nói Hồng Vân tinh ở đó là hồng thổ (đất đỏ), thì trong tay hắn chính là chu sa (cát đỏ?)*.

* Hồng trong "hồng thổ" là màu đỏ, chu trong "chu sa" là đỏ thẫm ---> chu là đỏ đậm hơn hồng ---> ta không hiểu rõ nghĩa lắm nhưng nói chung là "hồng thổ" kém "chu sa", hiểu vậy chắc là được rồi.

"Cho nên, người hoàn toàn không cần phải chống lại người của Liệp thủ đoàn. "Hạ Hình Viêm than nhẹ một tiếng, nàng cũng không muốn bằng hữu của mình đi mạo hiểm, "May là người không có việc gì."

"Không sao cả." Dập Hoàng ngẩng đầu hướng về phía Hạ Hình Viêm cười, nhẹ nhàng băng quơ nói, "Những người đó giết thì giết thôi."

Giết thì giết thôi? Có cần phải bá đạo như vậy hay không? Hạ Hình Viêm đang xấu hổ a. Cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên*, nhìn Dập Hoàng thì sẽ biết, nàng thực sự là được mở mang kiến thức.

* Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên (trên người còn có người, trên trời còn có trời): gần giống như "vô quýt dày có móng tay nhọn" ở Việt Nam mình í.

"Làm sao người biết nơi này có Hồng Vân tinh?" Dập Hoàng quay lại vấn đề chính, nhướn mày hỏi Hạ Hình Viêm. Ánh mắt ngăm liếc qua một cái, cao phẩm (chất lượng cao) Hồng Vân tinh lại không phải chỉ có một khối nhỏ, nàng làm sao mà biết được?

~ Hết chương 11 ~

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Năng lực đặc thù

"Từ nhỏ ta đã thích sưu tập những thứ đồ lạ." Hạ Hình Viêm từ từ nhớ lại ký ức của thân thể này, "Hơn nữa những thứ tìm được đều là đồ tốt."

Dập Hoàng nhất thời không kịp phản ứng trước ý tứ của Hạ Hình Viêm, khó hiểu nhìn nàng.

Hạ Hình Viêm nhún vai cười: "Người có thể coi ta như là một cái Tầm bảo khí (dụng cụ, đồ vật có thể truy tìm ra các thứ quý giá, bảo vật).

"Tầm bảo khí?" Dập Hoàng khẽ trầm lặp lại, đột nhiên cả người chấn động, kinh ngạc đưa tay chỉ vào Hạ Hình Viêm, "Người, người lại có bản lĩnh kỳ dị như vậy?"

"Trời sinh." Hạ Hình Viêm cười ha hả nói, tiện tay đem cất mấy khối nhỏ Hồng Vân tinh dưới đất vào. Hai mắt Dập Hoàng đột nhiên sáng ngời, làm cho Hạ Hình Viêm theo bản năng lui về phía sau co rúm lại, ánh mắt của hắn hình như có cái gì không thích hợp a. Bản năng của sát thủ nói cho nàng biết, Dập Hoàng lúc này rất nguy hiểm.

"Hạ Hình Viêm." Dập Hoàng kích động nắm lấy bả vai Hạ Hình Viêm, trên mặt tất cả đều là vui mừng khôn xiết.

"Ta biết ta phát đạt, nhưng cũng không cần kích động đến như vậy chứ?" Hạ Hình Viêm khó hiểu giãy dụa hai cái, bị người khác nắm chặt thể này thật là quá khó chịu.

"Không đúng, không đúng." Biểu tình trên mặt Dập Hoàng lập tức nhanh chóng chuyển biến, vui mừng khôn xiết thay bằng vẻ mặt mờ mịt. Lo lắng buông Hạ Hình Viêm ra, "Nếu như bản sự này của người bị những kẻ có ý đồ xấu biết được, tình cảnh của người sẽ lại càng nguy hiểm hơn. Tốt nhất vẫn là nên nhanh chóng tu luyện linh lực." Dập Hoàng bóp bóp chân mày* thấp giọng lầu bầu, toàn tâm toàn ý vì chuyện tình sau này của Hạ Hình Viêm mà suy nghĩ.

* Bóp bóp chân mày: giống như chúng ta bắt gió.

Hạ Hình Viêm không tiếng động nhếch khóe môi lên, trong ngực ấm áp. Không phải Dập Hoàng cũng đang muốn tìm thứ gì đó sao? Thế nhưng việc đầu tiên lại không phải là bảo nàng đi tìm thứ đó, trái lại còn lo lắng cho tình cảnh của nàng. Thực sự là lần đầu tiên a. Cho tới bây giờ nàng chưa từng thử qua. Đây chính là cảm giác được người khác quan tâm sao?

"Dập Hoàng, người muốn tìm thứ gì vậy? Biết đâu ta có thể giúp người." Hạ Hình Viêm vừa nghĩ đến liền lập tức nói ra.

Dập Hoàng từ trong suy nghĩ của mình ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Hình Viêm: "Thứ ta muốn tìm từ từ rồi nói sau đi, vấn đề chủ yếu hiện tại bây giờ của người chính là đề cao linh lực, tình cảnh của người quá nguy hiểm."

"Ta sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng đề cao." Hạ Hình Viêm sờ sờ vòng tay tinh thạch trên cổ tay mình, có những thứ này, nàng có thể làm rất nhiều chuyện.

Nhìn nụ cười quý dị trên khoe môi Hạ Hinh Viêm, Dạ Hoàng hơi nhú mày một chút, hình như nàng đang tính toán cái gì đó. Chương 12.2: Năng lực đặc thù (tiếp).

Edit: Tinh Linh.

Trong phòng đấu giá, Dịch Hải nhìn người ở trước mắt mình, trong lòng đang tự hỏi không biết rốt cuộc hắn muốn gì.

"Thành chủ đại nhân, tôi phòng đấu giá có việc gì sao?"

"Dịch Hải đại sư, nghe nói buổi đấu giá hôm nay có đấu giá một khối Hồng Vân tinh." Thành chủ Nghiêm Kiện Đông khách khí hỏi.

Đừng nhìn hắn thân là thành chủ của Y Lạc thành, thế nhưng ở trước mặt nhị phẩm Dược tề sư Dịch Hải, hắn cũng không thể không thu hồi bộ dáng thành chủ cao cao tại thượng của mình lại, trở nên khách khách khí khí. Ai bảo Dược tề sư là người siêu nhiên tồn tại như vậy, bất cứ ai cũng không muốn đắc tội với một vị Dược tề sư.

"Đúng vậy." Dịch Hải tự nhiên thừa nhận, "Đã được người của Liệp thủ đoàn lấy đi." Đây là chuyện mà những người tham gia buổi bán đấu giá đều biết, căn bản cũng không cần giấu giếm.

"Dịch Hải đại sư, không biết phòng đấu giá còn bán Hồng Vân tinh hay không?" Nghiêm Kiện Đông cũng không vòng vo nhiều, trực tiếp hỏi.

Dịch Hải tựa tiểu phi tiểu* lướt nhìn Nghiêm Kiện Đông một cái: "Lẽ nào thành chủ cho rằng dược liệu của Dược tề sư là rau cải trắng, khắp nơi đều có thể gặp?"

* Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Lời nói không khách khí lập tức khiến người khác ghen ghét, dám đối xử với người đứng đầu một thành như thế, cũng chỉ có nhị phẩm Dược tề sư Dịch Hải. Nếu như kẻ khác dám nói giống vậy, Nghiêm Kiện Đông tuyệt đối sẽ tát luôn ngay một cái, nhưng lời này là từ trong miệng Dịch Hải nói ra, chẳng những Nghiêm Kiện Đông không tức giận, khuôn mặt còn vốn đã cười theo.

"Dịch Hải đại sư, tại hạ biết Hồng Vân tinh là bảo bối không phải lúc nào nào cũng có thể có được, nhưng mà với năng lực của Dịch Hải đại sư, thực lực của phòng đấu giá, nếu muốn tìm được Hồng Vân tinh thì không phải là không có khả năng a."

Nghe được lời nịnh nọt của Nghiêm Kiện Đông, biểu tình trên mặt Dịch Hải rốt cuộc cũng có chút hòa hoãn, từ từ gạt đầu: "Cũng có thể tìm được một ít, có điều, thành chủ nên biết, Hồng Vân tinh tốt nhất thực sự là không dễ dàng có được."

"Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên." Nghiêm Kiện Đông liên tục gạt đầu, "Tại hạ cũng biết rõ, Hồng Vân tinh tốt nhất chắc chắn sẽ phải giao cho đại sư luyện chế dược tề. Thứ này nếu đưa cho người khác chính là uống phỉ của trời."

Dịch Hải vừa lòng gạt đầu, coi như tán thành lời của Nghiêm Kiện Đông.

"Tại hạ chỉ là muốn tìm một ít Hồng Vân tinh không thể luyện chế cho tiểu nhi* dùng, để tốc độ tu luyện của nó nhanh thêm một chút. Đại sư chắc cũng biết đại hội rất nhanh sẽ bắt đầu, đến lúc đó có rất nhiều học viện khác nhau tới, tại hạ muốn nó được một học viện tốt chọn." Nghiêm Kiện Đông nắm chặt hai tay của mình, nhìn Dịch Hải chờ đợi.

* Tiểu nhi: một cách gọi con trai (một số cách gọi tương đương: nhi tử, khuyến tử...)

Đối với dược tề mà nói, hắn không dám cầu mong quá xa vời, dược tề đề cao linh lực do một vị nhị phẩm Dược tề sư luyện chế, tuyệt đối là trọng kim nan cầu*, thậm chí với tài lực của hắn không thể nào có thể mua được. Dù sao luyện chế dược tề vẫn có xác suất thành công, dược tề có dược lực (hiệu lực của thuốc) càng mạnh luyện chế càng khó khăn.

* Trọng kim nan cầu: nhiều tiền còn chưa chắc có được.

Nếu như muốn luyện chế một lọ nhị phẩm dược tề đề cao linh lực, còn không biết phải tốn bao nhiêu Hồng Vân tinh. Một khối nhỏ Hồng Vân tinh chất lượng không cao đã có thể lên đến mười vạn - một cái giá trên trời, có thể tưởng tượng được nếu là Hồng Vân tinh thích hợp để luyện chế dược tề tiền bỏ ra sẽ nhiều đến tận nhường nào. Đây mới chỉ là giá của Hồng Vân tinh, còn chưa tính giá của các dược liệu khác trong dược tề.

"Trước mắt, trong phòng đấu giá đã không còn Hồng Vân tinh, nếu như có ta sẽ gọi người đến thông báo cho thành chủ." Dịch Hải lạnh nhạt đáp lời, không thay đổi thái độ của mình chút nào dù trước mặt là người cầm quyền cả Y Lạc thành.

Thái độ như vậy cũng đã làm cho Nghiêm Kiện Đông thụ sủng nhược kinh*, đứng dậy gạt đầu liên tục: "Đa tạ đại sư, tại hạ không quấy rầy đại sư nữa, cáo từ cáo từ." Nhận được một câu hứa hẹn lấp lửng nhưng cũng khiến Nghiêm Kiện Đông đặc biệt hưng phấn, có thể thấy được địa vị của Dịch Hải ở Y Lạc thành cao đến như thế nào.

* Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Trong Y Lạc thành, ai cũng đều biết, không thể động vào nhất không phải các đại gia tộc, cũng không phải thành chủ, mà là Dịch Hải đại sư của phòng đấu giá. Cũng không phải bởi vì cấp bậc linh lực của hắn rất cao, mà bởi ngoài thân phận Linh sư ra hắn còn một thân phận tôn quý khác - Dược tề sư.

"Đại sư, có người tìm ngài." Tiểu nhị ở phòng đầu giá sau khi nhẹ nhàng gõ cửa liền tiến vào, một mực cung kính thông báo.

Địch Hải đang bận nghiên cứu được tề đầu cũng không thèm ngẩng lên trực tiếp từ chối: "Không gặp."

"Đại sư, người kia nói khi ngài nhìn thấy thứ này nhất định sẽ gặp nàng." Tiểu nhị chần chờ một lúc rồi dè dặt khẽ giọng nói.

Địch Hải vừa nghe thấy lập tức nổi giận: "Thứ gì có thể so với ta đang nghiên cứu được tề quan trọng hơn!" Hắn tức giận ngẩng đầu muốn đuổi tiểu nhị đi ra ngoài, nhưng liền chấn động khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc tỏa ra từ hộp nhỏ trong tay tiểu nhị, câu nói kế tiếp dừng lại ngay tức khắc.

Tiểu nhị sợ đến sắc mặt trắng bệch, hắn cũng không muốn đắc tội Địch Hải đại sư, vừa muốn lui ra ngoài lại phát hiện vẻ mặt của đại sư có chút khác lạ, đang nhìn chăm chăm vào hắn, ách, không đúng, phải là nhìn chăm chăm hộp nhỏ trong tay hắn.

Địch Hải không thể tin nổi, hai tay run run nắm lấy cái hộp, giật vèo một cái vào trong lòng, ôm chặt lấy, vội vàng hỏi: "Người kia đâu? Nhanh dẫn ta đi gặp nàng." Dáng vẻ vội vã hoàn toàn khác biệt về lãnh tính (lạnh nhạt, tính lạnh) thường ngày, cùng với tên khất cái (ăn mày) đang nhìn thấy đại tiệc phong phú không khác nhau là mấy, dọa tiểu nhị run lên một cái trực tiếp ngã xuống đất.

Đại sư bị làm sao vậy?

~ Hết chương 12 ~

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Trả thù bắt đầu

Hành lang tầng ba - nơi chỉ dành riêng cho Địch Hải đại sư sinh hoạt - vang lên tiếng bước chân dồn dập, thường ngày ngoại trừ người chuyên môn quét dọn căn bản không có người dám đi lên chỗ an tĩnh đó, bây giờ lại có người tùy tiện chạy âm âm.

Những người khác nghe được tất cả đều kinh ngạc ngẩng đầu, tò mò từ thang lầu*, xuyên qua cửa sổ nhìn lên, không biết là ai có lá gan lớn đến thế, lại can rở như vậy. Dám mạo phạm Địch Hải đại sư, lẽ nào không muốn sống nữa sao?

* Thang lầu: chắc là gần giống với ban công.

"Rốt cuộc là kẻ nào đang chạy loạn tại nơi ở của Địch Hải đại sư vậy?" Có tiểu nhị không nhịn nổi tò mò kéo người chuẩn bị đưa trà lên lầu lại hỏi.

"Đương nhiên là Địch Hải đại sư." Người đưa trà chính là kẻ chuyên hầu hạ Địch Hải đại sư nhưng sắc mặt của hắn lúc này rất không bình thường, vừa nhìn liền nhận ra được là đã bị đá kích không nhỏ.

"Địch Hải đại sư chạy làm cái gì?" Mấy người tiểu nhị hai mặt nhìn nhau, đại sư là người của ôn trọng cỡ nào a, chuyện gì lại có thể khiến hắn cuống lên như vậy?

"Có một vị khách tới, Địch Hải đại sư vội vàng đi gặp nàng." Người đưa trà nói xong, nhanh chóng bước đi.

Người mà ngay cả đại sư cũng không dám đến chạm, hắn lại càng không dám.

"Đại sư vội vàng đi gặp khách?" Tất cả những tiểu nhị khác đều bị dọa đến ngẩn người, không thể tinh nổi ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, bọn họ vừa rồi có nghe lầm không vậy? Địch Hải đại sư ngay cả thành chủ cũng không nể mặt, giờ lại gấp gáp muốn đi gặp vị khách nào vậy a?

Tiểu nhị đặt chén trà xuống, len lén liếc nhìn người toàn thân đều bị che phủ bởi trường bào màu đen, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt mũi, khi Địch Hải ra hiệu hắn không thể làm gì khác hơn đành phải nhỏ giọng lui ra.

"Các hạ, ngài xem..."

Tiểu nhị vừa rời khỏi gian phòng nghe được lời nói của Địch Hải liền vô cùng kinh hãi, trái tim chợt co rút lại. Đại sư dùng kính ngữ đối với người kia! Tiểu nhị không dám nghe tiếp, vội vã xuống lầu, chẳng qua mỗi một bước lại giống như đang đi trên bông, mềm nhũn không có một chút khí lực. Hôm nay hắn đã bị quá nhiều đá kích.

Trong phòng, Địch Hải ngồi đối diện với người mặc hắc bào (áo màu đen), trên bàn đặt chiếc hộp nhỏ mới vừa rời.

"Các hạ, thứ này hẳn là của ngài. Không biết ngài muốn bán đầu giá hay là muốn..." Địch Hải nhing nọt tươi cười, so với Nghiêm Kiện Đông lúc nãy còn chân chó* hơn.

* Chân chó: tức là nịnh nọt.

"Khối này ta muốn tặng cho đại sư." Giọng nữ mềm mại vang lên từ người mặc hắc bào khiến nụ cười trên mặt Dịch Hải cứng đờ, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới người đối diện lại sẽ là một nữ tử. Nghe thanh âm thì chắc là một nữ tử còn rất trẻ tuổi. Có điều, kinh ngạc nghi hoặc cũng chỉ là chợt lóe qua, bởi vì tất cả mọi thứ cũng không bằng vui mừng khôn xiết đến hưng phấn như lúc này.

"Tặng, tặng cho ta?" Dịch Hải kinh ngạc nhìn chiếc hộp nhỏ trên bàn, hai mắt tròn trĩnh thật lớn, tựa như đang nhìn thấy thứ gì khó có thể tin nổi.

"Đúng vậy." Người mặc hắc bào nhẹ nhàng cười, "Chỉ là, ta có điều kiện."

Chương này ta làm xong lâu rồi nhưng máy hư vậy là ---> mất hết tài liệu trong máy TT_TT, mới đem từ quán về đây

"Xem nào, ngươi cũng nghĩ không ra là vì sao chứ gì?" Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng cười, đôi mắt khê cong cong, bên môi lại chứa ý cười lạnh như băng, "Ta đây mới chỉ bắt đầu trả thù mà thôi, rất nhanh ngươi sẽ biết."

Hết 13

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Ai dám ức hiếp.

Trả thù? Dập Hoàng hoài nghi nhìn Hạ Hinh Viêm, nhưng tại sao hẳn lại không cảm thấy được một chút ý muốn trả thù nào? Đây không phải rõ ràng là đang giúp Nghiêm Cảnh Thủ sao?

"Được rồi, đi về thôi." Hạ Hinh Viêm cười, hướng Hạ phủ đi đến.

Tại Hạ phủ, nàng luôn luôn là người vô hình, nhưng nhờ có ảnh hưởng của hôn ước với Nghiêm Cảnh Thủ, địa vị của nàng ở trong lòng mọi người đã biến hóa rất lớn. Từ người vô hình biến thành đối tượng bị người phi nhố. Đương nhiên, phi nhố không bắt buộc phải nói ra, chỉ cần từ ánh mắt của mọi người cũng có thể thấy được, ánh mắt khi nhìn nàng chẳng khác nào khi đang nhìn rác rưởi mốc meo trong cống ngầm. Về phần trong đó có bao nhiêu đồ kị, cũng chỉ có trong lòng của mỗi người bọn họ mới biết.

Chỉ có điều, không phải ai cũng chỉ nhìn mà không nói, chẳng hạn như Hạ An Tiệp, nàng ta chẳng phải là một người biết kiềm chế được tức giận.

"Tỷ tỷ đã trở về?"

"Ân." Hạ Hinh Viêm cũng không muốn tiếp xúc với Hạ An Tiệp quá nhiều, tùy tiện hừ một tiếng rồi liền bước tiếp. Ngày thường hai người vốn không có khi nào cùng một lúc xuất hiện, lúc này càng không có lời gì tốt đẹp để nói với nhau. Hạ Hinh Viêm cảm thấy không cần gì phải nói, nhưng Hạ An Tiệp rõ ràng lại không muốn như vậy.

"Ôi chào, làm tiểu thiếp của Thiếu thành chủ liền trở nên khác hẳn, mắt cao hơn đỉnh đầu*", ngay cả muội muội của mình cũng không thêm lễ vào mắt a." Hạ An Tiệp nghiêng người lập tức đứng ở giữa đường, vừa vịn ngăn trở lối đi của Hạ Hinh Viêm. Lộ rõ rằng không muốn nhường đường, thanh âm lại lớn như vậy, đủ để hấp dẫn lực chú ý của toàn bộ hạ nhân trong sân. Tất cả mọi người đều tạm thời dừng lại công việc của mình, hướng về phía này xem kịch vui.

* Mắt cao hơn đỉnh đầu: kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Hạ Hinh Viêm dừng bước, xem ra hiện tại nàng không thể dễ dàng rời khỏi được rồi.

"Thế nào, muội muội ghen tị sao?"

Ngoài dự đoán của mọi người là, Hạ Hinh Viêm không có nửa điểm tức giận lại càng không xấu hổ chút nào, ngược lại còn mỉm cười ung dung nhàn nhàn nhìn Hạ An Tiệp, làm cho nàng ta có cảm giác mình đứng ở nơi này như một thằng hề đang nhảy nhót. Hạ An Tiệp Hạ An Tiệp không thể tin được nhìn Hạ Hinh Viêm, giống như thấy một con quái vật vậy. Từ khi nào thì Hạ Hinh Viêm trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như thế?

"Ghen tị, đúng vậy, ta thực sự rất ghen tị." Hạ An Tiệp từ nhỏ đã quen khi dễ (ức hiếp, bắt nạt) Hạ Hinh Viêm, nên rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, cười lạnh, "Thật ghen tị tỷ tỷ dám không có mặt mũi đi dùng tiền của Thiếu thành chủ mua cho mình thứ này thứ nọ. Ôi chào, cho ta xem một chút, nhanh để muội muội ta được mở rộng tầm mắt, đây là vòng tay không gian tinh thạch sao."

Hạ An Tiệp nâng cánh tay của Hạ Hinh Viêm lên, nhìn vòng tay điêu khắc tuyệt đẹp, chế tác tinh xảo, trong mắt liền sinh ra hai ngọn lửa đố kị hận không thể tươi sống thiêu chết Hạ Hinh Viêm.

"Mau đến đây xem, thứ này chính là vòng tay không gian mà ngay cả tộc trưởng của các đại gia tộc cũng không có a, vậy mà tỷ tỷ lại được đeo trước

đó." Hạ An Tiệp đưa tay vẫy vẫy nha hoàn đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt, ra hiệu cho mọi người đến vây xem.

Những người ở đây đa số đều là nữ tử tuổi không lớn lắm, từng người có tâm tư gì với Thiếu thành chủ Nghiêm Cảnh Thủ không cần ai nói ra thì cũng đã hiểu.

Nếu như Thiếu thành chủ ưu ái một nữ tử khác, cho dù là tiểu thư của một gia tộc nào đó bọn họ cũng không khó chịu đến thế. Vậy mà Thiếu thành chủ không coi trọng ai, lại đi coi trọng Hạ Hinh Viêm, một kẻ từ nhỏ đã lời thôi lệch thếch đầu óc ngu si đần độn, như vậy thì thử hỏi bọn họ làm sao chịu nổi?

"Vòng tay thật xinh đẹp."

"Đẹp như thế, đáng lẽ nên đeo ở trên cổ tay của tiểu thư nha, làm sao lại có thể ở trên tay của đại tiểu thư?"

"Đúng vậy a, tiểu thư đeo vẫn là thích hợp hơn."

Một đám nha hoàn biết thân phận của mình không xứng với Nghiêm Cảnh Thủ, nhưng mà, các nàng cũng tuyệt đối không cho phép có một nữ nhân thiếu tư cách "vũ nhục" Thiếu thành chủ hoàn mỹ trong lòng các nàng!

Hạ An Tiệp đặc ý nghe, hơi hơi nhướng mắt nhìn Hạ Hinh Viêm đầy giễu cợt, nhìn thấy rõ không, tất cả mọi người ở đây đều biết rõ thứ này nên ở trên tay người nào. Hạ Hinh Viêm cũng không nghĩ xem, với thân phận như vậy nàng đủ tư cách để có được không gian tinh thạch của riêng mình sao? Đừng nói là vòng tay tinh thạch hoàn mỹ xa hoa đến như thế, ngay cả một cái không gian tinh thạch thông thường, bọn họ cho dù là con cái trong gia tộc cũng không có, dựa vào cái gì mà phế vật Hạ Hinh Viêm này lại có được những thứ mà bọn họ đều chưa từng có.

"Muốn có thì ngươi cũng có thể tự mình đi mua." Hạ Hinh Viêm nhảm chán nhìn Hạ An Tiệp, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những người chung quanh.

"Đồ đất như vậy, không phải là thứ mà là chúng ta có thể mua nổi, cũng chỉ có tỷ tỷ ngươi dùng tiền của người khác mua nên mới yên tâm thoải mái như vậy." Hạ An Tiệp nhếch khóe môi, khinh thường hừ lạnh.

"Ta nói này tỷ tỷ, đừng tưởng rằng mình làm tiểu thiếp của Thiếu thành chủ thì có thể tùy tiện làm càn không chút cổ kị gì cả. Chớ quên ngươi vẫn là Hạ phủ đại tiểu thư, đừng khiến người ta cho ngươi là một kẻ lỗ mãng không có cha mẹ dạy dỗ!"

Hạ Hinh Viêm vốn vẻ mặt bình tĩnh khi nghe xong những lời này của Hạ An Tiệp, tay trái buông thõng bên người đột nhiên nắm chặt, tâm tình xao động dữ dội. Dập Hoàng ân ở bên trong ngăn trảm cảm giác được rất rõ ràng tâm tình của Hạ Hinh Viêm biến hoá, giống như mặt hồ đang yên ả bất chợt cuộn cuộn nổi lên sóng lớn ngập trời. Ngay lúc ấy cho rằng Hạ Hinh Viêm muốn ra tay đánh người, lại thấy nàng mỉm cười, vân đạm phong khinh* đáp một câu: "Đây là Cảnh Thủ muốn mua cho ta, nếu như mọi người cảm thấy không phục có thể đi tìm hắn mà nói."

* Vân đạm phong khinh (nhạt như mây, nhẹ như gió): thái độ lạnh nhạt, nhẹ nhàng, thoải mái.

Chỉ một câu đã tỏ rõ thân phận bây giờ của Hạ Hinh Viêm nàng - thiếp thất của Nghiêm Cảnh Thủ. Lời nói không hồn không giận khiến Hạ An Tiệp á khẩu không trả lời được, nàng có thể đi nói cái gì? Cho dù nàng nói gì đi nữa cũng không cách nào thay đổi được một sự thật, Hạ Hinh Viêm mới là thiếp thất mà Thiếu thành chủ chọn.

"Ngươi đặc ý cái gì? Không phải chỉ là một tiểu thiếp thôi sao?" Hạ An Tiệp then quá thành giận hét lớn.

"Không sai." Hạ Hinh Viêm mỉm cười gật đầu, nhìn Hạ An Tiệp từ trên xuống dưới, môi đỏ mọng khê mở, chậm rãi nói, "Nhưng mà có người ngay cả tiểu thiếp cũng không được làm, thật không biết là ai tốt hơn ai a?"

Nói xong, thấy Hạ An Tiệp đang bị đá kích trầm trọng sang một bên nhanh chóng rời đi, để lại một đám người vẫn còn ở trong sân trợn mắt há hốc mồm, nha hoàn sau khi phục hồi lại tinh thần liền đồng tình nhìn Hạ An Tiệp. Đúng vậy, ngay cả một tiểu thiếp cũng không được, đây chẳng phải là nói rõ trong mắt của Thiếu thành chủ, Hạ An Tiệp ngay cả Hạ Hinh Viêm cũng không bằng?

"Nhìn cái gì mà nhìn? Cút!" Hạ An Tiệp tức giận đến sắp nổi điên gầm lên giận dữ, hạ nhân lập tức giải tán.

"Hạ Hinh Viêm, ngươi cứ chờ đó cho ta, ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho ngươi!" Hạ An Tiệp chột xoay người lại, giọng đầy căm hận hướng về phía bóng lưng của Hạ Hinh Viêm mà nghiêng răng nghiêng lợi đến mức vang lên tiếng khanh khách*.

* Khanh khách: đây là từ tượng thanh, trong câu trên là chỉ tiếng động khi ta nghiêng răng.

Hận ý theo gió thổi tới lại chỉ đổi lấy được Hạ Hinh Viêm nâng khóe môi cười yếu ớt, tay trái nắm chặt cũng chậm rãi thả lỏng. Nàng chính là cô nhi không có người muốn, nàng chính là kẻ không có gia giáo (giáo dục từ gia đình), vậy thì thế nào? Dưới đáy lòng khinh thường hừ lạnh, trở về gian phòng của mình. Một ngày mệt mỏi, thu dọn một lát rồi rất nhanh lập tức ngủ, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của Dập Hoàng giống như đang suy nghĩ về điều gì đó. Ngày hôm sau, lại bị một trận ầm ĩ ở ngoài sân đánh thức. Cau mày khó chịu đứng dậy, rửa mặt một chút, đi ra ngoài, liền nhìn thấy tất cả nha hoàn hạ nhân đều chạy đến một hướng, tạo thành một vòng tròn, vẻ mặt khác nhau khi ngước đầu lên nhìn trên cây chằm chằm.

"Đây là..." Hạ Hinh Viêm cũng ngẩng đầu, thuận theo ánh mắt của mọi người nhìn lên, vừa nhìn liền lập tức giật mình. Nàng thực sự có phần không thể tin nổi sự thật rằng nữ nhân có diện mạo khác hẳn ở trên cây kia chính là Hạ An Tiệp, nếu nói không phải, y phục trên người đúng là của Hạ An Tiệp, nếu nói phải, vậy thì ngũ thái ban lan* trên mặt thật khiến người ta không thể nhìn ra tướng mạo có sẵn của nàng.

* Ngũ thái ban lan (bao gồm 5 màu xanh, vàng, đỏ, trắng, đen): thường để hình dung nhiều loại màu sắc lẫn lộn vào nhau, ý câu này hân mọi người hiểu rồi chứ, Hạ An Tiệp bị hử dụng rồi, ha ha .

Không biết Hạ An Tiệp bị cái gì đã kích, cứ ôm cành cây không chịu xuống, mặc cho người bên dưới gọi như thế nào, vẫn ở trên đó không ngừng run rẩy, trong miệng còn liên tục lẩm bả lẩm bảm: "Ta là tiện nhân, ta là tiện nữ nhân, ta tối tiện, ta toàn thân cao thấp đều tiện*..."

* Dịch câu này ra Tiếng Việt sẽ là "Tôi là kẻ hèn hạ, tôi là người đàn bà hèn hạ, tôi là kẻ hèn hạ nhất, người tôi từ trên xuống dưới đều hèn hạ...", tiện nhân còn có nghĩa khác là "c.o.n đ.ĩ", theo ta nghĩ trong trường hợp này dịch theo nghĩa "kẻ hèn hạ" thì đúng hơn.

"Làm cái gì vậy? Còn không mau kéo tiểu thư xuống, thật xấu mặt!" Hạ Nghĩa Bình nghe được tin vội vã chạy tới, vừa nhìn thấy bộ dạng Hạ An Tiệp người không ra người quý không ra quý liền tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch. Thân là tiểu thư của đại gia tộc, thế nhưng lại điên điên khùng khùng thành như vậy? Còn ra thể thống gì? Nếu để cho người bên ngoài biết, sau này làm sao có thể đi ra ngoài gặp người khác?

Vài gia đình* vội vàng lấy thang trèo lên bắt Hạ An Tiệp, đưa nàng xuống dưới, miệng của Hạ An Tiệp vẫn còn không ngừng lẩm bảm nói mấy câu kia, không biết có phải là do có quá nhiều người nên đã kích thích đến nàng hay không, mà thanh âm bỗng dừng to lên: "Ta là tiện nhân, ta là tiện nhân!"

* Gia đình: người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa.

"Giám lại cho ta, không trở lại bình thường, không được phép thả ra!" Thử mà Hạ Nghĩa Bình quan tâm nhất chính là mặt mũi, làm sao có thể cho phép trong gia tộc xuất hiện chuyện mất mặt như vậy.

"Dạ." Gia đình vội vàng áp giải Hạ An Tiệp trở về phòng, có người lanh trí vội vàng đi mời đại phu.

Hạ Hinh Viêm đứng ở phía xa nhìn toàn bộ quá trình xảy ra, nghĩ tới điều gì đó, lập tức ở trong đầu kêu lên: "Dập Hoàng."

"Ân?" Dập Hoàng lên tiếng.

"Là người làm?"

"Ân."

"Vì sao?" Hạ Hinh Viêm hơi nhíu mày.

"Vẫn chưa có người nào dám khi dễ người của ta." Dập Hoàng bá đạo tuyên bố.

Hạ Hinh Viêm nở nụ cười, khoe mắt, chân mày tất cả đều nhuộm đầy ý cười, rồi rầm trong lòng một đêm chậm rãi tan biến, ấm áp, toàn thân thoải mái, dịu dàng đáp lời: "Ta thích!"

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Ra sức tu luyện.

Đại phu được mời đến từ đầu đến cuối đều không thể đến gần Hạ An Tiệp được, tiếng hét chói tai rợn cả tóc gáy truyền khắp mọi ngõ ngách trong Hạ phủ, làm cho lòng người hoảng sợ.

Hạ Hinh Viêm ngồi ở bên cửa sổ, lắng tai nghe tiếng hét chói tai trong viện, khẽ nhếch miệng: "Người đã làm cái gì?" Chỉ một đêm ngắn ngủi làm thế nào lại khiến Hạ An Tiệp trở nên như vậy? Thương tổn trên mặt nàng cũng không giống như là do bị đánh mà tạo thành.

"Chuyện gì ta cũng chưa làm." Dập Hoàng thần nhiên cười nhạt.

Nghe ý tứ của Dập Hoàng rõ ràng là hân chẳng hề muốn nói thêm, Hạ Hinh Viêm cũng không hỏi tiếp.

"Dập Hoàng, tại sao lại giúp ta?" Đáp án này mới là điều mà Hạ Hinh Viêm muốn biết. Ở trong thế giới của nàng cho tới bây giờ sẽ không bao giờ có người lại vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, bị ức hiếp, chỉ có chính mình đi đòi lại. Nhiệm vụ không hoàn thành, chờ đợi chỉ có trừng phạt. Cho nên, nàng liều mạng huấn luyện, không biết chính mình đang mong đợi điều gì, cứ như vậy mà cố gắng, không có mục tiêu nỗ lực.

"Đã ngốc sẵn rồi, nếu giờ lại bị ức hiếp đến loạn não, làm sao có thể đưa ta đi tìm thứ ta muốn?" Dập Hoàng nhìn thẳng vào Hạ Hinh Viêm, nghiêm túc nói ra.

Rầm một tiếng, Hạ Hinh Viêm trực tiếp ngã từ trên ghế xuống.

"Người làm sao vậy? Tôi hôm qua ngủ không ngon?" Tên đầu sỏ nào đó còn cố ý ra vẻ vô tội đi quan tâm.

"Người..." Hạ Hinh Viêm tức giận đến muốn học máu, không thể ức hiếp người khác như vậy.

Dập Hoàng nhìn bộ dạng tức giận của Hạ Hinh Viêm, đáy lòng cười thầm, trên mặt lại nghiêm túc cực kì. Thời điểm Hạ Hinh Viêm mím môi nghĩ cách đối phó Dập Hoàng, cửa phòng bị người ta đẩy ra không chút khách khí.

"Hạ Hinh Viêm."

Hạ Hinh Viêm thấy rõ người tới, cũng không thèm đứng dậy, thoải mái dựa vào ghế: "Có việc?"

"Là do người làm." Không một chút nghi vấn nào, rõ ràng là đang chất vấn. Hạ Nghĩa Bình đến gần Hạ Hinh Viêm, từ trên cao nhìn xuống nàng, nếu không phải bởi vì thân phận của nàng bây giờ khác với trước kia, lời nói của hắn tuyệt đối sẽ không khách khí như vậy.

"Cái gì mà ta làm?" Hạ Hinh Viêm khó hiểu nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Nghĩa Bình, sau đó liền thu hồi lại tầm mắt, nàng không có thói quen ngẩng đầu nhìn người khác.

"Hạ Hinh Viêm, người đừng giả bộ hồ đồ. Ngày hôm qua người và Hạ An Tiếp có xung đột ở trong viện, tất cả hạ nhân đều đã nói cho ta biết." Hạ Nghĩa Bình nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ thấy người khả nghi nhất cũng chỉ có mình Hạ Hinh Viêm.

Hạ Hinh Viêm cười, cúi đầu buồn bực nở nụ cười. Tiếng cười của nàng khiến Hạ Nghĩa Bình hết sức bất mãn: "Người cười cái gì?"

"Hạ An Tiếp sẽ ngoan ngoãn ở trong tay ta chịu thiệt sao?" Không có bất kì biện bạch nào, chẳng qua là Nghĩa Bình bị hỏi đến sững sốt, lập tức nhúm mày: "Không phải người làm là tốt nhất."

Hạ Hinh Viêm đứng lên hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Hạ Nghĩa Bình nói từng chữ từng chữ: "Bây giờ thân phận của ta đã bất đồng, tốt nhất không nên coi ta là Hạ Hinh Viêm của trước kia."

Hạ Nghĩa Bình nhúm mày, tức giận hừ lạnh: "Hạ Hinh Viêm, người hiện tại thật sự thay đổi quá nhiều, người cho rằng trở thành tiểu thiếp của Thiếu thành chủ thì có thể muốn làm gì thì làm sao?"

"Ít nhất sẽ không bị ức hiếp, không phải sao?" Hạ Hinh Viêm cao ngạo héch mếch, cười nhìn bộ dạng tức giận đến vô cùng nhưng không dám làm gì của Hạ Nghĩa Bình.

Hạ Nghĩa Bình bình tĩnh nhìn Hạ Hinh Viêm, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười thật lớn, không hề có chút kiềm chế, "Hạ Hinh Viêm, ta xem người có thể đắc ý được bao lâu." Nói xong, đóng sầm cửa phòng sai bước rời đi.

"Yên tâm, ta vẫn sẽ đắc ý." Hạ Hinh Viêm nhìn cửa phòng đóng chặt, chậm rãi nói. Cho dù hiện tại nàng hoàn toàn nằm trong tình thế xấu thì thế nào? Thứ nàng am hiểu nhất chính là xoay chuyển tình thế. Tự tin nở nụ cười, Hạ Hinh Viêm thay y phục, quay người rời đi.

Ngoài thành, Hạ Hinh Viêm ngồi xếp bằng ở trong sơn động, hai tay đặt ở trước người, nắm một khối thượng phẩm Hồng Vân tinh, màu đỏ tràn đầy trong tinh thạch tựa như chất lỏng đang uốn lượn, chậm rãi di chuyển, mà điểm đến chính là kinh mạch của Hạ Hinh Viêm. Lực lượng giống như thác lũ phá vỡ đê, cuộn trào mãnh liệt chảy ào vào trong kinh mạch của nàng. Theo một lượng lớn lực lượng tràn vào, trên trán Hạ Hinh Viêm toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, thuận theo gò má chậm rãi chảy xuống, nhanh chóng làm ướt tóc. Mồ hôi rất nhanh thấm vào quần áo, nhưng tốc độ hấp thu của nàng không hề có bất kì dấu hiệu chậm lại nào.

Dập Hoàng lắc mình xuất hiện, khẽ thở dài một tiếng, rồi khoanh chân ngồi ở sau lưng Hạ Hinh Viêm, áp tay lên thân thể của nàng, rót vào lực lượng của mình chậm rãi dẫn dắt lực lượng cuồng bạo của Hồng Vân tinh. Lực lượng vừa dò xét tiến vào, hắn mới phát hiện, thì ra thống khổ mà thân thể của Hạ Hinh Viêm phải chịu vượt xa quá sức tưởng tượng của hắn.

Đang là thời khắc tu luyện quan trọng, Dập Hoàng cũng không nói gì thêm, chẳng qua là tận lực cố gắng dẫn dắt lực lượng cuồng bạo trong cơ thể Hạ Hinh Viêm, cũng chỉ là dẫn dắt mà thôi, về phần thừa nhận cùng với có thể kiên trì hay không thì phải tự xem nghị lực của nàng.

Sau nửa canh giờ*, Dập Hoàng thu tay lại đứng ở một bên, nhìn Hạ Hinh Viêm. Hắn chỉ có thể giúp đến mức này, phần còn lại thì phải dựa vào chính nàng mà thôi.

* Nửa canh giờ = 1 tiếng đồng hồ.

Hạ Hinh Viêm cứ một lòng tu luyện như thế, ngồi từ sáng sớm cho đến chập tối, sắc mặt vẫn luôn trắng bệch như tờ giấy, thân thể run run, không cần nói cũng có thể nghĩ ra được nàng phải thừa nhận bao nhiêu đau đớn. Rốt cuộc, thời điểm khi tia sáng cuối cùng bị bóng đêm nuốt gọn, Hạ Hinh Viêm cũng chậm rãi mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí*, hướng về phía Dập Hoàng cười híp mắt.

* Trọc khí: theo QT thì có nghĩa là khí bẩn, khí đục nhưng trong truyện thì ta nghĩ nó lại tương đương với thở phào nhẹ nhõm nhưng mà cũng tùy vào từng trường hợp (trong các chương khác ta sẽ không nhắc lại, mọi người chịu khó nhớ nhé)

"Linh lực quả thực đề cao." Hạ Hinh Viêm vận vận mình, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được linh lực tràn đầy trong cơ thể. Quả nhiên, Hồng Vân tinh là

thứ tốt để tu luyện đề cao linh lực.

"Người vì tu luyện linh lực mà đến mức không muốn sống sao?" Dập Hoàng mắng. Có trời mới biết tình hình lúc này của Hạ Hình Viêm có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần nàng có chút buông lỏng ý chí, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tan xác mà chết.

"Chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa." Hạ Hình Viêm cũng không tức giận, ngược lại thấp giọng lẩm bẩm.

"Ba tháng?" Dập Hoàng hơi nghiêng đầu, "Người đang nói về đại hội?"

"Đúng vậy." Hạ Hình Viêm vừa cười vừa nói, "Đến lúc đó đại hội chính là cuộc thi xem xét về tư cách nhập học, được học viện nào chọn sẽ quyết định số phận của mỗi người." Hạ Hình Viêm đứng dậy, nhìn sắc trời một chút, "Trờ về thôi." Nói xong liền đi ra ngoài, mới đi được hai bước, chợt nghe thấy Dập Hoàng ở phía sau nhàn nhạt hỏi một câu, "Có thể đi sao?"

Vừa dứt lời, không hề có chút ngạc nhiên nào khi thấy thân thể Hạ Hình Viêm cứng đờ, dưới đáy lòng Dập Hoàng không tiếng động cười nhạt. Hẳn biết, lực lượng cuồng bạo (điên cuồng cùng táo bạo) mới vừa rồi đã tàn phá thân thể Hạ Hình Viêm đến mức nào, về phần cuộc đối thoại vừa rồi, chẳng qua là nàng đang tranh thủ thời gian để giảm bớt sự khác thường trong thân thể. Hẳn thực không hiểu, chẳng nhẽ lộ ra yếu đuối đối với nàng là một việc rất khó khăn sao?

"Dập Hoàng, người rất thông minh." Hạ Hình Viêm quay đầu lại cười, trong đêm tối Dập Hoàng chỉ có thể nghe được tiếng cười của nàng, mà chẳng thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt nàng. Không có lời nói kế tiếp, Hạ Hình Viêm sai bước rồi đi.

"Cho dù là có Hồng Vân tinh, trong vòng ba tháng người cũng không có khả năng đuổi kịp Nghiêm Cảnh Thủ." Dập Hoàng bỗng nói lớn, hẳn hiểu rõ mục đích của Hạ Hình Viêm. Nhưng sự chênh lệch giữa hai người thật sự là quá xa. Một cấp bốn một cấp chín, hoàn toàn không thể theo kịp cấp bậc chênh lệch này chỉ trong ba tháng, mà phải cần vài năm nỗ lực mới có thể bù đắp.

Hạ Hình Viêm không hề dừng bước lại, chẳng qua thanh âm đầy tự tin của nàng thuận theo gió đêm truyền vào trong tai Dập Hoàng. "Biết một thứ gọi là kỳ tích không? Ta, chính là người sáng tạo nên kỳ tích!"

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Cuộc thi khắc nghiệt.

"Tự đại." Dập Hoàng cười mắng một tiếng, thân hình chợt lóe, trở lại trong ngân trâm.

"Cái này gọi là tự tin." Hạ Hình Viêm cười hắc hắc, ngẩng đầu đắc ý, trở lại trong thành.

Dập Hoàng bó tay lắc đầu, nữ nhân này a, thật là không thể cứu được nữa.

Ở trong thành vòng đi vòng lại, Hạ Hình Viêm mua một số thứ, đương nhiên, một nha đầu không được người thân thương yêu như nàng thì trên người làm sao có dư tiền để tiêu như vậy. Cũng may, nàng có một phu quân rất chịu chi, chỉ cần phân phó chủ tiệm đi tìm Thiếu thành chủ đòi tiền, một câu nói liền giải quyết tất cả, nàng thích cái gì thì lấy cái đó.

Rất nhanh khắp Y Lạc thành lại truyền ra một tin tức còn bùng nổ hơn, đó chính là Hạ Hình Viêm chẳng biết xấu hổ ý vào thân phận tiểu thiếp của mình mà muốn làm gì thì làm. Lúc này sự khinh thường so với lúc trước lại càng sâu, trước đây chẳng qua là đồ kị, hiện tại tuyệt đối là căm ghét. Chim sẽ biến bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng cũng đã quá là may mắn trời ban, vậy mà còn không thành thành thật thật an vị trên ngọn đi, hết lần này tới lần khác ý có cây lớn che chở mà điều vô dương oai. Nếu không bị khinh bỉ thì mới thật kỳ quái.

Dân chúng Y Lạc thành oán giận thì oán giận, nhưng họ cũng không có cách nào thay đổi được, dù sao chủ yếu vẫn là do thái độ của người trong cuộc, thiếu thành chủ Nghiêm Cảnh Thủ dường như vô cùng sùng ái vị tiểu thiếp này, toàn bộ những thứ Hạ Hình Viêm mua, thành chủ phủ đều chiếu theo đơn mà trả tiền. Từ đó, lại càng đưa tới vô số suy đoán khác, chẳng lẽ thiếu thành chủ thực sự coi trọng Hạ Hình Viêm?

Dù loại suy đoán lưu truyền khắp thành, thảo luận ồn ào lúc nào cũng không ngớt, chỉ là, hai nhân vật chính của câu chuyện Nghiêm Cảnh Thủ cùng Hạ Hình Viêm ngược lại là người thân nhiên nhất, tất cả đều mai danh ẩn tích, không hề xuất đầu lộ diện. Đợi đến khi nhìn thấy lại họ cũng là lúc khắp Y Lạc thành đều giăng đèn kết hoa.

Một tuần trước, từng chiếc từng chiếc một những chiếc xe ngựa lục tục tiến vào Y Lạc thành, những quán rượu xa hoa sớm đã được bao toàn bộ, chủ nhân trong những xe ngựa sang trọng được Thành chủ nhiệt tình tiếp đãi mời vào bên trong.

Tất cả những người dưới hai mươi lăm tuổi ở Y Lạc thành đều kích động ngóng trông ngày Đại hội bắt đầu, bởi vì đó chính là ngày quan trọng nhất thay đổi cả cuộc đời của bọn họ.

Toàn bộ mọi người tập trung đến hội trường Linh sư, khiến một nơi lớn như vậy liền trở nên chật như nêm cối, cũng may Thành chủ Nghiêm Kiện Đông

trước đó đã sắp xếp ổn thỏa, điều binh sĩ đến giữ gìn trật tự, lúc này ở chung quanh hội trường Linh sư mới không xảy ra hỗn loạn.

Bách tính bình dân hai mắt nóng bỏng hướng vào bên trong nhìn, tuy chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng bên trong và bên ngoài hoàn toàn là hai mảnh trời đất khác nhau. Có thể tiến vào học viện tốt, thành tựu sau này đương nhiên không cần phải nói, biết đâu một gia đình nào đó nhờ có một vị Linh sư quét khỏi mà sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cho nên các học viện chiêu sinh hàng năm đều là người đông nghìn nghịt, nói cho cùng đây chính là cơ hội để một người bình thường thay đổi vận mệnh.

Về phần người trong các đại gia tộc, lại càng sớm đến hội trường Linh sư để đợi các vị lão sư ở những học viện xuất hiện, xem thử con của mình có thể may mắn được học viện nào nhìn trúng hay không.

Trời còn chưa sáng hẳn, trong hội trường Linh sư ngoại trừ lão sư của học viện ra, ngay cả Thành chủ Nghiêm Kiện Đông đều đã chờ sẵn tại đó, có thể thấy được lần này chiêu sinh ở trong lòng mọi người là điều quan trọng tới cỡ nào.

Bên trong Hạ phủ, Hạ Hinh Viêm chậm rãi mở mắt ra, nhìn sắc trời đã bừng sáng, lúc này mới từ trong trạng thái tu luyện khôi phục lại, đứng dậy không nhanh không chậm thay một thân y phục, mở cửa phòng, đi ra Hạ phủ. Một mình đi trên đường phố không người, chỉ có gió mai làm bạn. Ba tháng qua, làm cho nàng nhớ tới cảm giác khi huấn luyện tàn khốc ở căn cứ, lâu ngày gặp lại sự khản trương hồi hộp khiến nàng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Gần đến hội trường Linh sư, từ đầu phố đã có binh sĩ đang canh gác.

"Khán đài đi ở phía bên kia." Binh sĩ đưa tay chỉ hướng bên cạnh, xem Hạ Hinh Viêm như một quần chúng thông thường.

"Ta tới dự thi." Hạ Hinh Viêm nói.

"A? Nga, dự thi thì đi hướng bên này." Binh sĩ giật mình tò mò quan sát thoáng qua Hạ Hinh Viêm, nhìn đáng vẻ của nàng không giống như thật lợi hại, sao lại cũng tới dự thi?

"Đa tạ." Hạ Hinh Viêm sau khi nắm quyền tỏ ý cảm ơn, theo phương hướng mà binh sĩ chỉ đi tới.

"Đến dự thi, thế nào trẻ như vậy mới đến?" Binh sĩ nhìn bóng lưng Hạ Hinh Viêm nói thào một câu, không quá coi trọng chuyện này sao?

"Có chuyện gì vậy?" Binh sĩ tuần tra đi tới, nghe hẩn lẫm bẫm, tò mò hỏi.

"Người kia đến dự thi, vậy mà đến trẻ như thế, cuộc thi đã sắp bắt đầu." Binh sĩ đưa tay chỉ bóng lưng Hạ Hinh Viêm, binh sĩ phụ trách tuần tra thò đầu nhìn qua, đột nhiên cười vang lên.

"Cười cái gì vậy?" Binh sĩ chẳng hiểu ra sao cả hỏi.

"Người kia tuyệt đối không phải đến dự thi, chỉ sợ là nàng đến giễu võ dương oai." Mặt binh sĩ tuần tra lộ vẻ châm biếm, khinh thường hèn mọn.

"A?" Binh sĩ khó hiểu nhìn binh sĩ tuần tra, đây là có chuyện gì?

"Người biết nàng là ai không?"

"Là ai?"

"Nàng chính là nhân vật phong vân gần đây oanh động toàn thành - Hạ Hinh Viêm." Binh sĩ tuần tra cố ý nhấn mạnh ở bốn chữ nhân vật phong vân, nồng đậm trào phúng không cần nói cũng biết.

"Ha! Chính là cái nữ nhân chẳng biết xấu hổ kia?" Binh sĩ nghe xong, nghi hoặc trong mắt tất cả đều chuyển thành khinh thường.

Vào hội trường Linh sư, Hạ Hinh Viêm mới biết được chiêu sinh lần này ở Y Lạc thành có bao nhiêu oanh động, dòng người chen chúc sắp khiến hội trường Linh sư nổ tung. Người rất nhiều, nhưng không hề có thanh âm quá ầm ĩ, ánh mắt của tất cả mọi người đều chú ý đến cánh cửa lớn đóng chặt, khản trương chờ lão sư trong các học viện đến.

Hạ Hinh Viêm tùy tiện tìm một vị trí tầm thường ngồi xuống, chờ đợi. Bởi vì nàng tới quá muộn, chỉ có thể ngồi bên cạnh đám người sau cùng, sự chú ý của người trước mặt đều đặt tại phía trước.

"Chẳng biết năm nay có thể tiến vào một học viện nào đó hay không, ta đã hai mươi lăm, nếu lại không có cách nào gia nhập học viện, sau này sẽ chẳng có tư cách nữa." Một thanh niên bình dân thấp thòm nói nhỏ.

"Đành cố hết sức mà thôi. Chúng ta không bằng người của đại gia tộc, con cháu gia tộc nhà người ta từ nhỏ đã được trọng điểm bồi dưỡng, chúng ta làm sao có thể so sánh?"

"Cũng không hẳn vậy. Trong đại gia tộc cũng có phế vật, chẳng hạn như cái kẻ nào đó bám víu được cảnh cao a." Lời nói tràn ngập sự ghen tỵ tận trời của một nữ tử đồng dạng là bình dân.

"Ha ha, kẻ đó hôm nay hẳn sẽ không tới, chỉ bằng cái trình độ kia của nàng, đừng nói là tiến vào học viện, chỉ sợ là ngay cả cơ hội ra sân cũng không có."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Vài nữ tử thật không dễ dàng mới bắt được cơ hội cùng chế nhạo Hạ Hình Viêm, tự nhiên là muốn chẳng kiêng nể gì phát tiết một phen, ai bảo Hạ Hình Viêm may mắn như vậy, được Thiếu thành chủ coi trọng, nàng thật đáng chết!

Khi mặt trời đã lên cao, cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng từ từ mở ra dưới ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người, từ bên trong đi ra lão sư ở các học viện, họ được người phụ trách hội trường Linh sư mời đến từng vị trí riêng của mình, thông dong ngồi xuống.

Các lão sư vừa xuất hiện, mọi người lúc này còn đang xì xào bàn tán giờ lại đều ăy ngậm miệng lại, đôi mắt mong chờ nhìn các lão sư, đó là hy vọng về tương lai của bọn họ a.

Nghiêm Kiện Đông ngồi ở chính giữa trung tâm khi nhìn thấy lão sư ở học viện cũng vội vàng vàng đứng dậy, sau khi khách sáo một phen, hẳn mới một lần nữa ngồi xuống lại.

Tia nắng vàng phủ kín khắp mọi nơi, chiếu lên khuôn mặt của những người dự di, tỏa ra một thần thái khác hẳn, có phần mong đợi có phần hưng phấn nhưng càng nhiều hơn chính là thấp thỏm.

Bất luận như thế nào, cuộc thi khắc nghiệt mỗi năm một lần bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Hoàn toàn coi thường.

Nghiêm Kiện Đông ngồi ở chủ vị, bên cạnh chính là Dược tề sư Dịch Hải của phòng đấu giá, còn lão sư đến từ các học viện thì ngồi ở chung quanh. Khán đài đối diện là người trong các gia tộc, bách tính Y Lạc thành cũng đều ở bên dưới, đài cao chính giữa trung tâm dành cho những người trẻ tuổi lát nữa sẽ thể hiện thực lực của mình.

Nghiêm Kiện Đông đứng dậy, sau khi hướng về phía lão sư các học viện mỉm cười gật đầu, đi đến trước cất cao giọng nói: "Những người dưới hai mươi lăm tuổi đều có thể tới thể hiện thực lực của chính mình." Không hề có lời ngon tiếng ngọt cũng không cần phải khích lệ chút gì cho người hôm nay đến dự thi, bởi vì tâm tình bản thân người đến dự thi đã kích động từ lâu, xoa tay xoa chân chờ đợi tới lúc được thể hiện sở trường.

Thành chủ Nghiêm Kiện Đông vừa nói xong, ở cửa vào đài cao lập tức có người xếp hàng, đương nhiên vừa mới bắt đầu liền đã vội vã đi lên chính là một số nam nữ con nhà bách tính bình dân, mỗi năm một lần cơ hội có thể thay đổi vận mệnh của bọn họ, ai lại không nóng lòng. Trên đài cao, những nam nữ con cháu đại gia tộc cũng hưng phấn đến nắm chặt tay, chỉ là, ngại vì thân phận của mình, chẳng đáng cùng nam nữ bách tính bình dân đồng thời cạnh tranh bản lĩnh.

Các lão sư cũng không có bao nhiêu tinh thần, dù sao tu luyện linh lực ngoại trừ thiên phú cá nhân ra, gia tộc thể lực âm thầm bồi dưỡng cũng chiếm một phần rất lớn. Còn về vấn đề thiên phú cá nhân, từ trước đến nay đa phần được di truyền trong gia tộc, bách tính bình dân trừ khi thiên phú cực kỳ ngẫu nhiên bị đột biến, thì có rất ít người linh lực cao cường xuất hiện.

Quả nhiên, trong mấy trăm bình dân mới chỉ có mười người đạt được tiêu chuẩn nhập học học viện - cấp bốn linh sĩ, đương nhiên với thực lực như vậy, học viện bọn họ có khả năng tiến vào cũng chỉ có thể là học viện kém nhất. Đợi đến khi những người đó rời khỏi, người trong đại gia tộc cuối cùng cũng lên đài.

Khảo nghiệm trên đài rất đơn giản, chỉ có một cái trụ thủy tinh thật cao, trên bề mặt có khắc từng vạch, tập trung linh lực của mình vào đấy là được, sau đó nhìn thử xem tia sáng trong cột bay lên tới vạch nào thì có thể biết cấp bậc linh lực của người khảo nghiệm. Con cháu trong đại gia tộc quả nhiên bất phàm, theo thứ tự lên đài khảo nghiệm, tia sáng lần lượt lên cao, thấp nhất cũng là cấp năm linh sĩ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao cấp bậc của Hạ Hình Viêm dù là cấp bốn linh sĩ lại bị phi nhỏ như vậy, thật sự là quá thấp, cùng thân phận là người trong đại gia tộc của nàng cực kì không xứng.

Từng người một hoàn tất khảo nghiệm, tam tiêu thư ở cửa hàng ngạo nghễ đi lên, lúc này trong đại gia tộc chỉ còn lại nàng cùng Nghiêm Cảnh Thủ là chưa tham gia khảo nghiệm. Tam tiêu thư Bạch Đan Quyền bước lên đài, ánh mắt liếc nhìn Nghiêm Cảnh Thủ, cảm hơi giương lên đi tới trước trụ thủy tinh khảo nghiệm.

Lão bản cửa hiệu ngồi trên khán đài, đặc ý nhìn nữ nhi mình sủng ái nhất, nữ nhi này của hắn bất kể là thực lực hay là khả năng buôn bán đều là số một, ngoại trừ có chút hơi nóng nảy ra, mọi thứ đều hoàn mỹ. Tuy nhiên, theo hắn thấy nữ nhi của mình ưu tú như vậy sao lại không thể không có chút nóng nảy chứ? Hơn nữa, trước khi đại hội khảo nghiệm diễn ra, Nghiêm Kiện Đông đã âm thầm cùng hắn bàn qua việc muốn kết làm thông gia, thậm chí ngay cả tín vật cả hai nhà cũng đã đều trao cho nhau.

Nghĩ tới đây, lão bản cửa hàng liền nhìn Nghiêm Kiện Đông ở phía đối diện, vừa vặn Nghiêm Kiện Đông cũng nhìn qua, đối với hắn gật đầu mà cười. Thành chủ - người nắm giữ quyền lực lớn nhất Y Lạc thành - cùng lão bản - người có trong tay tài lực mạnh nhất Y Lạc thành - hiển nhiên là sự kết hợp hoàn mỹ nhất. Về phần Hạ gia, đó là chuyện nhỏ nhất không đáng quan tâm, ngay cả trở thành chương ngại vật cũng là điều không thể.

Bạch Đan Quyên đi lên khán đài, nhìn Nghiêm Cảnh Thủ rồi kiêu ngạo lớn tiếng nói một câu: "Ta sẽ cho ngươi thấy, chỉ có ta mới người thích hợp với ngươi nhất."

Dù không nói ra tên họ, nhưng lời của Bạch Đan Quyên có ý tứ gì, mọi người dân Y Lạc thành tại đây đều rõ ràng. Nếu nói trong toàn thành người xứng đôi nhất với Nghiêm Cảnh Thủ thì cũng chỉ có tam tiểu thư Bạch Đan Quyên ở cửa hàng, còn Hạ Hinh Viêm chỉ có thể xem như là một thằng hề đang nhảy nhót mà thôi. Nghiêm Cảnh Thủ khẽ cười, trước mặt người bên ngoài, hẳn vĩnh viễn là một người khiêm tốn.

Bạch Đan Quyên kiêu ngạo xoay người bước đi đến trước trụ thủy tinh, đưa bàn tay trắng nõn đặt lên, hai mắt hơi nhắm, toàn lực phát ra linh lực. Tia sáng óng ánh rất nhanh bay lên, ngay lập tức đột phá cấp năm không một chút dừng lại lên thẳng đến cấp sáu, sau khi vượt qua cấp bảy tốc độ mới dần chậm lại, tuy là như vậy nhưng cũng đủ khiến phần lớn lão sư ở các học viện kinh ngạc một phen. Vội vàng lật nhìn tư liệu trong tay, Bạch Đan Quyên mười tám tuổi, thể nhưng có thể đạt được cấp bảy linh sĩ?

Tia sáng vẫn chưa đình chỉ, như trước ra sức bò lên.

"Trời ạ, vẫn còn đang đi lên." Dưới đài cao, dân chúng chỉ vào trụ thủy tinh kinh ngạc kêu lên.

"Cấp bảy linh sĩ!"

"Tam tiểu thư hình như mới mười tám tuổi."

"Đúng vậy đúng vậy, thế nhưng cùng Thiếu thành chủ trước đây giống nhau a."

"Thực sự là thiên phú kinh người."

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Bạch Đan Quyên ở trên đài cao, thời khắc này nàng trở thành tiêu điểm khiến muôn người chú ý.

Tròng mắt khép hờ của Bạch Đan Quyên bỗng dưng sức nhắm chặt, làn mi khẽ run rẩy, bởi vì quá mức cố sức, thân thể bắt đầu run run, cánh tay đang đặt trên trụ thủy tinh càng run rẩy kịch liệt. Cho dù như vậy, Bạch Đan Quyên cũng không chịu buông tha, nghiền ép chút linh lực cuối cùng trong thân thể của mình hướng vào bên trong trụ thủy tinh, cuối cùng khi tia sáng đạt được vạch cấp tám thì tri tri không tiến nữa. Bạch Đan Quyên nhọc nhằn buông tay ra, lão đảo lui về phía sau hai bước, thân thể mất thăng bằng nghiêng người té ngã.

"Cẩn thận." Bạch Đan Quyên sau khi hư thoát lực lượng cũng không hề ngã sấp xuống, ngược lại được một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, vang lên bên tai chính là sự quan tâm âm áp của Nghiêm Cảnh Thủ. Bạch Đan Quyên ngượng ngùng lại đắc ý cười, ngày hôm nay nàng dùng thực lực chứng minh rõ ai mới là nữ nhân có thể đứng ở bên cạnh hắn.

"Cấp tám linh sĩ, mười tám tuổi đã đạt được cấp tám linh sĩ, thật sự là thiên tài a." Các lão sư sau khi nhìn thấy rõ thành tích cuối cùng của Bạch Đan Quyên, tất tấc lên tiếng khen ngợi. Tuy rằng sau cùng Bạch Đan Quyên bị hư thoát lực lượng, nhưng thật sự đã đạt tới cấp tám linh sĩ, thành tích như vậy ở Y Lạc thành tuyệt đối là hạng nhất. Dù sao toàn bộ khảo nghiệm ban này người cao nhất chẳng qua chỉ vừa mới quá cấp bảy mà thôi.

"Được rồi, Bạch Đan Quyên này không cần phải tranh cãi, tuyệt đối là đệ tử của học viện hoàng gia." Lão sư ở các học viện nhìn về phía một vị nam tử trung niên mặc hoa phục, trong mắt ước ao không nói nên lời. Không có biện pháp, ai bảo học viện hoàng gia lại là học viện tốt nhất đại lục Đông Phương chứ, đệ tử trong đó ngoại trừ hoàng thất quý tộc ra, còn lại tuyệt đối đều là nhân vật thiên tài. Có thể tiến vào học viện hoàng gia chẳng khác đã đặt chân vào triều đình, sau này đi ra trực tiếp có thể một bước lên trời, chỗ tốt trong đó không cần nói cũng biết.

"Sử dụng linh lực xằng bậy, rất tổn hại cho thân thể." Giữa một mảnh các lão sư đang a dua nịnh hót, một thanh âm không hòa hài đột ngột nhẹ nhàng vang lên.

Lão sư các học viện khác nghe được thanh âm liền nhìn sang, lập tức thấy một lão nhân mặc đồ bình dân ngồi ở ghế cuối cùng, chòm râu hoa râm che hơn phân nửa gương mặt, đám tóc rối bời trên đầu cũng không được chải chuốt gọn gàng. Y phục trên người ngược lại coi như ngăn nắp sạch sẽ, chẳng qua vừa nhìn rõ liền biết mặc đã nhiều năm, giặt quá nhiều lần, rất nhiều nơi trên vải vóc màu xanh đã bạc màu. Rất nhiều vị lão sư hơi hơi nhíu mày, tất cả đều không nhận ra lão nhân lời thôi lếch thếch này, thậm chí còn hoài nghi, lão nhân này là lão sư của học viện thật sao? Dưới đáy lòng lão sư học viện hoàng gia khinh thường hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên là không thèm để lão nhân vào mắt. Hẳn là lão sư học viện hoàng gia, cho dù người trong hoàng thất nhìn thấy lão sư học viện hoàng gia cũng đều khách khách khí khí, một lão nhân không chút tiếng tăm, còn không có tư bản để hắn coi trọng.

Nghiêm Cảnh Thủ đỡ Bạch Đan Quyên đến một bên, hành động chăm sóc làm cho Bạch Đan Quyên rất hưởng thụ, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy Hạ Hinh Viêm bên ngoài đang ngồi cô đơn trong góc, khiêu khích nướng mảy. Ngày hôm nay nàng sẽ dùng sự thật nói cho Hạ Hinh Viêm biết, đừng tưởng rằng Nghiêm Cảnh Thủ thanh toán cho nàng ta một chút tiền, mua chút đồ, nàng ta liền có thể đắc ý. Lúc này đây nàng mới là tiêu điểm khiến muôn người chú ý, đối tượng làm người người hâm mộ. Cùng nàng so sánh? Hạ Hinh Viêm, còn không xứng!

Bạch Đan Quyên sẽ cho Hạ Hinh Viêm thấy được thành tích của nàng, thấy được nàng kiêu ngạo đứng trên vạn người, càng thấy được Nghiêm Cảnh Thủ vừa rồi đối với nàng ôn nhu như thế nào, nàng sẽ chờ nhìn bộ dạng chật vật tị mị của Hạ Hinh Viêm.

Ánh mắt của Hạ Hinh Viêm nhìn sang, nhàn nhạt lướt qua.

Lướt qua?

Không chút nào dừng lại mà lướt qua.

Trong lòng Bạch Đan Quyên lộp bộp một chút, Hạ Hình Viêm có ý từ gì?

Thế nhưng dám coi thường nàng!

Chân chân chính chính coi thường, Hạ Hình Viêm ngay cả dừng lại ánh mắt cũng không thềm dừng lại.

Lửa giận thoáng cái vọt lên, Bạch Đan Quyên chỉ hận hiện tại không thể xông đến xé nát Hạ Hình Viêm. Nhưng lập tức nghĩ lại, Bạch Đan Quyên lại cười, Hạ Hình Viêm có là cái gì? Chỉ cần nàng trở thành đệ nhị Y Lạc thành, đến lúc đó vừa vặn có thể mượn đại hội lần này làm cho Nghiêm Cảnh Thủ hưu* Hạ Hình Viêm. Nàng thực muốn xem, Hạ Hình Viêm còn mặt mũi nào để tiếp tục sinh hoạt trong Y Lạc thành. Dù sao dưới ánh sáng vinh quang trên người nàng, Hạ Hình Viêm chẳng qua là một con chuột trong cống rãnh, không thể gặp người!

* Hưu: li hôn, bỏ vợ (chồng).

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Trời đất muốn đảo lộn

Edit: Tinh Linh

"Thật không ngờ thực lực của Bạch Đan Quyên lại mạnh đến như vậy." Trên khán đài, Nghiêm Kiện Đông vuốt cằm mỉm cười, khẽ nói với đại sư Dịch Hải ở bên cạnh. Dù sao hôn sự đã quyết định, Bạch Đan Quyên cũng coi như là con dâu của hắn, thực lực càng mạnh, hắn lại càng vui vẻ.

"Ừ, không biết linh lực của thiếu thành chủ thì như thế nào?" Nghiêm Kiện Đông đã chủ động mở miệng nói, Dịch Hải ít nhiều vẫn chưa cho hắn chút mặt mũi, không nặn không nhặt trả lời.

Vừa nhắc tới nhi tử mà mình luôn lấy làm tự hào, Nghiêm Kiện Đông lập tức lộ vẻ đắc ý: "Còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của đại sư, có được Hồng Vân tinh, tốc độ tu luyện linh lực của Cảnh Thủ đề cao lên rất nhiều."

Dịch Hải thâm cười, Nghiêm Kiện Đông này sau khi tiêu một số tiền lớn đến thế mà còn cao hứng, hẳn quả là lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy. Trong lòng cười thì cười, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm trang như cũ nói: "Vậy là tốt rồi."

Ngay lúc Nghiêm Kiện Đông đang muốn nói tiếp, thì thấy Nghiêm Cảnh Thủ đã đi đến trước trụ thủy tinh, hắn bèn lập tức im lặng, khẩn trương chờ đợi cấp bậc linh lực của nhi tử mình phát ra.

Nghiêm Cảnh Thủ ngừng đầu, nhìn lên hướng đông đảo lão sư phía trên khán đài, ánh mắt không hề phân tán xung quanh, mà chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn vào lão sư của học viện Hoàng gia. Ý tứ đã quá rõ ràng, mục tiêu nhập học của hắn chính là học viện Hoàng gia.

Các lão sư bên cạnh chứng kiến hành động của Nghiêm Cảnh Thủ, trong lòng xuất hiện một cảm giác không nói nên lời. Cứ cho là Nghiêm Cảnh Thủ người thực lực không tầm thường cũng không cần thể hiện quá rõ ràng như vậy chứ, ngầm tuyên bố với mọi người rằng hoàn toàn không thềm để mất đến học viện của bọn họ, có ý gì đây?

Đương nhiên, người ở học viện khác có phản ứng gì, không hề có chút ý nghĩa nào đối với Nghiêm Cảnh Thủ, mục tiêu của hắn chỉ có học viện tối cao - học viện Hoàng gia.

Đứng vững, khẽ đưa tay đặt lên, ánh mắt tất cả mọi người đều di chuyển theo từng động tác của Nghiêm Cảnh Thủ. Linh lực được phát ra, tia sáng bên trong trụ thủy tinh lập tức vọt lên, trực tiếp xông phá cấp sáu, cấp bảy không một chút chút dừng lại, sau đó là cấp tám, ngay lúc mọi người đang trợn mắt há hốc mồm lại vượt qua cấp chín một đường thẳng hướng về phía trước. Tia sáng liên tục bay lên, sau khi vượt quá một nửa cấp chín, xu thế mới dần dần giảm xuống.

Các lão sư đối với thái độ kiêu ngạo của Nghiêm Cảnh Thủ bất mãn thì bất mãn, nhưng khi cấp bậc linh lực của hắn vượt quá một nửa cấp chín, toàn bộ một đám vừa rồi còn bất mãn, giờ đây hai mắt trừng lớn kinh ngạc, nhìn tia sáng càng lúc càng chậm rãi đi lên kia. Đúng vậy, không sai, đi lên. Tuy tia sáng đi lên rất chậm, nhưng có nghĩa là cấp bậc linh lực vẫn đang tăng. Rất gian nan, từng chút từng chút một chậm rãi leo lên, lại không hề ngừng nghỉ một khắc.

Lúc này, ngay cả lão sư học viện Hoàng gia đã thường nhìn quen nhiều thanh niên thực lực không tầm thường cũng không khỏi ngồi thẳng người lại, trợn to hai mắt cẩn thận quan sát tia sáng đang gian nan nhích lên trên trụ thủy tinh. Nhìn một chốc, ánh mắt liền chuyển tới Nghiêm Cảnh Thủ đang đưa tay đặt trên trụ thủy tinh, cánh tay của hắn có chút run rẩy, đó là biểu hiện sau khi sử dụng hết toàn lực đến cực hạn.

"Hai mươi tuổi, cấp chín linh sĩ, hơn nữa còn là cấp chín linh sĩ cao cấp như vậy." Lão sư học viện hoàng gia vừa lòng gật đầu. Ồi, không ngờ hắn tới cái

Y Lạc thành này chiêu sinh lại có thể thấy được một người trẻ tuổi xuất sắc như thế, xem ra chuyến này đi thật không uổng công.

Nghiêm Kiện Đông ngồi ở vị trí cao nhất đương nhiên là miễn nghe được lời nói của lão sư học viện Hoàng gia, mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Đây là con trai của hắn. Thiên tài giờ đang ở trên khán đài, thu hút mọi ánh mắt, chấn động người người là con trai của Nghiêm Kiện Đông hắn!

Trên đài cao, Nghiêm Cảnh Thủ có thể cảm nhận được những ánh mắt hâm mộ nhiệt liệt dính sát trên người hắn, khoe môi không tự chủ được nhếch lên.

Trên khán đài, lão nhân giận dữ ban nãy sau khi thấy được nụ cười nở rộ bên môi Nghiêm Cảnh Thủ, khẽ lắc đầu. Thiên phú của người này tuy không tầm thường, nhưng tâm tính không mạnh. Một chút thành tựu nhỏ nhoi đã có thể làm cho hắn kiêu ngạo đến như vậy, sợ rằng thực lực sau này cũng không cách nào đạt được thành tựu to lớn.

Quả nhiên, ngay khi lão nhân vừa nghĩ xong, trong nháy mắt tia sáng trên trụ thủy tinh đột nhiên dừng lại, không thể tiếp tục đi lên nữa. Nghiêm Cảnh Thủ nhíu mày, rút tay về, ngẩng đầu nhìn thành tích của mình, xem như tương đối hài lòng. Dù sao khắp Y Lạc thành, trong những người trẻ tuổi đã không còn có người nào có thể cùng hắn sánh bằng.

"Ồi, không hổ là thiếu thành chủ, hắn là lập tức chuẩn bị đột phá cấp bậc linh sĩ đi?"

Dưới đài cao, dân chúng Y Lạc thành nhìn tia sáng chói mắt tỏa ra từ trụ thủy tinh mà lên tiếng tấp tểnh tán dương.

"Đúng vậy, thiếu thành chủ của chúng ta thực lực phi phàm, e rằng chưa cần đến nửa năm đã có thể đột phá linh sĩ, trở thành linh sư."

"Tam tiểu thư thực lực phi phàm, cùng thiếu thành chủ quả là một đôi trời sinh."

Các cô gái trẻ tuổi trong Y Lạc thành đối với Bạch Đan Quyên không hề có chút bất mãn nào, dù sao Bạch Đan Quyên trừ bối cảnh xuất thân hùng hậu ra, còn đã chứng minh rõ thực lực của mình, chứng minh năng lực đủ để xứng đôi với Nghiêm Cảnh Thủ.

Dân chúng trao đổi sôi nổi khiến Nghiêm Cảnh Thủ ngẩng đầu mỉm cười, dù đã cố gắng hết sức kiềm chế sự đắc ý trong lòng, nhưng nụ cười không thể thu lại bên môi kia vẫn tiết lộ tâm tình của hắn giờ đây "tốt" đến nhường nào. Về phần Bạch Đan Quyên thì ngay cả che giấu cũng không thêm, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, tựa như một con khổng tước lông lẩy ngạo mạn, ngông cuồng tự đại.

Nghiêm Kiện Đông và lão bản cửa hàng hài lòng gật đầu, vì con trai con gái của mình mà tự hào, nhìn nhau, hiện ra nụ cười chỉ có bọn họ mới hiểu.

Thời điểm toàn bộ hội trường đều bởi vì thành tựu của Nghiêm Cảnh Thủ mà sôi trào, gương mặt của gia chủ Hạ gia Hạ Nghĩa Bình lại là u ám, trừng mắt hung hăng nhìn từ nhà mình. Không một người nào đến cấp bảy, tất cả đều dao động ở cấp sáu, lại nói đến Hạ Hình Viêm, cái kẻ sắp trở thành tiểu thiếp của Nghiêm Cảnh Thủ, ngay cả xuất hiện cũng không xuất hiện, khoanh tay ngồi nhìn thông gia hắn thật vất vả mới leo bám được giờ lại phải chuẩn bị chấp tay đưa tặng cho lão bản cửa hàng. Hắn làm sao cam tâm.

"Thực lực của công tử thành chủ đại nhân quả nhiên xuất sắc." Lão sư học viện hoàng gia xoay người lại, gật đầu cười.

"Đại sư đã đề cao nó rồi." Nghiêm Kiện Đông vội vàng cười theo, khiêm nhường nhường nói. Giọng điệu tuy rằng khách sáo, nhưng đắc ý cùng kiêu ngạo trong đó thế nào cũng không che giấu được, dù sao thành tựu của Nghiêm Cảnh Thủ quá mức xuất sắc. Nghe ý tứ lão sư, con hắn tiến vào học viện Hoàng gia hẳn là gần như nắm chắc. Nếu như tiến vào học viện Hoàng gia, lại được toàn lực bồi dưỡng, vừa ra học viện biết đâu lại được phong cho một chức quan, có lẽ thành tựu sau này của Nghiêm Cảnh Thủ sẽ không kém hắn.

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp của con trai mình sau này, trong lòng Nghiêm Kiện Đông thực sự nở hoa, ánh mắt quét một vòng, đứng dậy, cao giọng nói: "Nếu tất cả mọi người đã tiến hành khảo nghiệm xong..."

"Thành chủ đại nhân, ta còn chưa tiến hành khảo nghiệm." Âm thanh trong trẻo ở một góc khán đài xa xa vang lên, khiến cho mọi người đồng loạt quay đầu. Chỉ thấy một nữ tử chậm rãi đi tới, lướt qua mọi người bước đến phía đài cao, quần áo giản đơn được làn gió khẽ nâng, phiêu dật thanh nhã không nói nên lời.

"Hạ Hình Viêm?"

"Nàng sao lại tới?"

"Cấp bốn linh sĩ còn muốn khảo nghiệm sao?"

"Uh, hình như cũng có thể vào được học viện kém nhất đi."

Không biết là ai vì tình cảnh xấu hổ của Hạ Hình Viêm mà "hào tâm" thay nàng biện hộ một câu, lập tức khiến cho mọi người ầm ầm cười to. Thân là đại tiểu thư trong đại gia tộc, lại chỉ có trình độ của con cháu gia đình bình dân, còn gì có thể sỉ nhục hơn điều này.

Ngay lúc tất cả ánh mắt mọi người tràn đầy sự chuẩn bị được xem trò hay, ai cũng không chú ý tới một người ngồi ở vị trí cao cao kia, sắc mặt đại nhân vật mà chỉ cần giậm chân một cái là có thể khiến Y Lạc thành rung chuyển đột nhiên biến đổi.

Địch Hải sau khi nghe được Hạ Hình Viêm mở miệng nói ra, huyết sắc trên mặt giống như nước thủy triều đang rút lui. Hắn nghe thấy..., lúc đó thanh âm của người giao dịch với hắn không phải cũng là như vậy sao? Chẳng lẽ, người kia là - Hạ Hình Viêm?

Trái tim Định Hải kịch liệt co lại, máu khắp toàn thân trong nháy mắt giống như bị hút hết, ánh mắt dán sát vào trên người Hạ Hinh Viêm đang chậm rãi bước lên đài cao, trong đầu có một dự cảm liên tục kêu gào.

Hình như trời đất Y Lạc thành muốn đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Sẽ không phá hoại

"Hạ Hinh Viêm, ngươi xác định muốn tiến hành khảo nghiệm?" Nghiêm Kiện Đông biểu tình cổ quái nhìn thoáng qua Hạ Hinh Viêm. Cho dù thế nào, Hạ Hinh Viêm trên danh nghĩa vẫn là thiếp thất của con hắn, nếu ở trước mặt nhiều người như vậy mất mặt, trên mặt hắn ít nhiều cũng khó coi.

"Đương nhiên." Hạ Hinh Viêm nhàn nhạt cười, ánh mắt quét qua Nghiêm Cảnh Thủ cùng với Bạch Đan Quyên.

Nghiêm Kiện Đông là nhân vật nào, từ ánh mắt Hạ Hinh Viêm lập tức hiểu rõ ý của nàng, nàng hẳn là không phục Bạch Đan Quyên đi. Nhưng mà, chỉ bằng nàng, nếu không phải được tề có thể đề cao đột phá linh sĩ ở trong tay Hạ Nghĩa Bình, cho dù nàng quỳ xuống đất cầu xin, hắn cũng không bao giờ đồng ý hôn sự này.

Ánh mắt chuyển sang hướng khác, nhìn Hạ Nghĩa Bình: "Hạ gia chủ, việc này ngươi nghĩ như thế nào?"

Hạ Nghĩa Bình không trả lời Nghiêm Kiện Đông, trực tiếp lên tiếng quát lớn: "Hạ Hinh Viêm ngươi đang làm cái gì? Đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, đi về nhà!"

Hạ Hinh Viêm ngẩng đầu, quay sang phía phụ thân của nàng: "Làm cái gì? Đương nhiên là đến khảo nghiệm để gia nhập vào học viện, lẽ nào phụ thân ngay cả điều này cũng không biết sao?"

Mia mai nồng đậm không giống với sự nhu nhược trước đây, càng không giống với sự ỷ thế hiếp người ở một đoạn thời gian trước, bây giờ nàng khiến người ta có cảm giác, tựa như một vương giả cao cao tại thượng đang quan sát thiên hạ. Rõ ràng là ánh mắt lạnh nhạt nhưng trong nháy mắt lại cho Hạ Nghĩa Bình cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

"Hạ Hinh Viêm, ngươi đây là có thái độ gì?" Hạ Nghĩa Bình nỗ lực ép xuống hoảng loạn đột nhiên dâng lên trong lòng, cố gắng bình tĩnh khiển trách.

"Không nên lãng phí thời gian của mọi người." Hạ Hinh Viêm giống như không nghe được lời Hạ Nghĩa Bình nói, ngẩng đầu nhìn về phía Nghiêm Kiện Đông, "Thành chủ, hiện tại ta có thể bắt đầu chưa?"

"Hạ Hinh Viêm, ngươi nhất định phải khảo nghiệm sao?" Nghiêm Kiện Đông còn chưa nói gì, Bạch Đan Quyên bên cạnh đã lên tiếng.

"Chẳng hay ngươi có biết ta và Cảnh Thủ đã có hôn ước rồi không, là phu thê hôn ước." Bạch Đan Quyên cố ý giả tăng âm thanh, làm cho tất cả mọi người khắp hội trường Linh sư đều nghe rất rõ ràng. Lúc đầu ở cửa hàng, Hạ Hinh Viêm không phải là ý vào thân phận tiểu thiếp của Nghiêm Cảnh Thủ khiến khiến nàng khó xử sao? Hiện tại nàng sẽ làm cho Hạ Hinh Viêm biết, tiểu thiếp ở trước mặt chính thể vĩnh viễn đều không bao giờ ngóc đầu lên được.

"Hạ Hinh Viêm, mới vừa rồi ngươi không thấy được cấp bậc linh lực của ta sao? Cấp tám linh sĩ!" Bốn chữ cuối cùng, Bạch Đan Quyên dường như là nhấn mạnh từng chữ một, mang theo nồng đậm sự khoe khoang.

"Cảnh Thủ là cấp chín linh sĩ, không đến nửa năm liền có thể đột phá linh sĩ trở thành linh sư, sau này cấp bậc linh lực của ta cũng sẽ không kém, chẳng biết ngươi một kẻ cấp bốn linh sĩ phải tự xử như thế nào đây?" Lời nói của Bạch Đan Quyên không chút nào che giấu sự châm chọc trong đó, tỏ rõ mình đang cười nhạo Hạ Hinh Viêm là một con chim sẻ xấu xí.

"Ồi chao, tất nhiên là làm một tiểu thiếp, đừng nói là cấp bốn linh sĩ cho dù không có linh lực cũng có thể làm tiểu thiếp nhà người ta."

Bạch Đan Quyên vừa dứt lời, bên trong hội trường lập tức vang lên một tràng tiếng cười nhạo, không một ai kiềm chế sự châm biếm, dù sao ở trong mắt bọn họ Hạ Hinh Viêm cùng rác rưởi không có gì khác biệt. Đáng giận nhất là, nữ nhân như vậy dựa vào cái gì có thể bay lên đầu cảnh biển thành phượng hoàng, làm tiểu thiếp của thiếu thành chủ, nàng có chỗ nào xứng?

Hạ Nghĩa Bình tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, ánh mắt oán hận gắt gao nhìn Hạ Hinh Viêm, giống như hai thanh đao nhọn sắc bén, hận không thể lập tức đâm chết Hạ Hinh Viêm.

Bị người nhìn chăm chú như vậy, Hạ Hinh Viêm làm sao không có cảm giác, chẳng qua dưới đáy lòng lại tức cười không ngớt. Cách nghĩ của Hạ Nghĩa Bình thật đặc biệt, rõ ràng người nói lời khó nghe là Bạch Đan Quyên, thế nào ngược lại lại đem tức giận liên lụy đến trên người nàng.

"Khảo nghiệm có thể bắt đầu rồi đi?" Giữa một tràng cười ồ, âm thanh giả nua vang lên có vẻ rất đột ngột hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Ngẩng đầu

nhìn lên, chính là lão nhân mặc quần áo bình thường ban nãy. Bất luận lão sư ở học viện nào, chung quy là lão sư, Nghiêm Kiện Đông đương nhiên sẽ không muốn cùng người của học viện này sinh mâu thuẫn gì, vội vàng mở miệng: "Hạ Hình Viêm, ngươi bắt đầu đi."

Hạ Hình Viêm khẽ bĩu môi, nhìn về phía Bạch Đan Quyên vẫn đang khoái ý: "Yên tâm, tam tiểu thư, không có ai sẽ tranh giành thiếu thành chủ với ngươi."

"Ngươi tự biết mình không xứng là được." Bạch Đan Quyên ngao mạn hất cằm lên, liếc xéo Hạ Hình Viêm tựa như nhìn rác rưởi.

Dưới ánh mắt soi mói xem trò hay của mọi người, Hạ Hình Viêm đi tới trước, ngẩng đầu nhìn trụ thủy tinh, cũng không lập tức đưa tay đặt lên.

"Nhanh bắt đầu đi."

"Đừng lãng phí thời gian."

"Cho dù chỉ là cấp bốn linh sĩ chúng ta cũng sẽ không chê cười ngươi đâu."

Dưới đài, không biết là kẻ nào lên tiếng châm chọc, làm thoả mãn thú vị đầy nhàm chán của bọn họ.

Hạ Hình Viêm cười, nụ cười nhàn nhạt giống như đóa hoa bách hợp lặng lẽ nở rộ, thanh nhã yên tĩnh, bàn tay đặt trên trụ thủy tinh trào ra linh lực mãnh liệt, trong nháy mắt giống như sóng lớn ngập trời xông đánh vào sâu bên trong trụ thủy tinh. Mọi người dưới đài còn chưa kịp cười nhạo xong, đã bị tia sáng rực rỡ trên đài cao đâm chói hai mắt.

Bọn họ ngay cả thời gian để kinh ngạc cũng không có, tia sáng rực rỡ giống như ánh mặt trời giữa ban trưa, rắc một tiếng, trong chớp mắt trụ thủy tinh tan thành bụi, tán ra bốn phía. Trên mặt của mọi người vẫn giữ nguyên nụ cười giễu cợt, nhưng hai mắt tròn to lại chứng tỏ một màn vừa rồi gây cho cho bọn họ chấn động mãnh liệt đến nhường nào. Hai loại cảm xúc cực kì mâu thuẫn nhau đột ngột xuất hiện trên từng khuôn mặt, thoạt nhìn vừa khôi hài lại buồn cười.

Toàn bộ hội trường linh sư lâm vào một trận yên lặng kỳ dị. Không một ai mở miệng nói chuyện, không một ai gây ra chút xú âm thanh, chỉ có tiếng hít thở nặng nề đầy khó tin tràn ngập khắp không gian. Ngơ ngác, sửng sờ nhìn Hạ Hình Viêm trên đài cao, trụ thủy tinh có thể khảo nghiệm linh lực kia đã sớm biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn một nữ tử quần áo đơn giản một mình đứng ở trên đài.

Không ngạc nhiên, chẳng vui cũng chẳng buồn, thản nhiên mà đứng như thế, dường như hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của nàng. Chẳng biết là ai ở dưới đài phát ra tiếng nuốt nước bọt khô khốc, người trên đài kia thật sự là Hạ Hình Viêm sao? Là Hạ Hình Viêm làm trò cười cho cả Y Lạc thành, bị mọi người cười nhạo sao?

"Linh sư..." Người phục hồi lại tinh thần đầu tiên là lão sư học viện hoàng gia, dù sao hấn gặp qua thiên tài cũng nhiều hơn chút so với những người ở đây. Trong bầu không khí lặng yên, hai chữ mà hấn khẽ thốt ra giống như sét đánh giữa trời quang, nổ vang ngay bên tai mọi người.

"Linh sư!"

"Hạ Hình Viêm không phải mới mười sáu tuổi sao?"

"Ba tháng trước, nàng là cấp bốn linh sĩ, làm sao lại..."

"Mười sáu tuổi là linh sư? Vậy chẳng phải là so với thiếu thành chủ càng..."

Câu kế tiếp, không người nào dám nói, chẳng qua ý tứ đã quá rõ ràng. Trụ thủy tinh được dùng kia chỉ có thể khảo nghiệm linh lực từ linh sư trở xuống, mà ở trong tay Hạ Hình Viêm lập tức hóa thành bụi, vậy thì cấp bậc linh lực của Hạ Hình Viêm đã không thể nghi ngờ nữa rồi.

Trên khán đài, Hạ Nghĩ Bình dần phục hồi lại tinh thần sau sự khiếp sợ, vui mừng khôn xiết nhìn Hạ Hình Viêm trên đài cao, đồng thời đưa mắt chuyển đến Nghiêm Kiện Đông ở đối diện, ý tứ rất rõ ràng. Thực lực của nữ nhi hấn còn cao hơn cả Nghiêm Cảnh Thủ, vậy thì vị trí tiểu thiếp có phải nên thay đổi rồi hay không?

Nghiêm Kiện Đông nhận được ánh mắt của Hạ Nghĩ Bình, đương nhiên không chậm trễ chút nào nhanh chóng gật đầu. Quan hệ lợi ích trong đó ai cũng đều hiểu rõ, không cần nhiều lời trao đổi.

"Hình Viêm, chúc mừng ngươi." Nghiêm Cảnh Thủ đi lên đài cao, khẽ cười dịu dàng, ánh mắt kia tựa như một phu quân đang nhìn thê tử của mình đầy ấm áp.

"Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!" Tiếng hét cuồng loạn chói tai phá vỡ bầu không khí ấm áp mà Nghiêm Cảnh Thủ thật vất vả mới dựng lên được, hấn bất mãn quay đầu nhìn Bạch Đan Quyên đang xông lên đài.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nghiêm Cảnh Thủ lấy tư thế bảo vệ che chắn trước mặt Hạ Hình Viêm, "Không được làm Hình Viêm bị thương."

Nghe Nghiêm Cảnh Thủ nói vậy, Hạ Hình Viêm nở nụ cười, lời không biết xấu hổ như thế, cũng thật là một Nghiêm Cảnh Thủ nói ra khỏi miệng. Với thực lực bây giờ, Bạch Đan Quyên làm nàng bị thương được sao?

"Hạ Hình Viêm, đều là lỗi của ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà dám xuất hiện ở nơi này phá hoại cảm tình giữa ta và Cảnh Thủ." Bạch Đan Quyên không

đi trách móc Nghiêm Cảnh Thủ, ngược lại chỉ tay vào mặt Hạ Hình Viêm.

"Bạch Đan Quyên, ngươi..." Nghiêm Cảnh Thủ đang muốn trách cứ Bạch Đan Quyên, để biểu hiện rõ phu quân hắn đây là thương yêu tiểu thiếp Hạ Hình Viêm này đến cỡ nào. Hắn muốn biểu hiện không thành vấn đề, chẳng qua, phải xem người nào đó có chịu cho hắn cơ hội này cơ hội này hay không.

"Bạch Đan Quyên, ngươi yên tâm, sẽ không có kẻ nào phá hoại quan hệ phu thê của các người đâu." Hạ Hình Viêm từ từ tiếp lời, giọng điệu bình thản khiến Nghiêm Cảnh Thủ trong lòng giật mình, có một dự cảm không tốt đột nhiên dâng lên.

Kinh ngạc quay đầu lại, vừa muốn mở miệng, thì đã thấy Hạ Hình Viêm chậm rãi nhếch miệng nở ra một nụ cười cực kì ôn nhu, ánh mắt dò mòng khe khẽ, giọng nói dịu dàng, khoan thai tựa như gió xuân lướt nhẹ qua mặt: "Hạ Hình Viêm ta hôm nay ngay trước mặt mọi người muốn - hưu phu!"

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Không cần

Edit: Tinh Linh.

"Hưu phu?"

Giữa muôn người đang sững sốt như hít phải khí lạnh, không biết là ai nhắc lại hai từ mấu chốt nhất trong lời vừa này mà Hạ Hình Viêm nói ra.

"Hạ Hình Viêm, ngươi đang nói cái lời khốn nạn gì vậy?" Hạ Nghĩa Bình ngồi ở trên khán đài kinh nộ* đứng dậy, lạnh giọng quát lớn.

* Kinh nộ: kinh ngạc, kinh hãi + tức giận.

Nàng điên rồi, nhưng hắn còn chưa bị điên. Nghiêm Cảnh Thủ là người nào? Đó chính là thiếu thành chủ thành Y Lạc, hiện tại chín phần mười là sẽ được học viện Hoàng gia tuyển chọn, thành tựu sau này chắc chắn không thể nào kể xiết. Chỉ những người đầu óc không bình thường, mới có thể thả con cá lớn này này đi.

Hắn vừa mới có chút vui mừng, cảm thấy thực lực của Hạ Hình Viêm bỗng nhiên đề cao, ở trước mặt Nghiêm Cảnh Thủ sẽ càng có phân có lượng. Đầu nghĩ tới hắn còn chưa kịp vui xong, trong lòng vừa tính toán tốt đẹp cho tương lai lập tức bị một câu nói khốn nạn của Hạ Hình Viêm làm đổ bể.

Hưu phu, nàng hưu cái quái gì phu? Ai cho nàng quyền? Hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Hạ bá phụ, Hình Viêm đang nói đùa ấy mà." Nghiêm Cảnh Thủ không hề là thiếu thành chủ thành Y Lạc, thấy nhiều biết rộng, chỉ với một câu nói ngắn gọn là đã hóa giải được vấn đề. Tính toán của hắn rất tốt, nhưng mà Hạ Hình Viêm sẽ cho phép hắn kéo trọng tâm câu chuyện đi chỗ khác một cách qua loa vậy sao?

Hạ Hình Viêm tùm tùm nhìn Nghiêm Cảnh Thủ, giống như không nghe được những lời của hắn và Hạ Nghĩa Bình, đã vậy còn nói: "Lúc đầu chẳng qua là hôn ước bằng lời, vậy thì ta sẽ không đưa hưu thư cho thiếu thành chủ, bắt đầu từ lúc này, hôn ước giữa ta và ngươi giải trừ."

"Hưu, hưu thư?" Nghiêm Kiến Đông nhủ mảy. Hạ Hình Viêm có biết mình đang nói gì không? Nàng dám nói là sẽ đưa hưu thư cho con của hắn ở trước mặt tất cả mọi người thành Y Lạc, còn có lão sư ở các học viện.

Trò đùa gì đây!

Nàng nghĩ rằng nàng là ai?

"Hạ Hình Viêm, không nên quá mức ngông cuồng!" Nghiêm Kiến Đông lạnh lùng quát lớn, "Rút lại lời nói vừa rồi của ngươi, ta có thể coi như chưa từng nghe thấy."

"Ngươi có thể thừa nhận mình bị lãng tai, chẳng qua ta lại cảm thấy lời ta nói rất rõ ràng, nếu đã như vậy..." Hạ Hình Viêm đưa tay vào vạt áo, lấy một tờ giấy rồi lập tức mở ra. Người khác ở phía xa không thấy rõ trên đó viết cái gì, nhưng hai chữ HUU THU ở phía trước lại đập thẳng vào mắt mọi người.

"Thối lắm!" Nghiêm Cảnh Thủ còn chưa kịp lên tiếng, Bạch Đan Quyên ở bên cạnh đã nhảy ra trước tiên, cực kì phẫn nộ mắng Hạ Hình Viêm, "Ngươi có tư cách gì mà hưu phu? Chỉ bằng ngươi cũng xứng?"

Bạch Đan Quyên tức giận đến nổi ngực kịch liệt đập phồng, lúc này Hạ Hình Viêm hưu phu chẳng khác nào là tát một phát vào mặt nàng.

Nàng vừa mới tuyên bố ở trước mọi người rằng nàng và Nghiêm Cảnh Thủ có hôn ước, một lát sau, thứ tiểu thiếp hèn mạt như Hạ Hình Viêm lại tuyên bố hủ phu.

Như vậy, nàng làm sao mà chịu nổi. Còn mặt mũi nào để sống tiếp ở thành Y Lạc?

"Hình Viêm, có những lời phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói ra, nếu không, sẽ rước phải rắc rối." Nghiêm Cảnh Thủ hơi hít mắt lại, nụ cười bên môi vẫn tao nhã như trước, chẳng qua, trong nụ cười lại tràn đầy sự cảnh cáo.

"Hạ Hình Viêm, ngươi trở về bế môn* tự nhận lỗi cho ta, ngươi còn không có tư cách xen miệng vào hôn ước!" Trên khán đài Hạ Nghĩa Bình lớn tiếng trách mắng, cho dù thế nào, hắn cũng không muốn mất đi sự liên minh này với thành chủ.

* Bế môn: đây là một cách phạt con cái, đệ tử... của người TQ xưa, người bị phạt sẽ bị nhốt ở trong phòng (thường là phòng cá nhân, từ đường...) trong một khoảng thời gian nào đó (1 ngày, 1 tuần, 1 tháng..., tùy) để suy nghĩ về lỗi sai, tự kiểm điểm bản thân ...v...v...

"Tư cách?" Hạ Hình Viêm mỉm cười, không hề có thêm lời giải thích nào, chỉ tùy tiện đưa tay lên chỉ về phía trụ thủy tinh dùng để khảo nghiệm.

Lúc này nơi đó chỉ còn là một khoảng trống, không hề sót lại chút gì, khi mọi người nhìn theo phía ngón tay Hạ Hình Viêm chỉ, tất cả đều tự động ngưng miệng lại.

Người mạnh làm vua là quy luật vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Nếu Hạ Hình Viêm giống như lúc trước - cấp bốn linh sĩ - tất nhiên là không thể có quyền quyết định hôn nhân của mình.

Nhưng hiện tại đã khác. Hạ Hình Viêm là ai?

Là người vừa mới được chứng thực là linh sư, linh sư mười sáu tuổi!

Linh sư, hoàn toàn vượt qua Nghiêm Cảnh Thủ.

Vị trí kẻ mạnh đã bị đảo lộn, nay, Hạ Hình Viêm mới là người đứng ở địa vị cao nhất có thể chi phối hết thảy mọi người.

Nàng hủ phu, nàng hủy bỏ hôn ước, tất cả, tất cả đều là hợp tình hợp lý.

Đây là quy luật của thế giới này - người mạnh là vua!

Cảm xúc trong mắt mọi người dần thay đổi, những ánh mắt đủ thứ phức tạp đều chuyển tới trên người Nghiêm Cảnh Thủ, từ hâm mộ trở thành cực kỳ phức tạp, phức tạp đến mức khiến Nghiêm Cảnh Thủ có cảm giác như bị mũi gai đâm vào lưng, toàn thân từ trên xuống dưới đều khó chịu.

Ba tháng trước, Hạ Hình Viêm vẫn còn là một con chim sẽ bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, người người đều ghen tị mĩa mai nàng gặp phải cầu thi vận*, vậy mà lại lọt vào mắt xanh của thiếu thành chủ phong hoa tuyệt đại, thật không biết Hạ gia đã thấp loại hương quý báu gì.

* Cầu thi vận (狗屎运 - vận c*t chó): có thể là trong xui xẻo lại có chút may mắn, hay có thể lại là cách nói châm biếm về người bị ghét gặp phải may mắn, cũng có thể là bỗng dưng gặp phải chuyện tốt (thường là bản thân tự nhận); trong câu này cách nói châm biếm, mà nói chung là do mấy người này gato Viêm tý (nếu lần sau trong truyện có lại câu này thì ta sẽ không giải thích nữa đâu, m.n tự nhớ nhé :))

Ba tháng ngắn ngủi, thời gian chỉ vùn vện ba tháng, ở trước toàn thể mọi người, Hạ Hình Viêm đã dùng sự thật chứng minh như giáng một đòn vào tất cả những người từng khinh thường nàng.

Giờ đây một kẻ là cấp chín linh sĩ một người là linh sư, rốt cuộc thì vấn đề ai mới không xứng với ai đã là điều không thể tranh cãi nữa.

"Ha ha... Người dám làm dám chịu như thế mới là đệ tử mà học viện của chúng ta cần." Lão sư học viện hoàng gia cười sáng khoái, hiện tại hắn nhìn Hạ Hình Viêm kiểu gì cũng cảm thấy hài lòng. Linh sư chỉ mới mười sáu tuổi, nếu dẫn về học viện thì chẳng biết sẽ khiến bao lão sư khác phải ghen tị đây.

Chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, sau này thành tựu của Hạ Hình Viêm tất nhiên không thể nào kể xiết, hắn là lão sư đưa nàng đến với thế giới cường giả*, chắc chắn như thế nào cũng được thom lây.

* Cường giả: cái từ này lúc edit ta cũng phân vân lắm, muốn nó thành một từ thuần việt (= kẻ mạnh) nhưng suy đi tính lại lại nghĩ đề nguyên gốc thì hơn, m.n cho ý kiến dùm với.

"Hạ Hình Viêm, nếu ngươi đến học viện Hoàng gia, sẽ được miễn toàn bộ học phí và các chi phí phụ khác."

Lão sư học viện hoàng gia vừa nói xong, những âm thanh thờ hốt vì kinh ngạc lập tức vang lên, trên khán đài, mọi người quay mặt nhìn nhau, ai mà chẳng biết rằng tu luyện linh lực là việc hao tổn tiền tài nhất, đặc biệt là học viện càng cao cấp lại càng cần bỏ ra nhiều tiền hơn.

Giống như học viện Hoàng gia thì cho dù chỉ là chi phí cơ bản nhất của một năm học cũng đã trên dưới mười vạn kim tệ, lão sư học viện Hoàng gia vậy mà lại hào phóng miễn toàn bộ cho Hạ Hình Viêm, thiên phú của nàng tốt đến nỗi được học viện Hoàng gia xem trọng đến thế ư?

Hạ Nghĩa Bình ở trên khán đài đã kích động đến mức toàn thân phát run, học viện Hoàng gia, đó chính là học viện chỉ chuyên thu nhận người trong

hoàng thất và thiên tài!

Hạ Hình Viêm lại có thể tiến vào học viện Hoàng gia, hơn nữa một xu kim tệ cũng không tốn.

Khó khăn nuốt ực một cái, Hạ Nghĩa Bình rạo rức nhìn Hạ Hình Viêm trên đài cao, nữ nhi này hình như vẫn có ích hơn hẳn tương.

"Được lão sư đề mắt tới là vinh hạnh của tiểu nữ, Hạ mẫu thay tiểu nữ tạ lão sư." Hạ Nghĩa Bình nói xong, quay đầu nhìn về phía Nghiêm Kiện Đông, "Nếu Hình Viêm không muốn thành thân cùng thiếu thành chủ, tại hạ cũng không thể không để ý đến ý nguyện của tiểu nữ, thôi thì hôn ước đành hủy bỏ vậy."

Nghiêm Kiện Đông gật gù khước mũi, cố gắng duy trì sự uy nghiêm của một thành chủ: "Nếu đã như thế, vậy thuận theo ý của bọn nhỏ đi."

"Sau khi Cảnh Thủ và tam tiểu thư Bạch gia thành thân, thì sẽ đến học viện Hoàng gia báo danh."

Lúc này Nghiêm Kiện Đông muốn lấy lại chút mặt mũi, lời nói ra rất rõ ràng, một chữ cũng không nhầm bởi hắn muốn những người khác cũng đừng quên, rằng con hắn cũng được tuyển chọn đến học viện Hoàng gia, chẳng hề so với kẻ nào kém cả.

"Lão sư, sau này khi đến học viện, chẳng hay có thể vào học lớp nhất đẳng?" Nghiêm Kiện Đông nghiêng đầu hỏi lão sư học viện Hoàng gia bên cạnh, "Đương nhiên, tam tiểu thư Bạch gia cũng sẽ vào học ở đó."

Mọi người đều biết, trong học viện Hoàng gia các lớp học đều phân theo cấp bậc, lớp nhất đẳng dạy học không những chất lượng, mà điều kiện của kí túc xá thậm chí các phụ giúp tu luyện linh lực cũng đều tốt nhất, dĩ nhiên chi phí cũng là đắt nhất.

Nghiêm Kiện Đông nói như thế, không khác nào đang nhục nhã Hạ Hình Viêm trước mặt mọi người.

Ai mà chẳng biết Hạ Nghĩa Bình căn bản là không hề thương yêu nữ nhi này, nàng hoàn toàn không có tiền, nếu như có tiền thì cần gì phải ý vào thân phận tiểu thiếp của Nghiêm Cảnh Thủ để phung phí mua này mua nọ?

Cứ coi như nàng được miễn học phí thì thế nào? Cùng lắm cũng chỉ được vào lớp tam đẳng kém nhất mà thôi.

Điều Nghiêm Kiện Đông muốn nói cho mọi người chính là, con chim sẻ Hạ Hình Viêm này vĩnh viễn chỉ là chim sẻ, sẽ luôn luôn bị dẫm đạp dưới chân của con trai hắn.

"Điều này tất nhiên là có thể." Lão sư học viện Hoàng gia gật đầu, đối với kẻ tự động dâng tiền đến tận cửa hắn làm sao có thể cự tuyệt.

Rồi ánh mắt di chuyển về phía Hạ Hình Viêm: "Hạ Hình Viêm, ngươi yên tâm, cho dù có vào lớp tam đẳng thì với thiên phú của ngươi tuyệt đối không có vấn đề gì."

Ý tứ trong mấy câu đối thoại kia dù không quá rõ ràng, thì mọi người vừa mới bị Hạ Hình Viêm làm cho kinh hãi cũng đều phục hồi lại tinh thần, cười thầm không ngớt.

Hạ Hình Viêm vẫn là Hạ Hình Viêm kia mà thôi, cho dù hiện tại nàng là linh sư thì thế nào? Không có tiền tài chẳng khác nào vô ích, chỉ cần một năm rưỡi nữa chắc chắn sẽ bị Nghiêm Cảnh Thủ vượt qua.

"Không cần miễn giảm học phí." Đối với những lời xì xào bàn tán chung quanh khán đài Hạ Hình Viêm không có bất kì phản ứng gì, cười nhạo nho nhỏ kia với nàng mà nói hoàn toàn chẳng hề có quan hệ nào.

Khẽ ngẩng đầu lên, thản nhiên mà cười: "Bởi vì ta sẽ không đến học viện Hoàng gia!"

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Liên tục kinh ngạc

Edit: Tinh Linh.

Sẽ không đi học viện Hoàng gia.

Mấy chữ ngắn gọn, ý tứ rõ ràng, nhưng lại khiến mọi người trong hội trường linh sư nhất thời ngây người.

Hạ Hình Viêm vừa nói gì?

Nhìn người bên này rồi lại nhìn người bên kia, ai ai cũng đều ngờ vực giống nhau, nói cách khác... họ không hề nghe nhầm?

Hạ Hình Viêm thực sự nói rằng nàng không đi học viện Hoàng gia?

Buông tha cho học viện tốt nhất quốc gia.

Nàng không bị bệnh gì chứ?

"Hạ Hình Viêm, ngươi vừa mới nói cái gì?" lão sư Hoàng học viện Hoàng gia khó tin truy hỏi.

Có phải lúc nãy hần nghe thấy mấy lời không được bình thường hay không?

"Ta sẽ không đi học viện Hoàng gia." Hạ Hình Viêm lặp lại từng chữ từng chữ một thật rõ ràng, lần này chỉ sợ ngay cả có người muốn nghe nhầm cũng không thể.

Nghe Hạ Hình Viêm nói như thế, kẻ vui vẻ nhất đương nhiên là Nghiêm Kiện Đông.

Vừa rồi hần cố ý nhắc tới lớp nhất đẳng gì gì đó, đơn giản là vì để nhục nhã Hạ Hình Viêm, nào ngờ chỉ mới khích sơ sơ một cái, Hạ Hình Viêm đã lập tức chịu không nổi mà đành rút lui.

"Hạ Hình Viêm, ngươi đang lo lắng về vấn đề học phí sao?" Lão sư học viện Hoàng gia nghĩ tới nghĩ lui thì thấy cũng chỉ có một khả năng như thế mà thôi.

"Tiền, ta không hề thiếu." Hạ Hình Viêm tùy ý nhún vai, không thèm quan tâm nói.

Không thiếu tiền?

Những người bên cạnh cười thầm trong lòng không thôi, Hạ gia đúng là một đại gia tộc, chẳng qua lại là đứng vị trí cuối cùng trong tất cả các đại gia tộc mà thôi, ai mà chẳng biết Hạ gia là từ vùng khác chuyển đến, miễn cưỡng lắm mới leo lên được vị trí đại gia tộc cuối cùng đó.

Nếu không phải như thế, Hạ Nghĩa Bình cần gì phải mặt dày mày dạn tìm đủ mọi cách có được hôn sự với thành chủ?

"Không quan trọng, Hạ Hình Viêm, tuy rằng hiện tại ngươi đã cùng con ta giải trừ hôn ước, nhưng dù sao cũng từng coi như là người một nhà. Ta có thể trả giúp ngươi một phần học phí." Nghiêm Kiện Đông ngồi tại chỗ có "lòng tốt" thay Hạ Hình Viêm gánh một phần khó khăn.

Chẳng qua, kiểu "lòng tốt" như thế này rốt cuộc có thể khiến người ta xấu hổ hay không, chỉ cần nhìn sắc mặt biến thành màu xanh của Hạ Nghĩa Bình là biết.

Cho dù trong lòng Hạ Nghĩa Bình không thoải mái, hần cũng không thể làm gì, luận về tài lực, luận về thực lực, hần không bằng Nghiêm Kiện Đông.

"Hạ Hình Viêm, nếu ngươi cảm thấy lớp tam đẳng không được tốt lắm, thì có thể cho ngươi vào học lớp nhị đẳng, với tài lực gia đình ngươi cộng thêm sự giúp đỡ của thành chủ hần không có vấn đề quá lớn."

Lão sư học viện Hoàng gia sau khi suy nghĩ liền nói, tự nhận là mình đã thực chiêu cổ Hạ Hình Viêm.

Chẳng qua, luôn cao cao tại thượng như hần, làm sao có thể chú ý đến tâm tình của người khác?

Nghe được lời nói đầy "tốt bụng" của lão sư học viện Hoàng gia, Hạ Nghĩa Bình nhìn xuống sự nhục nhã, lạnh giọng trách mắng Hạ Hình Viêm: "Còn không nhanh tạ ơn lão sư."

Hạ Hình Viêm không thèm để ý đến vài kẻ ồn ào kia, quay đầu về phía những người ở khán đài, nở nụ cười.

Trong lòng Nghiêm Kiện Đông rất vui vẻ, quả nhiên, cho dù thực lực của Hạ Hình Viêm đột nhiên tăng lên thì thế nào, Hạ gia của nàng cũng chỉ là ở vị trí tầng chót nhất, cuối cùng vẫn phải cầu xin hần đấy thôi.

"Hạ Hình Viêm..." Nghiêm Kiện Đông đắc ý mở miệng, nhưng còn chưa kịp nói xong, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

"Đại sư, ngài đây là...?" Nghiêm Kiện Đông kinh ngạc nhìn Dịch Hải đang từ từ đứng dậy.

Mỗi lần học viện tuyển sinh, đại sư Dịch Hải đều sẽ đến tận nơi, chẳng qua, cũng chỉ là để lộ mặt ra mà thôi.

Với thân phận nhị phẩm Dược tông sư, Dịch Hải chưa bao giờ có bất cứ hành động gì.

Ai bảo dược tông sư tôn quý như vậy, loại chuyện quan trọng nhất ở thành Y Lạc như thế này, cũng sẽ không được Dịch Hải để vào mắt.

Ngày hôm nay là thế nào?

Vậy mà lại đứng lên?

Lẽ nào đại sư Dịch Hải có lời muốn nói sao?

Hành động của Dịch Hải cũng chẳng to tát gì, hần chỉ là từ chỗ ngồi đứng dậy mà thôi, nếu những người khác cũng có hành động giống vậy, tất nhiên sẽ không có người chú ý đến.

Nhưng Dịch Hải là ai?

Là vị được tề sư duy nhất trong toàn thành Y Lạc, là vị được tề sư mà ngay cả thành chủ Nghiêm Kiến Đông khi gặp cũng phải khách khách khí khí, hơn nữa hần còn ngồi ở vị trí trung tâm khán đài, hần đứng dậy, nếu như có người không chú ý, thì chỉ có một khả năng - người đó là người mù.

Dịch Hải không để ý tới những ánh mắt khó hiểu của mọi người đang dính chặt trên người hần, chuyển mình, bước xuống bậc thang khán đài, chậm rãi đi lên phía đài cao.

Hành động quái lạ đó khiến cho mọi người quay mặt nhìn nhau, đều không rõ đại sư Dịch Hải lên trên đài cao để làm gì?

Học viện tuyển sinh hần là không có phần này đi.

Hạ Hình Viêm cười thần nhiên nhìn Dịch Hải đang đi đến gần mình, một chút khó hiểu cũng không có.

Dịch Hải bình tĩnh đứng trước mặt Hạ Hình Viêm, im lặng một lúc rồi mới khàn khàn nói: "Là người."

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Hần thập phần chắc chắn người đưa Hồng Vân tinh cho hần chính là Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm gật đầu, hiện tại lúc này cũng không có gì phải giấu diếm.

Dịch Hải đưa tay lấy từ bên trong không gian tinh thạch của mình ra một tấm thẻ tinh thạch* , giao vào tay Hạ Hình Viêm: "Toàn bộ tiền đều nằm ở trong này, có thể đến ngân hàng kiểm tra lại số lượng."

* Thẻ tinh thạch: giống thẻ ATM đó mà.

"Đại sư làm việc, ta rất yên tâm." Hạ Hình Viêm hoàn toàn không để ý đến tấm thẻ tinh thạch có thể trao đổi kim tệ ở bất cứ ngân hàng nào trong toàn quốc gia kia, tùy ý ném nó vào trong vòng tay tinh thạch.

Thấy bộ dạng thoải mái của Hạ Hình Viêm, trên mặt Dịch Hải hiện lên một nụ cười gượng.

Đó là một số tiền lớn a, vậy mà lại không thêm để ý như thế.

Vừa cảm thán xong, Dịch Hải liền buồn cười lắc đầu.

Với bản lĩnh của Hạ Hình Viêm, chỉ sợ tiền tài tương lai sau này lại càng thêm nhiều.

Dù sao, được tề sư cấp bậc càng cao thì lại càng cần nhiều nguyên vật liệu luyện chế được tề. Nếu Hạ Hình Viêm có thể lấy được Hồng Vân tinh tốt như vậy, hần những thứ khác cũng không có vấn đề gì.

"Đại sư, chuyện này là sao vậy?" Trong lòng Nghiêm Kiến Đông bỗng tràn ngập dự cảm không tốt, hình như có một chuyện nào đó không nằm trong tầm kiểm soát của hần sắp xảy ra.

"Hạ tiểu thư đã từng đưa một vài thứ tốt đến giao dịch ở phòng đấu giá." Dịch Hải rút lại vẻ mặt ôn hòa khi đối diện với Hạ Hình Viêm, khôi phục lại thái độ lạnh nhạt kiêu căng khi ở trước mặt những người khác.

"Thứ tốt?" Nghiêm Kiến Đông chau mày nhắc lại, nhìn Hạ Hình Viêm từ trên xuống dưới, nàng có thể có thứ tốt gì chứ?

Không phải hần coi thường Hạ Hình Viêm, mà căn bản là Hạ gia không có bất cứ nội tình* gì, ngoại trừ viên tụ linh đan cuối cùng kia.

* Nội tình: trong trường hợp này mọi người có thể coi như tương đương với "vũ khí bí mật" hay "con bài chưa lật" đi.

Mà viên tụ linh đan kia lại là bảo bối của Hạ Nghĩa Bình, nó tuyệt đối sẽ không ở trong tay Hạ Hình Viêm.

Người trên khán đài cũng đều nghi ngờ nhìn Hạ Hình Viêm, mặc dù trong ánh mắt bọn họ có sự nghi ngờ, nhưng không có quá nhiều khinh thường.

Nhất là sau khi Hạ Hình Viêm tạo ra một loạt kỳ tích, ai mà còn không biết sống chết dám đi cười nhạo Hạ Hình Viêm, thì kẻ đó đích thị là đầu óc có vấn đề.

Chỉ có điều, loại bệnh đầu óc xảy ra vấn đề này đôi khi thật đúng là không thể nào trị được.

Chẳng hạn như người nào đó...

"Hạ Hình Viêm, người mà cũng có thứ tốt sao? Chắc là thứ rác rưởi gì đi?" Bạch Đan Quyên bị sự ghen tị làm cho mặt mày đầu óc nên chưa kịp nghĩ ngợi liền lập tức buột miệng thốt ra.

Nàng không muốn Hạ Hình Viêm tốt hơn so với nàng, rõ ràng vừa mới chen ép Hạ Hình Viêm ở vụ hôn ước, một lát sau, Hạ Hình Viêm liền dùng việc nàng ta trở thành linh sư cùng với hưu phu khiến cho nàng mặt xám mày tro.

Bây giờ ở phần tài lực, nàng sẽ không thua đâu, nếu luận về tài lực, toàn thành Y Lạc ngoại trừ thành chủ ra thì cửa hàng của nhà nàng là nơi có nhiều tiền nhất.

Đối với lời nói cay nghiệt của Bạch Đan Quyên, Hạ Hình Viêm không mở miệng phản bác, bởi nàng không cần lãng phí sức lực để mở miệng, có một người đã bắt nạt hơn, đã nhìn không được hơn cả nàng.

"Ý của tam tiểu thư là phòng đầu giá của ta chỉ thu nhận những thứ rác rưởi phải không?" Sắc mặt Dịch Hải trầm xuống, không mặn không nhạt mở miệng.

Dịch Hải vừa lên tiếng, dọa Bạch Đan Quyên sợ tới mức giật mình, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi mình mở miệng châm chọc Hạ Hình Viêm, cũng chẳng khác nào đang nói phòng đầu giá của Dịch Hải.

"Không, không phải... đại sư Dịch Hải, ta không có ý đó..." Bạch Đan Quyên hoảng loạn xua tay nói năng lộn xộn, rất sợ chỉ vì một câu này của nàng khiến đại sư Dịch Hải bắt đầu mang hận với Bạch gia bọn họ.

Sự trả thù của một vị được tề sư không phải là điều mà gia tộc bọn họ có thể chịu nổi.

"Cho dù người có ý này cũng không có vấn đề gì, bởi vì người mua thứ "rác rưởi" này chính là thành chủ đại nhân." Dịch Hải lại không nhanh không chậm nói một câu.

"Thành chủ?" Vừa nghe Dịch Hải nói xong, Bạch Đan Quyên đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình lỡ mất vài nhịp, trời ạ, ban nãy nàng vừa nói cái gì?

Như thế nào mà hết đắc tội đại sư Dịch Hải xong, ngay sau đó lại đắc tội thành chủ?

"Đại sư Dịch Hải, tại hạ mua vật gì của Hạ Hình Viêm vậy?" Nghiêm Kiện Đông đã mơ hồ đoán được thứ gì, nhưng chuyện đó hẳn tuyệt đối không tin.

"Đương nhiên chính là Hồng Vân tinh mà thành chủ đại nhân mua!" Dịch Hải nói một câu, nháy mắt liền khiến một chút hi vọng cuối cùng trong Nghiêm Kiện Đông âm âm sụp đổ, hắn chỉ cảm thấy từng đợt hoa mắt chóng mặt liên tiếp đến, nếu không phải đang ngồi trên ghế trên e rằng lúc này đã bị mất mặt với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Có miệng mà khó trả lời

Edit: Tinh Linh.

"Hồng Vân tinh?" Nghiêm Cảnh Thu lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Với hắn mà nói thì ba chữ này quá quen thuộc, ba tháng qua, hắn sớm sớm chiều chiều luôn đối diện với Hồng Vân tinh, liên tục dựa vào nó để tu luyện linh lực.

Tất nhiên cũng biết phẩm chất của Hồng Vân tinh trong tay có bao nhiêu thượng thừa, tốc độ tu luyện linh lực tăng nhanh cũng tỷ lệ thuận với tốc độ xói mòn tài sản của nhà hắn.

Chỉ vì hai khối Hồng Vân tinh nhỏ kia, tài sản nhà hắn gần như mất đi sáu bảy phần.

Vốn đã tính toán tốt đầu vào đây, là nhanh chóng tăng lên linh lực, tiếp đó khi đại hội chấm dứt lấy được Tụ Linh đan của Hạ gia, giúp hắn thành công đột phá Linh sĩ, đạt tới Linh sư.

Làm sao nghĩ đến ở nơi này sẽ phát sinh đột biến, Hạ Hình Viêm thế nhưng đạt tới cấp bậc Linh sư trước hắn một bước.

Hiện tại, đại sư Dịch Hải lại đang nói cái gì mà Hồng Vân tinh là do Hạ Hình Viêm giao cho hắn bán chứ?

Ai có thể nói cho hắn biết chuyện gì đang diễn ra không?

"Đại sư Dịch Hải, ngài đang nói đùa phải không?" Chân mày Nghiêm Kiến Đông giật giật hai cái, khó tin hỏi.

Nếu như người nào để ý, sẽ nhận thấy giọng nói của hắn có chút run rẩy.

Dịch Hải không trả lời vấn đề ngu ngốc này, mà Nghiêm Kiến Đông sau khi hỏi xong, cũng không kì vọng có thể nhận được đáp án.

"Hạ Hình Viêm làm sao có thể có Hồng Vân tinh?" Nghiêm Cảnh Thủ kinh nộ* chất vấn.

* Kinh nộ: kinh hãi + tức giận.

Thông tin quá mức chấn động này như thiêu hủy đi toàn bộ lí trí, khiến hắn quên mất rằng mình hắn là một vị quân tử khiêm khiêm tồn tồn, mà không phải là cái dạng lưu manh vô lại.

"Phòng đấu giá sẽ không hỏi lai lịch của vật phẩm." Dịch Hải không chút khách khí cắt đứt sự chất vấn của Nghiêm Cảnh Thủ.

Chất vấn? Nghiêm Cảnh Thủ cũng không thử xem lại thân phận của mình đi, dám giờ giọng điệu như vậy với hắn!

Dịch Hải lộ vẻ tức giận, ở trên khán đài, Nghiêm Kiến Đông lập tức liền phát hiện ra, nhưng ở đây không phải là nơi để xin lỗi, xem ra sau khi chuyện này chấm dứt, hắn phải đến tận cửa phòng đấu giá bồi tội thôi.

"Thiếu thành chủ, thực ra Hồng Vân tinh đó vốn là thứ dành tặng cho ngươi." Ở bên cạnh, Hạ Hình Viêm từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc bỗng chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm trầm khiến người ta nghe qua có cảm giác nó mang theo một chút ai oán.

"Thứ dành tặng cho ta?" Nghiêm Cảnh Thủ sững sờ đưa mắt về phía Hạ Hình Viêm.

Hồng Vân tinh có phẩm chất tốt như vậy, Hạ Hình Viêm nói là muốn tặng cho hắn?

"Chẳng hay thiếu thành chủ có còn nhớ tụ hội ở phủ Thành chủ trước đây không? Lúc đó ta có mang theo một thứ hấp tấp chạy tới, dọa thiếu thành chủ kinh hãi." Hạ Hình Viêm hoàn toàn không thèm nhìn bộ dạng si ngốc của Nghiêm Cảnh Thủ, yếu ớt khẽ nói.

Trong lòng Nghiêm Cảnh Thủ chấn động, hắn làm sao có thể quên chuyện ngày đó.

Vốn là mọi người đang tụ hội, bỗng Hạ Hình Viêm một thân nhếch nhác không biết từ xó nào xông ra, phản ứng trực tiếp của hắn chính là đập thẳng một cái.

Sau khi biết là Hạ Hình Viêm, cũng không có bất cứ áy náy hay bất an gì.

Chỉ là một nữ nhi không được xem trọng ở Hạ gia thôi, chết thì chết.

Ai biết Hạ Hình Viêm cũng không thật sự chết đi, ngược lại hắn từ phụ thân biết được Hạ Hình Viêm có một cửa hồi môn rất lợi hại - Tụ Linh đan.

Lúc này mới bắt đầu có hôn ước làm thiệp thất.

"Ý ngươi là..." Con ngươi của Nghiêm Cảnh Thủ co rút lại, trái tim dường như không chịu nổi kích thích mạnh như vậy nên đập từng trận dữ dội.

"Đúng vậy, ngày hôm đó ta vất vả trăm đắng nghìn cay mới đào được hai khối Hồng Vân tinh nhỏ kia, muốn đem tặng cho thiếu thành chủ, ai biết..."

Hạ Hình Viêm thờ dãi một tiếng, mắt hơi rũ xuống: "Nếu thiếu thành chủ đã không có ý gì với Hình Viêm, Hình Viêm cũng không nên ép buộc thiếu thành chủ, vì vậy mới muốn giải trừ hôn ước, đem Hồng Vân tinh - thứ đã gây tổn thương Hình Viêm - trao bán cho đại sư Dịch Hải."

Hạ Hình Viêm nói đến tình tha ý thiết, nói đến bi thương thâm trầm.

Đúng rồi, nàng một cô nương bình thường, không biết đã trải qua bao vất vả mới lấy được Hồng Vân tinh có phẩm chất tốt đến thế, cực kì vui mừng đi đưa tặng Nghiêm Cảnh Thủ, không ngờ lại bị đá thương nặng, thiếu chút nữa đã chết.

Gặp chuyện này, cho dù có rất nhiều tình cảm thì cũng bị cú đá kia làm vỡ tan.

Nghiêm Cảnh Thủ đứng sững tại chỗ, sắc mặt hết xanh rồi lại chuyển sang trắng, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Trên khán đài, mọi người đều nhìn Nghiêm Cảnh Thủ một cách hứng thú, cảm thán không thôi.

Người vợ hiền thảo như vậy, Hồng Vân tinh quý giá như thế, đều chỉ vì một cú đá của hắn mà tuột mất, cú đá này đúng là "đắt" thật.

"Ngươi cũng nên có chừng có mực thôi." Âm thanh đè nén của Dập Hoàng toát ra ở trong đầu Hạ Hình Viêm.

Đôi lông mày của Hạ Hình Viêm ần ần nhướng cao: "Ngươi cảm thấy ta không nên trả thù."

"Trả thù thì đương nhiên cần, nhưng mà..." Dập Hoàng hít sâu một hơi, hình như là đang bình ổn lại cảm xúc của mình, lúc này mới tiếp tục nói, "Ngươi

diễn quá giả tạo."

Nói cứ như là nàng có rất nhiều tình cảm với Nghiêm Cảnh Thu không bằng ấy, hấn nghe mà nổi da gà từng đợt.

"Cũng chỉ có mình ngươi mới cảm thấy giả tạo, ngươi xem, hiện tại ai nhìn ra được là ta đang nói dối?" Hạ Hinh Viêm tỏ ý bảo Dập Hoàng thử nhìn quanh mọi người trong hội trường Linh sư.

Dập Hoàng bắt đầu lắc đầu, nhiều người như vậy thế mà đều bị lừa, diễn xuất của nàng có tốt đến thế sao?

"Ngươi đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy." Dập Hoàng sợ hãi lui bước, bộ dạng nhu nhược thâm tình của nàng, hấn thật sự không thể nào thích ứng nổi.

"Chỉ mới thế này mà ngươi đã thấy buồn nôn? Vậy tốt nhất ngươi nên chuẩn bị đi, tiếp theo sẽ là màn cha con tình thâm." Hạ Hinh Viêm ở trong đầu nói xong, liền ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị ai thống khổ.

"Gia phụ thấy ta cả ngày buồn rầu không vui, hành vi thất thường, không thể không lấy vật chí bảo trong nhà ra trợ giúp ta tu luyện, lúc này mới khiến ta dần dần thoát khỏi bóng ma đó." Hạ Hinh Viêm êm ái thăm thẳm, hoàn toàn khác hấn sự kiêu ngạo như vừa nãy.

Nàng vừa dứt lời, mọi người trên khán đài lập tức bùng tình hiểu ra.

À, thảo nào mà Hạ Hinh Viêm một thời gian trước còn nhát gan nhu nhược bỗng phách lối như vậy, hoá ra là đã bị kích thích.

Về phần linh lực đột nhiên tăng vọt như thế, chính là nhờ công lao của Hạ Nghĩa Bình.

Tuy rằng ngày thường Hạ Nghĩa Bình không thích nữ nhi này, nhưng cha con dù sao cũng là cha con, hấn vẫn luôn thương yêu nữ nhi của mình.

Nhận được những ánh mắt kính nể từ mọi người, Hạ Nghĩa Bình như đứng trên đồng lửa, bởi vì hấn cảm nhận ánh được mắt sắc bén của Nghiêm Kiện Đông ở phía đối diện đang liếc tới.

"Thật không ngờ Hạ gia chủ yêu thương Hinh Viêm như thế, không hề tiếc dùng đến chí bảo của Hạ gia để trợ giúp nàng, quả nhiên là cha con tình thâm, thật khiến tại hạ bội phục." Nghiêm Kiện Đông cười mà như không cười "tán thưởng", chẳng qua câu nói rét lạnh kia lọt vào tai Hạ Nghĩa Bình, chữ chữ tựa như là dao sắc muốn xẻo từng miếng thịt trên người hấn ra.

Nghiêm Kiện Đông có thể không tức giận sao?

Chí bảo gì đó của Hạ gia, đơn giản chính là Tụ Linh đan.

Khó trách Hạ Hinh Viêm dễ dàng đột phá Linh sĩ như vậy, thì ra là viên Tụ Linh đan kia đã bị Hạ Hinh Viêm dùng.

Vậy của hồi môn lúc trước đáp ứng hấn thì tính thế nào đây?

Thì ra ngay từ đầu, cha con hấn đã bị người Hạ gia chơi đùa trong lòng bàn tay.

Đầu tiên là giả vờ đồng ý hôn ước, sau đó âm thầm xúi giục Hạ Hinh Viêm phung phí tiêu xài rồi đổ tất cả nợ về phía phủ Thành chủ, mặt khác lại đem Hồng Vân tinh bán cho phòng đấu giá, vơ vét một số tiền lớn của nhà hấn.

Sau khi khiến phủ Thành chủ nguyên khí đại thương*, viên Tụ Linh đan duy nhất cũng chẳng còn.

* Nguyên khí đại thương: ý chỉ bị hao tổn nặng nề về một hay nhiều mặt nào đó (tài sản, quyền lợi, danh dự...).

Hạ Nghĩa Bình tính toán tốt thật.

Hay cho một chiêu tay không bắt được sói dữ!

Hạ Nghĩa Bình bị Nghiêm Kiện Đông hung dữ trừng mắt, lúc này quả thực là có miệng mà khó trả lời.

Từ đầu tới cuối hấn cũng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra cả, không hề thiếu kinh ngạc so với bất luận vị nào ở nơi này.

Nhưng theo tình hình này, Nghiêm Kiện Đông hấn đã ghi toàn bộ nợ lên đầu của hấn, cho dù toàn thân từ trên xuống dưới đều là miệng, hấn cũng không thể thanh minh rõ được.

Hạ Hinh Viêm là ai, là nữ nhi của Hạ Nghĩa Bình hấn, một nữ nhi nhát gan yếu đuối.

Ai sẽ nghi ngờ những chuyện này là do một mình Hạ Hinh Viêm tự làm ra?

Người nào rồi cũng sẽ nghĩ rằng kẻ xúi giục phía sau chính là Hạ Nghĩa Bình hấn.

"Hôm nay tất cả mọi người đã đều mệt mỏi, khảo nghiệm đến đây là kết thúc, về phần tiến vào học viện nào thì ngày mai mọi người lại tập trung ở chỗ

này."Nghiêm Kiện Đông đứng dậy, tuyên bố kết thúc.

Nhiều năm qua vẫn chưa từng có lần nào "đặc sắc" như cuộc khảo nghiệm lần này, nếu hắn không tuyên bố kết thúc, phỏng chừng thêm chút nữa hắn sẽ nhịn không được mà nổi bão.

Hạ Nghĩa Bình, khinh người quá đáng!

Hạ Nghĩa Bình bất đắc dĩ đứng dậy, hắn thấy được ánh mắt cuối cùng đầy ý vị thâm trường của Nghiêm Kiện Đông trước khi rời đi, xem ra, hắn nhất định phải cho Nghiêm Kiện Đông một câu trả lời thật thật là tốt, nói cách khác, sau này Hạ gia hắn còn có thể đặt chân trong thành Y Lạc hay không chính là một vấn đề lớn.

"Hạ Hinh Viêm theo ta trở về!" Hạ Nghĩa Bình hung dữ trừng Hạ Hinh Viêm một cái, trở về hắn phải tính sổ với nàng, nha đầu này không muốn sống nữa phải không?

Xem hắn sẽ trừng phạt nàng như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: chương 23

Hạ Hinh Viêm, người

theo ta đến đây." Trở lại Hạ phủ, Hạ Nghĩa Bình sau khi đã cho mọi người

lui hết, liền ném cho Hạ Hinh Viêm một câu lạnh như băng, quay người đi ra phía đằng sau.

Hạ Hinh Viêm cười cười, lập tức đi theo Hạ Nghĩa Bình ra sau hậu viện.

Bước vào hậu viện, Hạ Nghĩa Bình liền đi thẳng đến phòng của hắn, cũng không quay đầu lại mà chỉ phất pho Hạ Hinh Viêm một tiếng: "Đóng cửa phòng lại."

Hạ Hinh Viêm ngoan ngoãn đóng cửa lại, theo Hạ Nghĩa vào trong phòng.

Hạ Nghĩa Bình xoay bình hoa trên bàn một vòng, sản nhà bên cạnh giường dần trượt mở một cái lỗ nhỏ đủ cho một người thông qua.

Không nói hai lời, Hạ Nghĩa Bình liền chui vào, Hạ Hinh Viêm tất nhiên cũng chui vào theo.

Không nghĩ tới bên trong miệng lỗ nhỏ nhỏ kia lại là một cái động khác, địa đạo* sâu hút ba đường bảy ngã.

* Địa đạo: đường hầm bí mật, đào ngầm sâu dưới đất.

Đi một chốc, mới đến một gian mật thất nhỏ.

Hạ Nghĩa Bình sờ soạng trên vách tường, mở ô gạch ngầm lấy ra một chiếc hòm được bao bọc nghiêm mật, mở ra, bên trong là một bình ngọc, hắn nhấc nó lên, thật cẩn thận mở nắp bình, vừa nhìn vào bên trong, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hắn siết chặt bình ngọc, đến mức cả cánh tay đều run lên, một lúc sau, mới ngẩng đầu lên một cách cứng ngắc, nhìn chăm chăm vào Hạ Hình Viêm.

"Là người, là người lấy, có phải không?" Hạ Nghĩa Bình nghiêng răng gặm lên, thứ kia chính là mạng của hắn.

Vừa rồi lúc ở hội trường Linh sư hắn vẫn còn hoài nghi, không nghĩ tới, Tụ Linh đan thật sự không tìm thấy nữa.

"Người đang nói Tụ Linh đan sao?" Hạ Hình Viêm khẽ cười, tùy ý nói,

"Linh lực của ta có thể đột phá đến trình độ Linh sư, tất nhiên là vừa vặn có được Tụ Linh đan để dùng."

"Hạ Hình Viêm, ngươi muốn chết!" Hạ Nghĩa Bình tức giận đến mức toàn thân phát run, chỗ dựa cuối cùng của Hạ gia hắn, thế nhưng lại bị Hạ Hình Viêm trộm mất.

Hạ Nghĩa Bình tức giận đến mù quáng, linh lực dao động dữ dội, lập tức ra tay với Hạ Hình Viêm.

Cho dù hiện tại Hạ Hình Viêm là Linh sư thì thế nào, nàng cũng chỉ vừa mới đột phá Linh sĩ trở thành Linh sư mà thôi, nhưng Hạ Nghĩa Bình đã là cấp hai mươi hai đại Linh sư.

Hạ Hình Viêm so với hắn kém đến tận mười cấp, muốn giết nàng quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hạ Hình Viêm đang muốn né tránh, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, những tia sáng yếu ớt trong mắt thất bị che mất, còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, một tiếng "bịch" trầm đục đã truyền tới, Hạ Nghĩa Bình từ vách tường rơi xuống đất, xem ra vừa rồi là hắn bị đánh bay.

"Dập Hoàng?" Hạ Hình Viêm ngáp ngừng lên tiếng, nhìn bóng lưng đỏ rực trước mắt kia.

Hắn đi ra như thế nào?

"Ngu ngốc." Dập Hoàng khẽ mắng.

"A?" Hạ Hình Viêm nhíu mày khó hiểu, hắn đang mắng nàng sao?

"Kẻ không biết tự lượng sức mình." Dập Hoàng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hạ Nghĩa Bình đang cố gắng bò dậy, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

"Một viên Tụ Linh đan nho nhỏ, lấy nó đi chính là vinh hạnh của người."

Hạ Hình Viêm ở sau lưng Dập Hoàng bó tay liếc một cái xem thường, vừa rồi lúc ở hội trường Linh sư, là ai cảm thán nàng kiêu ngạo ấy nhỉ?

Không thấy rằng có một tên còn kiêu ngạo hơn so với nàng sao?

"Linh thú?" Hạ Nghĩa Bình kinh ngạc trợn to hai mắt, khó tin đánh giá

Dập Hoàng vừa đột nhiên toát ra, rồi sau đó ánh mắt dò về phía Hạ Hinh

Viêm, lạnh giọng quát lớn, "Ngươi thể nhưng có một con linh thú."

Một "con"?

Khóe mắt của Hạ Hinh Viêm giật giật, nghiêng người bước tới, đứng ở bên

cạnh Dập Hoàng: "Câm miệng, đây là bằng hữu của ta!"

Cái gì mà kêu "một con" chứ?

Hạ Hinh Viêm tức giận hung hăng trừng Hạ Nghĩa Bình, hận không thể sử

dùng ánh mắt đâm thủng hai lỗ trên người hắn.

Dập Hoàng thán nhiên nhếch lên khóe môi, ở thời điểm không người nào

phát hiện liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Hạ Hinh Viêm, giao linh thú ra đây, ta sẽ tạm tha cho ngươi tội trốn

mất Tụ Linh đan." Hạ Nghĩa Bình hoàn toàn không thèm liếc Hạ Hinh Viêm

một cái, hai mắt toát ra sự tham lam điên cuồng, dán mắt nhìn Dập Hoàng,

e rằng trong mắt cũng sắp sửa tỏa ra ánh sáng rồi.

Ôi linh thú, đây chính là linh thú.

Toàn thành Y Lạc cũng không có một con linh thú ký kết khế ước với nhân

loại.

Hắn chưa từng gặp qua linh thú chân chính, nhưng cũng đã nghe đồn qua.

Ký kết khế ước với một con linh thú, nó có thể cho chủ nhân mượn lực

lượng của linh thú lực lượng để tăng lên thực lực.

Về phần có thể sử dụng bao nhiêu lực lượng thì phải xem trình độ thần

phục linh thú cùng với thực lực của chủ nhân.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, nếu có con linh thú này đi theo, thực lực

của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt.

Thử nhìn Hạ Hinh Viêm thì biết, nàng từ một cấp bốn Linh sĩ nhỏ bé, chỉ

ngắn ngủi trong vòng ba tháng đã đột phá Linh sĩ đạt tới cấp bậc Linh

sư.

Hắn vốn còn đang khó hiểu, Hạ Hinh Viêm như thế nào lại có thể có tiến

bộ lớn như vậy, hoá ra là liên quan đến linh thú.

"Đến đây, con ngoan của ta, hãy làm cho linh thú ký kết khế ước với vi

phụ. Đến lúc đó Hạ gia phát đạt, ngươi tất nhiên sẽ đạt được không ít

lợi ích." Hạ Nghĩa Bình hứa ngời tới chuyện giải trừ khế ước linh thú

còn cần có Hạ Hình Viêm, cho nên, giọng điệu nói chuyện cũng liền thoáng ôn hòa một chút.

Hạ Hình Viêm căn bản còn chưa kịp tỏ thái độ, trong mật thất bóng đỏ chột lóe, liền lập tức nghe thấy tiếng đánh nặng nề "phịch phịch" liên tiếp vang lên, động tác của Dập Hoàng quá nhanh, đợi đến lúc hấn lại đứng bên cạnh Hạ Hình Viêm một lần nữa, Hạ Nghĩa Bình ngã trên mặt đất, ngay cả sức đề hừ một tiếng cũng chẳng còn.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều xanh xanh tím tím, trông rất đẹp mắt.

"Giết hấn sao?" Dập Hoàng quay đầu, nhúu mày hỏi Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm cười, chậm rãi nói: "Mặc dù không phải là thân sinh phụ thân, nhưng dù sao cũng đã nuôi ta hơn mười năm, giữ lại một mạng cho hấn đi."

"Người... biết..." Hạ Nghĩa Bình nằm trên mặt đất kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hình Viêm, nằng thế nhưng biết mình không phải nữ nhi của hấn?

"Đương nhiên biết." Hạ Hình Viêm mỉm cười, khoác tay lên cánh tay mạnh mẽ của Dập Hoàng, "Ít nhiều cũng nhờ có bằng hữu của ta điều tra được tin tức này, bằng không ta còn không biết thứ tốt như Tụ Linh đan lại chính là của ta."

"Đê tiện..." Hạ Nghĩa Bình oán hận mắng, thanh âm cũng không lớn, trọng thương thân thể cũng không cho phép hấn làm ra quá lớn động tĩnh đến.

"Rất may, so ra thì vẫn kém người." Hạ Hình Viêm một chút buồn bực cũng không có, cười tủm tỉm nói, "Đã cảm thứ tốt lại không biết hoàn thành sự nhờ vả của người ta, suy cho cùng thì ai đê tiện chứ?"

Nhìn thấy trong mắt Hạ Nghĩa Bình lóe lên hận ý, Hạ Hình Viêm dường như đang hối hận nên nhanh chóng che lại đôi môi đỏ mọng: "Ôi chao, xem cái miệng của ta này, nếu người nào đó biết như thế nào gọi là thể diện, vậy chắc chắn mặt trời sẽ mọc từ phía tây. Xin lỗi xin lỗi, ta không nên bắt người làm chuyện mà từ trước tới giờ người chưa từng thực hiện qua."

"Hạ Hình Viêm, người sẽ hối hận." Hạ Nghĩa Bình ác độc gầm lên, chẳng qua thân thể bị trọng thương khiến khí thế của hấn yếu đến mức có thể xem nhẹ.

"Thay vì ở trong này để ý ta, người nên suy nghĩ nhiều hơn đến tình cảnh hiện tại của mình đi." Hạ Hình Viêm cười tủm tỉm nói, "Không biết

Nghiêm Kiện Đông có nghe lời người giải thích không nhỉ?"

"Lừa gạt thành chủ đại nhân, thật không biết sẽ nghênh đón sự trả thù như thế nào đây." Hạ Hình Viêm mỉm cười xoay người, khoát tay áo, "Phụ thân đại nhân thân ái, chúc ngài may mắn."

Đồng tử của Hạ Nghĩa Bình kịch liệt co rút lại, là Hạ Hình Viêm đã sớm có mưu tính trước, biểu hiện đủ loại tại hội trường Linh sư chính là để hăm dọa hắn.

"Hạ Hình Viêm, là ngươi cố ý! Ngươi hăm dọa ta!"

Sâu thăm trong mắt thất truyền tới tiếng gào thét đầy bi phẫn của Hạ Nghĩa Bình, đối với điều này, Hạ Hình Viêm chỉ cười nhạt.

Trở lại phòng của mình,

Hạ Hình Viêm ở trong đầu cười hỏi: "Dập Hoàng, ngươi thám thính được chuyện này như thế nào vậy?"

Ba tháng qua, một chút thời gian nàng cũng không dám lãng phí, ngay cả khi trong lòng có nghi hoặc, ngay cả khi chấn động sau lúc nghe được tin nàng không phải là người của Hạ gia, hết thảy đều phải nén chặt xuống, toàn tâm toàn lực tu luyện, mãi cho đến tận lúc này, rốt cuộc nàng mới có thời gian giải tỏa thắc mắc với Dập Hoàng.

"Rảnh rồi nhàm chán, nhân tiện đi ra ngoài giải sầu." Ai ngờ Dập Hoàng lại cho nàng một đáp án khó hiểu như thế.

Nghe xong, Hạ Hình Viêm liền ngậm miệng không nói gì thêm.

Nhàm chán nên đi thám thính chuyện nàng không phải là người của Hạ gia sao? Cũng bởi nhàm chán nên tiện tay trộm luôn Tụ Linh đan?

Chuyện đã bị phủ đầy bụi sót mười mấy năm qua, muốn thám thính được thì phải cần một quá trình phức tạp tới cỡ nào, không cần nói, nàng cũng biết.

Không tiếp tục truy vấn, Hạ Hình Viêm cười cười, hỏi một vấn đề mà nàng tò mò: "Dập Hoàng, rốt cuộc thì ngươi là linh thú có thực lực gì thế?"

Còn nhớ trước đây, thời điểm vừa mới gặp mặt, đến nàng cũng có thể chiến đấu với Dập Hoàng một thời gian, trái lại, hôm nay Hạ Nghĩa Bình - hai mươi hai cấp đại Linh sư - như thế nào lại bị ngược đãi từ đầu đến cuối?

Ban này, lúc ở trong mật thất, Hạ Nghĩa Bình ngay cả một chút sức lực để đánh trả cũng không có, thực lực của Dập Hoàng thực lực rất cổ quái.

Là tăng lên trong khoảng thời gian này, hay là lúc trước khi chiến đấu với nàng hắn không sử dụng hết toàn lực?

"Đại Linh sư, đã lâu không có tiếp xúc qua..." Dập Hoàng thân nhiên cảm thán một câu, "Cấp bậc linh lực thấp như vậy..."

Một câu nói ra liền khiến Hạ Hình Viêm có xúc động muốn đánh người, đại Linh sư là cấp thấp, vậy nàng một kẻ vừa mới tới cấp mười Linh sư thì tính cái gì đây?

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, Dập Hoàng hiện thân: "Vấn đề nhỏ này giờ không trọng yếu, hiện tại ngươi nên suy nghĩ về chuyện của mình."

Nói xong, còn chưa cho Hạ Hình Viêm cơ hội phản ứng, đã đánh một chưởng lên lưng nàng, khiến nàng "phốc" một tiếng, phun ra một búng máu tươi, vừa rồi sắc mặt còn bình thường, trong nháy mắt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Tâm tư mỗi người

Chương 24.1: Tâm tư mỗi người

Edit: Rosemarynn

"Dập Hoàng..." Hạ Hình Viêm suy yếu than nhẹ một tiếng, ai oán nhìn chằm chằm vừa "ra tay tàn nhẫn" Dập Hoàng.

Hắn chẳng lẽ định mưu sát sao?

"Đừng nhìn ta, ngưng thần, đem máu tụ trong cơ thể người bức ra đi." Dập Hoàng nói xong, ngồi xuống ghế bên cạnh, lẳng lặng nhìn Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm cười khổ một tiếng, vốn máu tụ áp chế trong cơ thể bị một chưởng của Dập Hoàng đánh cho bùng lỏng, lại không thể tiếp tục khống chế, phun ra miệng.

Trong cơ thể thương thế rất nặng làm cho nàng không có sức nói cái gì, khoanh chân ngồi xuống, từng chút khai thông máu tụ.

Theo Hạ Hình Viêm tiến vào nhập định, trong phòng cũng chìm vào yên tĩnh.

Dập Hoàng yên lặng ngồi ở chỗ kia lẳng lặng nhìn Hạ Hình Viêm, không ai biết lúc này dưới vẻ bình tĩnh bên ngoài của hắn, nội tâm nổi sóng mãnh liệt như thế nào.

Ba tháng thời gian, hắn ở một bên trợ mắt nhìn Hạ Hình Viêm vượt qua cực hạn chịu đựng của thân thể để hấp thu lực lượng bên trong Hồng Vân tinh.

Linh lực cấp bậc càng cao, cường độ thân thể càng mạnh, kinh mạch được mở rộng. Với thân thể Hạ Hình Viêm lúc đó là tuyệt đối không thể có tốc độ hấp thu lực lượng Hồng Vân tinh nhanh như vậy.

Nhưng là, Hạ Hình Viêm làm cho hắn nhìn thấy thứ được gọi là kỳ tích.

Mỗi lần nàng đều hấp thu đến cực hạn chịu đựng của kinh mạch mới chịu dừng lại, dùng thời gian còn lại luyện hóa linh lực. Chỉ cần một chút không cẩn thận, liền làm cho kinh mạch nổ tung. Kinh mạch bị hao tổn, nhẹ thì không thể tiếp tục tu luyện linh lực, nặng thì chết!

Có thể nói, trong ba tháng này Hạ Hình Viêm mỗi giờ, mỗi phút đều như đang đi trên dây mỏng vượt qua vách núi đen, chỉ cần một sai lầm rất nhỏ, liền có thể làm cho nàng ngã vào vực sâu, tan xương nát thịt.

Tâm, bị cuốn theo.

Khi Hạ Hình Viêm tu luyện linh lực, hắn ở một bên nhìn thôi cũng đã đổ mồ hôi lạnh.

Chưa bao giờ hắn biết chỉ nhìn một người tu luyện đã mệt mỏi như vậy, còn mệt hơn so với chính hắn tu luyện.

Hai canh giờ trôi qua, khoe môi Hạ Hình Viêm chảy ra một tia máu đỏ tươi, chậm rãi mở mắt, trong mắt có một chút vui mừng: “Dập Hoàng, máu tụ đã được loại bỏ rất nhiều.”

“Rất nhiều?” Dập Hoàng nhíu mày, lạnh lùng cười.

Ánh mắt hưng phấn của Hạ Hình Viêm chậm rãi rút đi, hơi hơi rũ mắt xuống, lâu lâu một câu: “Hai thành.”

“Hừ.” Dập Hoàng hừ lạnh một tiếng, không biết là có ý gì.

“Này, người làm gì?” Hạ Hình Viêm tức giận trừng mắt với Dập Hoàng, “Ta còn không phải sợ người lo lắng nên mới an ủi người sao.”

“Với chút linh lực của người còn ở trước mặt ta che giấu cái gì, thật sự là không biết tự lượng sức mình.” Dập Hoàng liếc mắt nhìn Hạ Hình Viêm một cái, đột nhiên nở nụ cười, “Còn nữa, ta có lo lắng cho người sao?”

“Đúng nha, không ai lo lắng cho ta nha. Cũng không biết ai đó trong cái thời điểm kia liền hốt hoảng khẩn trương, cơ bắp căng cứng, toàn thân phát run, trời lạnh như thế sao?” Hạ Hình Viêm nghiêng mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dập Hoàng.

“Ta lo lắng nha, lo lắng ngày sau không có cách gì tìm được những thứ ta muốn tìm.” Dập Hoàng nhíu mày, lạnh như băng nói.

“Vậy sao, vậy sao.” Hạ Hình Viêm cười vui vẻ nhảy dựng lên, gục lên trên người Dập Hoàng, hai tay đặt trên vai của hắn, mặt mày hớn hờ.

“Buông ra, nữ hài tử ôm lấy nam nhân như thế còn ra bộ dáng gì nữa.” Dập Hoàng chau mày, một tay gỡ Hạ Hình Viêm từ trên người hắn ra.

“Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Về sau không được tùy tiện cùng nam nhân tiếp xúc như vậy, phải chú ý khoảng cách...”

Hạ Hình Viêm nhìn chằm chằm Dập Hoàng đang nói không ngừng, đột nhiên đầu cảm giác có chút choáng váng, không hề nghĩ ngợi mà thốt ra: “Dập Hoàng người có phải hay không rất nhiều tuổi?”

“Sao?” Dập Hoàng nhất thời không hiểu được Hạ Hình Viêm có ý gì,

“Người cao tuổi thường hay dong dài nha.” Hạ Hình Viêm căn bản cũng không có đợi Dập Hoàng trả lời đã cười vui vẻ hướng phòng bếp đi lấy đồ ăn.

Hiện tại dù là nhân vật phong vân của Y Lạc thành nhưng là ở Hạ phủ, không có Hạ Nghĩa Bình phân phó, của nàng đãi ngộ cũng không có gì thay đổi. Mà lúc này Hạ Nghĩa Bình đang ở trong mật thất “tĩnh dưỡng”, đãi ngộ của nàng muốn thay đổi cũng khó.

Tự lực cánh sinh đi lấy cơm chiều, Hạ Hình Viêm hoàn toàn không có chú ý tới ở trong phòng Dập Hoàng lâm vào trầm tư: “Ta rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm rồi nhỉ?”. Trí nhớ trong nháy mắt hoảng hốt, nhưng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Đêm nay Y Lạc thành nhất định là một đêm không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Miễn cưỡng đúng quy cách

Chương 25.1: Miễn cưỡng đúng quy cách

Edit: Rosemarynn

Beta: Tinh Linh

Ngày kế, cũng tại linh sư hội sở, như trước là người ngồi kín chỗ, chẳng qua hôm nay so với hôm qua thoáng có chút bất đồng thì phải là mặc dù Nghiêm Cảnh Thủ đã đến nhưng ánh mắt mọi người vẫn không thu hồi, như cũ nhìn lối vào Linh sư hội sở, chờ đợi cái gì.

Con người, đôi khi thật sự đơn giản, đối với người mạnh hơn mình một chút sẽ ghen tị, nhưng đối với người thực lực mạnh mẽ đến mức mình chỉ có thể nhìn lên tất sẽ sùng bái.

Hôm qua, biểu hiện của Hạ Hình Viêm đã khiến cho trong lòng bọn họ ghi sâu dấu vết, trải qua một đêm suy tư, dấu vết này cũng không cách nào triệt

hạ.

Nghiêm Cảnh Thủ cùng với những người trẻ tuổi khảo nghiệm đủ tư cách đứng chung một chỗ, chờ đến cuối cùng được học viện lựa chọn, chính là ở sau sắc mặt vẫn như thường ngày che giấu bao nhiêu tức giận sợ có lẽ cũng chỉ có mình hắn mới biết được.

Một trận xôn xao, trong đám người bàn luận, tùm đầu ghé tai đồng thời đều nhắc đến cùng một cái tên, một cái tên làm cho hắn cảm giác được phần nộ cùng nhục nhã – Hạ Hình Viêm.

Ngẩng đầu, căn bản là không cần có ý tìm kiếm, chỉ cần nhìn về phía tiêu điểm ánh mắt của mọi người là có thể thấy được người gây ra cho hắn tất cả những bất hạnh.

Như trước quần áo đơn giản, như trước là chậm rãi bước lên đài cao, căn bản không hề để ý đến ánh mắt nóng bỏng lấy lòng của mọi người.

Hôm nay nàng cùng với hôm qua không có gì khác nhau, vẫn như cũ thản nhiên như gió.

Nghiêm Cảnh Thủ buồn bực xiết chặt tay, cố gắng chắc chắn xúc động, hợp lại toàn lực khắc chế xúc động muốn tiến lên xé nhỏ Hạ Hình Viêm.

Ôn nhu xúc cảm bao lấy bàn tay đang xiết chặt của hắn, không cần quay đầu lại hắn cũng đã biết là ai.

“Cảnh Thủ, nữ nhân này đợi đến khi chúng ta đến học viện lại cùng nhau thu thập năng, không vội.” Bạch Đan Quyên ở bên tai Nghiêm Cảnh Thủ nhẹ nhàng nói nhỏ.

Đêm qua, nàng cùng phụ thân thức trắng đêm thảo luận, nhất trí cho rằng vẫn là đợi đến khi Hạ Hình Viêm rời khỏi Y Lạc thành, đến học viện rồi lợi dụng quy tắc của học viện đem năng danh chính ngôn thuận trừ bỏ là tốt nhất.

Ở phía sau, cửa hàng của bọn họ không chút do dự lựa chọn đứng ở bên phía thành chủ, dù sao đối với bọn họ mà nói, Hạ gia chỉ là gần như một đại gia tộc, cho dù đã dùng phương pháp gì làm cho Hạ Hình Viêm đột nhiên đề cao thực lực, nhưng là, loại phương pháp vượt qua cực hạn nhân loại tăng lên này, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến tương lai tu luyện của Hạ Hình Viêm. Nàng còn muốn tăng tiến thêm một bước chỉ sợ đã là chuyện mơ mộng.

Nghiêm Cảnh Thủ cái gì cũng không nói, chính là nhẹ nhàng cầm lại bàn tay mềm mại của Bạch Đan Quyên, không tiếng động nói cho nàng, yên tâm, hắn sẽ không xúc động.

Nghiêm Kiện Đông nhìn đến Hạ Hình Viêm đã đứng vững trên đài cao, xác định mọi người đã muốn đến đông đủ, đứng dậy, nhìn về phía các lão sư của các học viện: “Các vị lão sư, có thể bắt đầu chưa?”

Thấy các lão sư đều gật đầu, Nghiêm Kiện Đông cất cao giọng nói: “Đầu tiên là các vị lão sư tuyển chọn đệ tử, cuối cùng những người không được lựa chọn lại đến những học viện mình muốn đi vào xin, có thể gia nhập học viện được hay không phụ thuộc vào các vị lão sư xem xét.”

Ý tứ thật rõ ràng, cuối cùng những người ngày hôm qua thông qua khảo nghiệm, có thể tiến vào học viện tiếp tục tu luyện hay không còn phải xem có hay không học viện muốn thu bọn họ.

Dù sao ngoại trừ linh lực tu luyện đạt tới yêu cầu cơ bản, còn muốn xem thiên phú ngày sau, những người không có khả năng phát triển nhiều lắm trong tương lai, các học viện cũng sẽ không thu, dù sao lãng phí khí lực bồi dưỡng một người không có tiền đồ phát triển, đối với các học viện mà nói thực mất nhiều hơn được.

Nghiêm Kiện Đông vừa nói xong, đứng chờ đợi trên đài các, các đệ tử khẩn trương nhìn chăm chú lên khán đài, ngay tức khắc sẽ bắt đầu quyết định vận mệnh của bọn họ.

Lão sư cảm thấy người nào phù hợp với học viện của mình, sẽ sai người đem tín vật của học viện đến trong tay người đó.

Học viện thứ nhất được lựa chọn đệ tử đương nhiên là danh tiếng cao nhất học viện Hoàng gia. Từ khán đài đi xuống, thông thả đến trước mặt Hạ Hình Viêm, đem tín vật đại biểu cho học viện Hoàng gia tự tay giao cho Hạ Hình Viêm.

“Hạ Hình Viêm, học viện Hoàng gia hoan nghênh ngươi.”

Hạ Hình Viêm không bộc lộ cái gì, chỉ nhìn tín vật học viện trong tay mình.

Lão sư của học viện Hoàng gia cũng không một chút chậm trễ đem tín vật nhanh chóng giao cho Nghiêm Cảnh Thủ cùng với Bạch Đan Quyên, sau đó xoay người trở về khán đài.

Toàn bộ ba người thiên phú tốt nhất Y Lạc thành đều bị học viện Hoàng gia lựa chọn, có thể nói là điều mọi người đều nghĩ đến, lão sư các học viện khác, phân biệt đưa tín vật giao đến tay những đệ tử mình nhìn trúng.

Chương 25.2: Miễn cưỡng đủ tư cách

Edit: Rosemarym

Đến cuối cùng, trên đài cao chỉ còn lại sáu người không có học viện nào lựa chọn, mà trên khán đài có duy nhất một lão sư chưa hề giao ra tín vật, chính

là người mặc quần áo mộc mạc lão sư.

Sáu người còn lại chưa được chọn chính là linh lực thấp nhất trong khảo nghiệm, bọn họ đều trông mong nhìn đến vị lão sư này trên khán đài.

Bọn họ biết, lấy thực lực của bọn họ, cho dù là xin vào các học viện khác cũng không được nên tất cả hi vọng của bọn họ đều đặt tại trên người lão sư cuối cùng này.

Lão nhân nâng mắt nhìn sáu người đang tràn đầy hi vọng, nhẹ nhàng lắc đầu: “học viện của lão phu cũng không thích hợp với sáu người các ngươi, các ngươi vẫn là nên tìm danh sư khác thì tốt hơn.”

Một câu, đem hi vọng của sáu người đánh mất.

“Ta nói, vị lão sư này, người vẫn là tuyển một cái đệ tử đi. Đến một chuyến, một đệ tử cũng không tuyển, không biết viện trưởng học viện các ngươi có thể tức giận đến giờ chẵn hay không?” Ngồi ở bên cạnh lão sư học viện Hoàng gia âm dương quái khí nói một câu, “Các người cũng không thể so với học viện Hoàng gia lắm tiền nhiều của được.”

Càng là học viện cấp thấp thì cơ hội xoay người càng khó khăn, không chỉ cần đến một số lượng lớn tiền tài càng quan trọng hơn phải là có tuyệt đỉnh thiên tài chống đỡ.

Học viện là nơi dựa vào thực lực để nói chuyện, cho nên lần này các học viện lão sư đều cố ý vô tình nịnh bợ học viện Hoàng gia, cái gọi là dưới bóng đại thụ sẽ có nhiều chỗ tốt, chỉ cần được học viện Hoàng gia chiếu cố một chút, bọn họ sẽ được thêm càng nhiều ưu việt.

“Đừng nói như thế, người ta cũng là vì tốt cho các đệ tử, không nghe thấy hần nói bọn họ tìm danh sư khác sao?”

Đối với những lời châm chọc như vậy, vị lão sư kia đều xem không để ý, lạnh nhạt ngồi một chỗ, không nghĩ xuống đài đi tuyển đệ tử.

“Nếu các vị lão sư đã tuyển chọn tốt, thì hiện tại liền xem các người ý nguyện.” Nghiêm Kiến Đông nhìn sáu người còn lại, cũng chỉ có bọn họ còn có thể xin gia nhập học viện, về phần những người đã được học viện lựa chọn, hần là không có ý kiến gì khác.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe nói có đệ tử nào đối với việc được học viện lựa chọn có khác thường ý kiến.

Được học viện lựa chọn rồi lại đi chọn học viện khác, tương đương đắc tội với học viện đã lựa chọn hần, hậu quả như vậy không phải là đệ tử nhỏ nhen có thể thừa nhận.

Sáu bóng dáng đứng trên đài cao hướng về vài cái học viện cấp thấp xin. Cuối cùng có hai học viện, sau khi đắn đo cân nhắc quyết định tuyển vào ba người, nói cách khác còn có ba người không được tuyển chọn. Ba người này cũng chỉ có thể đợi đến năm sau.

Nghiêm Kiến Đông nhìn Hạ Hinh Viêm đang đứng trên đài, trong lòng cười thầm không thôi. Hần chỉ biết, hôm qua Hạ Hinh Viêm nói không đi học viện Hoàng gia chỉ đơn giản vì nhục nhã Nghiêm Cảnh Thủ, nhìn xem, hôm nay còn không phải ngoan ngoãn tiếp nhận lời mời của học viện Hoàng gia.

“Nếu mọi người không có ý kiến gì khác, như vậy...”

“Chờ một chút.” Hạ Hinh Viêm đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời nói của Nghiêm Kiến Đông

Nghiêm Kiến Đông nhướng mày, lại là Hạ Hinh Viêm

Trong lòng ần ần lửa giận, nhưng trên mặt biểu tình không thay đổi: “Hạ Hinh Viêm, người có chuyện gì?”

Hạ Hinh Viêm hơi ngẩng đầu: “Ta muốn đổi học viện.”

Rõ ràng đơn giản năm chữ, lập tức làm nổi lên một mảnh tiếng hút khí.

“Hạ Hinh Viêm, người có biết người đang nói gì không? Phụ thân người có cho phép không?” Nghiêm Kiến Đông ánh mắt đảo qua trên khán đài, hi vọng Hạ Nghĩa Bình đứng ra ngăn cản Hạ Hinh Viêm

Nếu Hạ Hinh Viêm không ở học viện Hoàng gia, như vậy bọn họ làm thế nào nhân cơ hội diệt trừ nàng?

“Gia phụ thân thể không khỏe, đang ở nhà tĩnh dưỡng.” Hạ Hinh Viêm cười nói, nàng còn không biết tính toán của Nghiêm Kiến Đông sao?

“Hạ Hinh Viêm, người thật sự không muốn đến học viện Hoàng gia sao?” Lão sư học viện Hoàng gia cũng nổi giận.

Từ ngày hôm qua, Hạ Hinh Viêm liền cự tuyệt hần, hôm nay sau khi hần cho Hạ Hinh Viêm tín vật xong, nàng vẫn như thế, thực cho rằng học viện Hoàng gia bọn họ không có Hạ Hinh Viêm nàng không được sao?

“Chỉ là ta sợ không thích hợp học viện Hoàng gia.” Hạ Hinh Viêm cười đi hướng khán đài, đem tín vật trả lại cho lão sư học viện Hoàng gia.

“Không biết quý viện có thấy ta đủ tư cách nhập học không?” Hạ Hinh Viêm hướng bên cạnh đi vài bước, đứng trước quần áo bình thường lão sư, khiêm tốn hỏi.

Lời nói ra không có chút nào kiêu ngạo.

“Nàng bị điên rồi sao?”

Mọi người xôn xao nghị luận, ai cũng cho rằng Hạ Hình Viêm bị điên, học viện tốt nhất - học viện Hoàng gia không chọn lại đi chọn một cái học viện chưa biết tên.

Làm sao nghĩ đến chuyện làm bọn họ kinh hãi còn ở phía sau khi lão nhân kia hai mắt cao thấp đánh giá Hạ Hình Viêm xong, không nhanh không chậm nói một câu: “Miễn cưỡng đủ tư cách.”

Mọi người cười ngất.

Ba tháng thời gian từ từ cấp lĩnh sĩ đột phá đến lĩnh sư còn miễn cưỡng đủ tư cách?

Đây là học viện gì a, thế nhưng so với học viện Hoàng gia còn trâu bò hơn?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Như thế nào mềm lòng

Edit: Rosemarymn

Lão nhân cũng không để ý đến những ánh mắt khác thường của những người xung quanh, nhanh tay đưa tín vật học viên đến trong tay Hạ Hình Viêm, cùng với tín vật của các học viện khác so sánh, tín vật của học viện này là một vật đen như mực không nhìn ra cái gì.

Tín vật của một học viện đại biểu cho thực lực của học viện đó. Các lão sư khác nhìn tín vật trong tay lão nhân xong, tự nhiên lộ ra vẻ mặt khinh thường thậm chí là hèn mọn.

Liên một thứ cho giống tín vật đều không có, cũng không biết xấu hổ đến trong thành lựa chọn đệ tử.

Cùng với mọi người bất đồng, Hạ Hình Viêm nhìn đến tín vật trong tay lão nhân xong, ánh mắt hơi hơi chột lóe, vươn hai tay ra nhận lấy.

Lựa chọn đệ tử rốt cuộc sau hai ngày cuối cùng cũng hoàn thành, kế tiếp tự nhiên là Nghiêm Kiện Đông cùng các lão sư học viện hàn huyên, thiết yến ăn mừng.

Yến hội náo nhiệt che dấu tâm tư của mỗi người, trong ồn ã xã giao, càng dễ dàng lặng lẽ trốn đi.

Hạ Hình Viêm lặng yên rời đi đại sảnh yến hội, ở trong viện tìm được người nàng muốn tìm: “Lão sư, địa điểm của học viện ở nơi nào?”

Lão nhân quần áo mộc mạc quay lại, đối với sự xuất hiện của Hạ Hình Viêm không có nửa điểm kinh ngạc, đưa ra bản đồ sớm đã chuẩn bị tốt cho Hạ Hình Viêm, sau đó cười nói: “Hi vọng có thể nhìn thấy người ở trong học viện.”

Cũng không đợi Hạ Hình Viêm hiểu được câu nói kia có ý tứ gì, xoay người bước đi.

Hạ Hình Viêm khẽ nhủ mày, xem ra học viện nàng lựa chọn đủ quý dị a.

Đem bản đồ cất đi, Hạ Hình Viêm thần nhiên rời khỏi phủ thành chủ, lúc này sắc trời đã tối, toàn bộ Y Lạc thành đều lâm vào trạng thái cuồng hoan.

Những người có thể đi vào các học viện năm nay dường như phát tiết hưng phấn, nhiều năm qua cố gắng đổi lấy năm nay rốt cuộc có thể bước vào cánh cửa thay đổi tương lai, làm sao có thể không hưng phấn?

Về phần những người không tiến vào được học viện, lại điên cuồng, không ngừng đi nhỉnh bộ những người được tiến vào, hoặc là các đại gia tộc có địa vị đi theo các lão sư học viện tạo mối quan hệ.

Đợi cho đêm dài buông xuống, mọi người yên tĩnh chìm trong giấc ngủ, thời điểm Nghiêm Kiện Đông rốt cuộc nhớ ra thì làm gì còn bóng dáng Hạ Hình Viêm.

Đảo ánh mắt tìm quanh, cũng gọi hạ nhân tới hỏi, đều không có ai chú ý tới hướng đi của Hạ Hình Viêm.

Nghiêm Kiện Đông cũng không nóng nảy, dù sao Hạ gia còn ở trong thành Y Lạc, không sợ bọn họ thu thập không được Hạ gia.

Rời đi Y Lạc thành, Hạ Hình Viêm chậm rãi tiêu sái đi bộ.

Dập Hoàng lắc mình xuất hiện, cùng Hạ Hình Viêm sóng vai mà đi: “Liên như vậy đi luôn?”

“Bằng không thì sao?” Hạ Hình Viêm kì quái nhướn mày, quơ quơ chiếc vòng trên cổ tay, “Mọi thứ ta đều đã chuẩn bị rồi.”

Ít nhiều nhờ có hôn ước với Nghiêm Cảnh Thu, làm cho nàng có thể chuẩn bị thỏa đáng những thứ vật phẩm cần cho đi xa. Hơn nữa nhờ Dịch Hải bán cho Nghiêm Kiến Đông Hồng Vân tinh, tương lai tiền bạc nàng sẽ không thiếu.

“Liên như thế buông tha Hạ gia?” Dập Hoàng tuyệt đối không hề muốn dễ dàng như vậy buông tha Hạ gia.

“Dù sao cũng là phụ thân của ta, nuôi dưỡng ta nhiều năm như thế. Trong nhà huynh muội, dù không phải thân sinh, nhưng cũng đã ở chung nhiều năm, cho nên...” Hạ Hình Viêm câu nói kế tiếp cũng không nói ra, chỉ nhẹ thở dài.

Dập Hoàng trong lòng chấn động, Hạ Hình Viêm trọng tình trọng nghĩa làm cho hắn rung động vô cùng.

Trầm tư một lát, Dập Hoàng chần chờ mở miệng: “Có tình có nghĩa thì không có vấn đề, nhưng là ở bên ngoài lịch lãm dễ trở thành mềm lòng – nhược điểm chết người. Tương lai, người...”

Những lời tận tình khuyên bảo của Dập Hoàng còn chưa nói xong, nhìn nét mặt cổ quái của Hạ Hình Viêm đột nhiên dừng lại, nhú mày, suy nghĩ về lời vừa nói của chính mình, cũng không thấy có gì không ổn, nhưng tại sao bộ dáng của Hạ Hình Viêm lại kỳ lạ như thế?

Chương 26.2: Như thế nào mềm lòng

Edit: Rosemarymn

“Người muốn nói gì cứ nói thẳng.”

Suy đi nghĩ lại cũng không rõ được ý đồ của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng không kiên nhẫn nói.

“Hôm qua, Hạ Nghĩa Bình bị người đá thương, hiện tại chắc hẳn là chưa khỏi.” Hạ Hình Viêm chậm chạp quay mặt đi, không nhìn Dập Hoàng.

Nhìn không được biểu tình của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng cũng không tiếp tục suy đoán, gật đầu trả lời nàng: “Đúng vậy.”

“Hay nói cách khác, hẳn cho dù muốn rời đi Y Lạc thành cũng là không thể rời đi đúng không?” Hạ Hình Viêm tiếp tục nói.

“Điều đó là khẳng định.” Dập Hoàng khó hiểu nhìn một bên mặt của Hạ Hình Viêm, nàng tại sao lại hỏi những vấn đề vô nghĩa này?

“Cho nên, ta rời khỏi Y Lạc thành, Hạ gia sẽ có Nghiêm Kiến Đông “chiếu cố”.” Hạ Hình Viêm nói xong, quay đầu lại, cười tủm tỉm nhìn Dập Hoàng, nhìn về mặt hắn từ nghi hoặc chuyển sang bùng tình đại ngộ, rồi sau đó là về mặt cổ quái.

“Kỳ thật, ta còn mềm lòng, không đành lòng nhìn thấy việc thê thảm.” Hạ Hình Viêm vô tội trừng mắt nhìn: “Lời khuyên của người, ta tiếp nhận rồi, ngày sau cố gắng hết sức vượt qua nhược điểm này.”

Nghiêm Kiến Đông vốn là thành chủ, ở trước mặt mọi người trong Y Lạc thành bị người hung hăng cho một cái tát lên mặt, tự tôn mất hết, hẳn sẽ bỏ qua Hạ Hình Viêm sao?

Một Hạ Hình Viêm ngày thường đần độn, yếu đuối tự nhiên làm cảm như thế được sao?

Nói sau lưng không có ai sai sử Hạ Hình Viêm, Nghiêm Kiến Đông sẽ tin sao?

Hạ gia vốn là đứng cuối trong số các đại gia tộc ở Y Lạc thành, có thể đủ sức thừa nhận sự trả thù của Nghiêm Kiến Đông sao?

Liên tiếp tự hỏi những vấn đề trên, sắc mặt Dập Hoàng càng ngày càng đen, hẳn vừa rồi làm sao có thể cảm thấy Hạ Hình Viêm mềm lòng?

Hắn vừa rồi làm sao có thể dùng tình trọng nghĩa để hình dung nàng?

Tàn nhẫn!

Đã không đủ để hình dung trình độ của nàng.

Không lãng phí một tia sức lực, nhàn nhã rời đi Y Lạc thành, lại làm cho Nghiêm Kiến Đông và Hạ gia tranh chấp.

Ai thua ai thắng đối với nàng căn bản không quan trọng, quan trọng là hai nhà cuối cùng ai cũng không có kết cục tốt,

“Dập Hoàng?” Đang lâm vào trầm tư, Dập Hoàng cảm thấy được có người lôi kéo tay áo, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ trần đầy lo lắng trước mắt, ra sức lắc đầu, người có vẻ mặt vô tội này là ai?

“Người làm sao vậy?” Hạ Hình Viêm khó hiểu hỏi, giống như hắn thật chịu kích thích, đến như thế sao?

“Không có việc gì.” Dập Hoàng thật sáng suốt không tiếp tục rối rắm vấn đề này, bởi vì hắn phát hiện mình thật ngu ngốc. Mềm lòng? Thứ này cũng Hạ Hình Viêm có quan hệ sao?

Cho nên, hắn rất nhanh đổi đề tài, “Học viện của người ở nơi nào?”

“A, Ta còn chưa có xem” Hạ Hình Viêm đem bản đồ lấy ra, mở ra, đưa cho Dập Hoàng xem, “Cũng không phải rất xa, theo bên này trực tiếp đi, hắn là trong một tháng có thể đến.”

Hạ Hình Viêm ở trên bản đồ chỉ một đường thẳng tắp, trực tiếp đến đích cuối cùng, nơi đó dùng một cái dấu hiệu màu đỏ, nhưng kỳ lạ là, không có ghi tên của học viện.

Dập Hoàng liếc mắt một cái nhìn bản đồ, nhìn về phía Hạ Hình Viêm đang hết sức lạc quan, hắn không quá muốn đánh tính nạng, nhưng, lời nói thật tốt nhất vẫn là sớm nói ra. “Nếu như trong ba tháng người có thể đến được học viện thì thật sự lợi hại.”

“Ba tháng?” Hạ Hình Viêm nghi hoặc nhìn lại bản đồ, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở một mảnh lớn hoang vu giữa đường đi, lấy tay chỉ, “Chỗ địa phương này là cái gì?”

“Lâm sơn.” Dập Hoàng trả lời thực sự ngắn gọn, nhưng không có hoàn toàn giải thích vấn đề của Hạ Hình Viêm.

“Bên trong có cái gì?” Hạ Hình Viêm lập tức hỏi tiếp.

“Nếu may mắn, người có thể thu phục được linh thú mà mọi người đều hâm mộ, không may mắn...”

“Ta sẽ thành điểm tâm của bọn chúng.” Hạ Hình Viêm cười tiếp lời Dập Hoàng, nhíu mày, không chút để ý nói, “Có ý tứ, thực chiến đúng là cơ hội đề cao thực lực, chúng ta đi thôi!”

“Đi nhanh.” Hạ Hình Viêm cười vui vẻ chạy đi, một thân thoải mái giống như chú chim nhỏ thoát khỏi nhà giam, vung cánh bay vọt lên.

Nàng không phải là sát thủ kiêu trước, nguyên bản chủ nhân thân thể này cừu hận nàng đã muốn thay thế báo thù, ngày sau nàng muốn thả sức mà sống vì bản thân, không còn trói buộc.

“Thật sự là như trẻ nhỏ.” Dập Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, không đồng ý nhìn Hạ Hình Viêm đang chạy nhảy không hề có hình tượng.

Dưới chân dùng sức, vội vàng chạy theo, bộ dáng không hình tượng như vậy làm sao có thể cho người ngoài nhìn, hắn vẫn phải nhanh đuổi kịp mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Tù tiện ra tay

Edit: Rosemarym

“Người xác định phải đi hướng này?” Dập Hoàng đứng ở đường vào, hỏi Hạ Hình Viêm, hắn đến bây giờ vẫn không đồng ý với quyết định của nàng.

“Nếu đi nơi này, ít nhất phải lãng phí thời gian ba tháng. Nếu là đi xuyên qua Lâm sơn, sẽ tốn ít thời gian hơn nhiều.” Hạ Hình Viêm chỉ vào đường vào Lâm sơn, nhìn về phía Dập Hoàng, “Người cảm thấy ta nên chọn đường nào?”

Dập Hoàng trầm mặc một lát, nhìn về phía Lâm sơn: “Đi thôi, đoán chừng sự phụ của người cũng là hi vọng người có thể từ nơi này đi đến.”

Nghe được lời Dập Hoàng nói, Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng cười: “Dập Hoàng, người cũng không ngốc.”

Lời nói của lão sư học viện ngày đó còn như ở bên tai, trong đó ý tứ nàng, nàng tự nhiên là hiểu được.

Dập Hoàng hừ nhẹ một tiếng: “Ngốc?” Thật đúng là chưa nghe qua ai dùng chữ này đến hình dung hắn.

Nữ nhân này lá gan đủ lớn, cũng dám nói hắn ngốc.

Nhìn Dập Hoàng lộ vẻ mặt giận dữ, Hạ Hình Viêm nhanh tay ôm cổ Dập Hoàng hưng phấn kêu lên: “Chúng ta đi thôi.” Nhanh lời kéo Dập Hoàng chạy

vào Lâm sơn, vấn đề phía trước tự động xem nhẹ.

Tiến vào Lâm sơn ba ngày, hết thấy đều thật bình thường, trừ bỏ không cảm giác được hơi thở con người ra, không có gì nguy hiểm.

Hạ Hinh Viêm tùy ý đem cành khô bỏ vào đồng lửa: “Nơi này thật yên tĩnh.”

“Yên tĩnh không tốt sao?” Đáp Hoàng tựa vào trên cây, với hắn mà nói có hay không có lửa đều không sao cả, hắn sẽ không cảm thấy lạnh.

Hạ Hinh Viêm cười, cũng không nói gì.

Giữa hai người tự đứng trầm mặc, Đáp Hoàng đột nhiên lên tiếng hỏi: “Người vì sao cảm giác như vậy?”

“Cảm giác?” Hạ Hinh Viêm không quá hiểu được câu hỏi, ngẩng đầu nhìn Đáp Hoàng đang ngồi cách đó không xa.

Đáp Hoàng nhìn Hạ Hinh Viêm, nhíu mày: “Tư thế ngồi của người.”

Từ lúc tiến vào Lâm sơn, Hạ Hinh Viêm không có một lần trực tiếp ngồi xuống đất, bình thường đều tìm một tảng đá ngồi xuống, nếu không là dựa vào cây nghỉ ngơi.

Nhìn nàng giống như thực thả lỏng, kỳ thật hắn thấy, nàng đối với bên ngoài đều bảo trì thật cao cảnh giác.

Bất kì lúc nào đều làm được trạng thái tốt nhất để phòng thủ công kích.

Hắn sẽ không làm gì, một tiểu thư không được coi trọng, suốt ngày ru rú ở trong Hạ gia, sẽ có phản ứng như vậy sao?

Loại cảm giác này, làm cho hắn nghĩ đến dã thú ở trong núi, loại thú lúc nào cũng bị vây trong trạng thái nguy hiểm.

Khi nào công kích, khi nào phòng thủ, đã sớm trở thành một loại bản năng, nếu không phải hắn, thay đổi một người khác, chỉ sợ không thể nhìn ra sự nguy hiểm đằng sau vẻ ngoài tùy ý của Hạ Hinh Viêm.

Hạ Hinh Viêm cũng không có phủ nhận, cười hào phóng gật đầu thừa nhận: “Thói quen.”

“Đáp Hoàng, nơi này không phải là có cái gì đi?” Hạ Hinh Viêm nhanh chân đi về phía trước chỉ tay về một phương hướng, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Đáp Hoàng.

Đáp Hoàng trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc: “Người có thể cảm giác được?” Lập tức nhớ tới chuyện Hạ Hinh Viêm tìm thấy được Hồng Vân tinh lần trước, trong lòng lập tức hiểu được.

“Người thật sự có năng lực tìm bảo vật?” Đáp Hoàng từ lần trước nói thật là hắn thật không tin Hạ Hinh Viêm có năng lực tìm bảo vật, nhưng là, lần này Hạ Hinh Viêm chuẩn xác vạch ra phương hướng, làm cho hắn không thể không tin tưởng.

“Chắc là như thế.” Hạ Hinh Viêm cười nhẹ, buông tay, “Ta có thể cảm giác được bảo vật ở xung quanh, nơi đó làm cho ta cảm thấy một cỗ lực lượng rất mạnh. Nhưng khoảng cách còn quá xa, ta còn không thể xác định đó là cái gì.”

Đáp Hoàng trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Hạ Hinh Viêm, người lần này trên đường đi đến học viện có thể cố gắng học hỏi kinh nghiệm, tận lực đề cao linh lực.”

“Ừ.” Hạ Hinh Viêm gật đầu, đây vốn cũng là ý tưởng của nàng.

“Người đã cảm giác được nơi đó có bảo bối, chúng ta ngày mai liền đi vào trong đó nhìn xem, có phải hay không có thể giúp người tăng lên linh lực.” Đáp Hoàng như có chút suy nghĩ nhìn về phương xa, dừng một chút, bổ thêm một câu, “Lâm sơn khả năng sẽ không yên ổn, người phải cẩn thận.”

“Vốn chính là một lần lịch lãm, nếu cứ yên ổn căn bản không có ích lợi gì.” Hạ Hinh Viêm nói xong, thêm chút cười, rồi nhanh chóng nằm xuống nghỉ.

Đầu gác lên cánh tay nằm xuống.

Lại là một cái tư thế tiện nhất đứng dậy công kích như trước.

Không phải nàng cố ý, thật sự là thói quen không đổi được.

Đáp Hoàng nhìn Hạ Hinh Viêm, ánh mắt hơi thâm trầm, sau đó cũng nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi dưới tàng cây.

Chương 27.2: Tùy tiện ra tay

Edit: Rosemarymn

Ngày hôm sau, hai người ra đi, Hạ Hinh Viêm cảm giác thực chuẩn phương hướng rồi đi đến.

Vừa đi liền phát hiện, nguyên lai cái địa phương kia so với nàng tưởng tượng xa hơn rất nhiều, đi một ngày rồi, thế nhưng vẫn không có tới gần hơn bao nhiêu.

Hạ Hinh Viêm dừng lại, mở miệng nói: “Xem ra hôm nay chưa đến được.”

“Vậy thì nghỉ ngơi một chút, ngày mai...” Dập Hoàng còn chưa nói xong, một trận ồn ào âm thanh ngay bên cạnh đã đánh gãy lời nói của hắn.

Hạ Hinh Viêm không hề nghĩ ngợi, động tác nhanh chóng trốn ngay vào một chỗ tối, Dập Hoàng tự nhiên là cũng nhanh chóng trốn đi.

“Phương hướng này, nhanh, đừng để hắn chạy!”

“Có một kẻ bị thương, bọn họ không chạy nhanh được đâu!”

Tiếng chửi bậy ầm ĩ vang lên, trong đó che giấu sát khí, làm cho người ta nghe được trong lòng phát run.

Phù phù một tiếng, từ trên cây ngã xuống hai người, trong đó có một người ngã xuống sau trực tiếp nằm luôn trên đất không hề nhúc nhích. Một người thống khổ ngã xuống sau, đi đến chỗ người ngã xuống đất không dậy nổi, dùng sức kéo hắn đến, đỡ dậy, liền muốn tiếp tục chạy trốn.

Nhưng là chỉ một chút chậm trễ, những người đuổi theo đã đến trước mặt họ, chỉ một chút đã bao vây quanh bọn họ.

“Ngoan ngoan đem thứ kia ra đây, cho các người chết thống khoái.” Một kẻ to khỏe giơ đại đao, mũi đao chỉ vào chóp mũi của kẻ bị vây quanh.

Trong đám người, thanh niên áo xanh, bị che dưới những vết máu là một khuôn mặt thanh tú, đôi mắt như đá đen lóe kiên định, cánh tay dùng sức nắm thật chặt, đem đồng bạn của mình đỡ cẩn thận.

Đôi mắt với một đám người như hổ rình mồi, thanh niên cái gì đều không nói, chính là quật cường hơi nhếch môi.

“Dập Hoàng, xem ra Lâm sơn thực không yên ổn.” Hạ Hinh Viêm trong lòng cùng Dập Hoàng nói chuyện.

“Ừ.” Dập Hoàng từ chối cho ý kiến, tựa hồ với loại trường hợp này đã sớm nhìn quen, không có một chút ngạc nhiên.

“Chờ bọn hắn xử lý xong rồi chúng ta lại đi.” Hạ Hinh Viêm cũng không có ý định ra tay cứu người, nàng nhìn thoáng qua chỉ biết, đám người kia thực lực so với nàng còn cao hơn, cho dù là nàng ra tay, cũng chỉ có thể là mất công đưa lên một cái mạng mà thôi.

Dập Hoàng liếc mắt nhìn Hạ Hinh Viêm một cái, tựa hồ muốn nói gì, rồi lại im lặng không nói.

Nàng chẳng lẽ vốn không nghĩ mượn dùng lực lượng của hắn sao?

Nhìn đến Hạ Hinh Viêm thật sự lạnh nhạt, không có chút ý tứ ra tay, Dập Hoàng đem ánh mắt chuyển tới phía trước, tiếp tục quan sát tình huống.

“Lên, giết bọn họ, thứ kia tự nhiên tới tay!” Không biết ai hô một tiếng, đánh nhau nháy mắt triển khai.

Cùng với nói là đánh nhau còn không bằng nói là một hồi không có tri hoãn chém giết.

Nam tử áo xanh dùng linh lực đau khổ chống đỡ, nhưng trên người còn đỡ một người, bản thân lại bị thương, căn bản là không có khả năng đánh nhau.

Không cần bao lâu thời gian, hắn tất nhiên sẽ chết ngay thôi.

Hạ Hinh Viêm lẳng lặng nhìn, nhìn chăm chú vào tình huống đang diễn ra, cũng không biết Dập Hoàng ở bên cạnh luôn chú ý phản ứng của nàng.

Đem tất cả cảm xúc trong mắt nàng đều nhìn rõ ràng, hiểu kỹ.

Lạnh lùng, trong mắt nàng trừ bỏ lạnh lùng chính là lạnh lùng, bình tĩnh giống như là mặt hồ đóng băng, không có chút cảm xúc dao động.

Vô luận là kêu thảm thiết, rên la hoặc là máu loãng bắn ra, đều không có làm cho nàng chớp mắt.

Nàng là người lãnh huyết như vậy sao?

Ngay tại thời điểm Dập Hoàng suy tư, Hạ Hinh Viêm đột nhiên chuyển động, động tác nhẹ nhàng coi như một chú mèo nhỏ uyển chuyển nhảy lên đi ra ngoài, lập tức theo sau lưng đánh lén, giết một người trong đó.

Dập Hoàng trừng lớn hai mắt, nàng không phải nói không ra tay sao?

Coi thực lực của nàng hiện tại, làm sao có thể nhúng vào hồ nước bẩn này?

Này cùng muốn chết có gì khác nhau?

Thật lỗ mãng!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Nguyên nhân tại sao

Edit: Rosemarymn

Ngay tại khoảnh khắc Dập Hoàng kinh ngạc, Hạ Hình Viêm đã thành công đánh lén hai người, thủ pháp sạch sẽ lưu loát, một kích mất mạng.

Đương nhiên, vận tốt của nàng cũng chỉ đến thế, hai người liên tiếp ngã xuống đất, hành tung của Hạ Hình Viêm lập tức bại lộ.

Những người vây quanh thanh niên, lập tức phân ra ba người đến đối phó Hạ Hình Viêm.

Linh lực hoàn hảo, không cao hơn Hạ Hình Viêm bao nhiêu, chính là hơn một cấp, mười một cấp linh sư.

Hạ Hình Viêm ứng phó với những người này dư dả, đã sớm thành thói quen hưởng chỗ khó khăn cao mà khiêu chiến, đối phó với một ít người so với nàng mạnh hơn, nàng tự nhiên không biết là cỡ nào khó chịu.

Chỉ duy nhất một điểm không tốt lắm chính là nàng không có thói quen vận dụng linh lực.

Luôn thi triển kỹ xảo ám sát khiếp trước, cũng không có cùng linh lực trong cơ thể chặt chẽ phối hợp lại, từng đó cũng đủ để nàng ăn một ít mệt, trên người không thể tránh khỏi nhiều hơn mấy vết thương.

Hạ Hình Viêm giải quyết xong hai người, những người vây quanh thanh niên phát hiện không đúng, Hạ Hình Viêm tựa hồ so với bọn hắn tưởng tượng muốn khó đối phó hơn nhiều lắm.

Lưu lại số ít người đối phó với người thanh niên, còn lại tất cả đều đánh qua Hạ Hình Viêm.

Dập Hoàng từ một nơi bí mật gần đó hơi hơi nhú mảy, xem ra những người này không phải Hạ Hình Viêm có thể ứng phó.

Lắc mình xuất hiện, căn bản là không đợi những kẻ vây quanh phản ứng lại, Dập Hoàng giống như một đường đốt lửa, ở xung quanh Hạ Hình Viêm chạy một vòng, sau đó, âm thanh đánh nhau ồn ào náo động đều biến mất, giống như bị người cho một đao cắt đứt, đã không có một âm thanh nào.

Hạ Hình Viêm trừng mắt nhìn, cảm nhận được hơi lạnh gió núi thổi qua, những người trước mắt giống như là cây cỏ đồng loạt ngã xuống.

“Dưới tình huống không rõ ràng thực lực địch ta, không cho phép ra tay!” Dập Hoàng xoay người, trên cao nhìn xuống Hạ Hình Viêm, giọng điệu kia, thần thái kia y hệt như một lão sư đối với một đệ tử không nghe lời, hết sức nghiêm khắc.

Chính là, nghiêm khắc bên trong lại có điểm hỗn loạn còn cần phân tích thật sự mới có thể nhìn ra đến những thứ không hiểu kia.

Theo trong rung động hồi phục lại tinh thần, Hạ Hình Viêm mỉm cười: “Tình huống đặc thù.”

Kỳ thật nàng vốn cũng không muốn ra tay, ai biết vừa rồi trong lòng rung động, bởi vì một hành động của người thanh niên kia, làm nàng tùy tiện ra tay.

“Người... không có việc gì đi...” Hạ Hình Viêm chần chờ nhìn chằm chằm Dập Hoàng hỏi.

“Ta có thể có chuyện gì?” Dập Hoàng khó hiểu hỏi lại.

Đối với Dập Hoàng hỏi lại, Hạ Hình Viêm không nói gì, kỳ thật nàng cũng không biết nói cái gì.

Nàng đến bây giờ cũng không biết thực lực của Dập Hoàng như thế nào, cho dù là chính mắt thấy hắn nhảy mất giết hơn mười linh sư đã ngoài mười một cấp, nàng vẫn lo lắng.

Nàng cũng không thật hiểu được, loại này ần ần bất an là nguyên nhân gì.

“Người thế nào?” Hạ Hình Viêm hướng thanh niên kia, hỏi, nhưng không có tới gần.

“Đa tạ cô nương.” Thanh niên áo xanh đỡ lấy đồng bạn của mình, ngực phập phồng kịch liệt, không biết có phải do thể lực cạn kiệt quá mức, thân thể bắt đầu lắc lư không đứng thẳng nổi.

Giúp đỡ bạn mình nằm trên đất cẩn thận, thanh niên áo xanh lúc này mới hết khí lực ngồi xuống bên cạnh.

Hạ Hình Viêm nhìn người nằm trên mặt đất, máu che hết khuôn mặt hắn, căn bản là không thấy gì rõ ràng.

Chính là nhìn vào ngực không có chút phập phồng, người này đã chết.

“Hà Hy Nguyên ân cứu mạng của cô nương.” Thanh niên áo xanh Hà Hy Nguyên chấp tay làm lễ, nói lời cảm tạ bên trong ánh mắt đầy bi ai.

Hạ Hình Viêm trong lòng đau xót, Hà Hy Nguyên làm cho nàng nhớ lại, nhìn đồng bạn ở bên người hắn: “Bằng hữu của ngươi. . .”

Hạ Hy Nguyên buông tay, hơi hơi rũ mắt: “Tại hạ nghỉ ngơi một chút, rồi tìm chỗ nào cẩn thận an táng.”

“Để ta giúp ngươi.” Hạ Hình Viêm đứng dậy, hướng chỗ sâu trong rừng cây đi đến.

Dập Hoàng nhìn Hà Hy Nguyên liếc mắt một cái, đi theo qua: “Người tại sao lại ra tay cứu một người không rõ lai lịch?”

Chương 28.2 Nguyên nhân tại sao

Edit: Rosemarymn

Ở trong lòng cùng Hạ Hình Viêm không tiếng động trao đổi, hắn không đồng ý với hành động của Hạ Hình Viêm, chẳng lẽ không biết ở bên ngoài nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện sao?

Huống chi, Lâm sơn này nguy cơ tứ phía, lại phải cẩn thận hơn một chút.

Hạ Hình Viêm tìm được một chỗ không sai, lấy ra chùy thủ chậm rãi đào trên mảnh đất cứng lạnh, thật lâu cũng không có trả lời Dập Hoàng.

“Về sau không được lỗ mãng như thế, chuyện lần này thì quên đi.” Dập Hoàng chau mày, cũng không biết vì sao, hiện tại nhìn đến Hạ Hình Viêm dường như sự tình gì đều không có phát sinh, trong lòng hắn liền không thoải mái, không hiểu cảm thấy phiền chán.

Lần này là vài tên thực lực không mạnh, nếu gặp được thực lực thực sự mạnh, còn có thể ứng phó nhẹ nhàng như vậy sao?

“Dập Hoàng, người kia đã chết. . .” Hạ Hình Viêm đột nhiên thốt ra một câu.

“Ta nhìn thấy.” Dập Hoàng khó hiểu nhìn Hạ Hình Viêm, nàng làm gì lại lặp lại một chuyện ai cũng có thể nhìn đến?

“Vừa rồi có người muốn đả thương hắn bằng hữu, người kia đã muốn chết, hắn còn đem hắn hộ trong lòng, không để người khác thương tổn bằng hữu của hắn thì thế. . .” Hạ Hình Viêm ngừng động tác trong tay, nhìn dưới mặt đất bùn đất bị nàng đào ra, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Chính là vừa rồi cái hành động kia, Hà Hy Nguyên ở dưới sự vây công, căn bản là không có lực đánh lại, lại ở trước tiên đem bằng hữu bảo vệ ở phía sau người.

Ngay tại trong nháy mắt lúc ấy, nàng không có nửa điểm do dự liền xông ra ngoài.

“Ngươi. . .” Dập Hoàng nói một chữ ngươi sau, liền không biết nói thêm cái gì.

Hắn thật không thể tưởng tượng được ở trong thành Y Lạc, khắp nơi tính kẻ người khác nhưng sẽ vì một lý do như vậy xúc động lao ra.

“Thực xin lỗi.” Hạ Hình Viêm thành khẩn xin lỗi lại làm cho Dập Hoàng không hiểu tại sao, cho nên trực tiếp liền truy hỏi một câu: “Vì sao?”

“Rõ ràng tình huống vừa rồi ta không khống chế được, là ta lỗ mãng.” Hạ Hình Viêm ngẩng đầu nhìn hướng Dập Hoàng, “Ta không nghĩ đem nguy hiểm cho ngươi, ngày sau ta sẽ cẩn thận.”

Chính mình thật lỗ mãng, xem ra rồi khỏi căn cứ lâu lắm, thế nên ngay cả cảnh giác cơ bản nhất đều phai nhạt.

Rõ ràng chính là quan tâm, thậm chí là cực kì quan tâm, nhưng nghe được lý do này của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Nàng liền như thế xem nhẹ thực lực của hắn?

Dập Hoàng nhíu mày, muốn nói cái gì đó, đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

Nữ nhân không kiến thức này, hắn thật sự muốn nhìn thấy, ngày sau nàng biết thực lực của hắn không biết sẽ có biểu tình gì.

Nhất định sẽ buồn cười lắm!

“Dập Hoàng, người cười cái gì?” Hạ Hình Viêm nghi hoặc hỏi làm cho Dập Hoàng sửng sốt, vội vàng thu hồi lại nụ cười vừa rồi không tự giác nổi lên, mặt không đỏ, khí không suyễn nói, “Ngươi nhìn lầm rồi.”

“VẬY a.” Hạ Hinh Viêm nhìn chằm chằm Dập Hoàng, vừa rồi nàng rõ ràng liền nhìn thấy Dập Hoàng nở nụ cười nhưng lại cười đến thực quý dị, nàng chẳng lẽ nhìn lầm?

Nghi hoặc cũng chỉ là chột lóe trong lòng rồi thôi, đối với Dập Hoàng nàng vẫn yên tâm tuyệt đối, không nghĩ Dập Hoàng sẽ hại nàng

Đứng dậy, đưa tay phui sạch bùn đất: “Ta đi kêu Hà Hy Nguyên, đưa bằng hữu của hấn an táng.”

Ở trong lòng nói xong, Hạ Hinh Viêm chạy đi tìm Hà Hy Nguyên.

Giúp đỡ Hà Hy Nguyên đem bằng hữu an táng, nhìn bộ dáng cố nén nước mắt của hấn, cảm xúc trong lòng của Hạ Hinh Viêm đã bình tĩnh trở lại, không rung động giống như vừa rồi nữa.

Hà Hy Nguyên bái tế bằng hữu xong, đi đến trước mặt Hạ Hinh Viêm thi lễ: “Đại ân của cô nương, tại hạ không biết lấy gì báo đáp.”

Hạ Hinh Viêm cười một tiếng, nói một câu mà hai người còn lại ai cũng đều không nghĩ tới: “Không cần ngrog lấy thân báo đáp.”

“A?” Hà Hy Nguyên hiển nhiên là một người thành thật, vừa nghe xong lời nói của Hạ Hinh Viêm, trên má hiện lên hai vệt mây đỏ, xấu hổ tay chân cũng không biết để đâu.

“Ngrog, một cô nương không có việc gì nói hươu nói vượn!” Dập Hoàng nhin không được lạnh lùng lên tiếng.

Hai người phản ứng nước lấy Hạ Hinh Viêm nghịch ngợm thè lưỡi, cười hì hì.

Dập Hoàng thấy nàng như thế cũng không tốt nói thêm cái gì nữa, luôn cảm thấy từ khi Hạ Hinh Viêm rời đi Y Lạc thành cả ngrog liền hoạt bát rất nhiều, như thay đổi thành một người khác

Chẳng lẽ đây mới chân chính là nàng?

Hà Hy Nguyên xấu hổ ho khan một tiếng, sắc mặt thật vất vả mới khôi phục lại bình thường, nhẹ nói: “Cô nương cũng biết những người đó vì sao đuổi giết tại hạ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Tác phong của Dập Hoàng

Edit: Rosemarynn

“Không biết...” Hạ Hinh Viêm cười cười, ngẩng đầu, không đợi Hà Hy Nguyên nói tiếp, liền nói luôn ra ý nghĩ của bản thân, “Cũng không muốn biết.”

Trong mắt của Dập Hoàng hiện lên một chút ý cười, nữ nhân này, một hấn vừa rồi còn lo lắng cho nàng.

Xem ra nàng không ngốc đâu.

Hà Hy Nguyên cười khổ một tiếng, gật đầu: “Là tại hạ đường đột.”

Hạ Hinh Viêm cười cười: “Nơi này nguy hiểm, người nên nhanh chóng rời đi đi.”

Lấy quan hệ của bọn họ lúc này, làm được đến bước này đã có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Hạ Hinh Viêm nói xong, tự nhiên là không có gì lưu luyến nữa, hương chỗ sâu trong Lâm sơn đi tới.

Dập Hoàng đi theo Hạ Hinh Viêm, hai người đi một lúc lâu, đột nhiên, Hạ Hinh Viêm xoay sang một vị trí khác, ẩn nấp.

“Người làm gì vậy?” Dập Hoàng tò mò về hành động kỳ quái của Hạ Hinh Viêm

“Ở chỗ này chờ một lúc, nhìn xem Hà Hy Nguyên có hay không đi theo chúng ta.” Hạ Hinh Viêm cười cười, nàng cũng sẽ không ngốc, nàng xem rõ Hà Hy Nguyên có ý đi theo nàng.

Hạ Hinh Viêm vì không để cho Hà Hy Nguyên phát hiện hành tung của mình, nên thời điểm rời đi nàng đã chọn phương hướng lệch khỏi quỹ đạo ban

đầu, ban đêm cũng không châm lửa.

Vì thế, vào đêm hôm sau, những cơn gió rét lạnh nhất Lâm sơn đều không khách khí luồn vào trong quần áo Hạ Hình Viêm.

Nằm trên mặt đất, Hạ Hình Viêm tận lực cuộn chặt thân thể mình nhằm giữ cho cơ thể được ấm áp.

Đang nhắm chặt hai mắt, Dập Hoàng chậm rãi mở mắt ra, trong bóng tối nhìn chăm chăm vào thân thể đang cuộn tròn của Hạ Hình Viêm, chần chờ ngồi tại chỗ trong chốc lát, giống như đang suy tư cái gì, rồi sau đó đứng dậy, đi đến phía sau Hạ Hình Viêm.

“Dập Hoàng?” Khi Dập Hoàng tới gần, Hạ Hình Viêm lập tức liền mở mắt ra, tuy rằng không hề công kích khi Dập Hoàng tới gần, nhưng theo bản năng nàng vẫn bình tĩnh.

Trong nháy mắt, vô luận là tinh thần hay là thân thể đều tiến đến trạng thái tốt nhất.

“Ừ.”

Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Dập Hoàng không giải thích gì, điều đó làm cho Hạ Hình Viêm kinh ngạc, không đợi nàng quay đầu lại, thân thể lạnh như băng của nàng đã được nhét vào bên trong một cái ôm ấm áp.

Dập Hoàng lập tức cảm giác được người trong lòng nháy mắt cứng ngắc, rồi từ từ thả lỏng.

Hạ Hình Viêm tuy trong lòng theo bản năng cảm thấy khẩn trương, nhưng lại không thấy Dập Hoàng giải thích gì, chỉ có thể tùy ý hấn ôm nàng.

Thân thể vừa mới bị gió đêm thổi lạnh cóng, ở trong cái ôm ấm áp của người phía sau, chậm rãi khôi phục độ ấm, cảm giác khẩn trương cũng từ từ được thả lỏng.

Mãi cho đến lúc người trong lòng đã đi vào giấc ngủ, Dập Hoàng mới mở mắt ra, nhìn người trong lòng đang ngủ say sưa, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

Dập Hoàng nhìn chăm chăm tay mình, tự hỏi vì sao hấn lại muốn ôm Hạ Hình Viêm?

Nghi hoặc cũng chỉ trong nháy mắt, liền sau đó Dập Hoàng cũng đem vấn đề này vứt luôn sau đầu.

Sáng hôm sau thức dậy, Hạ Hình Viêm chống thất lưng ngồi dậy, cảm thấy thoải mái vì đã lâu không có giấc ngủ thư thái như thế.

Dập Hoàng mắt vẫn nhìn theo nàng từ lúc thức dậy, Hạ Hình Viêm hắc hắc cười khê: “Dập Hoàng...”

“Cái gì?” Dập Hoàng ra vẻ bình tĩnh hỏi lại, chính là trong mắt thoáng hiện lên chút xấu hổ rồi rất nhanh biến mất nhưng Hạ Hình Viêm vẫn kịp nhìn thấy.

“Ta phát hiện ngày sau chúng ta không cần nhóm lửa, có người đỡ tốn công nhóm lửa.” Lời nói trêu đùa của Hạ Hình Viêm thành công làm cho Dập Hoàng khôi phục bình thường.

Dập Hoàng trầm sắc mặt xuống, hừ lạnh một tiếng, thấp giọng chế nhạo: “Thế nào người không lười chết đi?”

“Ta chết, ai cùng người đi tìm những thứ kia đây? Người nói xem, Dập Hoàng?” Hạ Hình Viêm cười hớn hở, nhanh tay ôm cổ Dập Hoàng, cọt nhả nói.

“Vô lại, buông tay!” Hơi thở nóng rực theo lời nói của Hạ Hình Viêm chậm rãi thổi vào tai hấn, làm hấn thấy tê tê, ma đại tựa như có con kiến đi qua, làm cho Dập Hoàng cả người không được tự nhiên.

Nào biết đâu rằng, Hạ Hình Viêm chẳng những không bỏ tay ra, ngược lại còn dùng cánh tay giữ chặt, xoay mặt Dập Hoàng lại cùng nàng mặt đối mặt.

Đôi mắt đen bóng như ngọc, tỏa ánh sáng lung linh kiên định, nói từng chữ một, : “Dập Hoàng, từ nay về sau ta nuôi ngươi.”

“A?” Dù Dập Hoàng là một người có định lực như thế nào, nghe Hạ Hình Viêm nói xong cũng không khỏi kêu lên thành tiếng.

Nàng vừa nói cái gì?

Nói cái gì nàng nuôi hấn?

“Dập Hoàng, hiện tại ngươi không thể rời đi cây trăm quả xa đúng không?” Hạ Hình Viêm cũng không vội, chậm rì rì nói.

“Ừ.” Dập Hoàng gật đầu, đây một chuyện rõ ràng cả hai người bọn họ đều biết.

“Cho nên, ngươi không rời được ta, cũng chính là ta nuôi ngươi đấy thôi.” Hạ Hình Viêm cười cười, ôm lấy Dập Hoàng, cọt mặt vào ngực hấn, cảm thụ ấm áp ở đó, thuận tiện ăn đậu hủ của hấn.

Khi Dập Hoàng đưa tay muốn đẩy nàng ra, Hạ Hình Viêm đã đứng dậy: “Nào, chúng ta đi thôi.”

Dập Hoàng nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, trong lòng tự nói thầm, vừa rồi còn ở trong lòng hấn giờ trở vô lại, hiện tại lại trở nên đứng đắn, nàng gần đây làm việc có điểm điên điên khùng khùng, rốt cuộc là nàng đang nghĩ cái gì vậy?

Hạ Hinh Viêm không nhìn Dập Hoàng, tự chuẩn bị một chút, tiếp tục hướng mục đích của nàng xuất phát.

Thế nhưng thuận lợi một cách thần kỳ, không có đụng tới linh thú, cũng không đụng đến người khác, cách mục tiêu càng gần, Hạ Hinh Viêm càng bình tĩnh.

Rốt cuộc ở nhìn thấy một cái cửa động, Hạ Hinh Viêm quay đầu nhìn Dập Hoàng: “Ở bên trong này.”

“Đêm nay nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại nói tiếp được không?” Dập Hoàng nói, dù sao dọc đường cũng rất khó đi, thể lực Hạ Hinh Viêm bị tiêu hao không ít, hiện tại cũng không phải một thời cơ thích hợp để tìm bảo vật.

“Ừ.” Hạ Hinh Viêm gật đầu, nhìn vào sơn động, “Chúng ta nghỉ ngơi ở bên ngoài.”

“Đi vào trong nghỉ ngơi đi, vật kia nếu ở chỗ sâu trong động, hấn là người có thể nghỉ ngơi ở gần cửa động trong chốc lát, dù sao cũng tốt hơn ở ngoài trời.” Dập Hoàng lo lắng nói/

“Cũng tốt.” Hạ Hinh Viêm cười, cất bước vào sơn động.

Trong sơn động có rất nhiều lối rẽ, Hạ Hinh Viêm tìm một vị trí tránh gió rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ban đêm gió núi thổi mạnh, chỉ trong chốc lát, Hạ Hinh Viêm liền mơ mơ màng màng ngủ say, không biết có phải bởi vì cả ngày đi quá mệt mỏi hay không mà đêm nay nàng ngủ phá lệ ngọt ngào.

Dưới bầu trời đêm, một bóng đen ở cửa động chợt lóe, hướng vào bên trong sơn động, chạy rất nhanh, thành thạo hướng chỗ sâu chạy vào.

Ở chỗ sâu trong động rất rộng rãi và sáng sủa, một đầm nước tỏa ánh sáng màu bạc, chiếu sáng cả không gian rộng lớn như vậy.

Ngay lúc bóng đen lộ ra tươi cười vui vẻ, sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm lạnh như băng: “Những thứ kia cần sáu mươi sáu phần máu người cùng với máu linh thú mới có thể mở ra, phải không?”

Bóng đen kinh ngạc quay lại, tới gần bên cạnh ao, nhìn chằm chằm phương hướng vừa phát ra thanh âm, bởi vì hấn tới gần ao, vừa vặn đem khuôn mặt mình lộ ra dưới ánh sáng bạc, người này đúng là người trong rừng bị bao vây – Hà Hy Nguyên!

“Ai?” Hà Hy Nguyên máu toàn thân đông lạnh, giống như đóng băng, hấn thật sự không ngờ, có người theo dõi hấn tới nơi này mà hấn lại không có phát hiện ra.

Dập Hoàng chậm rãi đi ra khỏi chỗ tối, không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Hà Hy Nguyên.

“Người... là loại người nào?” Hà Hy Nguyên không hề lùi bước, nhìn chằm chằm Dập Hoàng.

Từ lần đầu tiên gặp mặt hấn đã cảm giác được Dập Hoàng là linh mãnh thú, chính là trong cảm giác của hấn, thực lực của Dập Hoàng cũng không cao lắm.

Cho dù thấy hấn (Dập Hoàng) trong nháy mắt giết chết vài cái linh sư, hấn cũng không kinh ngạc, dù sao với thực lực của hấn (Hà Hy Nguyên) muốn giết mấy người kia cũng thật dễ dàng.

Sở dĩ lúc đó không ra tay vì hấn cảm giác được bên cạnh có hơi thở của con người.

Lúc trước không hề đụng đến Dập Hoàng cũng vì hấn có đại sự phải làm, không thể nào tưởng tượng được hấn thế nhưng bị theo dõi.

Sự tình tựa hồ thoát khỏi lòng bàn tay hấn.

“Là ai thì cũng không có vấn đề gì với ngươi.” Dập Hoàng nhìn Hà Hy Nguyên, không nhanh không chậm nói, “Đem đồ ngươi đã chuẩn bị tốt buông xuống, ngươi có thể đi rồi.”

Hà Hy Nguyên nhướng mày, cười lạnh: “Người thật sự nghĩ như thế, ngươi nghĩ rằng ta sẽ đưa cho ngươi?”

Hà Hy Nguyên cười lạnh nhìn chằm chằm Dập Hoàng, hấn điên rồi, chẳng lẽ hấn không biết muốn lấy máu người là điều khó khăn, khắc nghiệt như thế nào.

Huống chi, hấn (Dập Hoàng) nghĩ hấn (Dập Hoàng) là ai, nói một tiếng là làm cho hấn (Hà Hy Nguyên) dâng lên số máu mà hấn rất khó khăn mới tình luyện được a, thật sự là người si nói mộng!

“Đương nhiên là đưa cho.” Dập Hoàng thần nhiên nói, “Nếu không phải biết ngươi còn chưa thu thập đủ số máu cần, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể sống đề đi đến đây sao?”

“Người...” Hà Hy Nguyên tức giận đến xanh mặt.

Hắn cố ý, hắn thế nhưng tất cả đều biết.

Theo dõi hắn là để đoạt máu !

Tì bí !

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Lựa chọn khó khăn

Edit : Rosemarymn

“Ngoan ngoan giao ra đây.” Dập Hoàng duỗi tay ra, nói một cách thân nhiên.

Cười lạnh, cười một cách đầy khinh thường.

Hà Hy Nguyên trên mặt ý cười tràn đầy, trong tiếng cười mang theo sát khí ẩn nấp đến tận xương: “Tính kế thật sự tốt.”

Thế nhưng muốn đoạt vật trong tay hắn để lấy ra bảo vật ở đây. Tưởng muốn chiếm tiện nghi của hắn (Hà Hy Nguyên) cũng phải xem hắn (Dập Hoàng) có hay không bản sự tới lấy.

“Nữ nhân kia là chủ nhân của người đứng không, nếu là chủ nhân của người đã chết, không biết người sẽ ra làm sao?”

Hà Hy Nguyên cười, mặt lộ vẻ ngoan độc, tâm niệm vừa động, trong không khí lập tức truyền đến một trận dao động khác thường. Lần dao động này cũng chỉ có linh thú mới có thể cảm nhận được, Hà Hy Nguyên biết Dập Hoàng tuyệt đối cảm nhận được.

“Người nghĩ rằng ta sẽ đơn phương độc mã một người tới nơi này sao?” Hà Hy Nguyên liên tục cười lạnh, trước khi đến nơi này hắn đã chuẩn bị tốt mọi thứ, tuyệt đối không thể làm mất bảo vật lần này.

Ở lối vào sơn động, vài đạo bóng đen quỷ mị tới gần Hạ Hình Viêm, kỳ quái, luôn luôn rất tinh ngủ thế nhưng nàng lại không có cảm giác gì, vẫn đang ngủ say. Đừng nói tinh dậy, mà một chút cảnh giác ngày thường đều không có.

Một đạo bóng đen ra tay nhanh như điện, móng sắc bén nhọn nhanh chóng chụp vào cổ của Hạ Hình Viêm đang bị bại lộ ra ngoài, một đạo gió sắc bén xẹt qua, tuy rằng không có tiếng xé gió vang lên, nhưng nham thạch ngay bên cạnh lại nhanh chóng xuất hiện một vết cắt sâu.

Mắt thấy sẽ nắm lấy cổ của Hạ Hình Viêm, móng sắc nhọn bỗng nhiên giống như bị nóng lên, đột nhiên lùi về, đồng thời một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang vọng ở trong sơn động, rõ ràng truyền vào trong tai Hà Hy Nguyên.

Âm thanh quen thuộc, làm cho thân thể của Hà Hy Nguyên run lên, không thể tin được nhìn chằm chằm Dập Hoàng: “Người làm cái gì?” Người kia là thủ hạ của hắn, có khả năng như thế nào, hắn rất rõ ràng, cho tới bây giờ hắn còn chưa bao giờ nghe qua người kia kêu thảm thiết như thế.

Rốt cuộc là phải đau đớn như thế nào mà làm cho con người cứng rắn như thủ hạ của hắn phải kêu thảm thiết, luống cuống như thế? “Kết giới.” Dập Hoàng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, bộ dáng nhẹ nhàng băng quơ làm cho đồng tử Hà Hy Nguyên kịch liệt co lại.

Kết giới?

Hắn đã là linh thú hình người cấp hai mà còn chưa có thể thiết lập kết giới, người trước mắt hắn lại có thể sao?

Linh thú phân ra hình thú cùng hình người. Linh thú hình thú thường ẩn theo thời gian tu luyện để xác định mạnh yếu. Nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, linh thú hóa thành hình người thì so với linh thú hình thú mạnh hơn rất nhiều.

Linh thú hình người chia làm chín cấp, lấy thực lực cấp hai của hắn, tại vùng lân cận căn bản là không có địch thủ, không thể tưởng tượng được thế nhưng lúc này hắn tính sai.

“Xem ra là ta chọn tới người không nên dây vào.” Hà Hy Nguyên sau phút chốc ngẩn ngui khiếp sợ, đã rất nhanh khôi phục lại cảm xúc.

“Người muốn như thế nào?” Hà Hy Nguyên tự biết hắn không phải là đối thủ của Dập Hoàng, nên dứt khoát gọn gàng hỏi mục đích của Dập Hoàng.

“Vừa rồi ta đã nói qua.” Trong khi Dập Hoàng mặt không chút thay đổi nói chuyện, Hà Hy Nguyên bộ mặt trở nên vẩn vơ, trong đó trộn lẫn không biết bao nhiêu không cam lòng cùng phẫn nộ, bộ dáng tức giận tùy thời bùng nổ.

Hà Hy Nguyên tay chậm rãi nắm chặt, môi gắt gao cắn : "Không được."

Không hề có một chút dao động, Hà Hy Nguyên nhanh chóng cự tuyệt, ngừng đầu, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Dập Hoàng : "Trừ bỏ điều kiện này, điều kiện nào cũng có thể. Thứ bên trong ta muốn rồi !"

"Người xác định ?" Dập Hoàng cao thấp đánh giá Hà Hy Nguyên, thực không thể tưởng tượng được mặc dù biết rõ thực lực không bằng hắn, Hà Hy Nguyên còn không chịu buông tay.

Ánh mắt Dập Hoàng thật bình tĩnh, nhưng, dù là trong ánh mắt bình tĩnh ấy, Hà Hy Nguyên vẫn cảm nhận được tử vong uy hiếp.

"Xác định." Hà Hy Nguyên không có một chút chần chừ, nói xong, lập tức cười khổ một tiếng, "Đương nhiên, người có thể lựa chọn giết ta."

Giết hắn, thứ bên trong, tự nhiên sẽ bị cướp đi. Rõ ràng chính mình nắm chắc thắng lợi, thế nhưng chỉ trong nháy mắt hoàn toàn bị đảo ngược, rốt cuộc thua.

Chính mình kiên trì nhiều năm như vậy, thật vất vả tìm được thứ mình cần, lại thất bại ở một giây cuối cùng.

Uể oải, phần hận giống như thủy triều vô vấp mà đến. Hà Hy Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại, hết thảy đều đã thành sự đã định, hắn cũng không muốn gây dựa vô ích.

Buông xuống hết thảy, ngược lại có một cảm giác thoải mái khi được giải thoát, từ lúc Dập Hoàng xuất hiện gây cho hắn sợ hãi, đến bây giờ Hà Hy Nguyên chưa từng có qua thoải mái, thần nhiên như vậy.

"Người ký kết khế ước cùng nàng, vì nàng sử dụng. Thứ kia và mạng của người, ta đều không lấy." Trầm mặc trong chốc lát, thanh âm đậm đặc của Dập Hoàng vang lên.

Mọi chuyện xảy ra làm Hà Hy Nguyên nhất thời không kịp phản ứng, chỉ trừng to mắt nhìn chằm chằm Dập Hoàng không thể tin được.

"Người không đồng ý ?" Thanh âm khó chịu của Dập Hoàng lập tức làm cho Hà Hy Nguyên từ trong khiếp sợ tỉnh lại, liên tục gật đầu, "Đồng ý, đồng ý."

Dập Hoàng ở trong lòng nhẹ nhàng gọi tên Hạ Hinh Viêm.

Đang ngủ say Hạ Hinh Viêm cũng mơ màng chuyển tỉnh, nhìn xung quanh tối như mực không nhìn rõ cái gì, chỉ có thể thuận theo bản năng đáp lại kêu gọi trong lòng : "Dập Hoàng ?"

"Đến chỗ ta đi." Dập Hoàng nhẹ nhàng nói nhỏ.

"Được." Hạ Hinh Viêm nửa tỉnh nửa mê, hoàn toàn nghe theo lời Dập Hoàng mà làm.

Theo thanh âm chỉ dẫn của Dập Hoàng, Hạ Hinh Viêm đi vào sâu trong sơn động, ánh sáng màu bạc làm nàng tỉnh táo lại, kỳ quái nhìn Dập Hoàng cùng Hà Hy Nguyên : "Đây là..."

"Đến, đến bên này." Dập Hoàng tay nhanh chóng giữ chặt bàn tay mềm mại của Hạ Hinh Viêm, làm cho nàng đứng bên cạnh hắn.

Hạ Hinh Viêm không có một chút kháng cự, tay mềm mại mặc hắn nắm.

Dập Hoàng bước lui lại mấy bước, quay sang nói với Hà Hy Nguyên : "Bắt đầu đi."

Hai tay của Hà Hy Nguyên nhanh chóng kết thành một chương án kỳ quái, một đạo hào quang màu đỏ từ ngực hắn bay ra, nhập vào trán Hạ Hinh Viêm Hà Hy Nguyên.

"Đây là..." Hạ Hinh Viêm vươn ngón trỏ xoa mi tâm đang có chút nóng lên của mình, nàng có thể cảm nhận được một sợi ràng buộc liên hệ giữa nàng và Hà Hy Nguyên, cảm giác thật kỳ diệu.

"Khế ước." Dập Hoàng không nhanh không chậm giải thích, đồng thời đem chuyện vừa xảy ra nói lại một cách đơn giản với Hạ Hinh Viêm. Hạ Hinh Viêm cũng không có tức giận Dập Hoàng giấu diếm, chính là nghe Dập Hoàng nói xong, nhìn về phía Hà Hy Nguyên : "Thứ bên trong rất quan trọng với người sao ?"

"Đúng vậy." Hà Hy Nguyên vội vàng đáp lại thẳng thắn, rồi chợt nhớ đến thân phận hiện nay của mình, tâm không cam lòng không nguyện mới miễn cưỡng hô một tiếng, "Chủ nhân..."

Môi mấp máy, nói không rõ : "Thứ kia đối với con người mà nói đơn giản chỉ đề cao được một chút linh lực, trừ phi là được được tề sư luyện chế, bằng không cũng không có công hiệu gì mạnh."

Hạ Hinh Viêm không nói gì, chính là chuyển ánh mắt nhìn vào ao : "Thứ ở nơi đó đối với linh thú mà nói có tác dụng khôi phục vết thương rất nặng."

Lại chuyển ánh mắt nhìn Hà Hy Nguyên : "Người có bằng hữu bị thương rất nặng sao ?"

Hà Hy Nguyên không trả lời, gần như chỉ dùng răng nanh cắn chặt môi dưới, dung mạo thanh tú, vẻ mặt quật cường, làm cho hắn có một vẻ đẹp không nói nên lời.

"Chủ nhân, ta có thể không trả lời được không ?" Thật lâu sau Hà Hy Nguyên mới thấp giọng khàn khàn dò hỏi.

Linh thú bị khế ước không thể đối với chủ nhân có dù chỉ một chút chống đối, nếu có sẽ bị trời đất trừng phạt.

"Có thể." Hạ Hinh Viêm cũng không gây khó xử Hà Hy Nguyên, tiêu sái đi thẳng đến bên ao nước.

"Hà Hy Nguyên, ngươi muốn tìm thứ đó chỉ có thể chữa khỏi người bị thương nặng, nếu là người giống vừa rồi ngươi biểu diễn, người kia đã chết, thì chỉ có bảo vật ở chỗ sâu hơn mới có tác dụng."

Hạ Hinh Viêm chậm rãi nói Hà Hy Nguyên nháy mắt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm phía sau lưng Hạ Hinh Viêm, vội vàng hỏi : "Ý chủ nhân là..."

"Ở dưới đáy ao có thứ còn tốt hơn." Hạ Hinh Viêm nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang theo ý cười thần nhiên.

Dập Hoàng lập tức phát hiện có điều không đúng, quát to một tiếng : "Hạ Hinh Viêm !"

Dù thế, hắn vẫn chậm một bước, Hạ Hinh Viêm định làm gì sẽ để lại đường cho người khác ngăn cản sao ? Phù một tiếng, lập tức bóng người bên cạnh ao đã nhảy vào trong ao, nháy mắt biến mất không thấy. "Chết tiệt !"

Dập Hoàng không chút nghĩ ngợi định nhảy xuống, nhưng không ngờ hắn vừa đến bên cạnh ao lập tức bị bắn ngược trở lại.

"Kết giới tự nhiên ?" Dập Hoàng ghen hờn nhìn trần trời vào xung quanh ao, loại địa phương này làm sao có thể xuất hiện thứ này ? Xuất hiện thứ này, chẳng lẽ đại biểu bên trong rất nguy hiểm ? Bên trong rất nguy hiểm, vậy Hạ Hinh Viêm có đi không có về sao ?

"Đáng chết !" Dập Hoàng nường mày, lực lượng vẫn bị giấu ở chỗ sâu trong cơ thể đột nhiên bùng nổ, một cỗ lực lượng cuồng bạo trong nháy mắt quét ra.

Ngay cả linh thú thực lực như Hà Hy Nguyên cũng không chịu nổi, trực tiếp bị thổi bay, đụng vào nham thạch trên vách đá. Rơi xuống thật mạnh, trong sự choáng đầu hoa mắt, Hà Hy Nguyên khiếp sợ nhìn chăm chăm nam tử cao ngạo, tóc đen tung bay, y phục đỏ phiêu diêu đứng bên cạnh ao, cỗ lực lượng này, đây là...

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Ngoài dự đoán của mọi người - t

Edit: Rosemarymn

Linh thú cấp sáu ?

Hà Hy Nguyên kinh ngạc há hốc miệng, hắn nhìn thấy gì ? Hắn thế nhưng gặp linh thú cấp sáu !

Phải biết rằng mỗi lần linh thú tiến giai là một lần dạo quanh sinh tử, tám phần mang tính phiêu lưu, cho nên linh thú cấp càng cao càng ít, ít nhất cho đến giờ hắn còn chưa có nhìn đến linh thú cùng cấp với hắn, thậm chí linh thú cấp một cũng đều chưa gặp.

Ở bên ngoài Lâm sơn hắn có thể nói là xưng vương xưng bá.

Trong lúc Hà Hy Nguyên đang ngây ngốc, lực lượng cuồng bạo do Dập Hoàng phát ra đã muốn va chạm vào kết giới. "Dập Hoàng, ta không sao, đừng vọng động." Thanh âm của Hạ Hinh Viêm đột nhiên vang lên trong đầu Dập Hoàng.

Lực lượng cuồng bạo đột nhiên dừng lại giữa không trung vài giây, rồi như thủy triều xuống, rất nhanh được Dập Hoàng thu hồi.

Đến tận khi trong sơn động không còn có luồng lực lượng kia, Hà Hy Nguyên lúc này mới chậm rãi đứng dậy, không phải vừa nãy hắn không nghĩ đứng lên, mà lực lượng của Dập Hoàng thực sự quá mạnh mẽ.

Uy áp của linh thú cấp cao làm hắn không thể nhúc nhích. Hà Hy Nguyên đi đến bên cạnh ao, nhìn về phía trước, có kết giới nên hắn đương nhiên không

thể tiến vào.

“Nơi đó rất nguy hiểm.” Hà Hy Nguyên không biết vì sao Hạ Hình Viêm lại tự nhiên nhảy vào, hắn chỉ biết là, hắn chỉ vì tìm kiếm thứ hắn cần đã chuẩn bị rất lâu.

Chỉ cần một chút sai lầm thì những thứ chuẩn bị đó đều thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thế nhưng nàng cứ như thể tự mình đi vào?

Dập Hoàng cũng không để ý đến Hà Hy Nguyên, cả người thẳng tắp như một cây thương đứng bên cạnh ao, mắt nhìn không chớp vào mặt nước bình lặng.

Sắc mặt như thường, nhìn không ra một chút cảm xúc, nhưng chính đôi mắt âm trầm làm cho trái tim Hà Hy Nguyên không hiểu co rúm lại.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong sơn động không khí càng ngày càng thấp, tĩnh đến mức tận cùng, làm Hà Hy Nguyên thậm chí có thể nghe được tiếng máu của chính mình đang chảy xuôi, cùng với tiếng tim đập thùng thùng rung động mãnh liệt.

Vài lần, Hà Hy Nguyên đều muốn bỏ chạy, không phải hắn sợ chết, nhưng khí lạnh trên người Dập Hoàng, làm cho người ta không tự chủ được từ đáy lòng sinh ra một loại sợ hãi không hiểu được.

Thân thể hắn cứng ngắc, mỗi cơ bắp đều buộc chặt, dưới khí thế cường đại của Dập Hoàng run rẩy, co rúm lại.

Hắn biết, nếu Hạ Hình Viêm có nửa điểm vấn đề, Dập Hoàng tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

Dập Hoàng đứng ở bên cạnh ao, ánh mắt thâm trầm, nếu không phải còn có thể cảm giác được hơi thở của Hạ Hình Viêm, xác định được nàng không có chuyện gì, có lẽ hiện tại lúc này Hà Hy Nguyên đã bị đánh cho tan xác, nát hồn, vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh “Rằm..”

Tiếng phá nước vang lên, Hạ Hình Viêm từ trong ao vọt ra, toàn thân ướt sũng dừng lại trên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Đau tận tim

Edit: Rosemarym “

Hình Viêm!” Dập Hoàng lập tức chạy lại gần, một tay đỡ lấy Hạ Hình Viêm ôm vào lòng, giờ tay ra muốn chữa thương cho nàng nhưng không biết phải làm như thế nào.

Căn bản chưa từng có ai bị thương như vậy.

Không một ai ngu xuẩn đến mức tự mình giải trừ khế ước, thương tổn chính mình.

Mọi người hầu như sẽ lựa chọn trừ bỏ đi linh thú bị khế ước, chứ không bao giờ để mình bị thương.

Cho nên bây giờ hắn muốn chữa trị, cũng không biết nên xuống tay ở đâu, hơn nữa một số phương pháp chữa trị bá đạo, với thân thể hiện tại của hắn không thể làm được.

Sợ hãi, yên tĩnh không biết bao nhiêu năm lần đầu tiên nảy lên trong lòng, cùng những lo lắng vừa rồi bện thành một sợi dây thừng trói chặt trái tim hắn, làm hắn thấy thật đau.

Nhìn chằm chằm người trong lòng mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh, khiến cho người trong lòng nhẹ nhàng run rẩy, Dập Hoàng cau mày, giọng run run hỏi: “Hình Viêm, người đau như thế nào?”

Nàng không đáp, Dập Hoàng lại gấp đến độ hoang mang lo sợ, trong lúc vô tình mới cúi đầu phát hiện ra căn bản không phải là Hạ Hình Viêm phát run, người phát run là chính hắn.

Làm cho Hạ Hình Viêm cũng nhẹ run rẩy theo.

Hít sâu một hơi, Dập Hoàng cố gắng áp chế cảm xúc bối rối, vừa muốn nói thêm cái gì, trong lòng hắn Hạ Hình Viêm chậm rãi mở mắt, nhìn hắn một cái, hơi hé miệng cười, ý bảo hắn an tâm.

Chỉ là với sắc mặt trắng bệch như thế, nụ cười suy yếu như thế làm sao hắn an tâm cho được?

Hạ Hình Viêm cố gắng đứng vững, nhìn về phía Hà Hy Nguyên đang đứng ngốc lảng xuất thần, ho khan một tiếng, thanh âm mới không còn khàn khàn như vậy: “Hà Hy Nguyên, người đi đi.”

Thanh âm vô lực lại giống như một cái kim, lập tức đâm vào Hà Hy Nguyên, hấn ngừng đầu, nhìn về phía đầy yếu ớt Hạ Hình Viêm.

Môi, mở ra nhưng không biết nói gì, chỉ có thể vô ý thức đóng mở, không phát ra một chút thanh âm.

Hạ Hình Viêm gạt đầu, nở một chút nụ cười: “Nếu người còn cần nghỉ ngơi một chút, vậy ta rời đi trước.”

Nói xong, Hạ Hình Viêm rời đi, lướt nhanh qua Hà Hy Nguyên.

Mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi của Hà Hy Nguyên, mãi đến khi Hạ Hình Viêm lướt qua hấn, Hà Hy Nguyên lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng xoay người, vươn tay ra, muốn nắm lấy Hạ Hình Viêm.

Tay đã giơ a nhưng lại cứng ngắc ở không trung, không biết dùng lý do gì để gọi Hạ Hình Viêm quay lại, cũng không biết làm thế nào mở miệng.

Chỉ có thể nhìn bóng dáng nhiễm đầy máu loang lổ kia chậm rãi cách hấn càng xa.

Vốn quần áo đã ướt sũng, lúc này lại có máu loãng chậm rãi chảy xuống, một đường đi, vết máu rơi xuống dưới, nhuộm đỏ con đường phía sau nàng.

Hậu quả của giải trừ khế ước thảm trọng như thế nào, ai cũng biết. Hậu quả nặng nề như thế, cho dù là linh chủ chín mươi chín cấp trong truyền thuyết đều không một ai dám thử, nhưng Hạ Hình Viêm, một người chỉ vừa mới khó khăn đột phá đến linh sư cấp mười, nàng thế nhưng dám làm.

Hà Hy Nguyên ngơ ngác nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, nhìn nàng thẳng lưng chậm rãi mà đi.

Bị thương như thế, lưng nàng làm sao có thể còn thẳng như vậy đây? Chẳng lẽ không thể để người bên cạnh nàng đỡ nàng một phen được sao?

Không biết vì sao, trong mũi ngập tràn đắng chát, bóng dáng Hạ Hình Viêm trước mắt càng ngày càng mờ hồ.

Đầu óc trống rỗng, Hà Hy Nguyên cái gì cũng không nghĩ ra, lại càng không biết làm gì, tận đến khi bóng dáng Hạ Hình Viêm mang theo loang lổ vết máu biến mất ở trước

Đầu óc trống rỗng, Hà Hy Nguyên cái gì cũng không nghĩ ra, lại càng không biết làm gì, tận bóng dáng Hạ Hình Viêm mang theo loang lổ vết máu biến mất ở trước mắt, bị một mảnh đêm tối che khuất, hấn mới giống như bị tháo hết tất cả khí lực, ngồi phịch xuống.

“Chủ nhân...” Thanh âm nhỏ bé yếu ớt như ruồi bay, liên phát ra tự nhiên như vậy.

Xung hô mà Hà Hy Nguyệt cực kỳ bài xích, lúc này gọi ra lại tràn đầy cam tâm tình nguyện.

Nhưng là chậm

Tất cả đều chậm

Ngoài sơn động, đêm thật dài và tĩnh lặng, bóng đêm như từ trong khoảng không xuất hiện, một vầng trăng cô độc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh trắng mỏng manh mờ nhạt, giống như một tấm lưới nhẹ nhàng, buông xuống nhiều điểm nhỏ.

“Dập Hoàng...”

Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng gọi, thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy.

“Ừ?” Dập Hoàng giơ tay, đặt ở lưng Hạ Hình Viêm, có thể cảm thấy một mảnh lạnh như băng.

So với nước ao còn lạnh hơn, chính là thân thể nàng.

“Ta mệt mỏi.” Hạ Hình Viêm nói xong, tựa hồ đã không còn sức lực để chống đỡ thân thể, mềm mại tựa vào trên người Dập Hoàng, chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề, trong đầu choáng váng, không có ý tưởng gì, xung không còn sức lực để nghỉ ngơi.

Dập Hoàng nhìn người mệt mỏi ngã xuống trong lòng hấn, nhìn qua xung quanh, thân thể nhanh chóng tìm ra một chỗ yên tĩnh.

Khoanh chân ngồi, ôm chặt Hạ Hình Viêm trong ngực, một tay rất nhanh kết xuất, từ hư không nhanh chóng hiện ra, xung quanh không gian trở nên vận vẹo.

Kết giới thành.

Màn đêm rét lạnh tất cả đều bị ngăn cách ở bên ngoài kết giới, trong kết giới, ấm áp như mùa xuân.

Làm cho Hạ Hình Viêm vẫn đang cuộn mình khẽ um một tiếng, thoải mái chậm rãi duỗi thẳng thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào trong lòng Dập

Hoàng tìm một vị trí thoải mái, an tâm ngủ.

Dập Hoàng nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, trong đôi mắt âm trầm không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng nhẹ nhàng buông lỏng ra cánh tay đang ôm lấy Hạ Hình Viêm, đưa tay ra trước mặt, dùng móng tay nhẹ nhàng quơ một cái, một miệng vết thương nhỏ xuất hiện.

Ngón tay hướng về phía trước nhưng không có máu tươi trào ra, Dập Hoàng nhìn chăm chăm ngón trỏ của mình, thúc dục lực lượng trong cơ thể.

Máu loãng rút cuộc bắt đầu chảy ra, có một giọt máu ở đầu ngón tay ngưng tụ lại.

Đỏ, đậm như thê, nếu nhìn kỹ, sẽ kinh ngạc phát hiện, trong nồng đậm màu đỏ nhưng còn có màu vàng.

Ngón tay tiến đến bên môi Hạ Hình Viêm, thiên hạ vốn ngủ say thế nhưng không biết tại sao tự động hé mở môi anh đào đem ngón tay Dập Hoàng ngậm lấy.

Giọt máu kỳ quái tự nhiên được nàng nuốt vào.

Máu nhập vào trong cơ thể, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Hạ Hình Viêm bắt đầu dịu lại, hô hấp mỏng manh cũng dần trở nên có lực, vững vàng.

Dập Hoàng khước môi lơ đãng cong lên, thứ muốn cho nàng ăn đã ăn xong, nhưng không biết vì sao, khi đầu lưỡi mềm của nàng đụng vào, hẳn có chút luyện tiếu khước miệng ấm áp của nàng.

Một luồng nhiệt theo đầu ngón tay lan tràn ra, chảy tới đáy lòng.

Ý xấu giật giật đầu ngón tay, lập tức cảm nhận được cái lưỡi đình hương mềm mại kia co rúm lại trốn tránh, trong lúc ngủ say, đôi mi thanh tú không thoải mái cau lại.

Cười nhẹ một tiếng, Dập Hoàng lưu luyện rút ngón tay về, liền hẳn cũng không biết, tươi cười vừa nẩy của chính mình, ôn nhu đến mức sắp giọt ra nước.

Nhẹ nhàng vươn ra hai tay, đem Hạ Hình Viêm ôm vào trong lòng, giống như đang che chở một đứa trẻ mới sinh, ôn nhu ôm sát, vì nàng tạo một vị trí thoải mái nhất, làm cho nàng yên ổn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời cất ngang qua màn đêm, đêm đêm lạnh dần đi, chung quanh có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Dập Hoàng thông thả mở mắt ra, nhìn đến Hà Hy Nguyên một thân áo xanh đứng ở bên ngoài kết giới, mặt lộ vẻ mệt mỏi đứng ở nơi đó, há miệng thờ dốt, tựa hồ là muốn nói cái gì, nhưng cái gì đều không nói được.

Bên chân hắn, một con hồ ly đỏ xinh đẹp đứng cạnh, mắt đen lung liếng hẹp dài ngó nghiêng đánh giá bọn họ.

“Ta...” Hà Hy Nguyên rớt cụ mở miệng, khó khăn nói ra chữ thứ nhất xong, tựa hồ thoải mái hơn rất nhiều, một hơi nói xong, “Ta nghĩ đi theo chủ nhân.”

“Khế ước đã giải trừ, nơi này không có ai là củ nhân.” Dập Hoàng mở miệng, trong thanh âm mang theo một tia khan khan không dễ phát hiện.

Hắn suy nghĩ cả một đêm, đại khái hiểu được vì sao Hạ Hình Viêm muốn chủ động giải trừ khế ước, chỉ là biết đáp án xong, lại làm cho hắn vừa tức vừa đau lòng.

Hà Hy Nguyên nghe được lời nói của Dập Hoàng, trong lòng chấn động, kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn chăm chăm Dập Hoàng kinh ngạc thốt ra: “Người thể nhưng lại dùng đến màu huyết linh thú?”

Máu huyết linh thú có thể nói là ngưng tụ cả đời tu vi của linh thú, tổn thất sẽ tạo nên thật lớn tổn thương cho thân thể.

“Người có thể đi rồi.” Dập Hoàng căn bản không đem kinh ngạc của Hà Hy Nguyên để ở trong lòng, bình thản nói.

“Ta...” Hà Hy Nguyên ngập ngừng, muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Cảm giác được người trong lòng bởi vì hắn nói chuyện mà động, không thoải mái giật giật, Dập Hoàng nhướng mày, ngón tay bắn ra, kết giới vừa động làm biến mất thân ảnh của bọn họ.

Bên ngoài kết giới, Hà Hy Nguyên thấy hoa mắt, thân ảnh Dập Hoàng và Hạ Hình Viêm đột nhiên biến mất, kinh ngạc hắn vội vàng bước lên phía trước hai bước, đưa tay ra tìm hiểu, chỉ sờ vào hư không.

Giống như toàn bộ kết giới đều biến mất, nơi đó ngoại trừ cảnh sắc rừng núi không còn gì khác.

Một cái vỏ hột, Hà Hy Nguyên không kịp cân bằng lại, lao đảo té ngã trên đất.

Hai tay xanh lại, trên mặt lạnh như băng, không cam lòng dùng sức cào bới bùn đất cứng rắn, không biết vì sao không cam lòng, chính là cảm giác giống như có cái gì trong lòng bị lấy đi làm cho hắn thống khổ.

“Lực lượng thật mạnh.” Thanh âm cảm thán làm cho Hà Hy Nguyên tỉnh lại, ghé mắt nhìn sang hồ ly với bộ lông đỏ lửa, đang tao nhã bước tới.

“A Hy, hẳn thực sự là linh thú cấp sáu?”

“Ta cảm nhận được, đúng vậy.” Hà Hy Nguyên nhẹ nhàng nói.

Lửa đỏ hồ ly đôi mắt híp lại, một câu đem Hà Hy Nguyên đang bị vây trong cảm xúc kích động phập phồng đánh tỉnh: “Hao tổn máu huyết linh thú, hẳn làm sao có thể không chế kết giới?”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Bị tập kích trong rừng

Tựa như một tin sét đánh.

Hà Hy Nguyên trở mắt đứng thẳng dậy, đồng tử đột nhiên co rút lại, thấp giọng thì thào: “Chẳng lẽ, hẳn không chỉ là linh thú cấp sáu?”

Hồ ly lửa đỏ nhìn kết giới ngăn cách: “Ta chỉ biết, hao tổn máu huyết linh thú sẽ làm cho thực lực trên diện rộng bị hạ thấp, nếu như hẳn chỉ là linh thú cấp sáu sẽ không có khả năng không chế kết giới tự nhiên như thế.”

Chỉ có linh thú cấp năm trở lên mới có thể đặt ra kết giới, mà để vận dụng kết giới một cách tự do thì ít nhất phải là linh thú cấp sáu.

Linh thú cấp sáu đã hao tổn máu huyết linh thú thì tuyệt đối không có khả năng không chế kết giới một cách tự do như thế.

Hà Hy Nguyên chậm rãi đứng dậy, hướng về phía xa đi tới, hẳn biết hiện tại đứng ở chỗ này cũng không làm được gì.

Không biết qua bao lâu, ý thức chậm rãi trở về, bên tai không có tiếng gió gào thét, cũng không có vắng lặng như nàng quen thuộc, thùng thùng thùng, một chút thanh âm hữu lực ở bên tai vọng lại, mang cho nàng cảm giác an tâm.

Thất thần giây lát, trí nhớ lập tức khôi phục, mạnh mẽ mở to mắt, đôi mắt ngăm đen của Dập Hoàng không hề chớp đang nhìn thẳng vào nàng.

Theo bản năng khẽ mỉm cười, tay đưa ra nheo nheo hai má của Dập Hoàng.

Không ngoài ý muốn nhìn thấy Dập Hoàng nhăn mày, đồng thời bên tai vang lên tiếng hỏi nhỏ của hắn: “Người làm gì vậy?”

“Xem ta chết hay không chết.” Hạ Hinh Viêm cười vui vẻ nói.

Dập Hoàng càng nhăn mày, gầm nhẹ một tiếng: “Không cho nói từ chết biết chưa!”

Hạ Hinh Viêm bắt đắc dĩ trong long kêu rên một tiếng, thể nhưng chậm một bước, không kịp chặn lại lỗi tai.

“Người nheo ta làm cái gì?” Dập Hoàng rống xong lại tiếp tục quay trở lại vấn đề vừa nãy.

“Nhìn xem ta có việc gì không.” Hạ Hinh Viêm thực sáng suốt thay đổi cách nói, “Nheo má xem người có đau hay không?”

Gân xanh trên trán Dập Hoàng nháy lên một chút, tại sao hắn lại cảm thấy lúc Hạ Hinh Viêm hôn mê còn đáng yêu hơn rất nhiều so với bây giờ thanh tỉnh?

Hạ Hinh Viêm hắc hắc cười ngây ngô, nhẹ nhàng tránh ra ôm ấp của Dập Hoàng, nàng cũng không nghĩ bị người nào đó bóp chết.

Nhất là sau khi thấy sắc mặt người nào đó dần biến đen, khóe môi run rẩy, ai biết lúc mất lý trí sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là Hạ Hinh Viêm quên một chuyện đó là chênh lệch lực lượng.

Đừng nói nàng hiện tại đang bị thương, kể cả lúc không bị thương nàng cũng không phải đối thủ của Dập Hoàng.

Không đợi nàng đứng vững, hai tay của Dập Hoàng đã khoác lên vai Hạ Hinh Viêm, mày nhăn lại: “Người muốn đi đâu?”

“Không...” Hạ Hinh Viêm sờ sờ gáy, nhếch miệng cười, “Ta đứng lên hoạt động một chút thôi.”

Nàng sao lại không biết Dập Hoàng người kia còn có cái tính khó chịu khi tức giận đây?

“Vết thương của người đã tốt lắm sao?” Một cái ánh mắt lạnh của Dập Hoàng đảo qua, Hạ Hình Viêm như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích.

Vận dụng linh lực trong cơ thể, tra xét một phen, vui sướng phát hiện: “Thương thế thế nhưng đã giảm bớt.”

Vốn thời gian trước vì muốn nhanh chóng tăng lên linh lực làm cho cơ thể có máu bầm tụ lại, lần này lại mạnh mẽ giải trừ khổ ước, ngược lại làm cho máu bầm tan ra.

Dập Hoàng kéo kéo khoe môi: “Thế này xem như người ngọc có phúc của người ngọc sao?”

Trên trán của Hạ Hình Viêm xuất hiện mấy đường đen, người trước mắt nàng là ai vậy?

Miệng Dập Hoàng khi nào thì trở nên độc như vậy?

Nhìn khoe mắt Hạ Hình Viêm hơi run rẩy mang theo vẻ giận dữ làm cho u ám trong lòng Dập Hoàng xả ra được một hơi, hoàn hảo không có việc gì.

“Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại khởi hành.” Dập Hoàng nhìn sắc trời, hiện tại vừa mới buổi chiều, thân thể Hạ Hình Viêm còn cần thêm một ít thời gian để khôi phục.

“Được.” Hạ Hình Viêm nhanh chóng gật đầu.

Nghỉ ngơi một đêm, tự nhiên cũng không có nhân rồi, Dập Hoàng không chút phiền hà đem bí quyết vận dụng linh lực dạy cho Hạ Hình Viêm, hẳn ý thức được Hạ Hình Viêm không biết cách kết hợp sử dụng linh lực.

Cũng may năng lực học tập của Hạ Hình Viêm rất tốt, sau một buổi tối đã hiểu được, không có làm cho kế hoạch sang mai rồi đi của họ bị chậm trễ.

Một đạo loáng qua, một đoàn màu đỏ chặn đường đi của Hạ Hình Viêm.

“Hồ ly!” Hạ Hình Viêm vui mừng chỉ vào một đoàn đồ lửa giữa đường dắt ống tay áo của Dập Hoàng, “Thật đáng yêu.”

Đôi mắt đáng yêu tràn đầy ý cười làm cho Dập Hoàng không tự giác cũng bị nàng làm cho vui vẻ, nhưng là, nụ cười của hắn còn chưa kịp xuất hiện đã bị một câu của Hạ Hình Viêm đánh tan.

“Đáng yêu giống như người vậy.”

Cả mặt hắn đều nhanh biến đen.

Dập Hoàng găm nhẹ: “Ta làm sao có thể giống hắn?”

Hắn khi nào thì giống hồ ly chứ?

“Thì cả hai đều đồ đồ đầy thôi.” Hạ Hình Viêm ánh mắt vô tội, lông mi như cánh bướm nhẹ run rẩy.

Bộ dáng vô tội làm cho Dập Hoàng không thể nói gì, miệng mở ra không biết nói như thế là tốt hay không tốt nữa.

Hắn thật sự là thua dưới tay nàng, tư duy của nàng sẽ không thể bình thường chút sao?

Vì sao luôn có thể thốt ra những lời như thế?

“Đi.” Hạ Hình Viêm dắt ống tay áo Dập Hoàng lướt qua hồ ly đáng yêu đi về phía trước.

Dù hồ ly thật đáng yêu, nhưng là nàng còn chưa tới mức ở Lâm sơn xa lạ này tùy tiện chạm vào thứ gì.

Dập Hoàng tự nhiên nhận ra, con hồ ly này chính là con ở bên người Hà Hy Nguyên, hẳn là vừa được cứu sống lại.

Không hổ là địa tinh phách làm vô số người điên cuồng, quả nhiên dùng tốt.

Hồ ly ngửa đầu, theo động tác của Hạ Hình Viêm cũng chuyển động, hẳn đến vì muốn nhìn Hạ Hình Viêm một chút, xem tâm ý của Hạ Hình Viêm.

Đi được không bao lâu, Hạ Hình Viêm chậm rãi đứng lại: “Đi theo ta một đường cũng nên đi ra đi.”

“Người cũng rất tinh táo.” Hai người lách mình từ sau một cây đại thụ xuất hiện, một thân trang phục gọn gàng, động tác xuất hiện không có một chút dư thừa, làm cho Hạ Hình Viêm hiểu rõ, hai người kia chính là sát thủ thường xuyên lấy mạng người.

“Các người cũng không kém.” Đối với người cùng đường (sát thủ), Hạ Hình Viêm luôn luôn có thái độ học tập, nhất là ở dị thể gặp được sát thủ, lại khó có được.

Nàng thật muốn xem một chút chênh lệch giữa sát thủ của hai thế giới.

Hạ Hình Viêm xoay người, không chút sợ hãi nhìn hai người trung niên, nhìn thoáng qua, đã biết thực lực của hai người. đều là linh sư cấp mười sáu, so với nàng cao hơn sáu cấp.

Xem ra có điểm khó giải quyết.

Đánh đến cuối cùng khả năng cả hai bên đều không thu được chỗ tốt nào, bất quả, nàng cũng không phải một người dễ nhận thua.

Bên môi chậm rãi gọi lên một nụ cười thị huyết, máu trong cơ thể vì gặp được đối thủ mạnh mẽ mà sôi trào hưng phấn, đã lâu không có một trận chiến tốt để rèn luyện a.

Ngay lúc ý chí chiến đấu của Hạ Hình Viêm bị gọi lên, muốn thi triển quyền cước xem ai cao ai thấp, một thân đồ thẩm đã đứng chắn trước mặt nàng.

“Lui ra phía sau.” Thanh âm lạnh lùng của Dập Hoàng truyền đến, nháy mắt tiêu diệt nhiệt huyết sôi trào của Hạ Hình Viêm.

Nàng rất muốn vui vẻ đại chiến một hồi nhưng còn phải xem ai đó có cấp cho nàng cơ hội không.

“Bọn họ là tới tìm ta, ngươi...” Hạ Hình Viêm còn chưa nói xong, đã bị Dập Hoàng không khách khí ngắt lời.

“Người thắng được sao?” Thanh âm lạnh lùng làm cho Hạ Hình Viêm buồn bực.

Tức giận vừa định phản bác, lập tức bị một câu nói của Dập Hoàng làm nghẹn lại: “Người có thể không mất một sợi tóc mà thắng, ta để cho ngươi động thủ.”

Ta trùng, ta trùng, ta trùng trùng trùng!

Hạ Hình Viêm gắt gao trùng vào lưng thẳng tắp của Dập Hoàng, không mất một sợi tóc>

Để nàng một cái linh sư cấp mười đối phó với linh sư cấp hai mươi sáu, đấu vượt sáu cấp còn không mất một sợi tóc?

Hắn như thế nào không đi chết đi?

Nói mơ cũng không nói được như vậy.

“Không cam đoan được thì đứng một bên mà đợi.” Dập Hoàng đưa tay ra phía sau đẩy, muốn đẩy Hạ Hình Viêm ra.

Không ngờ tay lại được một đôi tay mềm mại cầm chặt lấy: “Ngươi như thế còn muốn cùng người khác đánh sao?”

Dập Hoàng không hiểu nhú mày, bên trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh trệ tức của Hạ Hình Viêm: “Dập Hoàng, ta không phải đũa ngọc, cả đêm ai có thể làm cho thương thế của ta khỏi hơn phân nửa. Ngươi cảm thấy kẻ ngốc kia là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Làm thế nào cho đúng?

Vừa nói xong tay đã bị Dập Hoàng dùng sức nắm, đồng thời ở trong lòng vang lên giọng nói bất mãn của Dập Hoàng: “Người, bớt xen vào việc của người khác.”

Rảnh việc?

Đối với cách nói này, Hạ Hình Viêm nhú mày, lười cùng ai đó nói chuyện vô nghĩa.

Dưới chân dùng sức, cánh tay run lên, giống như cá chạch trơn trượt nhanh chóng từ trong tay của Dập Hoàng thoát ra, lắc mình đứng ở trước Dập Hoàng, cổ tay vừa chuyển, dùng một động tác đẹp mắt đem Dập Hoàng đẩy ra phía sau.

“Người thành thật đứng đó đợi cho ta, hai người kia còn không phải là vấn đề khó khăn gì.” Hạ Hình Viêm hừ lạnh một tiếng, cánh tay giơ lên, mang một cây chùy thủ sắc bén từ trong tay áo ra.

Bước tới, chuyển động thân thể, động tác mây trời nước chảy rất nhanh tiến tới hai người kia.

Dập Hoàng vừa muốn chạy tới, đột nhiên giống như nhớ tới điều gì, lại đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang di chuyển

rất nhanh của Hạ Hình Viêm.

Mặt không một chút thay đổi, không ai có thể đoán được cảm xúc của hắn nhưng trong đôi mắt âm trầm như có gió lốc hội tụ.

Đối mặt với đối thủ hơn hẳn sáu cấp, Hạ Hình Viêm tuyệt đối sẽ không dám khinh thường.

Mà đối sách đối với không khinh thường chính là muốn tốc chiến tốc thắng.

Đối với Hạ Hình Viêm, phương pháp tốc chiến tốc thắng chính là nhanh chóng giết chết kẻ địch. Tự nhiên theo tính tình của nàng thì các biện pháp phòng thủ này nọ là tuyệt đối không cần đến.

Lấy mệnh ra để chiến, lấy vết thương trên mình đổi lấy làm bị thương kẻ địch đó là phương pháp mà nàng thường dùng.

Cho nên đối mặt với hoàn cảnh một mình đấu hai người, Hạ Hình Viêm một chút cũng không ngại, bí mật xuất ra linh lực một chương chụp lên đầu vai của đối phương, mặc kệ nội thương trong người, chùy thủ đâm ra, đánh thẳng vào vị trí nguy hiểm của đối phương.

Sau ba lượt giao đấu, hai người tới giết Hạ Hình Viêm thực cảm thấy khiếp đảm, chần chừ không dám tiến lên.

Bọn họ vốn là sát thủ, giết qua vô số người.

Thậm chí giết những kẻ linh lực còn muốn cao hơn bọn hắn mấy cấp, nhưng chưa từng gặp ai giống như Hạ Hình Viêm.

Sau ba lượt so chiêu, bọn hắn bị trọng thương, đương nhiên mục tiêu của bọn hắn cũng không tốt hơn chút nào.

Nhưng, bọn họ chần chừ không dám tiếp tục.

Thật sự bọn họ có chút sợ.

Tùng đột đau nhức đánh úp lại, Hạ Hình Viêm ngao nghễ đứng thẳng trong gió lạnh, trong miệng nồng đậm mùi máu tươi dâng lên, đôi môi anh đào nhiễm đầy máu tươi lại gọi lên một chút tươi cười khát máu, trong đôi mắt sáng như sao trời hiện lên tia sang hưng phấn như một dã thú đang nhìn con mồi.

Máu khắp toàn thân như đang được đun nóng, sôi trào

Đối mặt với một Hạ Hình Viêm như vậy, hai người kia biết, bọn hắn tuyệt đối không thể kéo dài.

Bắt đầu tụ tập linh lực, hơi thở hoàn toàn thay đổi.

Hạ Hình Viêm lạnh lùng nhìn bọn hắn, tư thế nắm chùy thủ đã chậm rãi chuyển biến.

Trên khuôn mặt không có chút thay đổi của Dập Hoàng rốt cuộc cũng có chút biến hóa, nhanh chóng ngưng tụ lực lượng.

Đột nhiên từ phía sau, một bóng dáng nhỏ bé màu đỏ như một tia chớp xông vào, trực tiếp xẹt qua mặt hai người kia, rồi dừng lại ở một nơi cách đó không xa.

Xõa tung cái đuôi lắc lắc, móng vuốt nhỏ nhỏ giật giật.

Hai dòng máu tươi từ cổ của hai người kia nhanh chóng bắn ra, thùng thùng hai tiếng, trực tiếp ngã xuống đất, tắt thở bỏ mình.

Biến hóa đột nhiên xảy ra làm cho Hạ Hình Viêm khó hiểu xoay ra nhìn vào tiểu hồ ly đang tạo nhả đứng bên cạnh, sau đó đem ánh mắt dừng ở trên người Dập Hoàng: “Dập Hoàng.”

Vốn đang mang một bụng tức giận, nghe được đến tiếng gọi của Hạ Hình Viêm, tức giận của Dập Hoàng không hiểu sao hết hơn phân nửa.

Tại thời điểm gặp được vấn đề không giải quyết được, nàng trước tiên vẫn là nhớ đến tìm hắn nha.

“Lại đây.” Trong lòng tức giận bớt đi một ít nhưng không có nghĩa là không còn tức giận, Dập Hoàng lạnh lùng ra lệnh.

“Ừ.” Hạ Hình Viêm thu hồi chùy thủ, đi qua.

Dập Hoàng nhanh chóng hướng về vòng tay tinh thạch ở trên tay Hạ Hình Viêm, lấy ra băng gạc, thuốc trị thương, nhìn miệng vết thương trên cánh tay nàng, khoé mắt liếc qua tiểu hồ ly đang đứng cách đó không xa, lập tức lập kết giới, ngăn cách với bên ngoài.

Xong mới xé mở ra quần áo của Hạ Hình Viêm, nhanh chóng xử lý vết thương cho nàng.

Hạ Hình Viêm không động đậy, ngồi yên ở vị trí cũ, chính nàng căn bản cũng không tự xử lý được, tất nhiên là tùy ý Dập Hoàng xử lý.

Ở bên ngoài kết giới, tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi mình, trong lòng lâu bầu một tiếng: “Keo kiệt.”

Hắn là linh thú chẳng lẽ còn có cảm giác gì với con người sao?

Hôm qua mới tổn thất máu huyết linh thú, hôm nay lại bày ra kết giới, thật sự là không có gì tự tìm việc.

Tiểu hồ ly quăng xuống chính mình đuôi to, xoay xoay thân mình nhỏ nằm xuống trên mặt đất, đuôi to vẫy vẫy, thoải mái bao thân mình lại.

Bên trong kết giới, Dập Hoàng xé ra ống tay áo của Hạ Hinh Viêm, dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng nhìn đến miệng vết thương máu thịt mơ hồ, trong lòng vẫn thật đau đớn.

Tay cầm được run lên, may mắn tự chủ của hắn đủ mạnh, mới không làm đổ bình thuốc.

Đem thuốc bột tinh tế cho lên miệng vết thương, nhìn chăm chăm vào miệng vết thương kia, trong mắt không còn gì khác.

“Người có biết linh sư cấp mười sáu có thể tấn công từ khoảng cách xa?” Dập Hoàng cẩn thận đem thuốc bột bôi lên, giọng nói lạnh lùng hỏi.

“Cho nên ta mới tấn công rất nhanh, không cho bọn hắn cơ hội này.” Hạ Hinh Viêm cũng không có ý thức được sự khác thường trong giọng nói của Dập Hoàng, suy nghĩ của nàng vẫn còn đắm chìm trong trận chiến vừa rồi.

“Nhưng mà, ta có điểm không đúng.” Hạ Hinh Viêm lắc đầu đầy tiếc hận.

“Cái gì không đúng?” Giọng nói của Dập Hoàng có điểm dịu lại, còn biết sai, còn có thể cứu được.

Chênh lệch sáu cấp chỉ bằng tốc độ nhanh là có thể giải quyết?

Cũng may nàng còn nhận ra sai lầm.

Tức giận trong lòng Dập Hoàng cũng bớt đi một ít.

“Ra tay còn không đủ độc ác, cuối cùng một bước đáng ra phải đi về phía trước một bước là có thể làm bọn hắn mất mạng! Sau đó bọn hắn mãi mãi không có cơ hội ra tay.”

Hạ Hinh Viêm hoàn toàn là theo thói quen trước kia tự ngẫm lại để đúc kết kinh nghiệm.

Trước kia mỗi lần nàng làm nhiệm vụ, nàng đều như thế, tổng kết rút kinh nghiệm, đây cũng là lý do nàng chưa bao giờ không hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên lần này giao thủ xong, nàng lại theo thói quen tổng kết, bù lại những chỗ sai sót.

Chỉ là suy nghĩ của nàng căn bản là không thể tiếp tục.

Một tiếng ba to làm cho Hạ Hinh Viêm ngạc nhiên ngẩng đầu, kỳ quái nhìn vào Dập Hoàng đang ở trước mặt, sắc mặt xanh mét, ánh mắt xoay chuyển, nhìn thấy trong tay hắn lọ thuốc đã bị bóp nát hoàn toàn, thuốc bột bên trong tất cả đều bay tán loạn.

“Dập Hoàng, người làm sao vậy?”

Làm sao vậy?

Đôi mắt Dập Hoàng lóe lên nguy hiểm

Nàng còn có mặt mũi hỏi hắn làm sao vậy?

Vừa rồi nếu thật sự làm như nàng nói, bước lên phía trước một bước quả thật có thể giết chết người kia, nhưng đồng thời vết thương ở cánh tay nàng tuyệt đối không chỉ như bây giờ mà trực tiếp bị phế đi.

Một bụng rít gào, tức giận muốn mắng ra miệng, bỗng dừng một giây hoàn toàn biến mất.

Một đôi tay bé nhỏ lạnh như băng nhẹ xoa hai bên má hắn, trước mắt hắn là đôi mắt trắng đen rõ ràng, tràn đầy đều là lo lắng: “Dập Hoàng, người làm sao vậy? Là vì ngày hôm qua cứu ta bị thương sao?”

Đáy lòng nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, thôi!

Toàn bộ tức giận của Dập Hoàng đều tiêu tan.

Tay đưa ra, cầm lấy tay nhỏ bé của Hạ Hinh Viêm: “Không có.” Đem tay nàng cầm xuống, nhìn cánh tay bởi vì hành động của nàng mà lại chảy máu, hơi hơi nhũn mảy, “Đừng nhúc nhích, để ta bôi thuốc cho người.”

“Được.” Hạ Hinh Viêm nhu thuận gật đầu, vẫn không nhúc nhích tùy ý để Dập Hoàng giúp nàng xử lý miệng vết thương.

Đối mặt với Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng thực cảm thấy bất lực, bất lực chưa từng có.

Người con gái này, hẳn nên làm sao với nàng bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Hạ quyết tâm

Rốt cuộc đem vết thương trên người Hạ Hình Viêm xử lý tốt, thì Dập Hoàng mới phát hiện một vấn đề, vừa này, giống như để xử lý vết thương của nàng, cho nên, hẳn, trong lúc sốt ruột, đem quần áo của nàng đều xé sạch. ...

Vùng trộm liếc mắt một cái, nhìn trắng nõn da thịt không có quần áo che đậy, vội ho một tiếng, Dập Hoàng quay mặt đi, giọng nói mất tự nhiên: “Còn lại chính người tự xử lý đi.”

“Ừm.” Sau lưng vang lên giọng nói không chút để ý của Hạ Hình Viêm làm cho trong lòng Dập Hoàng không thấy thoải mái.

Dường như đối với việc xử lý vết thương không có chút để ý, chẳng lẽ trước kia cũng có người xử lý vết thương cho nàng như thế sao?

Chỉ mới nghĩ đã có người cũng từng như thế nhìn thấy Hạ Hình Viêm, trong lòng Dập Hoàng không hiểu hiện lên một đoàn lửa, làm cho hẳn cả người khó chịu.

Sau lưng truyền đến thanh âm mặc quần áo, sau đó là giọng nói bình tĩnh của Hạ Hình Viêm: “Xong rồi.”

Dập Hoàng xoay người, cẩn thận nhìn nàng, xác định quần áo Hạ Hình Viêm không có quần đê gì, mới gỡ bỏ kết giới.

Tiểu hồ ly thấy hai người đột nhiên hiện thân, suu một tiếng vội đứng lên.

Hạ Hình Viêm liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái, đi qua, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh: “Người có chuyện gì sao?”

Nàng cũng sẽ không nghĩ rằng tiểu hồ ly sẽ vô duyên vô cớ đến hỗ trợ mình.

“A Hy là vì ta.” Tiểu hồ ly ngửa đầu, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, “Người có thể không trách hẳn được không?”

Nghe được lời nói của tiểu hồ ly, Hạ Hình Viêm nở nụ cười, một nụ cười ôn nhu, cùng người vừa rồi giao thủ ngoan tuyệt tuyệt đối là đối lập: “Ta không trách hẳn.”

“Nhưng người giải trừ khế ước.” Tiểu hồ ly đứng thẳng tắp, có lẽ con người không biết, giải trừ khế ước không chỉ đại diện cho linh thú bị chủ nhân vứt bỏ còn là một loại phủ định.

Phủ định thực lực của linh thú.

Bởi vì chỉ có linh thú không có khả năng đảm đương mới có thể giải trừ khế ước.

Bình thường đều là sau khi linh thú đã không còn giá trị lợi dụng, không còn giá trị gì mới có thể bị chủ nhân buộc giải trừ khế ước.

Hạ Hình Viêm cũng không hiểu tâm tư của linh thú, nhất là ở trong Y Lạc thành căn bản là không ai có được linh thú, nàng càng không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng tiểu hồ ly, chỉ biết nói rõ ý tứ của chính mình.

“Hà Hy Nguyên và ta không có gì bất đồng, tự do đối với hẳn cũng giống như đối với ta đều rất quan trọng.”

Vừa nói xong, phát hiện đôi mắt của tiểu hồ ly đứng đối diện nheo lên, nửa ngày cũng không nói gì.

Hạ Hình Viêm cũng không nóng nảy, chính là nhìn tiểu hồ ly cười.

“Cho nên... người mới giải trừ khế ước sao?” Tiểu hồ ly mở miệng, trong giọng nói không có vừa rồi trong trẻo, ngược lại khàn khàn.

“Ta không thích bắt buộc người khác.” Hạ Hình Viêm đứng dậy, cười nhìn tiểu hồ ly, “Người trở về nói cho hẳn, không cần suy nghĩ nhiều. Ta giúp hẳn vì hẳn là người trọng tình trọng nghĩa.”

Tiểu hồ ly chần chừ một chút, mới mở miệng: “Kỳ thật, người các ngươi ban đầu gặp là một cái tượng không phải người thật.”

Hẳn cũng không biết chính mình vì sao lại muốn nói, hẳn tự nhiên biết tại thời điểm Hà Hy Nguyên là thực muốn giết Hạ Hình Viêm, chỉ vì bên cạnh có

Dập Hoàng, một cái không rõ thực lực, nên Hà Hy Nguyên mới không hề ra tay.

“Ánh mắt là không lừa được người.” Hạ Hình Viêm cũng không để ý mà là thân nhiên cười, xoay người, đi về phía Dập Hoàng, “Chúng ta đi thôi.”

Cho dù là Hà Hy Nguyên lúc trước là diễn trò, nhưng bị thương khi mất đi đồng bạn trong mắt hắn là cỡ nào chân thật, nàng làm sao có thể không giúp?

Tiểu hồ ly ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bóng dáng đi xa của Hạ Hình Viêm và Dập Hoàng, hai người kia vừa đi còn vừa cãi nhau.

“Về sau người không xử lý được, bót giống như kẻ điên xông lên phía trước, ngu ngốc.” Dập Hoàng lạnh lùng quát lớn.

“Ta không ra tay, chẳng lẽ là ngươi ra tay? Cho dù không biết người dùng phương pháp gì làm cho nội thương của ta tốt lên nhưng ta cũng không phải ngu ngốc!” Hạ Hình Viêm thở phì phì hét to.

“Làm cho chính mình bị thương cả người cũng không biết ai mới là ngu ngốc!” Dập Hoàng ánh mắt khinh thường nhìn Hạ Hình Viêm, khinh miệt trong ánh mắt làm cho Hạ Hình Viêm hoàn toàn tức giận.

“Cho dù là tấn công từ khoảng cách xa thì ta cũng có thể thắng!” Đây cũng không phải là ngoài miệng thắng thua vấn đề mà là vấn đề mặt mũi, Hạ Hình Viêm tuyệt một chút cũng không nhường.

“Sau đó bị thương thật nặng, mất cánh tay hay là mất chân?” Đối với sự tức giận của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng chính là lạnh lùng hừ một tiếng.

Lúc hắn nhìn đến Hạ Hình Viêm ra tay, hắn cứ nghĩ để cho nàng chịu chút nhỏ mệt mỏi, sau đó hắn sẽ ra tay.

Ai biết, nàng thế nhưng vừa ra tay chính là sát chiêu, hoàn toàn là một người không muốn sống, chờ hắn từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, vết thương trên người nàng đã không chỗ không có, đã thế hắn muốn ra tay lại bị con hồ ly kia ra tay trước.

“Ôi chao, Dập Hoàng, người thực độc!” Hạ Hình Viêm tức giận đến trợn mắt, có nam nhân sẽ cùng nữ nhân so đo như thế sao!

“Phải không?” Dập Hoàng nhún mày, ra vẻ vô tội hỏi lại một câu, lập tức làm Hạ Hình Viêm tức giận đến mức đầu bốc hơi.

“Dập Hoàng người thật đáng ghét!” Tức giận đến Hạ Hình Viêm dậm chân, chạy nhanh về phía trước.

Dập Hoàng nhướn mày, chạy nhanh đuổi tới, hung tợn rống: “Không được chạy, không cho phép làm các động tác mạnh như thế!”

Trong lời nói bá đạo chứa bao nhiêu lo lắng, có lẽ cũng chỉ có mình hắn rõ ràng.

“A Hy, cô gái này thực thú vị.” Tiểu hồ ly xoa tung đuôi to, nhìn chằm chằm phương hướng Hạ Hình Viêm rời đi, nói nhỏ.

Phía sau thân cây, Hà Hy Nguyên chậm rãi đi ra, nhẹ gật đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng, sau đó liền im lặng đứng bên cạnh tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly xoay cái đầu đầy lông xù qua, nhìn Hà Hy Nguyên: “Không có cảm xúc gì sao?”

Hà Hy Nguyên mím môi, chậm rãi lắc đầu: “Không biết.”

Hắn cũng không biết chính mình làm sao, chỉ thấy trong lòng thật vắng vẻ.

Hà Hy Nguyên có chút hoảng hốt, sững sốt hỏi lại: “Hằng, ngươi có ý gì?”

“Chúng ta luôn ở một chỗ đối với tu luyện cũng chẳng có chỗ tốt gì, đi lịch lãm xung quanh một phen cũng là một lựa chọn không sai.” Tiểu hồ ly Đoạn Hằng Nghê vẫy vẫy đuôi, đôi mắt hẹp dài nhẹ híp, tựa hồ là đang tính kế cái gì.

“Ý của ngươi là... muốn đi theo nàng?” Hà Hy Nguyên không ngu ngốc lập tức hiểu được ý của Đoạn Hằng Nghê, nói xong, khó xử lắc đầu, “Không được, nàng đã giải trừ khế ước với ta.”

“Ai nói giải trừ khế ước sẽ không thể đi theo.” Đoạn Hằng Nghê ngửa đầu, mắt đen nhỏ lung liếng chớp chớp, nở nụ cười, “Một người ngu ngốc như nàng cũng không dễ tìm, bằng cách gì ta cũng phải làm cho nàng nhận lấy chúng ta.”

Thực lực của Dập Hoàng cao như thế, đối phó với linh sư cấp hai mươi sáu tuyệt đối dễ dàng, nhưng Hạ Hình Viêm vì muốn cho “Thân thể suy yếu” Dập Hoàng được nghỉ ngơi mà liều mạng thành cả người bị thương.

Thử hỏi, trong thiên hạ, có bao nhiêu người có thể đối đãi như thế với linh thú?

Mặc kệ là vì cái gì, Hạ Hình Viêm người này hắn định rồi.

“Hằng, ngươi muốn làm gì?” Nhìn đến tươi cười đầy quỷ dị của Đoạn Hằng Nghê, Hà Hy Nguyên trong lòng sợ hãi, rung mình một cái.

Bình thường mỗi khi Đoạn Hằng Nghê lộ ra biểu tình như thế tuyệt đối là không có chuyện tốt phát sinh, hắn lần này lại muốn this kế ai đây?

“Người ngay lập tức sẽ biết. Theo ta đi!” Đoạn Hằng Nghê nghĩ đến liền làm, vèo một cái liền nhảy về phía trước.

Hà Hy Nguyên không có cách gì khác, đành phải vội đi theo.

Ở phía trước đang vội vã bước đi, Hạ Hình Viêm đột nhiên đánh một cái rùng mình, kỳ quái nhìn xung quanh.

“Làm sao thế?” Nhìn thấy Hạ Hình Viêm khác thường, Dập Hoàng hỏi.

“Không biết, đột nhiên thấy hơi lạnh.” Hạ Hình Viêm khó hiểu nói xong, trong lòng tự dung sao lại cảm thấy không tốt đây?

“Ai làm cho người tự mình làm bị thương, trước nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đã đi.” Vừa nghe xong, Dập Hoàng lập tức hừ lạnh.

Muốn mắng thêm hai câu, nhưng nhìn đến hai má trắng bệch của Hạ Hình Viêm, lời nói đến bên miệng đều nhanh hóa thành một tiếng thở dài.

Nghe được sau lưng có tiếng bước chân tới gần, Dập Hoàng nhui mày, hai kẻ kia còn chưa chết tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Ai âm hiểm hơn

Edit: Rosemrynn

“Được.” Hạ Hình Viêm ngoan ngoãn ngồi xuống, ăn gì cũng được, nàng vừa rồi chỉ không muốn cùng hồ ly ở chung, không biết vì sao nhưng nàng cảm thấy không thoải mái khi ở cùng một chỗ với tiểu hồ ly kia.

Nếu đã đi xa, nàng nghỉ ngơi nhiều chút cũng tốt.

Ngồi xuống, Dập Hoàng đã châm lửa, để cho nàng sưởi ấm.

Vừa ngồi xuống ăn một chút, bên tai đột nhiên có âm thanh khác lạ truyền đến, Hạ Hình Viêm theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn đến hồ ly đỏ xinh đẹp đứng cách đó không xa.

Đuôi to được xõa tung, ánh mắt hẹp dài, đáng thương hề hề nhìn nàng.

Thấy nàng nhìn hẩn, thân thể hơi rụt về phía sau một chút, định quay đầu chạy, lại cố gắng lấy dũng khí đứng lại, đuôi to vẫy vẫy dường như đang phe phẩy lấy lòng.

Sau đó cúi đầu kêu nhẹ một tiếng, mềm mại quỳ rạp trên mặt đất, cái đầu bé nhỏ nằm lên đôi chân trước bé nhỏ đầy lông xù, chớp mắt nhìn Hạ Hình Viêm.

Bộ dáng đáng yêu làm cho người ta thương tiếc.

Hạ Hình Viêm cười nhẹ ra tiếng, quay đầu nhìn hẩn, vỗ vỗ tay: “Tiểu hồ ly, người làm sao vậy?”

Tiểu hồ ly đưa cằm dè lên trên móng vuốt, rầm rì không nói lời nào, chỉ chớp chớp mắt nhìn Hạ Hình Viêm.

“Lại đây đi.” Hạ Hình Viêm đối với các loại động vật bé nhỏ thật sự không cảm được lòng, buồn cười vẫy tay với tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly chần chờ đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước, cọ cọ vào Hạ Hình Viêm, thật cẩn thận.

“Ta thực sự không phải có ý tới phiền người, nhưng A Hy thật đáng thương.” Tiểu hồ ly cúi đầu lâu bầu.

“Hẩn? Làm sao vậy?” Trong giọng nói của Hạ Hình Viêm không có gì khác thường, hỏi.

Tiểu hồ ly cọ cọ vào lòng bàn tay của Hạ Hình Viêm “A Hy thật sự thích người, hơn nữa, lợi dụng người, thu từ người lễ vật lớn như vậy, nhưng lại vì chuyện khế ước làm người bị thương. Hẩn thực áy náy đến chết.”

Hạ Hình Viêm không nói gì, chỉ cười nhìn tiểu hồ ly.

Hạ Hình Viêm trầm mặc làm cho Đoạn Hằng Nghê trong lòng không yên, rốt cuộc nàng đang nghĩ gì vậy?

Hẩn đã cố gắng hy sinh hình tượng ở đây giả đáng yêu, đáng thương, không phải nói con gái đều thích những thứ đáng yêu sao?

Chẳng lẽ một chút hiệu quả cũng không có?

Hơn nữa, hấn ở một bên nhìn rõ, Hạ Hinh Viêm là người lòng mềm đến cực điểm.

Nếu không mềm lòng làm sao có thể cùng A Hy giải trừ khế ước?

Nếu không mềm lòng làm sao có thể xả thân bảo hộ Dập Hoàng?

Giờ nói A Hy thực áy náy, nằng chặc chẳng thể thơ ơ.

Hấn hiện tại chính là đánh cuộc.

Cuộc hấn nhìn có đúng không, Hạ Hinh Viêm là một người mặt lạnh tim nóng.

Hạ Hinh Viêm mím môi, quay đầu nhìn về phía Dập Hoàng, không nói gì, chính là dùng ánh mắt không tiếng động hỏi hấn.

Dập Hoàng nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, chỉ liếc mắt một cái, lại giống như một thanh kiếm băng trực tiếp đâm vào trái tim, làm cho hấn toàn thân thật lạnh.

Đoạn Hằng Nghiê trong lòng run lên, hấn nghĩ đến chính mình đã đánh giá Dập Hoàng cao lắm rồi, thật không ngờ vẫn là xem nhẹ.

Chỉ mới một ánh mắt mà hấn đã không chịu nổi.

Không có lực lượng gì khác, chỉ hoàn toàn nhờ vào uy áp chênh lệch cấp bậc giữa các linh thú.

Là thực lực chênh lệch không thể vượt qua.

Tuy rằng biết đó là sự thật, cũng không tránh khỏi làm cho người ta thực sự uể oải.

“Người nếu là thích lưu lại bên mình cũng không phải không thể.” Dập Hoàng gật đầu, nhẹ nhàng nâng khóe môi, “Liên xem bọn hấn biểu hiện.”

Vừa nghe Dập Hoàng nói thế, Hạ Hinh Viêm vui vẻ nở nụ cười, xoay người mở ra hai tay đối với tiểu hồ ly.

Tươi cười vui vẻ làm cho Đoạn Hằng Nghiê sùng sốt, hấn chưa từng thấy ai có thể cười sang lạn như thế, giống như ánh nắng trời giữa mùa xuân, ấm áp lại không chói mắt.

Hành động so với tư duy nhanh hơn một bước, trực tiếp nhảy lên, nhảy vào trong lòng Hạ Hinh Viêm, thoải mái cạo cạo, cảm nhận ấm áp trên người Hạ Hinh Viêm.

Hít thật sâu một hơi, một mùi tự nhiên tươi mát, không phấn son tầm thường, người thấy thật sự thoải mái.

Chỉ là Đoạn Hằng Nghiê còn chưa kịp cảm nhận xong, sau gáy đau xót, bị cười thô lỗ kéo lên.

Cảnh vật trước mắt thay đổi, bị ném ra xa, cũng may hấn nhanh chóng ở giữa không trung ổn định thân mình, thế này mới an toàn tiếp đất.

Buồn bực trừng mắt Dập Hoàng đang ở một bên ghé ra một bộ mặt sát thủ, trong lòng Đoạn Hằng Nghiê thực tức giận.

“Dập Hoàng, làm sao thế?” Hạ Hinh Viêm khó hiểu hỏi.

“Trên người người còn vết thương, không nên tùy tiện tiếp xúc với các loại lông gì đó.” Dập Hoàng liếc trắng Đoạn Hằng Nghiê một cái, chán ghét trong mắt không thêm che giấu.

“Ta không yếu ớt như vậy?” Hạ Hinh Viêm buồn cười lắc đầu.

Đoạn Hằng Nghiê đảo mắt qua lại giữa Hạ Hinh Viêm và Dập Hoàng, đôi mắt neho neho, đây là ghen mà con người thường nhắc đến sao?

Trong lòng hừ thầm một tiếng, ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương hề hề nhỏ giọng lầm bầm: “Hạ Hinh Viêm, trên người ta thật sạch sẽ.”

“Ta biết, Dập Hoàng không phải nói người.” Hạ Hinh Viêm cười tủm tỉm an ủi Đoạn Hằng Nghiê, đồng thời đối với hấn vẫy vẫy tay, ý bảo hấn lại gần.

Đoạn Hằng Nghiê lập tức vui vẻ chạy qua, lúc lướt qua Dập Hoàng còn không quên giấu Hạ Hinh Viêm, nhìn Dập Hoàng khiêu khích.

Dù thực lực cường đại so với hấn thì lại thế nào?

Dập Hoàng căn bản không hiểu tâm tư phụ nữ, chẳng lẽ không biết phụ nữ đối với động vật nhỏ đáng yêu là không có sức miễn dịch sao.

Nhất là phụ nữ trời sinh mầu tính, thường có thói quen đồng cảm với kẻ yếu.

Hắn yếu hơn cũng tương đương với ở trước mặt Hạ Hình Viêm hắn so với Dập Hoàng càng chiếm được thế thượng phong.

Một cú nhảy, trực tiếp nhảy qua, mục tiêu – vòng ôm ấm áp của Hạ Hình Viêm.

Hắn đánh không được Dập Hoàng, chẳng lẽ còn không thể tức chết hắn sao?

Lập tức nhào vào trong lòng Hạ Hình Viêm, khuôn mặt đắc ý tươi cười còn chưa kịp giương lên, thân thể Đoạn Hằng Nghê đã mất tự nhiên bắt đầu co rút.

“Làm sao thế?” Hạ Hình Viêm quan tâm hỏi.

“Ta, ta nghĩ nhanh báo tin tốt này cho A Hy.” Đoạn Hằng Nghê rất nhanh nhảy xuống, so với vừa rồi nhảy lên còn nhanh hơn.

“Vậy người đi đi, cẩn thận trên đường.” Dập Hoàng ở bên cạnh thân nhiên cười, dặn dò.

“Ta sẽ.” Đoạn Hằng Nghê nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu, xoay người bỏ chạy.

Chỉ có một lát, thế nhưng Dập Hoàng đã động tay động chân trên người Hạ Hình Viêm, làm cho hắn vừa nhảy lên đã đau như bị kiếm đâm thủng.

Khó trách Dập Hoàng không ngăn cản hắn, đủ âm hiểm!

“Người thích hắn như vậy, chỉ cần không ảnh hưởng đến miệng vết thương, muốn ôm liền ôm một lát đi.” Một câu nói của Dập Hoàng làm cho đang vội vã chạy đi Đoạn Hằng Nghê lão đảo suyt ngã.

Ôm?

Còn ôm một lát?

Chỉ ôm một chút hắn đã đau không chịu nổi.

Dập Hoàng chết tiệt, quá âm hiểm!

“Vẫn là Dập Hoàng tốt nhất!” Giọng nói vui vẻ của Hạ Hình Viêm rơi vào trong tai Đoạn Hằng Nghê làm hắn vừa chạy vừa rơi lệ a.

Dập Hoàng một chiêu này đủ ác!

Dập Hoàng tự nhiên chú ý tới Đoạn Hằng Nghê trong khi chạy động tác mất tự nhiên, đẩy lòng lạnh lùng cười.

Hắn không phải ở trước mặt Hạ Hình Viêm vờ đáng yêu sao?

Không phải tưởng nằm ở trong lòng Hạ Hình Viêm làm cho hắn tức giận sao?

Hắn (Dập Hoàng) hiện tại sẽ thành toàn cho hắn (Đoạn Hằng Nghê), làm cho hắn nằm ở trong lòng Hạ Hình Viêm đủ lâu, chỉ cần hắn đủ can đảm, có năng lực chịu đựng!

Dập Hoàng thu hồi ánh mắt, hắn muốn nói rõ ràng với Hạ Hình Viêm về chuyện của Hà Hy Nguyên bọn họ, làm sao có thể tùy ý giữ người khác ở bên mình.

Bọn họ sẽ không uy hiếp đến an nguy của Hạ Hình Viêm nhưng lỡ ngày sau có tình huống gì xảy ra thì phải làm sao?

Hắn không hi vọng Hạ Hình Viêm trở thành một người dễ dàng mềm lòng.

Dù sao thế giới bên ngoài nguy cơ bốn phía, nơi này nói một góc bằng sơn cũng không bằng, xem ra hắn phải cùng Hạ Hình Viêm nói kỹ càng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37: Tâm tư của mọi người

Edit: Rosemarynn

“A Hy, Hạ Hình Viêm đồng ý rồi, người mau đi theo ta đi.” Chạy đến nơi Hà Hy Nguyên đứng chờ, Đoạn Hằng Nghe vội vàng nói.

Hắn muốn nhanh chóng chạy trốn về, hắn không tin, hắn còn phải tiếp tục chịu thiệt dưới tay của Dập Hoàng, món nợ này kiểu gì hắn cũng phải trả.

Không phải chỉ có chút thực lực cao hơn hắn thôi sao?

Nhưng Hạ Hình Viêm sẽ dùng ai cũng không phải chỉ dựa vào thực lực.

Đối với sức quyến rũ của chính mình, Đoạn Hằng Nghe có trăm phần trăm tự tin, tuyệt đối không một nữ nhân nào có thể kháng cự.

“Hằng, người đang suy nghĩ cái gì thế?” Hà Hy Nguyên cẩn thận nhìn về mặt đầy tính kế của Đoạn Hằng Nghe, hắn lại đang đánh chủ ý gì?

“Người có phải sử dụng thủ đoạn gì mới làm Hạ Hình Viêm đồng ý phải không?” Nghĩ đến khả năng như thế, trong lòng Hà Hy Nguyên không khỏi cảm thấy căng thẳng, vội vàng ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Đoàn Hằng Nghe.

Đoạn Hằng Nghe chớp chớp đôi mắt hẹp dài, đầu nhỏ bé hướng sang một bên: “A Hy, người có ý gì?”

“Hằng, người đừng hiểu lầm, ta chỉ cảm thấy Hạ Hình Viêm là một người rất tốt, dễ mềm lòng, người đừng quá...” Hà Hy Nguyên chưa kịp nói xong đã bị ánh mắt lợi hại của Đoạn Hằng Nghe cắt đứt, theo bản năng ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

“Ý của người là ta âm hiểm, giả dối, tâm ngoan thủ lạt?” Đoạn Hằng Nghe không nhanh không chậm hỏi lại, giọng nói không cao không thấp nhưng làm Hà Hy Nguyên không đứng vững chân, lao đảo, chặt vật ngã ngồi xuống.

Hắn biết, Đoạn Hằng Nghe tức giận, thật tức giận.

“Hằng, ta không có ý gì khác. Ta chỉ cảm thấy Hạ Hình Viêm là người rất tốt, khác hẳn những người khác, ta muốn đi theo nàng, người đừng khi dễ nàng là được.” Hà Hy Nguyên ngồi dưới đất, ngập ngừng nói.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng.” Đoạn Hằng Nghe nói nhỏ, nhưng, Dập Hoàng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dựa vào thực lực mạnh hơn hắn là có thể tính kế hắn sao?

Mối thù này hai người bọn họ xem như định rồi.

“Đi thôi.” Đoạn Hằng Nghe xoay chuyển ánh mắt, hắn cũng không nghĩ rời đi thời gian quá lâu, nhất là nghĩ đến vừa rồi bị Dập Hoàng chơi xỏ một lần, trong lòng thật khó chịu.

Ở một nơi khác, Hạ Hình Viêm hay mềm lòng đang bị Dập Hoàng “dạy dỗ”.

“Người biết bọn hắn là loại người nào sao?” Dập Hoàng hé mắt nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, làm ra cái tư thế như là cha đang dạy con.

“Là linh thú.” Hạ Hình Viêm nghĩ nghĩ, cũng không quá rõ hỏi lại Dập Hoàng, “Đúng không?”

“Là linh thú, ta là đang hỏi người hiểu biết bọn hắn sao?” Dập Hoàng chau mày, hắn phát hiện Hạ Hình Viêm có chút biến sắc, như thế nào không hiểu trọng điểm nói chuyện của hắn?

“Không biết.” Hạ Hình Viêm buồn cười lắc đầu, nhún nhún vai, “Ta với bọn hắn mới gặp qua vài lần thôi.”

“Vậy tại sao người có thể khinh địch để cho bọn hắn tới gần người như thế?” Dập Hoàng càng nghĩ càng tức giận, hắn có tính toán của hắn, nhưng Hạ Hình Viêm cứ không hề cảnh giác, tùy ý để con hồ ly kia tới gần như vậy, có phải hay không thực quá đáng?

“Dập Hoàng, có người ở đây a.” Hạ Hình Viêm đỏ đỏ môi đỏ mọng, buồn bực nói, tại sao lại giáo huấn nàng rồi?

Dập Hoàng nhìn chằm chằm đôi mắt đầy vô tội của Hạ Hình Viêm, gân xanh nổi đầy trán, hận không thể một tát chụp chết cái nữ nhân thiếu đầu óc này.

Hắn ở bên nàng, nàng không có vấn đề gì, lỡ một ngày nào đó, hắn không còn đâu?

Nàng cứ không cảnh giác như vậy, đặt mình vào nguy hiểm làm sao?

“Người rốt cuộc có hiểu được lòng người hiểm ác? Lỡ đâu bọn họ tính kế gì đâu?” Dập Hoàng tức giận đến không thể khống chế tính tình, trực tiếp rống lên.

“Ta để họ ở bên cạnh là vì bọn họ sẽ có chỗ hữu dụng, nhưng không có nghĩa là người có thể thả lỏng cảnh giác!”

Tâm cơ của nàng lúc ở Y Lạc thành đâu rồi?

Phản trí tuệ thiết kế thành thủ và Hạ gia đâu rồi?

“Dập Hoàng, cảm xúc của người quá kích động.” So với Dập Hoàng táo bạo, Hạ Hình Viêm ngược lại nhẹ nhàng ngồi ở chỗ kia, dựa vào một tảng đá, thêm cúi vào lửa, chậm chậm nói.

“Ta quá kích động?” Dập Hoàng đột nhiên cảm giác đầu nóng lên, giống như máu toàn thân đều vọt lên não, mạch máu muốn vỡ tung.

Lúc này hần lo lắng, tức giận mà nổi trận lôi đình, nàng thì khen ngược, giống như một người không có việc gì.

“Có thể lập tức giết chết hai linh sư cấp mười sáu, thực lực của tiểu hồ ly cũng khá tốt a.” Hạ Hình Viêm chậm rì rì trả lời, cảm xúc kích động của Dập Hoàng cũng dần bình tĩnh lại.

Tựa hồ nàng nói có chút ý gì đó a.

“Người có ý gì?” Trong đầu Dập Hoàng linh quang chợt lóe, chỉ là ý nghĩ này quá mức kinh khủng, làm cho hần không dám tin tưởng.

“Ta mạnh mẽ giải trừ khế ước, bị thương như thế nào, người nghĩ ta không biết sao?” Hạ Hình Viêm không trả lời, hỏi lại, nhìn như vấn đề không liên quan nhau nhưng lại làm cho Dập Hoàng cảm thấy ảm áp.

“Cho nên...” Dập Hoàng nhú mày, hỏi tiếp.

“Cho nên, có thêm hai cái bảo tiêu cũng rất tốt.” Hạ Hình Viêm sờ chính mình cảm cười cười, “Người có thể nghỉ ngơi, mấy vấn đề nhỏ thì cứ giao cho bọn hần là được rồi.”

Dập Hoàng nở nụ cười, Hạ Hình Viêm biểu hiện như vậy mới làm hần yên tâm.

“Nữ nhân, người rất độc!” Dập Hoàng cười như không cười đánh giá một câu, khóe mắt đảo qua cây cối ở phía xa.

“Độc?” Hạ Hình Viêm nở nụ cười, ánh mắt lưu chuyển, thần thái rạng rỡ, tay đặt lên đầu vai của Dập Hoàng: “Ta chỉ đối với bạn bè của mình tốt, người làm cho bạn của ta bị thương, ta sẽ không có thương xót gì bọn họ!”

Nếu như nói lúc bắt đầu nàng xem Hà Hy Nguyên như người xa lạ thì bây giờ nàng đã xem hần là đối tượng muốn lợi dụng.

Lúc đầu nàng có thể không để ý Hà Hy Nguyên muốn giết nàng, dù sao ở đây chuyện lấy mạng hiếp yếu thật quen thuộc, nàng không tức giận.

Nhưng cuối cùng, sau một loạt chuyện xảy ra, làm cho người nàng để ý – Dập Hoàng bị thương tổn, nàng sẽ không phải người có tính tình tốt.

Nếu không phải vì ngay từ đầu Hà Hy Nguyên tính kế, thì làm sao có những chuyện xảy ra phía sau?

Sau đây, Hà Hy Nguyên hơi hơi nắm chặt tay.

Tiểu hồ ly đứng bên cạnh chân hần, nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm ở phía sau.

“A Hy, người tính sao bây giờ?” Tiểu hồ ly không ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm không chớp mắt.

“Ta không thay đổi ý định.” Hà Hy Nguyên cũng không phải kẻ yếu đuối, khác thường hai ngày trước chỉ vì hành động của Hạ Hình Viêm làm cho hần quá mức rung động.

Mà hôm nay, hần biết, những lời này là Dập Hoàng cố ý làm cho bọn hần nghe thấy.

Bằng thực lực của Dập Hoàng làm sao không phát hiện được bọn họ, có thể nhanh chóng nhắc nhở Hạ Hình Viêm.

“Vậy thì đi thôi.” Tiểu hồ ly vẫy vẫy đuôi to xù, ánh mắt lộ ra ý cười khó hiểu.

Xem ra hần nghĩ sai rồi, nữ nhân này thật sự kì lạ, thậm chí còn khó đối phó hơn Dập Hoàng.

Nhưng hần cũng không nghĩ đối phó nàng.

Hần muốn trở thành một người có vị trí còn hơn cả Dập Hoàng trong suy nghĩ của nàng, không chỉ là bạn của nàng.

“Hình Viêm” Tiểu hồ ly vui mừng kêu một tiếng, vọt qua.

Hà Hy Nguyên chậm rãi theo sau đi đến, tươi cười thần nhiên hiện trên mặt, giống như chưa nghe thấy gì.

Dập Hoàng hơi hơi nhú mày, hai người này...

Hần cố ý làm cho bọn họ nghe được, chính là muốn cho bọn hần không quá phận tiến tới gần gũi với Hạ Hình Viêm, sao lại giống như một chút ảnh hưởng cũng không có?

Chẳng lẽ là... Nghĩ qua một lát, Dập Hoàng đã hiểu rõ, hai kẻ này nhưng thật biết khó mà vẫn vào a.

“Các người đã đến.” Ở khoảng cách thật xa nên Hạ Hình Viêm không biết những lời vừa rồi đã bị họ nghe được, chỉ gật đầu như thường, khách khách khí khí, khác hoàn toàn thái độ với Dập Hoàng.

“Ừ, đã đến.” Tiểu hồ ly đầy lực đứng trước mặt Hạ Hình Viêm, tựa như một quả cầu nhưng đỏ rất đáng yêu, “Hình Viêm, có thứ gì tốt a, ta cũng muốn ăn.”

Tiểu hồ ly vẫy vẫy đuôi to, đầy trông mong nhìn lương khô Hạ Hình Viêm mang đến, bộ dáng đáng yêu kia thật làm cho người ta không thể từ chối.

Hạ Hình Viêm từ trong vòng tay tinh thạch, lấy ra lương khô, ngay lúc nàng cúi đầu, ba người còn lại mắt nhìn vào nhau, bắn đầy ánh lửa.

Ai cũng đều hiểu được tính toán của người còn lại, ba nam nhân đã không biết bao nhiêu tuổi, lại giống như trẻ con giành kẹo ăn, ai cũng không chịu nhường.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Tranh giành ánh mặt trời

“Không có việc gì bớt tươi cười đi, khó coi.” Dập Hoàng một tay đoạt lấy lương khô trong tay Hạ Hình Viêm, tùy tiện ném cho Đoạn Hằng Nghê, nhúu mày phân phó, “Đi bắt hai con cá đến đây.”

Đoạn Hằng Nghê sắc mặt lập tức biến đen, ở trong núi sai hắc đi bắt cá?

Dập Hoàng muốn làm khó dễ hắc cũng không đến mức dùng thủ đoạn rõ ràng như vậy đi?

Căn bản chính là không thèm kiêu ngạo gì hắc a.

Nhưng Đoạn Hằng Nghê hắc là loại người nào, hắc sẽ chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà bị đánh bại suy sụp sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn cười tủm tỉm gật đầu: “Tốt, Hình Viêm, người chờ một lát nhé.” Nói xong, rất nhanh xoay người chạy đi.

Dập Hoàng quay đầu nhìn về phía Hà Hy Nguyên, Hà Hy Nguyên hoàn toàn tự hiểu lấy, căn bản không cần Dập Hoàng phân phó: “Ta đi kiếm ít củi.”

Hai tên chúng mất đã đi rồi, tâm tình Dập Hoàng lập tức tốt, quay đầu ngồi xổm xuống, cười nói với Hạ Hình Viêm: “Đến, lại cười một cái cho ta xem.”

Mặt Hạ Hình Viêm lập tức biến đen, giờ tay chụp một phát ở trên đầu Dập Hoàng, lập tức rống lên một chữ: “Cút!”

Xem nàng là cái gì?

Vừa nãy nói nàng cười khó coi, hiện tại lại bảo nàng cười cho hắc xem, nàng là người bán rẻ nụ cười sao?

Buồn bực quay đầu đi chỗ khác, vừa rồi động tác quá mạnh, đụng tới vết thương trên người, làm cho nàng hơi nhúu mày.

Trong giây lát, cổ tay đã được một đôi bàn tay ấm áp nắm lấy, cẩn thận cầm, động tác mềm nhẹ tựa như đang đối đãi với một đứa bé, làm cho Hạ Hình Viêm tự nhiên thấy ngượng ngùng, hai má nóng lên, nàng có yếu ớt như vậy sao?

“Đang bị thương thì đừng có lộn xộn, thật sự là không nghe lời.” Một câu của Dập Hoàng làm cho tất cả những cảm xúc đang êm đẹp của Hạ Hình Viêm bị đánh vỡ, mạnh mẽ rút tay về, trừng mắt nhìn hắc.

Ánh mắt hung tợn nhìn qua, gặp hắc trong ánh mắt đầy lo lắng, trong lòng nàng rung động, mọi tức giận đều tự nhiên biến mất.

Lời nói không kiên nhẫn lại gặp ánh mắt của Dập Hoàng trở nên nhu hòa, ở chỗ sâu trong đáy lòng bỗng dung xuất hiện một vết rách, thành lũy bảo vệ nhiều năm dựng lên theo thói quen thể nhưng buông lỏng.

Không để ý gọi lên một chút tươi cười làm cho Dập Hoàng ngồi đối diện trong ánh mắt đột nhiên thâm trầm, thanh âm khan khan vang lên: “Người về sau... vẫn là cười nhiều một chút.”

Dập Hoàng chần chờ mở miệng, hắc thật sự không muốn nàng đối với người ngoài tươi cười, nhưng khi Hạ Hình Viêm cười lộ thật sự ấm áp, chỉ sợ rằng chính nàng cũng không biết điều đó.

Khi nàng lơ đãng cười, không phải là khuyh quốc khuyh thành, nhưng lại như ánh mặt trời ấm áp.

Làm cho hắn muốn nhìn thấy, muốn gần gũi nàng.

Hắn sống thời gian dài như vậy, cái gì cũng đều đã gặp qua, nhưng cổ tình lại bị nụ cười của nàng hấp dẫn.

Hai vị kia cũng thế đi, không thể cự tuyệt nụ cười của Hạ Hình Viêm.

Hắn thật không muốn để cho bọn họ nhìn thấy nụ cười của Hạ Hình Viêm, nhưng vì lý do như vậy không để nàng tươi cười, hắn không muốn.

Hạ Hình Viêm cau mày liếc nhìn Dập Hoàng một cái, hắn không có bị cái gì chứ?

“Hình Viêm.” Nàng đang suy nghĩ, một âm thanh hàm hồ truyền đến, Đoạn Hằng Nghê nhảy đến trước mặt Hạ Hình Viêm, miệng cắn một nhánh cây, trên nhánh cây xuyên hai con cá to béo tươi sống.

Hạ Hình Viêm ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy tiểu hồ ly nhảy lại dường như đang tranh công, hai cái đuôi cá ở không trung vẽ lên một đường cong xinh đẹp, chứng tỏ khả năng của Đoạn Hằng Nghê.

Hạ Hình Viêm nở nụ cười, từ lúc rất nhỏ nàng đã rất khát khao có một súng vật nho nhỏ như vậy, nhưng nguyện vọng xa xỉ này cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thực hiện được.

Bởi vì, đối với sát thủ mà nói, không thể có nhược điểm gì, cho dù là một chút dao động cảm xúc, cũng không thể biểu lộ ra. Sở dĩ các sát thủ khác cùng căn cứ không thể cùng cấp bậc với nàng ngoại trừ chênh lệch thực lực, càng nhiều là bọn họ không thể kiểm soát nổi cảm xúc, để cảm xúc lộ ra ngoài.

Đối mặt với tiểu hồ ly, thực sự nàng thật lòng thích, nhưng kể cả có thích, nàng cũng sẽ để ý đến an toàn của bản thân và Dập Hoàng hơn.

Tuyệt đối sẽ không bởi vì hắn khiến cho Dập Hoàng có một chút tổn thương nào.

Không đợi nàng ra tay, Dập Hoàng đã nhanh chóng đưa tay ra, một tay cầm lấy cá, khinh bỉ liếc Đoạn Hằng Nghê một cái: “Không biết xử lý sạch trước sao?”

Đoạn Hằng Nghê tức giận đến lông hồ ly thiếu chút nữa đều dựng đứng lên.

Hắn là một con hồ ly làm cách nào mà xử lý được cá?

Thực quá mức làm khó người, không đúng, là làm khó hồ ly đi?

Dập Hoàng cũng không thèm để ý Đoạn Hằng Nghê, trực tiếp vứt con cá từ trong tay sang bên cạnh, vừa vặn Hà Hy Nguyên tiếp được: “Các người chuẩn bị tốt, làm thức ăn cho nàng.”

Tính tình Hà Hy Nguyên so với Đoạn Hằng Nghê tốt hơn nhiều, không nói gì, ngoan ngoãn đi sang một bên làm cá.

Nhìn thấy Đoạn Hằng Nghê đang muốn nổi bão, tay dưới ra, trực tiếp cầm lấy đuôi to của hắn xách đi.

Đến nơi mà Dập Hoàng không thể nhìn đến, Hà Hy Nguyên chậm rãi làm cá, Đoạn Hằng Nghê ở bên cạnh bất mãn giờ chân lên: “A Hy, người sao có thể dễ dàng làm theo như thế?”

Bọn họ bị Dập Hoàng gạt gao khi dễ, làm cách gì cũng phải trả miếng chứ.

Hà Hy Nguyên vừa làm cá vừa nói: “Hằng, không thể cứng đối cứng. Chúng ta đến không phải để đấu với Dập Hoàng, mà là...”

Thanh âm của Hà Hy Nguyên chợt dừng lại, nghĩ tới lúc bọn họ nghe lén, nhìn thấy tay Hạ Hình Viêm đặt trên người Dập Hoàng, thần thái vui vẻ, tràn đầy tươi cười, cùng với những lời nói đánh thật sâu vào tâm của hắn, nàng chỉ đối với bạn bè của mình tốt.

“Chúng ta muốn trở thành bạn của nàng.”

Hà Hy Nguyên chậm rãi đem những lời còn lại nói tiếp, cũng không giải thích gì thêm.

Đoạn Hằng Nghê gật gù đầu, đôi mắt hẹp dài chớp chớp, nở nụ cười: “Ta đã biết, còn nhiều thời gian, không vội.”

Rất nhanh, Hà Hy Nguyên làm xong cá trở về, chậm rãi đặt lên trên đồng lửa nướng cá.

“Hình Viêm, ngươi cũng tới nơi này vì thứ trong khe núi sao?” Đợi cho mọi người ăn cơm, Hà Hy Nguyên tò mò hỏi.

“Thứ trong khe núi?” Hạ Hình Viêm hơi kinh ngạc nhìn về phía Hà Hy Nguyên, chậm rãi lắc đầu, “Không phải, ta chỉ đi qua khe núi để đến học viện.”

Đoạn Hằng Nghê thấy Hạ Hình Viêm cũng không có hỏi lại, liền tự mình nói ra: “Nghe nói trong khe núi có thứ tốt, gần đây nhiều người tụ tập tiến tới. Nếu như ngươi không có hứng thú, chúng ta có thể đi vòng đường khác, chỉ là so với đi thẳng qua khe núi sẽ chậm thêm khoảng nửa tháng.”

“Tốt lắm, vậy đi đường vòng đi.” Hạ Hình Viêm một điểm chân chờ đều không có, nhanh chóng gật đầu.

Hạ Hình Viêm nói ra vô cùng thoải mái làm cho Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê kinh ngạc, tựa hồ có rất ít con người không có lòng tham đi?

Đừng nói trường hợp nghe được rằng có thứ tốt, cho dù là một đầu linh thú, con người đều sẽ không bỏ qua. Dù sao linh thạch trong cơ thể linh thú dùng để tu luyện hay luyện được, đều là vật phẩm tốt vô cùng.

Dập Hoàng nhìn sắc mặt Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê, liền biết suy nghĩ trong đầu bọn họ, trong lòng âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Hắn hiện tại thật không biết đề cho hai người này ở lại bên cạnh Hạ Hình Viêm là đúng hay sai nữa.

Nhưng tổn thất máu linh thú làm cho hắn bị thương không nhẹ, có hai người kia ở bên cạnh ít nhất sẽ không làm cho Hạ Hình Viêm gặp được nguy hiểm quá lớn.

Chặn lại những suy nghĩ không vui trong lòng, Dập Hoàng nhìn từ góc độ của Hạ Hình Viêm mà nói, quyết định này của hắn là đúng. Về phần hành động của hai người kia ngẫu nhiên làm cho hắn không thoải mái, hắn sẽ nhìn chăm chăm hai người kia, có chút không đúng trong lời nói, hắn sẽ lập tức giúp bọn họ “sửa chữa”.

“Về sau các người liền đi theo bên cạnh Hạ Hình Viêm, ta muốn nghỉ ngơi.” Dập Hoàng đơn giản giao lại trách nhiệm, thân hình nhanh chóng biến mất.

Hà Hy Nguyên gật đầu lên tiếng: “Được.”

Còn Đoạn Hằng Nghê thì đôi mắt lóe lên ý cười, hắn chờ mãi giờ phút này, hắn muốn theo sát bên cạnh Hạ Hình Viêm để bồi dưỡng tình cảm, dựa vào cái gì mà ánh mặt trời ấm áp này chỉ để cho Dập Hoàng một mình độc chiếm?

Hắn cũng rất lạnh, cũng cần ánh mặt trời.

Đối với sự biến mất của Dập Hoàng, Hạ Hình Viêm cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, dù sao nàng cũng mơ hồ cảm thấy Dập Hoàng vì giúp nàng chữa thương mà phải trả một cái giá thật lớn.

“Chúng ta tránh đi cái khe núi kia là tốt rồi.” Hạ Hình Viêm nói xong nhìn về phía Hà Hy Nguyên, “Các người có quen thuộc với địa hình ở đây?”

“Đó là tất nhiên, Hình Viêm yên tâm đi.” Đoạn Hằng Nghê nhanh chóng đáp lời trước Hà Hy Nguyên, vẫy vẫy đuôi to, “Tuyệt đối không xuất hiện vấn đề gì.”

Chỉ là, Đoạn Hằng Nghê kiên trì cam đoan một buổi tối, ngay sáng sớm hôm sau lập tức tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Ánh mặt trời có độc

Đây là tình huống gì?

Sáng sớm, Hạ Hình Viêm còn chưa tỉnh ngủ, đã bị âm thanh khác thường làm thức giấc, đứng dậy để phòng nhìn chăm chăm bảy tám người đang rất nhanh vây xung quanh nàng.

Một đám hung thần nhìn nàng như hổ rình mồi, Hạ Hình Viêm không hiểu gì cả nhìn lại bọn họ.

Chẳng lẽ bây giờ ngủ trong rừng cũng sẽ phạm pháp?

“Người này là đồng lõa của tiểu tử kia phải không?”

“Cần gì quan tâm nàng có phải hay không, giết nàng.”

Những lời đối thoại kia làm cho Hạ Hình Viêm hơi nhũn mảy, những người này phải chăng hơi quá đáng?

Hà Hy Nguyên chậm rãi đứng ở bên cạnh Hạ Hình Viêm, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.”

Hạ Hình Viêm xoay người nhìn về phía Hà Hy Nguyên, không đợi bọn họ kịp nói chuyện, những người vây xung quanh bọn họ đã triển khai tấn công, giờ phút này nàng mới chính thức cảm nhận được sự nguy hiểm khi ở trong Lâm sơn.

Mấy kẻ kia đều là linh sư hơn cấp mười hai.

Ngay lúc Hà Hy Nguyên muốn ra tay đánh trả, một giọng nói lạnh lùng theo gió núi truyền đến, đông lạnh cả thể xác và tinh thần: “Những kẻ bất nạt người yếu!”

Còn chưa dứt lời, linh lực màu vàng đất ở ngoài đám người mạnh mẽ dâng lên, liền một tiếng kêu thảm đều không kịp phát ra, đã có hai người chết thảm dưới linh lực của người đang tới.

Hạ Hình Viêm đưa tay kéo Hà Hy Nguyên lùi về phía sau đứng vững, miễn cho trở thành cá trong chậu bị giết hại.

Hà Hy Nguyên cúi đầu nhìn chăm chăm vào cánh tay nhỏ bé đang cầm tay hắn, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, ngẩng đầu, vừa định nói cái gì lại bị về mặt của Hạ Hình Viêm làm cho rung động.

Chỉ thấy toàn bộ lực chú ý của nàng đều tập trung đến những người đang so đấu, hai mắt mãi nhìn theo phương hướng công kích của linh lực, trong đôi mắt sáng ngời đầy cảm xúc.

Hà Hy Nguyên không lên tiếng quấy nhiễu đến Hạ Hình Viêm đang hết sức chăm chú, nhìn người khác quyết đấu để học tập là một phương pháp tốt, cũng là một phương pháp thích hợp với nàng, dù sao linh lực lúc này của Hạ Hình Viêm cũng không cao, không gì tốt bằng có người tự tay chỉ dạy.

Nhưng Hạ Hình Viêm cũng không có nhiều cơ hội quan sát học hỏi, vì bảy, tám người kia căn bản không phải là đối thủ của người thanh niên vừa tới, rất nhanh liền biến thành người chết.

“Người không có linh thú, cái kia với người cũng vô dụng, không muốn mất tính mạng một cách uổng phí, liền đi nhanh đi.” Thanh niên quay đầu nhìn Hạ Hình Viêm, vẻ mặt đầy khinh thường.

Linh thú?

Vốn dĩ Hạ Hình Viêm đối với cái thứ gì kia không có hứng thú, nhưng nghe thanh niên này nhắc đến, rốt cuộc không dờn bước đi được.

Nhẹ nhàng nở nụ cười hỏi lại người thanh niên: “Người làm sao biết ta không có linh thú?”

Đứng bên chân nàng bỏ qua một con hồ ly cũng thôi, nhưng là Hà Hy Nguyên — linh thú hình người này ở đây, chẳng lẽ người thanh niên này không có mắt?

“Người đừng nói với ta con hồ ly bên cạnh người là linh thú nhé.” Thanh niên khinh thường liếc mắt nhìn thân thể nhỏ bé của Đoạn Hằng Nghi một cái, “Được hai trăm năm sao? Có thể xưng là linh thú sao?”

Nghe được câu hỏi của người thanh niên, Hạ Hình Viêm thật sự có điểm mơ hồ, đừng nói hắn, nàng cũng chưa biết tiểu hồ ly là linh thú bao nhiêu năm.

“Tốt lắm, đừng vì lòng tham mà đến mạng cũng không cần. Đi đi.” Thanh niên cho rằng Hạ Hình Viêm đang chần chờ vì sợ hãi, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Hạ Hình Viêm nhìn chăm chăm người thanh niên, nhẹ nhàng cười, rõ ràng là một nụ cười thật ôn hòa, nhưng làm cho người thanh niên toàn thân nổi da gà, đột nhiên cảm giác được gió lạnh từng đợt thổi tới: “Người, người làm gì?”

“A, không có gì. Chính là cảm thấy người đối với vùng xung quanh đây rất quen thuộc nha.” Hạ Hình Viêm cười tủm tỉm hỏi, nghe lời nói của mấy kẻ vừa rồi, người thanh niên trước mắt cũng là một kẻ có tiếng ở đây, dù sao cũng so với mấy người bọn họ cái gì đều không quen thuộc cũng tốt hơn nhiều.

“A, làm sao vậy?” Thanh niên nghi ngờ hỏi lại.

“Đưa ta bình an đi ra ngoài đi.” Hạ Hình Viêm không chút khách khí nói.

“A?” Người thanh niên trừng mắt, nhất thời không kịp phản ứng lại lời nói của Hạ Hình Viêm.

“Ta bị người liên lụy, chẳng lẽ người không chịu trách nhiệm chút sao?”

“Chịu trách nhiệm?” Thanh niên trở mắt nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, trong đầu hoàn toàn không thể lý giải vấn đề này.

“Những kẻ kia căn bản không hề hỏi rõ ràng liền muốn giết ta, ta thật đáng thương, ta - một người con gái yếu ớt được ca ca mang theo chạy nạn, thế nhưng sẽ chết không rõ ràng như thế.” Hạ Hình Viêm hai mắt chột đỏ, có chút nước mắt chuyển động ở giữa đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Chưa hề khóc nhưng một bộ điệu đậm đáng yêu làm người chưa xót không thôi.

“Chúng ta cái gì đều không cần chỉ muốn giữ lại mạng sống đều không được sao? Vì sao chúng ta không làm gì lại bị người liên lụy?”

Hà Hy Nguyên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tình huống này so với sét đánh còn thảm hơn, cơ bắp toàn thân cứng ngắc như hóa đá, đừng nói là cơ bắp, ngay cả mí mắt đều không động đậy, hoàn toàn hóa đá.

Hạ Hình Viêm làm sao vậy? Sao có thể nói như vậy?

“Cô nương, người không nên theo ta vào chỗ kia, người vừa mới lên đến linh sư cấp mười, ca ca người lại không có linh lực, các người vốn không nên đến nơi này...” Người thanh niên gấp gấp đến mức mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống giải thích.

Chưa khi nào gặp phải con gái khóc, làm cho hắn tay chân luống cuống không biết nên nói cái gì.

“Người nghĩ ta muốn theo người tiến vào khe núi sao? Nhưng không tiến vào chẳng lẽ muốn ta ở bên ngoài bị người đuổi giết sao? Chúng ta đã nghĩ tìm một chỗ hẻo lánh tránh nạn, tham sống sợ chết, đều không thể được sao? Nào biết lại bị người liên lụy cuốn vào giữa tranh cãi như thế này.”

Hạ Hình Viêm mím môi, rõ ràng thật sự đau khổ, nhưng cố tình nước mắt không rơi xuống, chỉ động lại giữa hốc mắt, một bộ dáng thật đáng thương, làm cho người thanh niên nhìn thấy lo lắng không thôi.

Nhất là khi nhìn nàng đã đau khổ đến như thế, nhưng là vẫn cắn môi quật cường, ở giữa đau khổ vẫn kiên cường chống đỡ.

“Được rồi, được rồi, ta đưa các người rời đi.” Thanh niên đau đầu, xoa tay liên tục, hắn bị Hạ Hình Viêm một câu tiếp một câu nói ra làm cho đầu choáng váng, căn bản không biết mình nói gì, thậm chí làm sao nhanh chóng thoát khỏi tình huống trước mắt.

“Được, hiện tại người đưa chúng ta đi đi.” Hạ Hình Viêm bám riết không tha, nhanh chóng ép tới, không cho người thanh niên một cơ hội thở dốc.

“Hiện tại?” Người thanh niên hơi sững sốt, lúc này mới kịp nghĩ tới mình vừa đáp ứng cái gì.

Mây nhíu lại, khó xử mím môi, chần chờ trong chốc lát mới khó khăn nói ra: “Hiện tại ta không có cách gì đưa người đi cả...”

“Ta biết mà. Vốn ta đã biết người sẽ không đưa chúng ta đi ra, cho dù người làm liên lụy chúng ta, nhưng ai mà chẳng vì bản thân mình thôi.” Hạ Hình Viêm cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên thất vọng nhưng lại kiên cường chống đỡ.

“Không phải ta không đưa các người đi, chỉ là hiện tại ta có việc quan trọng hơn phải làm.” Thanh niên chau mày nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, nhìn đến trên người nàng loáng thoáng hiện lên vết máu, biết nàng đang bị thương.

“Như thế này đi, các người đi theo bên cạnh ta, đợi ta làm xong việc kia, sau đó đưa các người ra ngoài.” Thanh niên nhẹ than một tiếng, biết chính mình đụng phải một cái phiền toái lớn, nhưng nếu nói hắn thực sự bỏ mặc hai huynh muội trước mặt, hắn không làm được.

“Không cần.” Hạ Hình Viêm lui về phía sau mấy bước, đầu không được tự nhiên xoay về một bên, “Chúng ta tự đi ra ngoài.”

“Đừng nói vô nghĩa nữa, bản thiếu gia nói đưa các người đi ra ngoài sẽ đưa các người đi ra ngoài.” Thanh niên tiến tới giữ chặt cổ tay Hạ Hình Viêm, “Đi theo ta.”

“Hằng...” Hà Hy Nguyên dùng đặc thù trao đổi của linh thú để nói nhỏ với tiểu hồ ly, “Người vừa rồi thực sự là Hạ Hình Viêm sao?”

Không giống người mà hắn nhận thức a.

“Đương nhiên.” Tiểu hồ ly cảm thấy mỹ mãn, vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng mình. “Ánh mặt trời ấm áp còn có độc, ta thích.”

Nói xong, Đoạn Hằng Nghe nhanh chóng nhảy lên đi theo, làm hại Hà Hy Nguyên vội vàng ở trong lòng kêu lên: “Người làm gì vậy?”

“Cái tên kia dựa vào cái gì dám cầm tay nàng?” Đoạn Hằng Nghe bất mãn gầm nhẹ trong lòng, hắn còn chưa được cầm, cái tên giữa đường nhảy ra kia sao dám như vậy?

“Chuyện này để ta, dù sao trên danh nghĩa ta là ca ca của nàng.” Hà Hy Nguyên nhíu mày lại, nhanh chóng vọt qua.

Chuyện ở bên ngoài, Dập Hoàng ở trong ngân trâm biết rõ từng chi tiết, chỉ sờ cảm mình kỳ quái nghĩ, không biết Hạ Hình Viêm rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Gặp phải phiền toái

“Buông ra.” Hà Hy Nguyên đi qua lập tức ngăn lại cánh tay của người thanh niên, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn.

Người thanh niên hơi hơi sững sốt, lập tức mới nghĩ tới vừa rồi hình như mình có điểm thất lễ, gãi gãi tóc: “Các người theo ta đi, ta xử lý việc xong, chắc chắn sẽ đưa các người đi.”

Hà Hy Nguyên khó xử nhìn Hạ Hình Viêm, chờ quyết định của nàng.

“Thôi được.” Suy nghĩ thật lâu, Hạ Hình Viêm mới miễn cưỡng đồng ý.

Câu đồng ý đầy không tình nguyện kia nếu để cho người quen của người thanh niên nhìn thấy, lập tức có thể ngắt xù.

Từ khi nào thì yêu cầu của hắn cũng có người dám từ chối?

“Đi theo ta.” Thanh niên liếc nhìn Hạ Hình Viêm một cái, vừa đi vừa nói, “Tên ta là Thạch Ân Dụ, còn không biết xưng hô với hai vị như thế nào?”

“Hạ Hình Viêm.”

“Hà Hy Nguyên.”

Hai người nói tên ra làm cho Thạch Ân Dụ thấy kỳ lạ nhìn Hạ Hình Viêm một cái, không phải nói là anh em sao? Chẳng lẽ không phải là anh em ruột?

Kỳ quái thì kỳ quái, Thạch Ân Dụ cũng không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, chỉ đi trước dẫn đường, không ngừng đi sâu vào trong Lâm sơn.

Tiểu hồ ly không tiếng động đi theo bên cạnh Hạ Hình Viêm, ở trong lòng cùng Hà Hy Nguyên thương lượng: “A Hy, đi tiếp là sẽ đến nơi kia, có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Có chúng ta ở đây Hình Viêm sẽ không có việc gì, chỉ là nếu quá hỗn loạn...” Hà Hy Nguyên vẫn có lo lắng nếu lỡ Hạ Hình Viêm bị thương cũng không tốt.

“Sẽ không sao.” Đoạn Hằng Nghe lại tràn đầy tự tin, ngoại trừ nắm chắc thực lực của bọn họ thì quan trọng nhất là, hắn có một viên thuốc an thần, chính là Dập Hoàng còn đang ẩn thân.

Dập Hoàng sẽ để cho Hạ Hình Viêm gặp chuyện không may sao?

Đáp án tuyệt đối là không.

Lúc trước nếu không phải hắn ra tay quá nhanh, hai cái linh sư cấp mười sáu kia tuyệt đối sẽ chết không toàn thây.

Tuy rằng hắn không biết Dập Hoàng dùng phương pháp gì nhưng là linh thú hắn cảm giác được nếu để Dập Hoàng bạo động lực lượng sẽ có bao nhiêu khủng bố.

Một Dập Hoàng như vậy làm sao có thể để Hạ Hình Viêm bước vào bên trong nguy hiểm.

Đi suốt hai ngày, đợi đến khi hoàng hôn mặt trời lặn xuống, Hạ Hình Viêm đã nghe tiếng người ồn ào từ phía xa xa truyền lại, tại bên trong Lâm sơn còn có thể gặp được nhiều người như vậy, thật sự là kỳ lạ.

Vừa đến gần, nhìn xung quanh trong lòng Hạ Hình Viêm một lần nữa cân nhắc lại hiểu biết của nàng về thế giới này xem ra còn quá ít.

Ở nơi này thế nhưng lại hình thành một cái chợ nhỏ, nói là chợ thật sự có chút đơn giản, nơi này có thể xem như một cái trấn nhỏ.

Các đình lều trại đầy màu sắc phân bố khắp nơi, có thể nhìn thấy là có những người cùng với bạn bè tụ tập cùng một chỗ, có những người một mình tới.

Còn có những lều trại ngoài việc để cho người ở, còn bày ra các loại hàng hóa, tiến hành giao dịch.

Ở địa phương có người ở tự nhiên có mua bán, trừ bỏ bán thuốc trị thương ra, ngay cả quán rượu đều có.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.” Thạch Ân Dụ vừa xuất hiện, lập tức đã có người đi tới, mặc quần áo giống nhau, ở trên ống tay áo đều cùng thêu một loại hình vẽ.

“Tình huống thế nào?” Thạch Ân Dụ hơi gật nhẹ đầu, vội vàng hỏi chuyện hắn quan tâm.

“Ngay tối nay mờ ra.” Thủ hạ vừa nhìn thấy Thạch Ân Dụ lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu là đêm nay thiếu gia còn không kịp trở lại, bọn họ ở chỗ này bám trụ gần một tháng coi như uống phí.

“Thiếu gia, những người kia...”

“Tất nhiên là đã giải quyết.” Thạch Ân Dụ cười đầy tự tin, hắn còn không đem mấy kẻ kia để vào mắt.

Đám người náo nhiệt bên cạnh nhìn thấy Thạch Ân Dụ đột nhiên đều không lên tiếng, ngay cả những người vừa rồi còn lớn tiếng cò kè mặc cả, giao dịch cũng ngừng nói chuyện với nhau, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Thạch Ân Dụ, trong ánh mắt đầy phức tạp.

“Thạch Ân Dụ đã trở lại.”

“Tất nhiên, hấn chính là sát thủ ở Lâm sơn, chuyện lần này làm sao hấn có thể không tham gia?”

“Ai, hấn đến đây thì thứ kia với chúng ta còn có quan hệ gì?”

“Đi xem cũng tốt.”

Thạch Ân Dụ xuyên qua đám người, đám người đông đúc chật chội lập tức tự động tách ra một con đường để hấn đi qua, hiển nhiên, ở trong này uy vọng của hấn cực cao.

Hạ Hình Viêm cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh đi theo.

“Nơi này là chỗ trú chân của linh đánh thuê và những người ưa mạo hiểm.” Thạch Ân Dụ cũng không quên bên cạnh còn có đám người Hạ Hình Viêm, quay lại giải thích với nàng, “Lần này ở trong khe núi có bảo vật xuất hiện, rất nhiều người đều tụ tập đến đây, chờ con đường đi vào mở ra.”

“Rất trật tự.” Hạ Hình Viêm nhìn xung quanh, đánh giá, nơi đây cũng không giống như một chỗ nghỉ chân tạm thời.

“Không ngừng có người ở nơi đây lưu lại hàng năm, dù sao ở bên trong Lâm sơn là một nơi tốt để rèn luyện.” Thạch Ân Dụ giải thích cho Hạ Hình Viêm, “Ở trong Lâm sơn trừ bỏ có linh thú còn có thể tìm được nhiều thứ tốt khác.”

Hạ Hình Viêm gật đầu, quả nhiên là nơi nào có lợi ích, nơi đó có người ở.

Thạch Ân Dụ dừng lại ở một lều trại, ông chủ ở bên trong lập tức tiếp đón: “Thạch thiếu gia, ngài cần gì ạ?” Từ thái độ cung kính đó có thể thấy địa vị của Thạch Ân Dụ trong lòng những người này cao đến như thế nào.

“Còn có bao nhiêu thuốc trị thương tốt nhất?” Thạch Ân Dụ không hề nhìn đến những bình bình, lọ lọ đặt ở bên ngoài, trực tiếp hỏi ông chủ.

“Loại Thạch thiếu gia muốn còn có năm bình.” Ông chủ lập tức từ trong tinh thạch không gian lấy ra một cái bình nhỏ, mở nắp lọ đưa ra trước mặt Thạch Ân Dụ.

Thạch Ân Dụ gật đầu, trực tiếp trả tiền: “Tất cả đều mua.”

Nhìn Thạch Ân Dụ giao ra một số lớn tiền, Hạ Hình Viêm hơi nhíu mày, thuốc trị thương ở nơi này hình như thật quý giá?

Nếu ở bên ngoài, cùng số tiền đó, có thể mua nhiều gấp ba số lượng đó.

“Nơi này các loại hàng hóa rất ít, cho nên mọi thứ sẽ đắt hơn một chút.” Thạch Ân Dụ quay đầu lại không đợi Hạ Hình Viêm hỏi, liền tự giải thích.

Đồng thời, tay đưa năm bình nhỏ ra trước mặt Hạ Hình Viêm: “Cho người, người đi lều trại nghỉ một chút, đợi đến buổi tối còn có việc.”

“Cảm ơn.” Hạ Hình Viêm không có từ chối, nhận lấy. Hiện tại, trên người nàng cũng có thuốc trị thương, lúc ở Y Lạc thành mua rất nhiều thứ, nhưng lúc này cũng không còn bao nhiêu.

Hơn nữa ở Y Lạc thành vẫn trôi qua thật êm đềm, thuốc trị thương cũng không được tốt như ở đây.

Thạch Ân Dụ tự mình đưa Hạ Hình Viêm đến trong lều trại của bọn họ, cẩn thận dặn dò vài câu, rồi đi ra ngoài.

Hà Hy Nguyên đợi không còn người ở xung quanh, mới đề thấp giọng nói: “Hình Viêm, cẩn thận với người này một chút.”

Làm sao có thể đối tốt như vậy với người mới lần đầu gặp mặt, không phải quá kì quái sao?

Hạ Hình Viêm cười không nói, bình thường sẽ có người đối với ai cũng đều thật cẩn thận, đương nhiên cũng có những người luôn tự giác bảo vệ kẻ yếu.

Rất rõ ràng, Thạch Ân Dụ chính là người sau.

Hơn nữa vừa rồi nghe mọi người nói chuyện biết được hấn thường xuyên sinh hoạt ở Lâm sơn, tất nhiên đã trải qua vô số sóng chết, nhưng vẫn đều thuận lợi.

Thực lực mạnh, lại chưa từng thua, người như thế càng dễ hình thành thói quen bảo vệ kẻ yếu, mà chẳng mấy khi nghĩ đến những chuyện người lừa ta gạt.

“A Hy, không cần phải suy nghĩ nhiều về loại người này.” Tiểu hồ ly tìm một vị trí thoải mái, xõa tung đuôi to ôm lấy thân thể, nằm xuống nghỉ ngơi.

Hấn thật đúng là coi thường Hạ Hình Viêm.

Xem ra ngay từ đầu nàng liền biết được tính cách của Thạch Ân Dụ rồi.

Bằng không chỉ với những lí do thoái thác như thế làm sao có thể làm cho Thạch Ân Dụ mang theo bọn họ đi đâu?

Tiểu hồ ly cười cười, đôi mắt hẹp dài hơi cong lên, hần càng ngày càng thích cô gái này.

“Hạ tiểu thư.” Ngoài lều trại có người nhỏ giọng gọi.

Hạ Hinh Viêm đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy người đến là một người bên cạnh Thạch Ân Dụ lúc này: “Người là...”

“Hạ tiểu thư, buổi tối muốn xuất phát đầu tiên, thiếu gia mời ngài đi qua.” Người tới hơi xoay người, khách khí nói.

“Được.” Hạ Hinh Viêm gật đầu, không có nghi ngờ liền đi theo hắn.

Đi qua đám người náo nhiệt, đến một chỗ yên lặng, Hạ Hinh Viêm đứng lại.

Người dẫn đường phía trước kinh ngạc quay đầu lại: “Hạ tiểu thư, còn chưa đến nơi...”

“Không cần.” Hạ Hinh Viêm mỉm cười, “Nơi này thật hợp để làm nơi chôn cất người.”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Một đường sống

“Tại hạ không hiểu ý của Hạ tiểu thư.” Người nọ liền trở mắt nhìn, không chớp mắt, chỉ lắc đầu cười khổ.

“Người không cần hiểu, chỉ cần ta biết, người đến là định giết ta là được rồi.” Hạ Hinh Viêm nhẹ cười, những thứ khác có thể nàng không biết, nhưng đối với sát khí thì nàng chưa bao giờ cảm nhận sai.

“Không thể tưởng tượng được, người lại nhạy cảm như thế.” Một tiếng nói châm biếm vang lên, một thân hình gầy nhỏ từ sau thân cây phía trước bước ra.

Hạ Hinh Viêm nhìn thoáng qua người con gái kia, rõ ràng là nàng chưa bao giờ gặp cô gái này.

“Loại nữ nhân chỉ biết quyến rũ thiếu gia nhà chúng ta, thật sự không đáng sống.” Cô gái chậm rãi bước tới, cho người bên cạnh một ánh mắt, ý bảo hắn nhanh ra tay.

“Hong Y, từ bao giờ người lại dám ở đây ra lệnh?” Thạch Ân Dụ từ phía sau bước nhanh tới, rõ là vừa mới nhận được tin tức vội vàng chạy tới.

“Thiếu gia.” Người đàn ông dẫn Hạ Hinh Viêm tới mặt bắt đầu biến sắc, gục đầu xuống đầy bối rối.

Thạch Ân Dụ không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ nhìn về phía Hạ Hinh Viêm, hỏi: “Người có sao không?”

“Không sao.” Hạ Hinh Viêm mỉm cười, hào phóng làm cho Thạch Ân Dụ kinh ngạc.

Rõ ràng liên quan đến vấn đề sống chết của nàng, nhưng Hạ Hinh Viêm dường như không chút để ý?

Tất nhiên hắn cũng không thể hỏi thêm cái gì, đành quay lại nhìn cô gái kia: “Hong Y, từ bao giờ người lại có thể ra lệnh cho người của ta?”

Hong Y có chút sợ hãi, trên khuôn mặt hiện lên chút bối rối, chốc lát bị nét kiêu căng quen thuộc thay thế: “Tiểu thư không ở đây, cho nên Hong Y tất nhiên phải chịu trách nhiệm an toàn của thiếu gia, sẽ không để cho những kẻ không rõ lai lịch bám lấy thiếu gia.”

“Xin phép thiếu gia cho Hong Y nhắc nhở một câu, thiếu gia đã có hôn ước với tiểu thư nhà ta. Đối với những kẻ không đứng đắn, thiếu gia nên tránh càng xa càng tốt.” Ánh mắt chán ghét của Hong Y đánh giá Hạ Hinh Viêm từ trên xuống dưới, ở trong mắt nàng, Hạ Hinh Viêm còn chẳng bằng mấy thứ đồ bỏ ven đường.

“Một kẻ chỉ mới đạt linh sư cấp mười.” Một tiếng hừ nhẹ đầy khinh thường không thèm che giấu.

Hạ Hinh Viêm còn không bày tỏ ra điều gì thì Thạch Ân Dụ đã nhướn mày, sắc mặt xanh mét, quát nhẹ: “Hong Y, người nghĩ ta không dám làm gì người sao?”

“Hong Y không dám.” Hong Y hơi hành lễ, nhưng nét mặt hoàn toàn không phải ‘không dám’.

“Thiếu gia, chuẩn bị đến giờ rồi, hay là chúng ta đi trước đã.” Có kẻ dưới ở bên cạnh lại gần nhỏ giọng nói, xua đi bớt không khí xấu hổ.

“Được.” Thạch Ân Dụ gật đầu, xoay người lại, sắc mặt dịu đi cười nói: “Hạ tiểu thư chê cười.”

Hạ Hinh Viêm mỉm cười: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nam nhân tốt cần gì để ý tranh chấp chút khí phách nhất thời.”

Thạch Ân Dụ có chút sùng sốt, bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt Hạ Hinh Viêm, nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng không hề chứa một chút cười nhạo, chỉ có ôn hòa.

“Thiếu gia.” Người bên cạnh nhẹ gọi một tiếng, mới làm cho Thạch Ân Dụ hoàn hồn.

Giả vờ ho một tiếng để che giấu sự luống cuống của mình, Thạch Ân Dụ cười: “Hạ tiểu thư, chỉ sợ giờ không có thời gian để nghỉ ngơi, cùng nhau đi nhé.”

“Ở tại đây không an toàn, sau khi mọi người rời khỏi sẽ dễ có linh thú nhân cơ hội tấn công.” Thạch Ân Dụ giải thích với Hạ Hinh Viêm.

Linh thú ở Lâm sơn cũng không phải kẻ ngốc, lúc xung quanh toàn đối thủ mạnh, sẽ tránh thật xa, đợi khi ít người, mới tấn công đến.

Hạ Hinh Viêm gật đầu: “Thạch công tử, mời đi trước.”

Đi theo Thạch Ân Dụ vòng qua chỗ đóng trại, tiến vào sâu trong Lâm sơn, Hạ Hinh Viêm vừa đi vừa nghĩ, Hà Hy Nguyên bọn họ nói thứ kia ở trong khe núi, nhưng nhìn trước mắt làm gì có chút nào giống khe núi.

Chẳng lẽ thứ Thạch Ân Dụ nói không phải là thứ mà Hà Hy Nguyên nhắc tới?

“Thiếu gia, tình huống lần này nguy hiểm như thế, tại sao lại còn phải mang theo những kẻ vương tay vương chân này?” Hồng Y không biết theo sau từ lúc nào, đây khó chịu trừng mắt liếc Hạ Hinh Viêm một cái, vẻ mặt không đồng ý.

Thạch Ân Dụ dừng lại, nghiêm túc nhìn Hồng Y: “Ta vẫn nghĩ chủ nhân nơi này là ta.”

Một câu nói làm cho Hồng Y mặt đỏ tai hồng, há miệng ra thở dốc, sau đó không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành quay lại dùng ánh mắt hung tợn liếc xéo Hạ Hinh Viêm, nhìn biểu tình của nàng ta dường như nếu không có Thạch Ân Dụ ở bên, chắc nàng ta đã giết Hạ Hinh Viêm.

Đối với những ánh mắt không đầu vào đầu như thế, Hạ Hinh Viêm chẳng thèm để trong lòng, Hà Hy Nguyên đứng ở bên cạnh nàng, vẫn duy trì khuôn mặt như cũ, dù gì ở cùng một chỗ, hẳn để lộ ra cảm xúc gì cũng sẽ dẫn đến sự chú ý của những người xung quanh.

Về phần đoàn lửa đỏ nho nhỏ không mấy ai chú ý, đôi mắt hẹp dài không có ý tốt nhẹ liếc một cái nhìn Hồng Y.

Ánh sáng nhanh chóng bị đêm tối cắn nuốt, dựa vào ánh trăng, một nhóm khá đông người và ngựa nhanh chóng hướng về một phía hành động.

Xem hành động của những người vừa rồi, dù đi về cùng một phía nhưng trong động tác đều chứa đầy sự phòng bị lẫn nhau.

Hạ Hinh Viêm trong đáy lòng cười lạnh, quả nhiên, nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Cho dù tất cả đều là đi tìm bảo bối, nhưng đề phòng sự tấn công bên ngoài còn chẳng nguy hiểm bằng những người đi bên cạnh mình, những kẻ mà tùy lúc đều có thể trở thành kẻ giết mình.

Thạch Ân Dụ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hạ Hinh Viêm cùng Hà Hy Nguyên: “Nơi này rất gần chỗ cửa vào, bên trong sẽ có một số trở ngại, các người cố gắng đi gần ta.”

Hạ Hinh Viêm gật đầu, về cái bữu môi khinh thường của Hồng Y thì không ai thèm để ý.

Ngay lúc Thạch Ân Dụ dừng lại, đã có những người khác đi nhanh về phía trước, hình ảnh núi rừng tựa hồ vẫn giống như trước, nhưng sau khi vượt qua, lại giống như bước chân vào địa ngục.

“Aaaa” Tiếng kêu thê lương thảm thiết theo không trung truyền đến, có người bị nhánh cây quán lấy, đưa đến trước một đóa hoa to đang bám vào đá ở giữa không trung. Đóa hoa như một cái miệng đầy máu của thú hoang, trực tiếp đưa người nọ cắn nuốt.

“Đây là...” Hạ Hinh Viêm nhướn mày, dường như mảnh đất kia đã bắt đầu bị tà ma hóa.

“Có trận bão xuất hiện tự nhiên sẽ mang đến những hiện tượng khác lạ trong trời đất.” Thạch Ân Dụ nhẹ giọng nói, “Chỉ cần đi gần ta sẽ không có chuyện gì xảy ra, chúng ta có thể đối phó với những thứ kia.”

“Thiếu gia, đi thôi, nếu không sẽ bị những người khác nhanh chân đến trước.” Hồng Y ở một bên không chút kiên nhẫn thúc giục, nàng thật sự không rõ, cái kẻ có linh lực cấp thấp này có chỗ gì tốt, làm sao có thể so sánh được với tiểu thư xinh đẹp lại lợi hại của nhà nàng?

“Cẩn thận.” Thạch Ân Dụ lo lắng dặn dò một tiếng, rồi mới đặt chân tiến về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, Hạ Hình Viêm lập tức cảm nhận được sự biến đổi của không khí chung quanh, rõ ràng lúc này vừa bước vào một mảnh đất khô ráo, nhưng chỉ trong chớp lát trong không khí có một lớp hơi nước dày đặc nổi lơ lửng, không phải sương mù, mà càng giống như một loại mưa phùn.

Đoàn người Thạch Ân Dụ nhanh chóng tiến vào trạng thái phòng bị, chỉ có Hà Hy Nguyên nhìn như không có gì cả, lơ đãng nhìn tình huống bên ngoài, trình độ tấn công tầm này, hẳn còn chưa để vào mắt.

Những người Thạch Ân Dụ mang đến lập tức tạo thành một vòng tròn, chuyên tâm đối phó với những cây ăn thịt người không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện.

Hạ Hình Viêm lúc này mới nhìn rõ cấp bậc linh lực của Thạch Ân Dụ bọn họ, cấp bậc của Thạch Ân Dụ là đại linh sư cấp hai mươi mốt, Hồng Y kiều cũng kia cũng lên đến linh sư cấp mười bảy, khó trách nàng ta lại kiêu ngạo như thế.

Xem hình dáng của nàng ta chắc mới chỉ mười bảy, mười tám tuổi, có thể có linh lực cấp bậc như thế, bảo sao lại khinh thường nàng chỉ mới linh sư cấp mười.

Lúc đầu, những người đi phía trước coi như thuận lợi, chưa được mười lăm phút, bắt đầu có tiếng người kêu đau đớn, có người bị thương. Nếu không phải người bên cạnh kịp thời hỗ trợ, chỉ sợ đã bị cây ăn thịt người tha đi.

“Thiếu gia, tình huống có chút không đúng.”

“Đúng, dường như mạnh hơn so với điều tra của chúng ta.” Thạch Ân Dụ sắc mặt không tốt lắm, nhìn xem trái phải, đã mất đi một phần năm số người cùng tiến vào chỗ này.

Nhất là càng đi vào sâu bên trong, số người còn lại càng ít.

“Nhìn kia, linh sư cấp mười lăm!” Không biết là tiếng kêu của ai, làm tất cả mọi người đều chú ý về phía bên này.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn một linh sư cấp mười lăm bị dây mây cuốn lấy, chỉ chớp lát toàn bộ đã bị cây mây bao trùm, sau vài lần hô hấp, dây mây mở ra thì chỉ còn một vài miếng vải tàn nát bay xuống, ngay cả chút bột xương cốt cũng không còn.

“Này...” Hồng Y dù sao cũng là con gái, dù có mạnh mẽ thế nào cũng không tránh được bị tình huống trước mắt dọa sợ.

Những cây ăn thịt người vừa này chỉ có thể đối phó với linh sư cấp mười một, mười hai, nhưng cũng phải tha đi, bây giờ dây mây lại có thể ngay lập tức đem một linh sư cấp mười lăm nuốt hết.

“Mọi người cẩn thận, tình huống nơi này không đúng như dự kiến.” Thạch Ân Dụ lớn tiếng nói, “Xem xét thời cơ cẩn thận, chúng ta rút lui!”

Mặc dù đã phải chờ đợi bảo vật này một tháng nhưng Thạch Ân Dụ vẫn có thể buông tha, không thể không nói hẳn thật sự quyết đoán, chỉ là...

“Đã chậm.” Giọng nói đậm đặc của Hạ Hình Viêm vang lên, tay chỉ về phía sau, “Đường đi đã biến mất.”

“Cái gì?” Hồng Y kinh hoảng quay đầu lại nhìn, quả nhiên con đường vừa rồi bọn họ đi tới đã biến mất.

“Thiếu gia, làm sao bây giờ?”

Thạch Ân Dụ trầm mặc, hiện tại còn đường phía trước không biết dẫn đến đâu, đường lui lại không có. Ngẩng đầu nhìn những người ở phía trước đang khó khăn đối phó, tiếng kêu thảm thiết, làm người ta không nỡ nhìn.

“Thuyền đến đầu cầu ắt có đường, đi thôi.” Ai cũng không ngờ Hạ Hình Viêm đứng ở phía sau lại nói chuyện, không có chút chần chừ, cực kỳ bình tĩnh.

“Chê cười, chỉ như thế đi vào, chẳng lẽ muốn chịu chết sao?” Hồng Y là người thứ nhất không đồng ý, rõ ràng phía trước chính là đường chết, nàng mới không cần đi lên để chịu chết.

“Được, tiếp tục đi tới.” Thạch Ân Dụ nghĩ ngợi một chút rồi lập tức gật đầu.

Những người dưới trướng Thạch Ân Dụ không có ý kiến gì, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn.

“Thiếu gia nếu người nghe nói lời nói của kẻ ngu ngốc kia chính là đi chịu chết!” Hồng Y lớn tiếng hét lên, “Hiện tại đi tìm đường lui vẫn kịp.”

Thạch Ân Dụ không thêm liếc mắt nhìn Hồng Y, căn bản lười giải thích cùng nàng.

Nhưng có người đi theo bên cạnh tốt bụng nói một câu: “Nếu vì bảo vật xuất hiện làm sinh ra hiện tượng khác lạ thì cùng chỉ có thể dùng bảo vật để phá vỡ hiện tượng đó, đường lui đã không còn, chỉ có thể tiến về phía trước.”

Nơi đó mới có một đường sống.

Lúc giải thích, người này tò mò nhìn về phía Hạ Hình Viêm, một linh sư cấp mười lại có thể quyết định được còn nhanh hơn so với thiếu gia của bọn họ,

người thường xuyên rèn luyện ở những nơi hiểm ác, nàng thật sự là linh sư cấp mười sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thân phận kiều ngạo

“Đi!” Thạch Ân Dụ quát lớn một tiếng, linh lực màu vàng đất tuôn ra, ngưng tụ ở phía trên trường kiếm, lập tức nhảy lên chặt đứt mấy cây mây

Những người đi theo bên cạnh cũng nhanh chóng đem linh lực phát huy tối đa, từ bốn phương tám hướng không ngừng chiến đấu cùng những cây mây xuất hiện xuất quỷ nhập thần.

Lần chiến đấu này không dễ dàng như vừa rồi, rất nhanh, trên người ai cũng xuất hiện những vết máu.

Khó khăn hướng sâu về phía trong đi tiếp, tiếng kêu thảm thiết bên tai dần ít đi, không vì số người chết giảm bớt đi, mà vì giờ mỗi người không đủ để tự lo thân mình, nên cũng chẳng còn ai để ý đến sống chết của người khác, chỉ tập trung vào phòng bị.

Xa xa một người đứng thẳng trên núi đón gió, cười như không cười nhìn xuống những người đang giãy dụa giữa sống chết, chậm rãi lắc đầu: “Rõ ràng là một cái bẫy, cũng chỉ có những kẻ ngu này mới có thể tiến đến.”

Ngẩng đầu nhìn xem trăng tròn được khảm trên trời đêm, thấp giọng lầm bầm nói: “Cũng tốt, nhiều người như vậy, vừa vặn là một cơ hội.”

Cúi đầu, trong mắt tràn đầy ý cười tàn nhẫn, nhìn chằm chằm tràng chém giết phía dưới.

Không thể không nói Thạch Ân Dụ cùng những người bên cạnh đều rất nhiều kinh nghiệm, dù trên người đều bị thương nhưng không có ai tử vong, rốt cuộc cũng vượt qua được khu vực thực vật ăn thịt kia.

Lại nhìn những người còn lại, không còn đến một nửa số người lúc đầu.

“Phía trước chính là cửa vào.” Thạch Ân Dụ chỉ về phía trước không xa một chỗ đầy kỳ quái.

Một cái cửa vào hư ảo được hình thành từ một đoàn sương mù, cảnh sắc bên cạnh thật rõ ràng, chỉ có ở nơi đó, chỉ nhìn thấy một đoàn sương mù.

Đột nhiên bên tai truyền đến một trận âm thanh on gong, mọi người giật mình chưa kịp ngẩng đầu, chỉ thấy từ phương xa một mảnh côn trùng đang bay tới đông nghìn nghịt, những âm thanh ong ong làm da đầu người ta run lên chính là âm thanh bay đến của chúng nó vọng lại.

“Đó là thứ gì vậy?” Hồng Y kêu lên một tiếng, không biết có phải xuất phát từ bản năng của nữ nhân hay không, luôn có sự sợ hãi trời sinh đối với các loại sâu bọ, lập tức liền trốn sau lưng mọi người, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào những côn trùng đang bay.

“Giết!” Gần như không còn thời gian nói gì, đoàn côn trùng đã nhanh chóng lại gần, bay loạn trong đám người, khi bị côn trùng chạm đến thân thể rất nhanh sung lên, nổ tung, máu bắn ra tứ phía.

“Mọi người cẩn thận đừng để chúng nó đến gần người!” Thạch Ân Dụ vội vàng kêu to, linh lực phóng ra hết, trái giết phải chém, chẳng qua côn trùng quá nhiều, làm cho mọi người nhanh chóng bị luống cuống tay chân.

“Toàn lực ứng phó!” Thạch Ân Dụ gầm nhẹ một tiếng, linh lực tăng vọt, hình thành một lớp bảo vệ bằng linh lực, đem lũ côn trùng ngăn cách phía ngoài.

Những người khác thấy thế cũng nhanh chóng làm theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, giữa bầu trời đêm mùa hạ tối đen đã được từng lớp từng lớp linh lực bảo vệ thấp sáng lên, từng đoàn côn trùng đông nghìn nghịt lao đến, đụng vào lớp linh lực bảo vệ tan xương nát thịt.

Mặc dù lớp bảo vệ có thể đối phó với lũ côn trùng một lúc nhưng cũng không phải biện pháp lâu dài vì phóng linh lực ra phạm vi lớn như thế sẽ không kiên trì được bao lâu.

Có thể trở thành hiện tượng khác lạ, lũ sâu này làm sao là loại tri độn ngốc nghếch?

Tập trung đánh vào một chỗ, rất nhanh làm tiêu hao linh lực của đối thủ, có mấy người không kiên trì được, nhanh chóng bị côn trùng phá tan lớp bảo vệ, không kịp kêu lên một tiếng, trực tiếp nổ tung thành một vũng máu.

“A!” Hồng Y hét lên một tiếng đầy kinh hãi, linh lực của nàng là yếu nhất ở giữa nhóm người này, côn trùng liên tục đánh vào, lớp bảo vệ đã bắt đầu muốn vỡ tan.

“Cẩn thận.” Thạch Ân Dụ rất nhanh quét qua một đoàn linh lực, đánh tan đoàn côn trùng đang muốn tấn công vào nàng.

Hồng Y may mắn thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng vòng bảo vệ của Thạch Ân Dụ lập tức vỡ, khiến hắn nhanh chóng trở thành đối tượng tấn công của côn trùng.

“Thiếu gia!” Các tùy tùng kêu to, định thoát khỏi lớp bảo vệ.

“Đừng qua đây, chạy nhanh đến lối vào!” Thạch Ân Dụ giọng cao trướng kiêu trong tay, chém giết côn trùng không ngừng dù chỉ một giây, làm cho không gì có thể đến gần người.

Mấy người tùy tùng cố gắng hết sức che chở cho Thạch Ân Dụ hướng về phía lối vào.

Nhưng lũ côn trùng thật sự quá nhiều, làm cho Thạch Ân Dụ không có cơ hội ngưng tụ lại lớp bảo vệ bằng linh lực.

“A, phía sau!” Hồng Y nhanh mắt nhìn thấy một con côn trùng thừa dịp Thạch Ân Dụ tấn công những con khác, theo một phương hướng không có che chắn, nhanh chóng tấn công hắn.

Thạch Ân Dụ đã nhận ra khác thường ở phía sau, nhưng tất cả linh lực đều đang bị phần lớn côn trùng tập trung phía trước kiềm chế, không thể làm gì đối với phía sau.

“Thiếu gia!” Các tùy tùng kêu to, đều muốn tiến lên hỗ trợ.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp hành động đã thấy một bóng người lướt qua, một tiếng động nho nhỏ vang lên, con côn trùng định đánh lén đã rơi xuống trên mặt đất.

Đứng ở phía sau Thạch Ân Dụ lúc này là Hạ Hình Viêm với vẻ mặt thoải mái.

“Người quay lại nhanh đi!” Thạch Ân Dụ kinh hãi, một chút linh lực của nàng nếu không có sự bảo vệ của những người khác, không phải tương đương với chịu chết sao?

“Hình Viêm!” Hà Hy Nguyên cũng vội vàng kêu to, sinh tử của những người khác hắn có thể mặc kệ, nhưng hắn tuyệt đối không thể để Hạ Hình Viêm xảy ra chuyện gì.

Hạ Hình Viêm lạnh nhạt cười, khẽ nháy mắt với Thạch Ân Dụ: “Chúng ta thì xem ai tới cửa vào trước đi.”

Nói xong, chủy thủ trong tay vung lên, cả người giống như một con bướm nhẹ nhàng bay múa giữa bụi hoa, động tác lưu loát tuyệt đẹp, chủy thủ trong tay lóe ra từng điểm ánh sáng lạnh, đưa đến chỗ nào, côn trùng chết đến đấy.

“Điều, điều này sao có thể?” Đừng nói Hồng Y há hốc mồm, ngay cả Thạch Ân Dụ đều ngây ngẩn cả người.

Những con côn trùng này có hướng bay thập phần xảo quyết, bọn họ hoàn toàn phải dựa vào linh lực công kích trên diện rộng mới tránh cho chúng không lại gần người.

Nhưng nhìn động tác của Hạ Hình Viêm thoải mái như vậy, mỗi một lần chủy thủ đâm ra, luôn đâm ngay vào chỗ trọng yếu của côn trùng.

Chủy thủ đâm vào không sâu, vừa vặn có thể giết chết côn trùng, lại có thể rất nhanh rút chủy thủ về, không ảnh hưởng đến việc sử dụng tiếp.

Bước chân di chuyển cũng rất kỳ quái, nhìn như vài bước đơn giản, lại có thể nhẹ nhàng tránh đi sự tấn công của côn trùng.

Phương pháp giết địch tinh diệu như thế, đừng nói đoàn người của Thạch Ân Dụ kinh ngạc, mà ngay cả những người khác cũng há hốc mồm.

Không chỉ linh sư hơn cấp mười, mà ngay cả số lượng ít ỏi đại linh sư hơn cấp hai mươi cũng không có khả năng giết địch lưu loát mà tinh tế như thế.

Nếu có thể làm được, thì cần gì phải hao phí gần như toàn bộ linh lực để làm lớp bảo vệ đâu?

“Đi mau!” Hạ Hình Viêm tay hành động không ngừng, khẽ kêu một tiếng.

Một tiếng này làm cho mọi người hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng hướng phía cửa sương mù tiến vào.

Có Hạ Hình Viêm mở đường, lực cản của mọi người được giảm bớt.

Dù sao so với những người đã phong bế linh lực để tạo thành lớp bảo vệ, nếu tấn công Hạ Hình Viêm sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng đó chỉ là tình huống bình thường.

Mọi tình huống bình thường đụng phải Hạ Hình Viêm đều trở thành không bình thường.

“Hằng, chúng ta dường như quá coi thường nàng.” Hà Hy Nguyên nhìn thi thể của côn trùng chất đống phía trước, cảm thán.

Ai sẽ nghĩ đến những con côn trùng làm cho ngay cả đại linh sư đều thấy đau đầu lại không chịu nổi một kích dưới tay Hạ Hình Viêm.

“A Hy, sau này không cần nói như vậy nữa.” Đoạn Hằng Nghê vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi.

“Sao?” Hà Hy Nguyên cúi đầu, kỳ quái nhìn thoáng qua tiểu hồ ly.

“Người chúng ta nhìn trùng không phải nên như vậy sao?” Đoạn Hằng Nghê hơi nở nụ cười, nhanh chóng đuổi kịp.

“Hạ cô nương, không có việc gì chứ?” Vọt vào cửa xong Thạch Ân Dụ vội vàng hỏi.

“Không có việc gì.” Hạ Hình Viêm cười nói, đem chủy thủ cất vào trong tay áo.

“Cô làm ra vẻ.” Hồng Y ở bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng, nàng thật sự không quen người nào đó làm ra náo động, “Linh sư cấp mười có gì hay ho mà đắc ý, còn không phải định quán quít lấy thiếu gia nhà chúng ta.”

Không ai đáp lại lời nói của Hồng Y, càng không ai cười nhạo Hạ Hình Viêm.

Thực lực, nhất là ở những nơi hung hiểm như thế này, thực lực mới là điểm mấu chốt quyết định hết thảy.

“Ba!” Âm thanh rõ ràng phá vỡ trầm mặc.

Hồng Y không thể tin được, che lấy má ửng đỏ của mình, nhìn về phía Thạch Ân Dụ đang giơ tay ra: “Thiếu gia, người dám đánh ta? Ta là người của tiểu thư!”

“Nếu như người còn muốn sống lập tức cầm miệng cho ta, còn không thì tự dựa vào khả năng của mình mà đi ra ngoài.” Thạch Ân Dụ lạnh giọng quát lớn.

Hồng Y mặt cứng ngắc nhìn chằm chằm Thạch Ân Dụ, cắn môi, mắt hung tợn trừng về phía Hạ Hình Viêm một cái, quay đầu khó khăn hỏi Thạch Ân Dụ: “Thiếu gia chẳng lẽ vì một kẻ như vậy sẽ không quan tâm sống chết của ta?”

Trả lời Hồng Y là khuôn mặt âm trầm của Thạch Ân Dụ.

“Tốt, tốt!” Hồng Y cười lạnh liên tục, sờ vào vòng cổ của mình, một ánh sáng chột lóe, một con rắn màu trên thân là những hoa văn màu đen trắng xuất hiện ở bên chân nàng.

Con rắn vừa xuất hiện cùng không lớn, đầu rắn hơi giơ lên, lắc lư vài cái, vừa rồi thân thể mới chỉ khoảng một thước đột nhiên tăng lên nhanh chóng, dài ra tầm mười thước, thân thể cũng trở nên to lớn hơn nhiều.

Đôi mắt một đen, một trắng khác hẳn với những con rắn bình thường, âm trầm nhìn chằm chằm một hướng.

“Âm dương xà?” (“Xà” là rắn nhé, “âm dương xà” là tên của loài rắn này)

“Linh thú một ngàn năm?”

Đám người may mắn lọt được vào cửa nhanh chóng trở nên xôn xao, nhìn chằm chằm con rắn vừa đột nhiên xuất hiện.

Rốt cuộc có người tiến đến, đối với Hồng Y chấp tay nói: “Không biết cô nương có phải người của Phú Khắc thành?”

Hồng Y đắc ý ngửa đầu, kiêu căng nói: “Tiểu thư nhà ta là Tôn Liên Hoa.”

Lời này vừa nói xong, người hỏi lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng: “Hóa ra là người của Tôn gia, thất kính thất kính.”

Người bên cạnh nghe nói như vậy, lập tức giống như ruồi bọ thấy mật đường nhanh chóng vây lại.

“Cô nương vì sao không sớm mở miệng đây? Nếu biết cô nương ở đây chúng ta nhất định hợp lực bảo vệ cô nương rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nếu không cô nương đi theo chúng ta đi, chúng ta nơi này có hai vị đại linh sư, có thể đảm bảo an toàn cho cô nương.”

“Cô nương, chúng ta có bốn vị đại linh sư.”

“Cô nương...”

Một đám vây quanh Hồng Y hiển ân cần, hi vọng có thể kéo Hồng Y vào trong đội ngũ của mình.

Phải biết rằng có thể khế ước một linh thú, sẽ làm cho thực lực của chủ nhân tăng nhanh trên diện rộng.

Linh thú đều thật kiêu ngạo, trừ bỏ số ít khế ước sư, cũng chỉ có thể dùng võ lực để thần phục linh thú.

Làm cho những linh thú luôn kiêu ngạo có thể cúi đầu còn khó hơn so với giết chết linh thú trăm ngàn lần. Thử hỏi có linh sư nào không muốn có một linh thú cho mình?

Vì vậy, các khế ước sư có địa vị thật cao.

Huống chi Hồng Y vừa ra tay là một linh thú ngàn năm Âm Dương xà.

Đừng nói là linh thú ngàn năm, chi cần khế ước với một đầu linh thú năm trăm năm đã có thể làm cho một linh sư cấp mười vượt cấp chiến đấu với đại linh sư cấp hai mươi mốt.

Như vậy có một linh thú ngàn năm tuyệt đối làm cho người ta nóng mắt.

Hồng Y được mọi người nhiệt tình vây xung quanh, giờ cầm lên kiêu ngạo nhìn Thạch Ân Dụ, dùng ánh mắt uy hiếp hắn.

Nhìn rõ sao?

Nàng không thêm sự bảo vệ của hắn, dựa vào nàng là khế ước sư của Tôn gia, tự nhiên sẽ có người vội vàng đến nịnh bợ nàng.

Rốt cuộc là muốn chọn ai, Thạch Ân Dụ nên suy nghĩ cho kĩ.

Đắc tội với nàng chỉ vì một kẻ không rõ lai lịch, tuyệt đối là mất nhiều hơn được!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Khinh người quá đáng

Edit: Rosemarynn

“Thiếu gia.” Tùy tùng ở bên cạnh đầy lo lắng nhìn chăm chăm sắc mặt thực sự không tốt của thiếu gia nhà mình. Dù lão gia của bọn họ rất coi trọng đám cưới với Tôn gia, nhưng hành động lần này của Hồng Y thật quá đáng.

Nhục nhả thiếu gia giữa bao người như vậy, sau này thiếu gia làm sao có thể bình yên sống ở bên ngoài trước mặt mọi người.

Nàng cũng không tự giấu lại vì sao nhiều năm như vậy thiếu gia không hề ở nhà đờn mà luôn chui vào bên trong Lâm sơn đầy nguy hiểm kia? Còn không phải vì tránh đi Tôn gia luôn làm cho hắn hít thở không thông.

Nếu không phải thiếu gia hiếu thuận, không muốn ngộ nghịch tâm nguyện của lão gia thì cần gì phải cả ngày làm bạn với nguy hiểm?

Giờ muốn làm thế nào?

Chẳng lẽ muốn thiếu gia cầu xin Hồng Y trước mặt nhiều người như vậy sao?

“Hồng Y, người đã có thể tự bảo vệ mình, ta sẽ không lo lắng cho người nữa, chính người tự giải quyết cho tốt.” Thạch Ân Dụ trầm giọng nói, bên trong sương mù, khuôn mặt hắn trở nên mờ hồ, nhìn không ra vui buồn.

Lời nói của Thạch Ân Dụ làm cho Hồng Y rất kinh ngạc, nàng thật sự không ngờ Thạch Ân Dụ sẽ lựa chọn như thế.

Chẳng lẽ hắn không biết nàng là nha hoàn được tiểu thư yêu nhất?

Hắn không thêm nhìn nàng như thế, không phải chính là bất kính với tiểu thư sao?

“Tốt, nếu thiếu gia đã nói như thế, Hồng Y cũng chỉ có thể nghe theo.” Hồng Y nghiêng rằng, nghiêng lợi nói ra từng chữ một, nàng sẽ làm cho bọn họ hối hận.

Người Tôn gia bọn họ sẽ giống nữ nhân dê tiện kia, chỉ biết dựa vào người khác sao?

“Hồng Y đành nhờ cậy các vị.” Hồng Y cũng là một cô gái thông minh, cũng không có nói rõ muốn đi với ai, mà chung chung nói ra như thế.

Chuyện này làm cho vài thế lực nhỏ trong vô hình kết thành liên minh, xem nàng là trung tâm.

Nàng có linh thú, những người khác có đại linh sư, căn cứ vào nguyên tắc lợi ích lớn nhất, ai cũng có lợi.

Đều là người thông minh, rất nhanh liền chấp nhận loại quan hệ này, cũng chỉ có như thế mới có thể ở con đường phía trước còn chưa biết rõ nhiều thêm một phần đảm bảo.

“Đề Hạ tiểu thư chê cười rồi.” Thạch Ân Dụ xoay người lại, cười khỏ với Hạ Hình Viêm.

“Con đường phía trước còn dài, cũng chưa biết được ai mới là người cười sau cùng.” Hạ Hình Viêm cười nhẹ, đưa tay vỗ thật mạnh vào đầu vai của Thạch Ân Dụ: “Chúng ta đi thôi.”

Thần thái rạng rỡ, làm cho những lo lắng trong lòng Thạch Ân Dụ phút chốc tan biến, mỉm cười gật đầu: “Được.”

“Đi.” Thạch Ân Dụ khoát tay, chính thức cùng Hồng Y mỗi người một ngã.

Hồng Y mỉm môi, mắt lạnh nhìn bóng dáng Hạ Hình Viêm, đột nhiên nói với người bên cạnh: “Các vị, bên trong không biết còn có những gì nguy hiểm, mong các vị cẩn thận, nhất là đừng để những linh sư cấp thấp trà trộn vào làm liên lụy chúng ta.”

“Vâng, cô nương xin tên tâm, chúng ta sẽ thực cẩn thận.” Người bên cạnh cũng không ngốc, thấy được không khí không bình thường giữa Hồng Y với Hạ Hình Viêm.

Nếu Hồng Y không thích Hạ Hình Viêm, như vậy bọn họ thuận tiện bỏ đá xuống giếng cũng không phải chuyện gì khó.

Trong sương mù mờ mịt, đoàn người chậm rãi tiến về phía trước, dưới ánh sáng chiếu rọi của cây đuốc, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến tầm nhìn.

Chỉ là không ai nhìn thấy cảnh sắc xung quanh.

Bốn phương tám hướng đều tối như mực, không nhìn tới núi đá, cây cối, thậm chí ngay cả vách núi cũng đều không thấy.

Giống như đoàn người đang đi vào một bình nguyên rộng lớn, không có gì xung quanh.

Đột nhiên Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê đứng lại, Hạ Hình Viêm không đợi nhắc nhở cũng dừng bước theo.

Sau đó, những người còn lại đều lục tục đứng lại, khẩn trương nhìn xung quanh.

Mỗi người đều cảm giác được nguy hiểm, nhưng lại không biết nguy hiểm từ đâu tới.

Bỗng dưng, sương mù xung quanh rất nhanh chuyển động, dường như có gió lớn thổi qua, trước mắt mờ ảo, lại rất nhanh sương mù trở về yên tĩnh, chỉ là chung quanh nhiều hơn không ít bóng dáng.

Không có khuôn mặt, không có quần áo, tựa hồ là bóng người, giống như một đám u linh bay chung quanh mọi người.

“Giết!”

Không biết là ai mở miệng, chém giết cũng nhanh chóng xảy ra, sự sợ hãi đối với vật không biết tên làm cho mọi người ngay lập tức ra đòn sát thủ.

Chính là...

“Tại sao có thể như vậy?”

Từng đợt công kích mãnh liệt qua đi, nhưng ngoại trừ công kích của đại linh sư hơn cấp hai mươi có hiệu quả, thì công kích của linh sư dưới cấp hai mươi đều giống như đánh vào hư không, trực tiếp xuyên qua những bóng dáng ấy.

“Là vụ sát!” Không biết ai hét lên chói tai.

“Nơi này làm sao có thể có vụ sát?”

Mọi người đều hoảng hốt, chỉ có đại linh sư hơn cấp hai mươi mới có thể khắc chế vụ sát, những người còn lại thì chỉ có một con đường duy nhất để đi – chờ chết.

Vụ sát được xem như một màn chắn bảo vệ tự nhiên trong Thiên Địa dị bảo, không bị ảnh hưởng của tất cả các công kích từ linh sư dưới cấp hai mươi.

Nếu như bị vụ sát công kích một vòng thì nhóm người bọn họ chỉ sợ cuối cùng còn không đến vài người.

“Thiếu gia.” Đoàn tùy tùng lo lắng kêu một tiếng, “Đề chúng ta ở lại chống đỡ, thiếu gia người nhanh đi trước.”

Bọn họ tự biết không phải đối thủ của vụ sát, nhưng có thể làm chậm lại một chút cũng được, như vậy bọn họ mới có thể tranh thủ cơ hội cho thiếu gia trốn thoát.

“Cùng nhau đi!” Thạch Ân Dụ không hề nghĩ ngợi, linh lực tăng vọt, không có ý định nhượng bộ.

“Cô nương, mau dùng linh thú.” Có người vội vàng hướng Hồng Y cầu cứu.

Nếu để cho vụ sát thực sự phát động tấn công quy mô lớn, chỉ sợ bọn ai ai cũng đừng mơ chạy thoát.

“Không thành vấn đề.” Hồng Y trả lời nhanh gọn ngoài dự đoán của mọi người, chẳng qua nàng ta đưa tay chỉ về hướng Hạ Hình Viêm, “Giết nàng, bốn cô nương sẽ để cho linh thú ra tay.”

Ai đều không nghĩ đến, ở thời khắc sống còn, Hồng Y sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

“Hồng Y, người đừng quá phận.” Thạch Ân Dụ trong lòng căng thẳng, đem Hạ Hình Viêm chắn ở sau người, trong tình huống như thế này, ai biết được mọi người có ra tay với Hạ Hình Viêm hay không?

“Aaaa!” Một linh sư cấp mười sáu bị vụ sát cuốn lấy, trên người máu lập tức ồ ạt chảy ra.

Hồng Y giơ tay, Âm Dương xà đi theo bên cạnh nàng, nhanh chóng đưa đuôi rắn dài ra cuốn lấy vụ sát, dùng sức cuộn chặt, chốc lát làm cho vụ sát tan biến.

Bóng người mơ hồ hóa thành mảnh nhỏ, bay mất trong không khí, kịp thời giải vây cho linh sư vừa nãy.

“Các vị đã suy nghĩ kỹ chưa?” Hồng Y cười lạnh hỏi.

Nhiệm vụ của nàng là đảm bảo Thạch Ân Dụ sẽ không làm ra việc gì có lỗi với tiểu thư, nàng cũng không tin, ở thời điểm mạng người là quan trọng, có ai sẽ lấy tính mạng mình ra để đùa giỡn.

“Thạch thiếu gia, vì tính mạng mọi người, mong giao ra vị cô nương kia.” Bên cạnh có người mở miệng, dù sao thanh danh của Thạch Ân Dụ ở trong Lâm sơn cũng cực lớn, bọn họ cũng không muốn cứng đối cứng với hắn.

Hiệu quả của việc Âm Dương xà ra tay ai cũng đều thấy được, thậm chí so với đại linh sư ra tay hiệu quả còn tốt hơn, chỉ vài cái hô hấp đã tiêu diệt một vụ sát.

Bọn họ có thể đi ra ngoài hay không hoàn toàn dựa vào Âm Dương xà trong tay Hồng Y.

Lúc này tuyệt đối không thể đắc tội Hồng Y.

Thạch Ân Dụ chau mày, bị người liên tục bức bách tuyệt đối không phải là chuyện gì lấy làm thoải mái: “Các vị muốn giết hại người vô tội?”

“Thạch thiếu gia, dùng mạng của một người để bảo đảm tính mạng của mọi người, thật có lỗi. Thạch thiếu gia ở lâu trong Lâm sơn chẳng lẽ điểm ấy cũng không biết?”

Thạch Ân Dụ mặt lạnh, nhẹ quát: “Nằm mơ, Thạch Ân Dụ ta cho tới bây giờ ngẩng đầu, cúi đầu để không thẹn với trời đất, để ta bán đứng bạn bè, ta, làm không được, có bản lĩnh bước qua xác ta rồi nói!”

Lời nói của Thạch Ân Dụ làm cho sắc mặt những người khác đột biến, âm trầm cười lạnh: “Một khi đã như vậy chúng ta chỉ có thể đắc tội!”

Mấy người này còn chưa kịp động thủ, chỉ thấy có kẻ ở trong đoàn Thạch Ân Dụ đã vội làm loạn.

“Người muốn làm gì?” Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho màn đêm đầy sương trở nên lạnh như băng.

Một tùy tùng của Thạch Ân Dụ sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm cổ tay đang bị nắm của mình, mặc cho hấn đem hết toàn lực cũng không thể rút ra.

Chủy thủ trong tay cũng không thể tiến tới để làm bị thương mục tiêu của hắn – Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm quay lại, lạnh lùng liếc mắt một cái lập tức hiểu rõ, cười nhẹ: “Thạch công tử, xem ra có người thay người quyết định.”

“Thiếu gia khó xử thì việc này cứ để thuộc hạ làm cho.” Cố gắng cử động hai lần đều không được, tùy tùng biết thoát không được, liền yên lặng.

Hắn tinh thần tập trung cao độ, hoàn toàn không có chú ý tới, tại sao Hà Hy Nguyên không có nửa điểm linh lực nhưng có thể làm cho linh sư cấp mười tám hấn không thể gãy dựa.

“Hình Viêm, xử lý như thế nào?” Hà Hy Nguyên lạnh lùng nhìn người này, lần đầu tiên nghe lời nói của Hồng Y, dẫn Hạ Hình Viêm vào đây, lần thứ hai lại muốn ám sát nàng, người này chết mấy lần cũng không đủ.

“Xem ra còn có người sáng suốt.” Hồng Y ở bên cạnh châm ngòi ly gián.

“Đúng vậy Thạch thiếu gia, làm như thế ai cũng tốt.” Những người còn lại đều lên tiếng, mấy đại linh sư ở bên ngoài chống đỡ đã sắp không chịu nổi.

Nhất là khi Âm Dương xà của Hồng Y không đem hết toàn lực đối phó.

Tiếp tục như thế này, mọi người đều sẽ chết ở đây.

“Thà hắn.” Hạ Hình Viêm trầm giọng nói.

“Hình Viêm!” Hà Hy Nguyên không đồng ý nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, người này đã hai lần nổi lên ý muốn giết nàng.

“Ta kính nể những kẻ trọng tình trọng nghĩa, lần này là lần cuối cùng ta tha cho ngươi.” Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tên tùy tùng đang lộ vẻ xấu hổ một cái, không nóng không lạnh nói.

“Đa tạ Hạ tiểu thư.” Thạch Ân Dụ chấp tay cảm ơn, trừng mắt nhìn tên tùy tùng một cái, hắn hiểu người này vẫn luôn trung thành với hắn, chỉ là...

“Tốt, Thạch Ân Dụ, người không giết nàng, thì người tự mình nghĩ biện pháp rời đi.” Hồng Y tức giận cao giọng hét lên, chưa có người nào dám không cho Tôn gia bọn hắn mặt mũi.

Hồng Y đưa tay ra dấu, để cho Âm Dương xà đang ở bên ngoài ngăn cản vụ sát đột nhiên né tránh, vụ sát nhìn thấy có khe hở nhanh chóng tràn vào như nước lũ phá đê, mạnh mẽ tiến về hướng đoàn Thạch Ân Dụ.

“Cẩn thận.” Đoàn người Thạch Ân Dụ nhanh chóng đem Hạ Hình Viêm, Hà Hy Nguyên và Thạch Ân Dụ vây lấy, ánh mắt ngưng trọng nhìn số lượng lớn vụ sát đang ào ào tiến đến, trong tư tưởng đã làm tốt chuẩn bị chịu chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Cam tâm tình nguyện

Hồng Y mắt lạnh nhìn Hạ Hình Viêm chăm chăm, chỉ cần cuối cùng nàng có thể bảo vệ Thạch Ân Dụ là được rồi, những người khác, vì hắn bảo vệ Hạ Hình Viêm phải trả giá thật lớn.

Âm Dương xà xoay quanh Hồng Y, ngăn cản vụ sát, những người được Âm Dương xà bảo vệ trong lòng thâm than một tiếng, cô gái này thật độc ác, bọn họ tốt nhất không nên chọc vào Hồng Y.

Xem ra Hạ Hình Viêm hôm nay chắc chắn phải mất mạng.

Một tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột vang lên, vẫn đứng giữa đám người Hà Hy Nguyên thong thả nâng lên cánh tay trái, năm ngón tay lóe lên ánh sáng xanh, ở chỗ lòng bàn tay một cỗ lốc xoáy đột nhiên hình thành.

Không đợi mọi người thấy rõ ràng đó là cái gì, chỉ kịp cảm thấy một trận dao động lướt qua trước mắt.

Một trận cuồng phong kéo dài, nháy mắt thổi quét xung quanh.

Đám người Hồng Y vội vàng tránh ra đủ xa, nhưng vẫn cảm nhận được độ mạnh của cuồng phong, hai má bông rát, giống như có dao sắc xẹt qua.

Con lốc quét xung quanh, đem tất cả vụ sát cuốn vào phía trong, không đến một cái chớp mắt, vụ sát đều bị cuồng phong xé vụn thành mảnh nhỏ, không lưu lại dù nửa điểm.

Giết hết trong một giây!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngây ngốc, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Hà Hy Nguyên đang đứng giữa đám người, khuôn mặt thanh tú không có chút hung ác nham hiểm, nhưng chỉ một cái giờ tay, đem tất cả vụ sát giết sạch sẽ.

Im lặng bao trùm, mọi người mãi vẫn không thể hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Bên tai từ bỏ tiếng tim mình đập kịch liệt, cũng chỉ còn tiếng máu nhỏ tí tách.

Sự tấn công trên phạm vi lớn của vụ sát vừa rồi, làm cho mọi người đều bị thương, vết thương sâu cạn không giống nhau nhưng đều vẫn còn chảy máu đến bây giờ.

Đừng nói là linh sư, cho dù là đại linh sư hơn cấp hai mươi đều không có may mắn thoát khỏi, trên người đều đầy những vết thương.

Nếu không phải vừa rồi có Hồng Y chỉ huy Âm Dương xà ra tay, chỉ sợ ngay cả đại linh sư cũng đã có người chết.

Bọn họ cho rằng Hồng Y là bùa hộ mệnh của mình, nhưng so với điều vừa xảy ra, Hồng Y tính là gì?

Ngay cả Âm Dương xà muốn giết một vụ sát còn cần vài cái hô hấp.

Nhưng mà?

Người bên cạnh Hạ Hình Viêm vừa ra tay, chỉ trong nháy mắt giết sạch tất cả vụ sát, vậy mà lúc này bọn họ còn muốn lấy mạng Hạ Hình Viêm.

Mọi người khó khăn nuốt nước miếng, đột nhiên phát hiện mình không thể mở miệng nói gì, há miệng thờ đốc, không thể phát ra âm thanh gì.

Hà Hy Nguyên nở nụ cười, trên khuôn mặt thanh tú, nụ cười cũng sạch sẽ như nước suối trong núi, ánh mắt mang theo ý cười chậm rãi đảo qua mọi người, làm cho bọn họ không tự giác co rúm lại, đáy lòng run lên, sát khí ngập trời tựa như đá nặng ngàn cân rơi xuống, làm cho ai cũng cảm thấy khó thở.

“Hạ, Hạ tiểu thư...” Thạch Ân Dụ rốt cuộc mở miệng, thanh âm của hắn tại trong mảnh trời đất yên tĩnh này trở nên thật vang dội, làm mọi người giật mình run run, mọi ánh mắt đều tập trung lên người hắn.

Bị mọi người nhìn chăm chú như vậy, dù là Thạch Ân Dụ cũng không chịu nổi, lập tức lại im lặng, dùng ánh mắt hỏi Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm mỉm cười, thoải mái đưa ra giải thích cho Thạch Ân Dụ: “Bạn của ta là linh thú.”

“Không có khả năng!” Lời nói của Hạ Hình Viêm vừa dứt, Hồng Y lập tức giống như điên, kêu lên, “Người mời một cao thủ về để lừa dối chúng ta sao?”

Hà Hy Nguyên nhún mày nhìn về phía Hồng Y, lạnh nhạt hỏi: “Người là người của gia tộc khế ước sư sao?”

“Đó là đương nhiên!” Nhắc tới gia tộc của nàng, Hồng Y lập tức kiêu ngạo, ưỡn ngực, đây vẫn là điểm kiêu ngạo của nàng.

“Gia tộc khế ước sư không phải nghiên cứu rất kỹ về linh thú sao?” Hà Hy Nguyên nhướn mày hỏi.

“Đương nhiên.” Hồng Y giương cao cằm, kiêu căng nhìn chằm chằm Hà Hy Nguyên.

Nói xong trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, dừng nghĩ dùng thủ đoạn nham hiểm này để lừa gạt nàng, nàng sẽ không mắc mưu.

Hà Hy Nguyên nở nụ cười, cười như gió nhẹ mây trôi, làm cho mọi người không rõ ra sao, sau đó từng chữ một nhẹ giọng hỏi: “Như vậy người hẳn là biết, linh thú có phân giai.” (phân giai – phân loại, phân cấp bậc)

“Phân, phân giai?”

Lời nói của Hà Hy Nguyên giống như một tiếng sấm dậy trời, nháy mắt làm Hồng Y trở nên chết đứng.

Phân, phân giai?

Nàng nghe nhầm sao?

“Linh thú phân giai?” Người bên cạnh nghi hoặc quay sang hỏi bạn của mình, hiển nhiên cũng không biết đây là chuyện gì.

“Linh thú không phải dựa vào xem số năm tu luyện sao?”

“Không phải...” Trong đám người có một đại linh sư cấp hai mươi ba mở miệng nói, “Linh thú phân giai, chi, chi có...” Ánh mắt hoảng sợ dính ở trên người Hà Hy Nguyên, run giọng nói nhỏ, “Linh thú hình người.”

“Linh thú hình người?”

Bốn chữ này lập tức làm cho mọi người vỡ òa, trong khoảng thời gian ngắn chỉ toàn âm thanh nghị luận, không ngừng đánh giá Hà Hy Nguyên, một loạt ánh mắt tò mò rất nhanh bị thay thế bởi cuồng nhiệt mãnh liệt.

Chỉ một đầu Âm Dương xà ngàn năm đã làm bọn họ hâm mộ như thế, đừng nói là linh thú hình người cực kỳ ít gặp như thế.

“Nói hươu nói vượn!” Tiếng trao đổi của những người bên cạnh làm cho bộ mặt của Hồng Y trở nên vặn vẹo, nàng tuyệt đối không tin Hạ Hình Viêm có thể khế ước một đầu linh thú hình người, “Linh thú hình người sẽ không cùng con người khế ước dễ dàng như thế.”

Cho dù lão gia của bọn họ cũng không thể làm cho một đầu linh thú hình người cùng con người khế ước.

“Ai nói rằng ta khế ước cùng Hình Viêm?” Hà Hy Nguyên nhẹ gọi lên khoe môi cười, khoe mắt lông mày đều mang theo ý cười, chỉ là nụ cười này làm cho mọi người thấy được châm chọc, trào phúng Hồng Y nông cạn thiếu hiểu biết.

“Ta biết mà.” Hồng Y cười lạnh, một bộ thì ra là thế, “Tùy tiện tìm một cái linh sư có điểm lợi hại giả mạo linh thú sao? Thật sự là thấp hèn, làm người

không tốt lại đi đóng giả linh thú.”

Ánh mắt khinh thường làm Hà Hy Nguyên đau đớn, trong đôi mắt luôn bình tĩnh của hắn bốc lên nỗi căm giận ngút trời.

“Người nói linh thú là thấp hèn, vậy Tôn gia dựa vào khế ước linh thú để kiếm tiền chẳng phải càng đê tiện?” Hạ Hinh Viêm chậm rãi mở miệng, tay nhẹ cầm lấy cánh tay của Hà Hy Nguyên, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay hơi run run của hắn, làm cho hắn bớt đi lửa giận.

“Dựa vào linh thú để tạo ra danh tiếng ra bên ngoài điều vô dương oai, Hồng Y cô nương quả nhiên là “Cao quý” nha.”

Hạ Hinh Viêm nhướng mày, cười như không cười, Hồng Y tức giận đến trên mặt trắng bệch, khóe môi phát run trừng mắt nhìn Hạ Hinh Viêm.

“Người là cái thá gì mà dám nói ta.”

“Ta đương nhiên chẳng là gì để nói người như vậy, lần sau ta nhất định nhớ rõ trước tiên phải đứng ở chỗ cao mà nói, thật thối.” Hạ Hinh Viêm giơ tay bé nhỏ, phẩy phẩy trước mũi, tựa hồ muốn quạt đi hương vị quái dị nào đó.

Hồng Y tức giận trừng lớn hai mắt, sắc mặt từ trắng bệch do khó thở nhanh chóng đỏ bừng do thẹn quá thành giận, tốc độ biến sắc thật nhanh làm cho Hạ Hinh Viêm trong lòng tán thưởng một tiếng.

“Người, đồ tiện nhân!” Hồng Y phẫn nộ chỉ vào Hạ Hinh Viêm, chưa bao giờ có người dám vô lễ như thế với nàng, “Người có biết ta là ai không hả? Ta...”

Một tiếng ba vang lên, Hồng Y bị đánh bay, ngã mạnh sấp xuống bên cạnh, lấy cánh tay chống đỡ cơ thể hai lần mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, đứng lung la lung lay, một thân chật vật.

“Người cũng xứng cùng nàng nói chuyện sao?” Trong mắt Hà Hy Nguyên hiện lên một chút yêu dã, ánh sáng lạnh chột xẹt qua, trong lòng bàn tay có hào quang chậm rãi biến mất.

Những người vừa nãy còn nghi ngờ Hà Hy Nguyên không phải linh thú, vừa nhìn Hà Hy Nguyên ra tay đã xác định rõ ràng hắn chính là linh thú.

Vì lực lượng của linh thú khác hẳn linh lực của con người, điều này đại linh sư có thể dễ dàng nhận ra.

Hà Hy Nguyên khẽ động ngón tay, muốn giết chết Hồng Y, hắn đã sớm xem cô ta không vừa mắt.

“A Hy.” Hạ Hinh Viêm nhẹ kêu một tiếng, “Giết nàng, không đáng.”

Hà Hy Nguyên hơi sững sốt, trong mắt ánh sáng tàn bạo hơi lóe, rồi cuối cùng vẫn được đè ép biến mất, chậm rãi buông tay, thu hồi lại lực lượng: “Tính người may mắn.”

“Kia cũng không bằng vận may của người, cùng một nữ nhân như vậy ký kết khế ước, là vì thực lực của nàng, hay là vì cái gì vậy?” Hồng Y cười lạnh, không có ý tốt, ánh mắt ghê tởm nhìn qua lại giữa Hà Hy Nguyên cùng Hạ Hinh Viêm, ý tứ không quá khó hiểu.

Đột nhiên, quần áo của mọi người đều mạnh mẽ chấn động, lấy Hà Hy Nguyên làm trung tâm một cỗ lực lượng cuồng bạo đột nhiên bộc phát.

Lực lượng cuồng bạo ở tay trái, làm cho đêm tối chốc lát sáng như ban ngày.

Khuôn mặt thanh tú ở dưới ánh sáng làm nổi bật một loại hung ác, nham hiểm, giống như dưới bề mặt đóng băng có song ngầm mãnh liệt, tùy thời bộc phát.

Sợ hãi đến từ sâu trong tâm hồn làm vài đại linh sư đều vô thức lùi về phía sau hai bước, hoảng sợ nhìn chằm chằm Hà Hy Nguyên đang nổi giận, khó khăn nuốt nước miếng.

Đừng nói đến linh sư hơn cấp mười, những người không có thực lực tốt đã sớm sợ tới mức té ngã trên mặt đất, mặt lạnh run, trắng như tờ giấy.

“Người định làm gì? Ta là người của Tôn gia, chọc giận Tôn gia, người cũng đừng hòng có kết cục tốt!” Hồng Y bị hơi thở tàn bạo của Hà Hy Nguyên làm cho sợ hãi tới mức nói lắp ba lắp bắp, thân thể run như cây sậy.

Hà Hy Nguyên lạnh lùng gọi lên khóe môi, nụ cười tàn nhẫn thoáng hé, tay trái dùng sức nắm chặt, lực lượng cuồng bạo từ bốn phía đột nhiên tụ lại mục tiêu là Hồng Y.

Oành vài tiếng trầm đục, Hồng Y nhận lấy công kích mạnh mẽ này, đôi môi mất đi màu hồng nhuận vốn có hơi hé mở, nhưng không phát ra nửa tiếng âm thanh, muốn giãy dụa nhưng không có một chút khí lực, chỉ có thể suy sụp gục đầu xuống, mềm ngã xuống đất, giống như một cái búp bê vải bị phá hư.

“Một kẻ xấu xa như người, chỉ bằng vào khế ước để điều khiển linh thú, còn ta, là ta tình nguyện đi theo bên cạnh Hạ Hinh Viêm, vì nàng mà sống vì nàng mà chết! Cam tâm tình nguyện dù chết cũng không bỏ!”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Hà Hy Nguyên như một viên ngọc băng mượt mà, nện vào trong lòng mọi người.

Thế nhưng có linh thú cam tâm tình nguyện thần phục nhân loại?

Hạ Hình Viêm rốt cuộc là loại người nào?

Mọi ánh mắt kinh ngạc đồng loạt hội tụ trên người Hạ Hình Viêm, chỉ thấy cô gái kia mặc trên người một bộ quần áo đơn giản, ở trong đám người nở nụ cười lạnh nhạt, không hốt hoảng, sợ hãi, cười nhẹ như gió thổi mây trôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Nghe lời nàng

“Cảm ơn huynh đã thủ hạ lưu tình.” Thạch Ân Dụ chấp tay cảm tạ Hà Hy Nguyên (“Thủ hạ lưu tình” ý nói Hà Hy Nguyên dù ra tay với Hồng Y nhưng không dùng hết sức, vì nể mặt Thạch Ân Dụ).

Dù Hồng Y đang nằm sấp trên đất không nhúc nhích nhưng vẫn có thể nhìn thấy nàng còn hô hấp.

“Vi Hình Viêm không muốn nàng ta chết mà thôi.” Hà Hy Nguyên cũng không nhận lòng biết ơn của Thạch Ân Dụ, đối với hắn mà nói, nếu không phải Hạ Hình Viêm nói trước thì hôm nay Hồng Y tuyệt đối không có khả năng sống sót.

“Súc sinh, còn không lại đây.” Hồng Y kêu nhỏ một tiếng, dù rất mỏng manh nhưng vẫn tràn đầy bá đạo, hiện tại toàn thân nàng chỗ nào cũng đau muốn kêu ra tiếng.

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân phát run, không chỉ vì nỗi đau không thể chịu nổi, còn vì những ánh mắt của người xung quanh đang nhìn nàng. Trong ánh mắt nhìn nàng không còn lấy lòng như vừa nãy, mà trở thành chán chờ, thay đổi như vậy, giống như kim châm đâm vào làm cho nàng toàn thân khó chịu.

Quả nhiên là những người sinh tồn ở Lâm sơn, tất cả đều lấy lợi ích làm trọng.

Hồng Y dưới đáy lòng khinh thường hừ lạnh, nàng sẽ không thất bại, nàng là người của Tôn gia, nàng còn có linh thú được khế ước.

Âm Dương xà nghe được tiếng gọi của Hồng Y, lắc lư đi qua, chỉ là ánh mắt không biết cố ý hay vô tình dừng lại trên người Hà Hy Nguyên vài giây, tựa hồ có một loại cảm xúc như là hâm mộ chợt lóe rồi biến mất giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn, rồi sau đó chìm vào yên lặng.

Âm Dương xà vừa mới tới gần Hồng Y, còn chưa đứng vững, đã phải chịu một tát vào đầu: “Vừa rồi người đã làm gì? Cứ như vậy trông mắt nhìn ta bị người đánh?”

Âm Dương xà bị đánh cho chết lặng nửa người, cuộn mình vào một góc, không né cũng không dám phản kháng.

“Bị ngốc sao? Còn không mau giúp ta đứng dậy.” Hồng Y càng nhìn Âm Dương xà càng không thấy thoải mái, nếu không phải nó vô dụng, nàng sẽ bị vũ nhục như vậy sao?

Âm Dương xà vội vàng đi qua, cúi thấp thân mình, dùng đầu rấn chậm rãi đỡ Hồng Y đứng dậy.

Hồng Y khó khăn giữ chặt đầu rấn, miễn cưỡng lão đảo đứng lên, oán độc nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, hừ lạnh: “Có một linh thú hình người bên cạnh khó trách người không sợ hãi.”

Còn muốn tiếp tục mắng chửi người nhưng đột nhiên mặt Hồng Y cứng đờ, không thể tin được cúi đầu, giơ hai tay ra trước mặt, bối rối nhìn thật lâu rồi hoảng sợ ngẩng đầu, điên cuồng mắng chửi: “Hạ Hình Viêm, ngươi là đồ tiện nhân, sao người dám phỉ linh lực của ta.”

Những người bên cạnh nghe vậy kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hà Hy Nguyên, thủ đoạn thật lợi hại.

Thế nhưng ở trong tình huống không gây tổn hại đến tính mạng có thể phỉ đi linh lực của một người, phải biết rằng cho dù là một người trở thành cao thủ, muốn phỉ đi linh lực của một người cũng không có nhẹ nhàng như vậy.

Mà Hà Hy Nguyên chỉ cần một kích có thể dễ dàng làm được, không hổ là linh thú hình người.

Hạ Hình Viêm nở nụ cười vừa lòng nhìn Hà Hy Nguyên, thật là một tên thông minh.

Nhận được nụ cười tán dương của Hạ Hình Viêm, Hà Hy Nguyên vui vẻ, khoe môi giơ lên, đôi mắt ngập ý cười, không biết tại sao chỉ một chút khen ngợi của nàng làm cho hắn còn hưng phấn hơn cả khi hóa thành hình người.

Hắn chỉ nghe theo lời nói của Hạ Hình Viêm, nàng nói không giết hắn sẽ không giết, người bị phế đi linh lực cũng sẽ không chết.

Về phần không có linh lực đối với linh sư mà nói là một chuyện còn đau khổ hơn cả chết, việc này cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Hắn chỉ nghe theo lời nàng mà thôi, những vấn đề râu ria khác sẽ không ở trong phạm vi lo lắng của hắn.

Tiểu hồ ly xoay xoay đầu, cuối cùng phớt môi, ở trong lòng buồn bực, tự lẩm bẩm: “Ta cũng thật thông minh.”

“Đi thôi.” Thạch Ân Dụ không thèm liếc mắt nhìn Hồng Y dù chỉ một cái, trực tiếp hỏi Hạ Hình Viêm, “Đêm nay nếu không đến được chỗ kia, chỉ sợ chúng ta ai cũng không ra được.”

“Ừ.” Hạ Hình Viêm càng chủ động xem nhẹ Hồng Y, người như thế không đáng để nàng để bụng.

Những người khác đều muốn theo kịp Hạ Hình Viêm nhưng nghĩ đến hành động vừa rồi của bọn họ, tất cả đều dừng lại.

Vừa rồi còn muốn giết nàng, giờ lại định đi tìm sự giúp đỡ của nàng, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Thậm chí có người trong lòng bắt đầu oán hận Hồng Y, đều vì nàng, đáng ra vào lúc này, khi đang bị vây ở nguy cơ bốn phía, họ có thể dựa vào linh thú hình người, hiện tại thì hay ho rồi, cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Yên tâm, các vị chỉ cần hộ tống ta an toàn rồi đi, Tôn gia sẽ không bạc đãi các vị.” Hồng Y thật biết thời, biết thế, hiện tại nàng bị phế đi linh lực, chỉ trông cậy vào linh thú sẽ không thể an toàn ra ngoài.

“Cô nương xin hãy theo sát chúng ta.” Những người khác cân nhắc một chút cũng đồng ý với đề nghị của Hồng Y, có một linh thú bên cạnh còn hơn không có gì, huống chi sau khi rời khỏi đây nhận được sự cảm tạ của Tôn gia, tính thế nào, bọn họ cũng không lỗ.

“Làm phiền.” Hồng Y thu hồi kiêu căng, hiện tại nàng không có linh lực, chỉ có thể duy nhất dựa vào Âm Dương xà.

Ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng dáng phía xa của Hạ Hình Viêm, thiếu chút nữa tự cắn rách miệng, thù này nàng nhất định sẽ trả.

Không còn vụ sát, con đường phía trước trở về một mảnh yên tĩnh, đoàn người đi một lúc đều không có tập kích, liền ngay cả chút gió thổi cỏ lay đều không có.

Đường dưới chân cũng chỉ có một, mục tiêu của bọn họ cực kỳ rõ ràng.

Nếu đường đã thông suốt, lại không bị tấn công, tự nhiên là đoàn người đi nhanh hơn. Đi được một lúc, Hạ Hình Viêm đột nhiên đứng lại, Thạch Ân Dụ vội hỏi: “Sao thế?”

“Người không thấy kỳ lạ sao?” Hạ Hình Viêm nói nhỏ.

“Muốn lấy được bảo bối tự nhiên phải chịu nhiều nguy hiểm, những kẻ nhất gan tốt nhất đừng có tiến vào.” Hồng Y dẫn theo một đoàn người, cao ngạo lướt qua đám người Hạ Hình Viêm, tiến về phía trước.

Khi đi lướt qua, nàng ta khinh thường nhìn Hạ Hình Viêm: “Cho dù không có linh lực ta cũng không sợ, người Tôn gia chúng ta không có ai là kẻ bất lực.”

Khiêu khích nhằm chán như vậy làm sao Hạ Hình Viêm có thể để ý đây, nàng đầu cũng không thèm nâng, có người ngu ngốc, nàng cũng không phải đi theo ngu ngốc cùng chứ?

Đợi cho đám người Hồng Y đi qua, Hạ Hình Viêm cúi đầu đá cái gì đó dưới chân: “Chúng ta vừa đi vòng trở về chỗ cũ.”

“Cái gì?” Lời của Hạ Hình Viêm vừa dứt, tùy tùng của Thạch Ân Dụ lập tức kinh ngạc, kêu ra tiếng.

“Người xác định sao Hạ tiểu thư?” Thạch Ân Dụ không quá tin tưởng, dù sao đường bọn họ đi thẳng tắp, cả đoạn đường cũng không có cảm giác được một chút gấp khúc nào, cho dù là đi một vòng lớn thì thời gian bọn họ đi cũng chưa đủ đi hết một vòng lớn được.

“Ta có thói quen để lại ký hiệu.” Hạ Hình Viêm dùng mũi chân chỉ vào mặt đất, trên đó có một ký hiệu đơn giản mà đặc thù.

“Này...” Thạch Ân Dụ chau mày, bọn họ tựa như đang lâm vào bên trong mê trận.

“Chúng ta tách ra đi.” Hạ Hình Viêm đột nhiên mở miệng.

Thạch Ân Dụ sững sốt, lập tức hiểu được ý của Hạ Hình Viêm, gật đầu: “Được.”

Nếu bọn họ ở cùng một chỗ chỉ có thể không ngừng đi vòng quanh, nhưng chỉ sợ bọn họ tách ra thì mỗi người đều bị đánh chết.

Tách ra thật sự là nguy hiểm, nhưng nếu như không tách ra có lẽ cả đời liền ở đây xoay vòng sao?

“Hạ tiểu thư, cẩn thận.” Thạch Ân Dụ không thấy yên tâm lắm nói một câu, “Đừng tách rời bạn của người.”

“Ta sẽ.” Hạ Hinh Viêm cười khẽ gật đầu.

“Bảo trọng.” Thạch Ân Dụ nói xong, khoát tay với tùy tùng của mình, đi về hướng bên cạnh, nơi đó không có đường, sương mù càng mờ mịt.

“Thật xin lỗi.” Người tùy tùng lúc nãy ra tay với Hạ Hinh Viêm đi ở cuối cùng, nhẹ giọng xin lỗi, thấy Hạ Hinh Viêm nhìn hắn, sắc mặt hơi mất tự nhiên nói, “Nếu lựa chọn lại, ta cũng sẽ không thay đổi lựa chọn ban đầu.”

Hạ Hinh Viêm mỉm cười: “Ta biết. Nếu ta là người, ta cũng sẽ làm thế.”

Người tùy tùng trở mắt nhìn Hạ Hinh Viêm, nhìn nàng nhẹ cười, xoay người rời đi, tựa hồ có chút hiểu vì sao thiếu gia đối đãi khác biệt như thế với Hạ Hinh Viêm.

Hướng một đường khác đi được một lúc, trong đầu Hạ Hinh Viêm đột nhiên vang lên tiếng nói của Dập Hoàng: “Đứng ở đây đi, chỗ nào cũng không cần đi.”

“Làm sao thế?” Hạ Hinh Viêm kỳ quái hỏi, nhưng vẫn dừng lại, không đi tiếp.

“Cái kia không phải là thứ các người có thể đối phó, ở chỗ này, chờ sự tình chấm dứt đi.” Dập Hoàng rốt cục cũng xác định được thứ kia là cái gì nhưng vẫn chậm một chút, quả nhiên tổn thất máu huyết linh thú vẫn có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn, làm cho hắn đến cả thứ nguy hiểm như thế cũng không phát hiện được.

Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê liếc mắt nhìn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế, Hinh Viêm?”

Bọn họ nhìn vào ánh mắt của nàng có thể cảm giác được nàng đang cùng Dập Hoàng nói chuyện, có chuyện gì không thể nói với bọn họ sao?

“A Hy, người biết bên trong là thứ gì sao?” Hạ Hinh Viêm quay đầu hỏi Hà Hy Nguyên.

Hà Hy Nguyên chần chờ mở miệng: “Tựa hồ mà một loại Thiên Địa linh quả, cụ thể là cái gì, ta cũng không quá rõ ràng.” (Thiên Địa linh quả: loại quả mang linh khí của trời đất)

Trên môi Hạ Hinh Viêm hơi hé cười, vừa định nói gì, đột nhiên bị một tiếng kêu thê lương, thảm thiết cắt ngang, sương mù xung quanh nhanh chóng trở nên nồng đậm đến mức chỉ có thể nhìn rõ khoảng cách ba thước trước mắt, trong sương mù dày đặc, một mối nguy hiểm không biết tên đang lặng yên tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Đương nhiên

Sương mù dày đặc đánh vào, làm cho khuôn mặt ướt sũng, rất khó chịu, chỉ chớp lát, quần áo trên người cũng trở nên ẩm ướt.

Vết thương trên người tiếp xúc với sương mù làm cho Hạ Hinh Viêm thấy hơi đau đớn, lại thêm những tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến làm cho người ta dựng tóc gáy.

“Hinh Viêm, chúng ta chờ ở đây sao?” Hà Hy Nguyên hỏi ý kiến của Hạ Hinh Viêm, nàng không phải người ngồi một chỗ chờ chết.

“Dập Hoàng nói không cần di chuyển.” Hạ Hinh Viêm chậm rãi ngồi xuống, hiện tại chỉ có thể chờ, nàng cũng muốn giữ sức.

Hà Hy Nguyên gật đầu, hết sức cẩn thận, nếu Dập Hoàng cũng phải cảnh giác như vậy, chứng tỏ nơi này tuyệt đối không đơn giản.

Tiểu hồ ly đột nhiên giương móng vuốt, lông trên người lập tức dựng thẳng, bộ dáng tựa hồ có thể nhảy vào tấn công.

Hạ Hinh Viêm nhướng mày, nhìn phía trước tràn đầy sương mù, cái gì cũng không nhìn thấy, lại có thể nghĩ được mùi máu tươi làm người ta thấy buồn nôn.

“Là Âm Dương xà!” Hà Hy Nguyên mở miệng nói, đều là linh thú, đối với hơi thở của nhau chúng đều thật mẫn cảm.

“Hong Y?” Hạ Hinh Viêm hơi sùng sốt, có thể nào cũng không ngờ đến sẽ gặp phải Hồng Y, nàng không phải cùng một chỗ với đám người kia sao?

Không đợi Hạ Hình Viêm suy nghĩ cẩn thận, nhoáng một cái, Âm Dương xà cũng đã nhảy đến đây.

Âm Dương xà vừa nhìn thấy Hạ Hình Viêm, thần kinh đang buộc chặt được thả lỏng, ba một tiếng, ngã xuống mặt đất, Hồng Y đang bị nó cuốn chặt cũng bị quăng ngã xuống, lần này thế nhưng Hồng Y không bắt mất, quá lớn, dù sao một kẻ hấp hối cũng không còn tinh lực để lấy ra mắng người.

“Sao lại thế này?” Hạ Hình Viêm nhú mày nhìn Âm Dương xà, trên người vấy đen, vấy trắng đã bị máu đậm nhuộm màu, dưới lớp máu thật dày còn có thể nhìn thấy những phiến vảy đã bị tróc ra, lộ ra bên trong da thịt dính đầy tro bụi.

“Chúng ta gặp phải tập kích.” Đi theo ngay phía sau Hồng Y là một đại linh sư cấp hai mươi mốt, quần áo rách tung tóe, nhiễm đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt, đi tập tễnh.

“Những người còn lại đâu?” Hạ Hình Viêm ngồi dưới đất cũng không có ý định đứng dậy, nhưng trong lời nói vẫn chứa đầy sự quan tâm.

“Đã chết, đều đã chết!” Đại linh sư khó khăn nuốt nước miếng, hai mắt thần thờ xuất thần, bên trong tràn ngập đau thương, “Bọn ta còn chưa kịp biết đó là cái gì thì những người kia đã bị tha đi rồi.”

“A Hy.” Hạ Hình Viêm quay đầu nhìn về phía Hà Hy Nguyên, hẩn sinh hoạt tại Lâm sơn lâu như vậy, sẽ không đến mức một chút tin tức cũng không biết đi?

Nào đâu ngờ, Hà Hy Nguyên thực sự lắc đầu với nàng: “Ta cũng không biết là cái gì.”

Hạ Hình Viêm trầm mặc, xem ra sự tình có vẻ khó giải quyết.

Thứ gì đó ẩn trong sương mù dày đặc quả nhiên muốn tách bọn họ ra để đánh hết từng đám, chính là nàng không hiểu rõ lắm, vì sao một thứ cường hãn như vậy lại không dám chính diện đối mặt với bọn họ.

“Dập Hoàng.” Hạ Hình Viêm ở trong lòng gọi Dập Hoàng, lúc này chỉ có Dập Hoàng mới có thể làm cho nàng có cảm giác an tâm.

“Mặt ngoài an ổn hơn chút, để ta mang người đi ra ngoài.” Dập Hoàng nhẹ giọng nói, ở trong không gian, hẩn khoanh chân ngồi, xem ra tình huống bên ngoài so với hẩn nghĩ còn muốn kịch liệt hơn vài phần.

“Được.” Hạ Hình Viêm thả lỏng, nở nụ cười.

Đại linh sư và Hồng Y đã muốn bình tĩnh lại, xoa loạn thuốc trị thương lên người, nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, khôi phục thể lực.

Âm Dương xà nằm lui một bên, đầu rắn cuộn lên trên thân, thân thể đang bị thương nặng dưới sương mù vừa lạnh vừa ướt, run rẩy.

Cảm giác được có người tới gần, ngay lập tức cảnh giác đứng thẳng dậy, nhìn thấy là Hạ Hình Viêm đang đứng trước mặt hẩn, trong tay cầm một cái chai: “Đừng động.”

Tiếng nói vừa dứt, ở trên miệng vết thương đã được một thứ gì mát mẻ, thoải mái tỏa lên, giảm bớt những nóng rực đau đớn.

Âm Dương xà liền nằm im không nhúc nhích, tùy ý để Hạ Hình Viêm đem lọ thuốc trị thương màu tím bôi cho hẩn, cho đến khi nàng rời đi, hẩn vẫn duy trì tư thế đó.

Hồng Y nhìn thoáng qua, không nói gì, hiện tại nàng phải dựa vào Âm Dương xà, vừa rồi nếu không có hẩn vì nàng can mấy lần công kích, chỉ sợ nàng hiện tại đã sớm mất mạng.

“Hạ Hình Viêm, người đi cứu Thạch thiếu gia đi.” Cho dù đến lúc này, Hồng Y cũng không thể không đề ý đến an nguy của Thạch Án Dụ, dù sao đó cũng là vị hôn phu của tiểu thư nhà nàng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nàng cũng không sống tốt được.

Hạ Hình Viêm cất bình thuốc đi, không thèm liếc mắt nhìn Hồng Y một cái, trực tiếp từ chối: “Không đi.”

“Người dựa vào cái gì không đi?” Hồng Y vừa nghe lập tức sùng sộ, hung hỏ ép hỏi, “Người đừng quên, ai mua thuốc trị thương cho người, ai vừa nãy còn bảo vệ người, hiện tại cho người đi cứu hẩn, người lại dám từ chối. Thật sự là vong ân phụ nghĩa!”

Đại linh sư cũng chờ đợi, xem xét Hạ Hình Viêm: “Hạ cô nương, xin đề linh thú hình người của người ra tay cứu người của chúng ta.”

“Người xác định những người đó còn sống?” Hạ Hình Viêm mắt lạnh nhìn qua, không nhanh không chậm hỏi.

“Người không đi tìm thì làm sao mà biết là còn sống hay đã chết?” Hồng Y tức giận đến môi phát run, “Người hiện tại có thực lực, dựa vào cái gì không cứu?”

“Ta dựa vào cái gì phải cứu?” Hạ Hình Viêm buồn cười hỏi lại.

“Chỉ dựa vào Thạch Án Dụ vì người không sợ đắc tội với người khác!” Hồng Y tức giận trợn trắng mắt, loại lời nói vô sỉ này nàng cũng dám nói ra? “Người nếu không cứu hẩn, người không sợ ngày sau bị mắng đến chết sao?”

Hạ Hình Viêm cười ra tiếng, giương mi: “Cho dù ta bị người mắng chết, cũng là chuyện của ta. Ta sẽ không vì thể diện mà chính mình phải mạo hiểm.”

“Hạ Hình Viêm, người vô si!” Hồng Y lớn tiếng chửi bậy, làm sao có thể có người thấy chết mà không cứu còn có thể nói như điều đương nhiên như vậy?

Thậm chí mặt không đỏ, thờ không gáp.

“Tiểu nhân vô si!” Hồng Y mắng chỉ đôi lầy tiếng cười lạnh của Hạ Hình Viêm.

“Ai?” Hà Hy Nguyên đột nhiên xoay người, nhìn về phía sương mù dày đặc hét lớn một tiếng.

“Không thể tưởng được vẫn còn có người sống a.” Âm thanh truyền tức vang lên, mang theo một bộ truyền chọc xem kịch vui.

Chậm rãi mà đến, một nam tử trung niên mặc một thân quần áo màu đen xuất hiện ở trước mặt mọi người, quần áo sạch sẽ hoàn toàn trái ngược với vẻ chật vật của Hồng Y và đại linh sư.

Thực rõ ràng một chuyện, người này cũng không phải người đi cùng với đoàn tìm bảo vật lúc đầu.

“Đã đến nơi này, cũng đừng nghĩ sống đi ra ngoài.” Nam tử mặc đồ đen (hắc y nam tử) trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt nhìn qua lại giữa mấy người, lộ ra nụ cười trên tức.

“Nơi của Cửu Luyện Hồng Anh các người cũng dám đi vào tìm chết, không thể không nói các người rất có dũng khí.”

“Cửu Luyện Hồng Anh? Không phải Anh quả sao?” Hồng Y kinh ngạc nhìn hắc y nam tử, đám người bọn họ đến đây là vì Anh quả.

Anh quả có thể làm hôn mê linh thú một thời gian, giúp cho con người có cơ hội làm linh thú phục tùng. Đương nhiên nếu có thể tìm được được tề sư, còn có thể đem Anh quả làm dược liệu chính, phối hợp với một số loại dược liệu nữa để trở thành dược tề (thuốc nước) để cao lực lượng của linh thú.

Nhưng Cửu Luyện Hồng Anh là cái gì vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của Hồng Y, tâm tình của hắc y nam tử dường như vô cùng tốt, nở nụ cười: “Cửu Luyện Hồng Anh chính là tiền hóa của Anh quả, đương nhiên, vạn vật tiền hóa đều cần tiêu hao thứ này thứ nọ. Mà Cửu Luyện Hồng Anh cần tiêu hao...”

Chưa nói xong, ánh mắt hắc y nam tử lưu chuyển giữa Hồng Y và đại linh sư, ánh mắt cười như không cười làm cho bọn họ rung mình, có dự cảm không tốt bốc lên từ đáy lòng.

“Đó là máu người.”

“Thật sự là ngu xuẩn, chẳng lẽ các người không thấy kỳ quái vì sao chỉ có những người có linh lực cấp bậc như các người đến sao?” Hắc y nam tử cười thành tiếng, không chút nào che dấu cười nhạo hành động ngu xuẩn của bọn họ.

“Làm thế nào để ra ngoài? Nói mau làm thế nào để đi ra ngoài?” Hồng Y sợ tới mức mặt trắng bệch, nàng còn không có ngu ngốc đến mức cảm thấy chính mình có năng lực tranh đấu cùng Thiên Địa dị bảo (bảo vật khác lạ/đặc biệt của trời đất).

Đối với vấn đề ngu ngốc của Hồng Y, hắc y nam tử tự nhiên sẽ không trả lời.

“Tham lam thì sẽ phải trả một cái giá lớn.” Trào phúng liếc nhìn mọi người một cái, hắc y nam tử tiến đến phía trước.

“Hình Viêm, chúng ta đi mau.” Hà Hy Nguyên nghe được tên Cửu Luyện Hồng Anh sắc mặt trở nên trắng bệch, thứ kia rất khó đối phó, hắn không dám cam đoan có thể làm cho nàng an toàn đi ra ngoài.

Nhất là sau khi Cửu Luyện Hồng Anh đã uống no máu người.

“Hạ cô nương.” Đại linh sư bên cạnh cũng vội vàng kêu lên cầu cứu, hiện tại chỉ có dựa vào linh thú hình người của Hạ Hình Viêm thì hắn mới có được một đường sống.

Những tiếng vang rất nhỏ từ xa, nương theo dây đặc sương mù thông thả tới gần đám người Hạ Hình Viêm.

Lời nói của đại linh sư làm cho hắc y nam tử chưa đi xa cũng nghe được, hắn vẫn đi tiếp về phía trước, vừa đi vừa cười lạnh, hiện tại muốn ra ngoài đã chậm.

Q.1 - Chương 47: Một điều kiện

Edit: Rosemarymn

Tay trái biến thành đao, linh lực ẩn chứa bên trong thật mạnh mẽ, ngay tức khắc cắt về phía mặt. Chỉ một tiếng động, có chất lỏng màu xanh nhạt từ dưới đất nhanh chóng bắn ra.

Ngay lúc hắc y nam từ ra tay, Hà Hy Nguyên cũng cùng lúc động, một đạo ánh sáng chợt lóe trong tay, khoảnh khắc đánh xuống mặt đất, chất lỏng màu xanh phun ra, ở bên trong sương mù tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm.

Âm Dương xà cũng không nhàn rỗi, thân thể lắc lư, hai mắt đột nhiên tuôn ra hai đạo hào quang, một đen, một trắng, bắn nhanh xuống đất, một phía nhanh chóng đóng băng, một phía hóa thành đất đai khô cằn.

Tiểu hồ ly đề phòng đứng dựa vào Hạ Hình Viêm, không có hành động gì.

Đại linh sư vẫn đang bị thương nặng cũng vội vàng khởi động lại linh lực lưu lại vốn không nhiều lắm để phản kích.

“Hình Viêm, đừng lo lắng, không có việc gì.” Hà Hy Nguyên một bên đơn độc chặn lại công kích từ vật thể không rõ ở dưới đất, một bên cao giọng an ủi Hạ Hình Viêm.

Hắc y nam từ đứng cách bọn họ không xa khóe môi đột nhiên tươi cười, nếu là trước kia, hẳn tuyệt đối tin tưởng những linh thú hình người khác sẽ không bị mấy thứ này làm khó khăn, nhưng đêm nay thì...

Hắc y nam từ ngẩng đầu, sương mù dày đặc, nhìn không thấy vàng trắng cô độc giữa bầu trời đêm, càng nhìn không thấy dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đó, trên mặt đất ẩm ướt, lạnh lẽo, một đường màu đỏ giăng khắp những nơi bị sương mù bao phủ.

Màu đỏ từ nhạt chuyển sang đậm, đến khi thành màu đỏ tươi như máu, toàn bộ tuôn ra.

“Oành” mấy tiếng liên tục vang lên.

Bùn đất tung bay, sương trắng giầy đặc bị khuấy đảo, khắp nơi chuyển động.

Hà Hy Nguyên tăng thêm lực lượng trong tay, hào quang như vẽ, giống như đao sắc nhanh chóng bay ra ngoài, ở trong sương mù dựng thẳng một thân cây to lớn với những sợi dây màu đỏ tươi, giương nanh múa vuốt giống như những sợi tua bạch tuộc.

Không hề tránh né, trực tiếp đối mặt với công kích của Hà Hy Nguyên.

Hào quang hiện lên, cắt đứt hơn mười sáu sợi dây xong thì lực lượng cũng đã không còn.

Hà Hy Nguyên thật không thể tin được nhìn chằm chằm những sợi dây này, hẳn dùng toàn lực đánh ra làm sao có thể bị ngăn trở một cách nhẹ nhàng như vậy.

Không đợi hắn kịp phục hồi, sợi dây vừa rồi bị đánh hỏng lại nhảy lên, chỉ trong chớp lát, màu đỏ máu tươi chợt lóe, lại hóa thành một cây to mạnh mẽ dựng thẳng.

“Đây là thứ quý quái gì vậy?” Hồng Y hoảng sợ hét chói tai, sắc mặt trắng bệch không còn nửa điểm hồng nhuận.

Tiếng hét chói tai của nàng không ai để ý tới, cũng không có sức để ý tới.

Tiểu hồ ly đứng bên người Hạ Hình Viêm, đôi mắt hẹp dài chậm rãi híp lại, bốn chân nhỏ bám vào mặt đất, chỉ chớp lát, một đạo ánh sáng màu đỏ bao vây lấy Hạ Hình Viêm.

“Hằng?” Hà Hy Nguyên lo lắng nhẹ gọi một tiếng, Đoạn Hằng Nghe vừa sống lại không thích hợp sử dụng toàn bộ lực lượng.

“Đừng phân thần.” Tiểu hồ ly nhẹ nhàng, hàm hồ gầm nhẹ.

Hắc y nam từ đứng cách đó không xa lạnh lùng cười, tùy tay chặt đứt mấy sợi dây, tay to chụp lấy sợi dây phía trước, lấy một bình ngọc ra, tiến đến chỗ vỡ ra trên mặt của dây leo, dùng sức bóp mạnh, có vài giọt chất lỏng rơi vào trong bình.

Có được thứ mình cần, hắc y nam từ rất nhanh nhẹ buông tay, một đạo linh lực đánh ra ngăn trở dây leo đang đến gần.

Hắn thừa sức đối phó mấy thứ này, rảnh rỗi quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Hạ Hình Viêm, những người này chỉ sợ đêm nay sẽ trở thành vật tế trời.

Người không nên có lòng tham, bao nhiêu người biết nơi này có Cửu Luyện Hồng Anh, lại không ai dám đến lấy.

Cũng chỉ có những linh sư dưới cấp hai mươi lăm này mới có thể liều lĩnh đi tìm chết như thế.

Đoán thời gian, hắc y nam tử nhanh chóng thối lui, chỉ chốc lát nữa nếu hắn không đi chỉ sợ cũng không ra được.

Hắn mới vừa đi được hai bước, khí thể bên người đột nhiên biến đổi, nhanh chóng tăng lên hơn ba lần.

“Làm sao có thể...” Hắc y nam tử kinh ngạc, kêu ra tiếng, canh giờ còn chưa tới, bảo hộ của Cửu Luyện Hồng Anh làm sao có thể bùng nổ toàn diện rồi?

Những dây leo chung quanh đột nhiên trở nên rậm rạp, giống như bị cái gì bám vào nhanh chóng vọt lại gần, Hà Hy Nguyên ngăn trở phần lớn công kích, giật mình kêu to: “Hằng, bảo vệ tốt Hình Viêm!”

Vừa nói xong, một dây leo quấn chặt chân hắn, dùng sức cuốn mạnh, một vết máu lập tức xuất hiện.

Hà Hy Nguyên tuân ra lực lượng trực tiếp chặt đứt dây leo kia, không kịp bận tâm vết thương của mình, những dây leo khác đã nhanh chóng tấn công tới.

Bùm bùm, vô số dây leo đánh vào lớp bảo vệ màu đỏ, phát ra tiếng vang liên tục.

Tiểu hồ ly cố sức chống đỡ, công kích như thế làm cho hắn có điểm ăn chống đỡ không kịp.

Bốn chân bé nhỏ hơi run lên, răng nanh càng dùng sức cắn chặt.

“A!” Hồng Y không cẩn thận một cái, bị dây leo cuốn ngang thân.

Âm Dương xà rất nhanh đi qua, nhanh chóng phát ra hào quang màu đen, đánh mạnh lên dây leo, nhưng lực lượng của nó không thể tạo ra uy hiếp đối với những dây leo bảo hộ đã rơi vào trạng thái cao nhất.

Âm Dương xà càng cố sức, trực tiếp nhảy lên dùng chính thân thể mình quấn lấy dây leo.

Hồng Y rớt xuống đất, ngã trên mặt đất phát ra một trận kêu rên: “Ngu xuẩn, người định làm ta ngã chết?”

Âm Dương xà cùng dây leo quấn quanh, vây trên người từng mảnh bị đánh rơi, từng vết máu chảy ra, rất nhanh liền nhuộm đỏ thân thể đang cố sức cuộn chặt kia.

Nghe được tiếng mắng của Hồng Y, Âm Dương xà quay đầu nhìn sâu vào nàng một cái, sau đó chuyển hướng nhìn vào Hạ Hình Viêm đang đứng trong quảng sáng màu đỏ, nhìn đến lo lắng của nàng đối với Hà Hy Nguyên đang ra sức chiến đấu và tiểu hồ ly đang cố gắng chống đỡ màng bảo vệ.

Trong lòng tâm đột nhiên vỡ tan, nó vì sao còn muốn tiếp tục sống.

Giống như cảm thấy được điều gì, luôn luôn ở trong sự lo lắng, Hạ Hình Viêm lại đột nhiên ngừng đầu, nhìn vào mắt của nó.

Bên trong đôi mắt trắng đen rõ ràng kia là kinh ngạc, rung động, cùng với nồng đậm đau lòng.

Àm ảm, trong tim không tiếng động nổ mạnh, một cái liếc mắt kia với hắn mà nói cũng đã đủ rồi.

“Hình Viêm!” Có vài dây leo đánh về phía Hà Hy Nguyên, hắn không kịp chống đỡ bị ném về phía sau, điều hắn nghĩ đến lúc này cũng không phải công kích tự bảo vệ mình mà là cảnh báo cho Hạ Hình Viêm.

Tiểu hồ ly chau mày, gắt gao nhìn vào những dây leo đang công kích toi, muốn liều mạng sống chết.

Ngay cả Âm Dương xà cũng không cố trói buộc dây leo kia nữa, quay đầu khẩn trương nhìn qua.

Dây leo rậm rạp nhanh như chớp đánh về phía Hạ Hình Viêm, giữa một đường sống chết, một âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên, giống như thanh âm từ chín tầng địa ngục: “Tìm chết!”

Hai chữ vô cùng đơn giản lại như sét đánh giữa trời quang, oanh một tiếng, tất cả dây leo rậm rạp đều bị nổ tung, bay ngược ra ngoài.

“Đây là...” Hắc y nam tử ở cách đó không xa kinh ngạc xoay người, chỉ nhìn đến những sợi dây leo vốn che kín bầu trời phút chốc hóa thành tro bụi, giống như một bông tuyết nhỏ rơi vào giữa lửa lớn hùng lực, nhanh chóng biến mất không lưu lại dù một điểm dấu vết.

Trong sương mù nồng đậm tất cả đều bị lực lượng cuồng bạo cuốn đi, tình huống xung quanh hiện ra thật rõ ràng.

Cái gì dây leo, cái gì bảo vệ Thiên Địa dị bảo, tất cả đều biến mất không thấy, chỉ thấy ở trung tâm lực lượng cuồng bạo bóng dáng cao lớn của một nam tử quần áo màu đỏ (Hồng y nam tử) đang thẳng lưng mà đứng.

Tóc đen tung bay tựa như Cửu Thiên Thần Tử (Cửu thiên bao gồm tám phương và trung tâm, cửu thiên thần tử có thể hiểu là vị thần duy nhất ở trong trời đất), thần thánh không thể xâm phạm.

“Chỉ là huyết đằng cấp thấp cũng dám làm càn.” (huyết đằng: dây leo máu) Một giọng trầm thấp, lạnh lùng vang lên giống như băng nhọn lướt qua da thịt mọi người, lạnh tận xương tủy.

“Không có việc gì chứ?” Ánh mắt lạnh lùng của Dập Hoàng khi chuyển đến trên người Hạ Hình Viêm, tựa như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan biến.

“Không có việc gì.” Hạ Hình Viêm gật đầu, cho Dập Hoàng một nụ cười trấn an.

“Đi thôi.” Dập Hoàng quan sát xung quanh, nơi này là một vùng hoang vu rộng lớn, nhìn không thấy đường, cái này cũng là một loại bảo hộ Thiên Địa dị bảo - ảo cảnh.

“Thật là một linh thú hình người lợi hại.” Hắc y nam tử chậm rãi đi tới, nhìn Dập Hoàng từ trên xuống dưới, hẳn thật chưa gặp qua linh thú hình người lợi hại như thế.

Một chiêu có thể đem vòng bảo hộ cao nhất của Thiên Địa dị bảo hủy diệt toàn bộ, hẳn là linh thú cấp mấy?

Ầm ầm...

Một trận tiếng vang dội lại, mặt đất rung động mãnh liệt.

“Cửu Luyện Hồng Anh yêu hóa?” Hắc y nam tử sắc mặt xanh mét, không thể tin khê thốt lên.

Xa xa oành một tiếng, tựa hồ như có cái gì nổ tung, tia sáng màu đỏ tỏa ra bốn phía giống như một đóa yêu hoa ở dưới bóng tối nở rộ. Uy áp mạnh mẽ như con sóng động trời vỗ tới, đánh trúng làm cho mọi người lao đảo lui về phía sau.

Ngay cả hắc y nam tử đều bị đẩy về phía sau năm bước, đại linh sư thì bị đánh ngã xui, nếu không có Âm Dương xà liệu mình bảo hộ chỉ sợ Hồng Y có thể xuống luôn Địa phủ đưa tin.

Dập Hoàng che ở trước người Hạ Hình Viêm, một tay hóa giải cổ uy áp cường hãn kia, trong lòng tính toán: “Đi!”

Xoay người, tay trái vẽ vào không trung một phù chú phiền phức.

Hắc y nam tử tò mò nhìn động tác của Dập Hoàng, dần theo phù chú của Dập Hoàng hình thành, nghi hoặc trong mắt dần bị khiếp sợ thay thế, ghen hòng nhìn trần trời nói nhỏ: “Đây là...”

Không đợi hắn nói xong, nét vẽ cuối cùng của Dập Hoàng đã hạ xuống, tay tùy tiện xé rách không gian, cầm lấy tay Hạ Hình Viêm: “Đi.”

Xé rách không gian!

Hắc y nam tử hoàn toàn hóa đá, hẳn thật sự không thể tưởng tượng được một linh thú hình người làm cách nào có thể làm được như thế.

Tiểu hồ ly nhanh chóng nhảy ra ngoài, Hạ Hình Viêm thuận tay lôi đuôi của Âm Dương xà, đưa hắn đi ra ngoài.

“Chờ một chút, mang ta rời đi.” Hắc y nam tử hiện tại bất chấp thân phận của mình, vội vàng kêu lên, phía sau lưng hắn uy áp càng ngày càng cường hãn, hiện tại không rời đi chỉ sợ hắn cũng sẽ trở thành thức ăn của Cửu Luyện Hồng Anh.

“Có thể.” Hạ Hình Viêm không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

Ngay khi hắc y nam tử thở dài nhẹ nhõm một hơi, đã thấy Hạ Hình Viêm chậm rãi nở nụ cười, môi đỏ mọng khẽ mở: “Người phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Ý cười lạnh nhạt làm cho hắc y nam tử không hiểu thấy băng giá trái tim, nàng muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Lòng tham nữ nhân

Điều kiện gì?” Hắc y nam tử cũng ngạc nhiên như vậy, lúc này lên điều kiện dễ là chuyện có lợi với.

“Người đây là cò kè mặc cả với ta?” Hạ Hinh Viêm nhàn cười, khóe mắt hơi liếc qua lỗ thủng gian, nơi đó dần có dấu hiệu hư vô, chuẩn bị duy trì được.

Hắc y nam tử cau mày, muốn chết nhưng nếu đáp ứng điều kiện làm sống bằng chết khác gì tự tìm chết?

Hạ Hinh Viêm nhìn ra mâu thuẫn trong lòng hắc y nam tử, mỉm cười: “Yên tâm, điều kiện của ta là giúp ta bảo vệ người của ta.

“Người...” Hắc y nam tử khó hiểu, Hạ Hinh Viêm tại sao có thể đưa ra cái điều kiện như vậy.

Dập Hoàng cũng sững sốt, có ý niệm gì đó nhanh chóng chột lóe trong đầu rồi rất nhanh biến mất mà kịp bắt lấy, nghe Hạ Hinh Viêm hét lớn: “Đồng ý hay?”

“Được,” Nếu có nguy hiểm hắc y nam tử chẳng có gì mà đồng ý.

Ngay khi hắc y nam tử gạt đầu, bỗng thấy hoa mắt, vị trí của với Hạ Hinh Viêm được trao đổi cho nhau. ở bên ngoài ảo cảnh, nàng ở bên trong, lỗ thủng gian yếu ớt bắt đầu muốn khép kín.

“Hạ Hinh Viêm, người làm cái gì thế?” Dập Hoàng cả kinh xông lên phía trước, giơ tay muốn mở lại gian.

Hạ Hinh Viêm mỉm cười, nhủ thầm: “Dập Hoàng, người cảm thấy ta đến nơi này rồi còn bỏ qua cho Thiên Địa dị bảo sao?”

“Đồ điên, người được phép...” Dập Hoàng tức giận đến mức bắt đầu mạnh mẽ ngưng tụ lực lượng, làm sao có thể trở mặt nhìn nàng chịu chết.

Hạ Hinh Viêm khẽ cong khóe môi, nở nụ cười xinh đẹp: “Dập Hoàng, người chắc biết, ai cũng thể thay đổi quyết định của ta.”

Lực lượng ngưng tụ đột nhiên biến mất, Dập Hoàng trở mặt nhìn chăm chăm khe hở gian khép kín, nàng đứng, nàng là người chưa bao giờ vì người khác mà dao động, quyết định cái gì làm cái đó.

Dập Hoàng trở mặt nhìn khe hở gian dần biến mất, với hình bóng ngày càng mờ hồ của Hạ Hinh Viêm: “Người phải còn sống ra cho ta, biết!”

Bên trong gió đêm gào thét, thanh gần như tiếng gầm lan tỏa, đôi mắt là tươi cười đầy tự tin của Hạ Hinh Viêm, cả người như mặt trời tỏa sáng.

“Dập Hoàng, nàng muốn làm gì vậy?” Hà Hy Nguyên choáng váng, mãi cho đến khi thể nhìn thấy Hạ Hinh Viêm nữa mới hốt hoảng hỏi.

Bọn họ vất vả từ nơi đó ra tại sao nàng còn muốn vào?

Chỉ vì Thiên Địa dị bảo hiếm có kia sao?

“Quả là tiện nhân, vì chút lợi ích ngay cả mạng đều cần.” Hồng Y lần này thức thời hơn chỉ dám thấp giọng lầu bầu câu để phát tiết bất mãn.

Dập Hoàng lao đảo lui về phía sau hai bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, nhìn chăm chăm cảnh sắc bình thường trước mắt, biết ở trong gian này có chuyện mong muốn nhìn thấy nhất diễn ra.

“Dập Hoàng, xé mở gian mang nàng ra.” Tiểu hồ ly gấp đến mức dựng lông, thét lên thê lương, chỉ kém mức khóc ra.

Hắc y nam tử nhìn mấy đầu linh thú này, chậm rãi mở miệng: “Chắc là thể mở gian ra nữa.”

tại có chút hiểu được điều kiện của Hạ Hinh Viêm có ý gì.

Nhưng vẫn thấy có điểm kỳ quái.

Vừa rồi vẫn chưa nhìn ra Dập Hoàng thể mở ra gian lần thứ hai, nhưng nàng chỉ là linh sư cấp mười nhoi làm sao có thể biết được?

“Dập Hoàng, là?” Đoạn Hằng Nghê ngược khuôn mặt nhướng lên nhìn chăm chăm vào Dập Hoàng, cuối cùng được đến đáp án mong muốn nhất – Dập Hoàng gạt đầu.

Nhìn thấy bộ Dập Hoàng như thế, ai chú ý tới Hồng Y tươi cười vui sướng khi người gặp họa, cái nữ nhân kia rốt cuộc chết, tự mình chịu chết, xứng đáng.

Dương xà nghe thấy những người khác gì, chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm chỗ khe hở gian vừa rồi, miệng vết thương người ngừng chảy máu làm cho nó thể đứng thẳng trong thời gian dài.

Chậm rãi cuộn tròn lại, tựa đầu vào chính thân thể mình, ánh mắt khác cũng rồi, gắt gao nhìn chăm chăm hy vọng lại nhìn đến thân ảnh ôn nhu kia.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mỗi giây tích tắc đối với bọn Dập Hoàng mà đều là loại tra tấn đầy thống khổ. Dập Hoàng lẳng lặng đứng, lát sau hướng bên cạnh vài bước, tựa vào thân cây.

Hà Hy Nguyên ngừng tới lui, luôn nhúu mày.

Tiểu hồ ly ngừng phe phẩy đuôi từ trái qua phải như động tác vô thức.

khắc, nửa canh giờ, canh giờ....

Sắc mặt Dập Hoàng theo thời gian trôi càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ có thể dựa vào ngân châm người Hạ Hình Viêm để xác định nàng còn sống.

Phía chân trời, tia sáng cắt qua màn đêm, ánh sáng nhẹ đảo qua, lại làm cho Hà Hy Nguyên dừng bước chân, ngẩng đầu, lần đầu tiên cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, làm cho chán ghét!

Dưới chân đột nhiên run lên, Dập Hoàng vội vàng mở mắt ra, đứng thẳng dậy, mặt đất bằng phẳng trước mắt đột nhiên hoá thành khe sâu, rãnh xuất trước mặt mọi người, giống như nó vốn dĩ luôn nằm ở đó.

“Khe sâu.” Đoạn Hằng Nghê kinh hi (kinh ngạc + vui sướng) kêu lên, đây phải chính là khe sâu có Thiên Địa dị bảo đấy thôi, chẳng lẽ Hạ Hình Viêm có chuyện gì?

Tiểu hồ ly vội nhanh bước chân, tiến đến gần khe sâu.

đội được nửa đường, luồng uy áp cường thế từ khe sâu vọt ra, lực lượng cuồng bạo làm cho tiểu hồ ly lăn ra vài vòng.

Lực lượng vừa tuôn ra, làm cho những hòn đá cứng rắn ở mặt đất bị chấn vỡ, tiểu hồ ly lúc này mới xoay sở để đứng vững được thân mình lại bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh ngạc thể phát ra thanh nào.

“Hình, Hình Viêm....” Hà Hy Nguyên đón nhận lực lượng cuồng bạo làm hít thở thông, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, nếu phải có thể nhận ra hơi thở quen thuộc kia thể nhận thức người thân cận vật này chính là người làm vô cùng lo lắng.

Quần áo mặc người rách tung toé, nhìn ra màu sắc, tất cả đều dính đầy máu.

Tóc dài rối tung, người, mặt dính đầy máu đọng lại, theo động tác của nàng máu loãng vẫn tiếp tục rơi xuống từ miệng vết thương.

“Ngươi....” Dập Hoàng tiến lên hai bước rồi biết gì, muốn chạm vào nàng lại biết làm sao có thể chạm vào nàng, chỉ có thể ngốc lẳng đứng nơi đó, dám dựa vào phía trước.

Hắc y nam tử cũng kinh hãi nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, phải vì cả người nàng toàn là vết thương, mà vì lực lượng cuồng bạo người nàng, nếu phải vận dụng tất cả linh lực mới chống lại được bị lực lượng đó áp đảo.

“Cửu Luyện Hồng Anh có thể làm cho người ta thăng lên nhiều cấp như vậy sao?” Thấp giọng thào vừa vận bị Hồng Y nghe thấy, lập tức làm cho nàng ta ghen tị trừng mắt với Hạ Hình Viêm.

“Khó trách dám mặc kệ sống chết tìm Cửu Luyện Hồng Anh, hoá ra là vì đề cao linh lực. Lòng tham đủ lớn!”

Nàng phải nhìn đến khi Hạ Hình Viêm xuất , uy áp kia so với uy áp của vòng bảo vệ Cửu Luyện Hồng Anh ở trong huyền cảnh còn mạnh hơn.

Đồ tốt như vậy đáng ra nên thuộc về tiểu thư của nàng, tại thế nhưng tiện nghi cho Hạ Hình Viêm, đáng giận.

“Ngươi đừng động, ta qua.” Dập Hoàng rút cuộc hồi phục tinh thần, vội vàng qua.

Nhưng Hạ Hình Viêm nghe lời sao?

Đáp án dĩ nhiên là .

Trong ánh mắt hoảng sợ của Dập Hoàng, Hạ Hình Viêm nhanh tới, há mồm định quát lớn, lại thấy Hạ Hình Viêm cười, duỗi tay ra, viên gì đó rất ấm áp bị nàng nhét vào trong miệng , lập tức hoá thành chất lỏng mang theo hương vị ngọt ngào.

“Ngươi nhanh luyện hoá .” Hạ Hình Viêm cười nhìn Dập Hoàng, nụ cười ngọt ngào như thế, giống như hề cảm thấy đau đớn người.

Dập Hoàng vừa muốn chuyện, lại bị Hạ Hình Viêm vươn ngón tay trở đề môi: “Hừ, cái gì cũng đừng , ta sao, ta cam đoan.”

Nghe được cam đoan của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng cũng cố gì nữa, hào quang chợt loé, về tới bên trong ngân châm, nếu luyện hoá, thân thể có khả năng bị lực lượng cường đại làm cho nổ tung.

Lẳng lẳng đợi cho Dập Hoàng tiến vào trạng thái tu luyện, nhìn thấy tình huống bên ngoài, Hạ Hình Viêm mới nhướng mày, mặt lộ ra vẻ thống khổ, cúi đầu thét lớn tiếng, thân thể rung mạnh, uy áp của lực lượng cường hãn vừa rồi giống như khí cầu bị chọc thủng, oành chút rồi nổ tung.

Cả người mềm oặt ngã xuống, vừa vận rơi vào trong lòng Hà Hy Nguyên vừa đưa tay ra.

Hắc y nam từ kinh ngạc nhìn hết thầy, tự chủ được tới gần, những gì vừa xảy ra trước mắt hết thầy quá mức quý dị. Đột nhiên, cảm giác được ổng tay căng lên, cúi đầu nhìn qua, nhìn đến bàn tay đầy máu gắt gao nắm tay áo của .

“Người muốn làm gì?” Hắc y nam từ khó hiểu hỏi.

“Đừng quên điều kiện người đồng ý với ta.”

Hắc y nam từ nhìn Hạ Hình Viêm nằm trong lòng Hà Hy Nguyên, rằng là nó mạnh hết đả, cố tình còn cố chống đỡ hơi chờ hứa hẹn.

Chưa bao giờ mềm lòng , thế nhưng lại mất mấy nhu hoà, gật đầu: “Ta quên.”

Vừa xong, nhìn thấy khoé môi Hạ Hình Viêm gọi lên nụ cười thư thái, nụ cười còn chưa hoàn toàn nở rộ, tay vô lực buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 49: Nguyện vọng của nàng

rong gian ngân trâm, Dập Hoàng ngồi xếp bằng, xung quanh thân thể được màng ánh sáng màu đỏ vây quanh, theo lực lượng của lưu chuyển, hào quang chậm rãi từ nồng đậm chuyển sang nhạt dần rồi biến mất.

Chậm rãi mở mắt ra, tay xoa lấy môi mình, giống như vẫn còn lưu lại nhiệt độ lạnh băng của cơ thể người kia.

Ngón tay lạnh như vậy, nàng rốt cuộc mất bao nhiêu máu? Còn cả linh lực đột nhiên biến mất kia là chuyện gì xảy ra? Rất nhiều nghi ngờ muốn chờ nàng trả lời, Dập Hoàng lãng phí thời gian, nhanh chóng thoát khỏi ngân trâm.

Vừa ra mới phát xung quanh nhiều hơn vài người, là Thạch Ân Dụ thân vết thương cùng với vài kẻ tùy tùng, xem ra ở trong huyền cảnh bọn họ bị tổn thất nặng nề.

“Thế nào?” Dập Hoàng nhìn về phía Hà Hy Nguyên, vẫn ôm Hạ Hình Viêm trong lòng, vết thương người nàng được xử lý sạch .

Nhìn băng gạc trắng toát kia, gân xanh trán của Dập Hoàng nhảy lên vài cái.

Được rồi, vết thương của Hạ Hình Viêm thế để lâu nên tạm thời có thể xem việc Hà Hy Nguyên vì nàng xử lý vết thương làm thoải mái.

“Trừ bỏ vết thương bên ngoài có vấn đề gì khác, chỉ là có chút suy yếu.” Hà Hy Nguyên cẩn thận , cũng rất kinh ngạc.

Bộc phát ra lực lượng như vậy nhưng kinh mạch của Hạ Hình Viêm hề bị thương, như thế phải kỳ quái sao?

Dập Hoàng qua kiểm tra phen, quả kinh mạch bị thương tổn, lúc này mới yên lòng.

Nếu thuận tiện mang Hạ tiểu thư đến nhà ta dưỡng thương thời gian .” Thạch Ân Dụ tới hỏi ý kiến Dập Hoàng.

Vừa rồi nhìn thấy Dập Hoàng đột nhiên xuất hiện làm khiếp sợ thời, khiếp sợ Hạ Hình Viêm người nhưng có đến ba đầu linh thú.

Cho dù là gia chủ Tôn gia cũng có nhiều linh thú như vậy, chuyện kinh ngạc người Hạ Hình Viêm là nhiều. Hà Hy Nguyên gì chỉ nhìn chờ Dập Hoàng quyết định.

“Được.” Dập Hoàng gật đầu.

Hắc y nam từ nhìn Hạ Hình Viêm vết thương ổn định, : “Nhóm các người có chuyện gì, điều kiện ta đồng ý với nàng xem như hoàn thành chưa?”

“Được rồi, người có thể rồi.” Dập Hoàng gật đầu, hi vọng bên người nàng tự dung thêm kẻ lai lịch, hơn nữa kẻ kia còn có thực lực cao hơn rất nhiều so với những người ở đây.

Hạ Hình Viêm cảm giác như mình trôi nổi giữa gian, thoải mái chưa từng có, chỉ cần ý niệm trong đầu là có thể xoay người, bay vọt, quay cuồng, tò mò cảm thụ làm cho nàng trầm mê trong đó, quên chính mình là ai, quên mình ở nơi nào, thậm chí cứ tiếp tục thoải mái tự tại như thế.

Cổ tay đột nhiên truyền đến đau đớn, thân thể mạnh mẽ rơi xuống, cả kinh làm cho Hạ Hình Viêm ra sức giãy dụa, cũng cách gì chống lại lực lượng cổ chấp kia.

Cảm giác vô lực làm cho Hạ Hình Viêm cố gắng mở mắt ra, trước mắt mảnh mờ hồ nhìn , đợi nàng phục hồi tinh thần bên tai vang lên thanh quen thuộc:

“Tĩnh.” “Dập Hoàng?” Hạ Hình Viêm ngập ngừng mở miệng, thanh ra vắn khăn khăn, làm cho nàng thoải mái nhũn mày. G

iây tiếp theo, cốc nước ấm áp được đưa đến bên miệng nàng, Dập Hoàng cầm cốc chậm rãi để nàng uống từng ngụm: “Khá hơn chút nào?”

“Ừ.” Hạ Hình Viêm lẳng lẳng gật đầu, lúc này mới nhìn đến tình huống xung quanh.

Bài trí tĩnh xảo bên trong ràng phải ở trong khách sạn nên có, chần chờ trong lát, Hạ Hình Viêm mở miệng: “Đây là chỗ ở của Thạch Ân Dụ?”

“Ừ.” Dập Hoàng cũng thấy việc nàng nghĩ ra là có gì ngoài ý muốn, vài thứ kia đều thêm đề ý, có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi nàng, “Người làm cách nào ra?”

Còn lấy được Cửu Luyện Hồng Anh.

Hạ Hình Viêm nhàng nở nụ cười: “Thế giới này được tề sư rất được mọi người coi trọng.”

Dập Hoàng gật đầu xem như phụ họa câu vô cùng vô nghĩa này của Hạ Hình Viêm.

“Được tề sư được mọi người coi trọng đơn giản vì bọn họ có thể luyện chế được các loại được tề kỳ diệu.” Hạ Hình Viêm tiếp.

“Đúng.” Dập Hoàng hơi nhũn mày, cái này có quan hệ gì với nàng?

Hạ Hình Viêm giờ tay véo hai má của Dập Hoàng, cười trên tức: “Người quên ta am hiểu nhất là gì sao?”

Ồ?

Dập Hoàng ngốc ra nhìn tươi cười nghịch ngợm mặt Hạ Hình Viêm, hơi suy nghĩ, lập tức hiểu được, chính vì đáp án quá mức rung động làm cho xem tay bé của người nào đó tác loạn mặt, bị người nhân cơ hội khi dễ đều có phản ứng.

“Người tìm được thứ gì đó có thể tạm thời đề cao linh lực?” Dập Hoàng kinh ngạc hô lên, làm sao có thể quên, năng lực Hạ Hình Viêm am hiểu nhất chính là tìm kiếm.

“Đúng vậy.” Hạ Hình Viêm đắc ý tươi cười, “Có thể cho ta nhảy mất tăng lên linh lực, nghĩ tới tăng lên nhiều như vậy, giúp ta có khả năng đối phó với màn bảo vệ tự nhiên của Cửu Luyện Hồng Anh.”

“Cửu Luyện Hồng Anh này là thứ tốt, ăn xong có phải hay khôi phục rất nhiều? Ta biết người vì chữa thương cho ta khẳng định là hy sinh chính mình, thứ này cho dù thể giúp người khôi phục hoàn toàn cũng có thể giúp ích chút chứ...”

“Vấn đề còn lại sau khi chữa thương giúp người đều được giải quyết, hiệu quả của Cửu Luyện Hồng Anh so với tương tượng của người còn tốt hơn.” Dập Hoàng bình tĩnh cắt ngang Hạ Hình Viêm thao thao bất tuyệt, ở trong trạng thái hưng phấn năng hoàn toàn có chú ý tới Dập Hoàng khác hẳn với vẻ an tĩnh bình thường.

“A, vậy tốt. Ta còn sợ đủ hiệu quả chứ.” Vừa nghe đến Dập Hoàng hoàn toàn khoẻ lên, Hạ Hình Viêm cười giống như hoa nở, ánh mắt sáng rỡ, làm cho ánh mắt Dập Hoàng có chút đui mù.

“Hạ Hình Viêm” Dập Hoàng từng chữ từng chữ thấp giọng kêu lên.

“Ừ?” Hạ Hình Viêm theo bản năng đáp lời

Dập Hoàng tới gần nàng, khoé môi hơi gợn lên, cùng với nụ cười nhợt nhạt là ánh mắt hung ác nham hiểm và thanh lạnh hơn cả trời đông giá rét: “Người muốn chết sao? Đột nhiên đề cao linh lực nhiều như vậy, người biết có tác dụng phụ sao? Nếu may mắn người sống sót, nếu như bị màng bảo vệ của Cửu Luyện Hồng Anh giết chết làm sao bây giờ? Người có phải cảm thấy tính tình ta rất tốt hay? giết người?” hơi xong, hễ cử động, có hét lên, có loại áp lực lửa giận cuồng bạo tới cực điểm.

Giống như dưới núi băng yên lặng là núi lửa chưa bùng nổ, tùy lúc có thể phát ra nham thạch nóng chảy kinh trời.

Tươi cười mặt Hạ Hình Viêm cứng đờ, trở mắt nhìn chằm chằm Dập Hoàng đầy hàn khí, nhìn ánh mắt như muốn giết người của, cẩn thận nuốt nước miếng, há miệng thở dốc, biết gì.

Môi đỏ mọng khẽ ním, tay bé nhàng ra khỏi chân, bắt lấy bàn tay to của Dập Hoàng.

chạm vào ấm áp đó, mới cảm nhận được bàn tay to ấy run rẩy, rất run rẩy.

biết Dập Hoàng phải dùng bao nhiêu lực mới không chế được cảm xúc của mình.

Nghĩ như vậy, Hạ Hình Viêm nhàng vuốt ve bàn tay ấm áp của Dập Hoàng, giọng dỗ dành: “tức giận, tức giận...”

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng biết vậy là tốt hay nữa: “Người nghĩ ta tức giận với người vì cái gì?”

“Ta muốn người tốt.” Hạ Hình Viêm nhìn thấy vẻ lạnh lùng mặt Dập Hoàng có dấu hiệu hoà tan lúc này mới dám đem ý tưởng trong lòng mình ra.

Bộ dáng sợ hãi làm cho tất cả tức giận của Dập Hoàng đều chạy mất, nàng như vậy làm sao có thể tức giận nổi.

“Về sau được lỗ mũi như vậy nữa.” Dập Hoàng than tiếng, chuyện này cứ thế trôi qua.

“Ừ.” Hạ Hình Viêm liên tục gật đầu, cực kỳ nhu thuận. Dập Hoàng bắt đầu lắc đầu, hoài nghi cam đoan của Hạ Hình Viêm có thể duy trì được bao lâu.

“Bên ngoài sao loạn như vậy?” Mới yên tĩnh trong chốc lát, Hạ Hình Viêm hơi bất mãn hỏi Dập Hoàng.

“Hình như là người Tôn gia đến, muốn đón Hồng Y về.” Dập Hoàng tùy ý, cũng là vô tình nghe được.

“Hồng Y....” Hạ Hình Viêm mạnh mẽ ngồi dậy.

“Mang ta tê....” Động tác quá mạnh động chạm đến vết thương khiến nàng đau đến mức hít vào.

Đôi mắt Dập Hoàng lộ lên tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 50: Lửa giận của Dập Hoàng

“... Không bằng mời vị cô nương kia ra mặt nói rõ ràng.” Trong đại sảnh, Tôn Liên Hoa ngồi ở chỗ kia, mặt mang tươi cười, giọng điệu thật ôn hòa, nhưng lại lộ ra một bộ tuyệt không tha cho người từ chối.

“Ta đã nói rồi, sự việc không có quan hệ gì với Hạ tiểu thư. Tiến vào Lâm sơn, sống chết có số, Hồng Y bị thương làm sao có thể tính lên đầu người khác.” Thạch Ân Dụ về mặt lạnh lùng đối với Tôn Liên Hoa, hẳn một năm gần như hai phần ba thời gian đều ở bên ngoài, đối với vị hôn thê của mình đều cảm thấy xa lạ.

Giờ nhìn nàng khí thế ức hiếp người lại càng làm cho hắn thấy không thoải mái, nếu không phải vì áp lực của Tôn gia, hẳn làm sao có thể có nhà mà không thể trở về?

“Ta chỉ muốn trông thấy vị Hạ tiểu thư kia hỏi một chút cho rõ ràng thôi, người cần gì phải ngăn trở như thế?” Tôn Liên Hoa cười như không cười hỏi.

“Nàng bị thương người cần gì phải thấy nàng?” Thạch Ân Dụ nhíu mày, không kiên nhẫn bĩu môi.

“Ta muốn trông thấy nữ nhân có thể làm cho người khắp nơi bảo vệ rốt cuộc là dạng người như thế nào!” Tôn Liên Hoa cười lạnh, “Người gần một năm không về, trở về liền khắp nơi bảo vệ một nữ nhân lại lịch không rõ, Thạch Ân Dụ, người đem ta để ở đâu?”

Phú Khắc thành ai mà không biết hôn ước của bọn họ?

“Người hàng năm không ở nhà cũng không sao, nam tử muốn ở bên ngoài rèn luyện ta có thể hiểu được. Nhưng giờ ngại vì một nữ nhân không biết từ đâu đến lại không để ý nha hoàn bên người ta, thì phải tính như thế nào?”

Càng nghĩ Tôn Liên Hoa càng nuốt không trôi cục tức này, cho dù không xem mặt tăng cũng phải xem mặt Phật hẳn cũng nên chiếu cố Hồng Y nhiều hơn, thế mà giờ đây Hồng Y hấp hối vẫn còn có thể thờ ơ?

“Sự việc xảy ra ta đã nói rõ ràng với ngươi, mời ngươi đi cho.” Thạch Ân Dụ giờ tay ra tiễn khách.

Tôn Liên Hoa nóng nảy, không cách gì áp lại được lửa giận trong lòng, hét to: “Thạch Ân Dụ, người không cần được một tác lại tiến thêm một thước, vì một nữ nhân đề tiện...A!”

Vừa mới cao giọng mắng, Tôn Liên Hoa chỉ cảm thấy hai má đau đớn, thân thể bị đánh bay ra ngoài, đụng ngã cái bàn bên cạnh rồi ngã trên mặt đất.

Hai má nóng bỏng, giống như có chất lỏng ấm áp gì chậm rãi không chịu nổi chảy ra, từng giọt rơi trên mặt đất.

“Tiểu, tiểu thư...” Hồng Y sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, muốn đi tới, nhưng vết thương trên người làm nàng không thể cử động, chỉ có thể ngồi một chỗ lo lắng.

“Ngươi dám đánh ta!” Tôn Liên Hoa không thể tin được hết lớn, ở Phú Khắc Thành có ai không biết nàng là đại tiểu thư của Tôn gia, ai dám đắc tội gia tộc khế ước sư bọn họ.

“Đánh người?” Dập Hoàng lạnh lùng cười, khinh thường nhìn Tôn Liên Hoa té trên mặt đất một cái, “Dám vũ nhục người của ta, ta muốn toàn tộc nhà ngươi chôn cùng!”

“Làm càn!” Tôn Liên Hoa tức giận đến toàn thân phát run, chưa bao giờ có người dám nói chuyện như thế với nàng, hồng y nam tử trước mắt là loại người nào? (Hồng y tức là trang phục màu đỏ nhé)

Mạnh mẽ đứng lên, Tôn Liên Hoa bắt đầu khởi động linh lực, tay sờ vào tinh thạch không gian của mình, một con báo hung hãn lập tức xuất hiện ở bên chân nàng.

“Đây là chuyện gì vậy?” Một giọng nói thương lão ở ngoài cửa vang lên, chậm rãi đi đến, nhìn thấy bàn ghế ngã lung tung trên mặt đất hơi nhú mảy, lại không nói gì, vòng qua đi lên phía trước, nhìn nhìn, “Án Dụ rốt cuộc sao lại thế này?”

“Cha.” Thạch Án Dụ hành lễ, người tới chính là gia chủ Thạch gia – Thạch Ninh Đình.

“Liên Hoa chất nữ đây là bị sao vậy? Các người đứng góc ở kia làm gì, còn không nhanh lấy được ra cho tiểu thư!” Thạch Ninh Đình quát lớn với đầy tớ, âm thanh không giận mà uy. (Chất nữ là cháu gái nhé)

Người hầu nhanh chóng đi lấy thuốc trị thương, có người vội vàng dựng dậy những bàn ghế vừa rồi bị đụng ngã.

“Bá phụ, ngài đừng bận tâm. Chuyện hôm nay chất nữ nhất định phải đòi cho được câu trả lời.” Sắc mặt Tôn Liên Hoa cực kỳ khó coi, từ nhỏ đến lớn, Tôn gia bọn họ cũng không ai dám động đến một ngón tay của nàng, có người nào không phải đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, che chở đầy đủ?

Người trong thành Phú Khắc nhìn thấy nàng đều phải cho vài phần mặt mũi, ai dám cùng nàng nói chửi không?

Hôm nay tự nhiên bị người đánh, chuyện vô lý như thế nàng làm sao có thể nuốt trôi.

“Có hiểu lầm gì thì từ từ nói chuyện, chất nữ cũng không nên đem linh thú hai ngàn năm thả ra ngoài như thế này chứ?” Thạch Ninh Đình cười sang sảng nói, mặt ngoài là khuyên Tôn Liên Hoa, nhưng thực ra là nhắc nhở đám người Dập Hoàng.

“Bá phụ, chuyện này là vấn đề giữa chất nữ và người kia, còn nhờ bá phụ không nhúng tay vào.” Tôn Liên Hoa “uẩn chuyển” khước từ ý tốt của Thạch Ninh Đình.

Không có ai vũ nhục nàng xong còn tự tại sống ở bên ngoài.

Ngoại trừ chính nàng là linh sư cấp mười chín ra, chỗ dựa của nàng chính là linh thú hai ngàn năm bên người.

“Người là ai báo tên ra đây.” Tôn Liên Hoa giờ tay phần nộ chỉ vào Dập Hoàng.

“Tên của ta?” Dập Hoàng lạnh lùng cười. “Người chưa xứng biết.”

“Tiểu, tiểu thư...” Hồng Y ở một bên khần trương kêu lên, nàng muốn nhắc nhở tiểu thư nhà mình, kẻ kia không phải là người mà là một đầu linh thú hình người rất lợi hại.

Đừng nói linh thú hai ngàn năm, cho dù là linh thú trong nhà lấy ra hết đều không phải đối thủ.

Linh thú hình người căn bản là không cùng một cấp bậc, không thể so sánh.

“Câm miệng.” Tôn Liên Hoa thấp giọng mắng một tiếng, quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm Dập Hoàng, “Chúng ta nên từ từ tính sổ.”

“Tính sổ?” Dập Hoàng nghe được lời nói của Tôn Liên Hoa bật cười ra tiếng, “Quả thật là nên cẩn thận tính toán.”

“Hồng Y ở trong Lâm Sơn cổ động người khác muốn giết người của ta, người có phải hay không nên trả một cái giá thật lớn?” Dập Hoàng một bụng tức không có chỗ phát tiết, vừa vặn Tôn Liên Hoa tiến tới, hấn sẽ thành toàn nàng.

“Đó cũng chỉ vì người của người không tốt.” Tôn Liên Hoa chỉ tay về phía Hạ Hinh Viêm vẫn đang đứng ở cạnh cửa không đi vào, cười lạnh, “Là nữ nhân lai lịch không rõ kia đi. Ý đồ quyến rũ vị hôn phu của ta, nha hoàn của ta làm như thế là đúng!”

“Được, được, Tôn gia thật bá đạo!” Dập Hoàng giận dữ cười, chính là ý cười phần nộ làm cho khuôn mặt tuấn tú trở nên tối đen, làm cho người trong đại sảnh sợ hãi rùng mình.

“Ở Phú Khắc thành, Tôn gia chính là vương pháp!” Tôn Liên Hoa không chút yếu thế chống lại Dập Hoàng, nàng mới không sợ kẻ ngoại lai này, ở Phú Khắc thành ai dám chọc nàng, “Người Tôn gia chúng ta, ai dám động?”

Lời nói bá đạo, thái độ kiêu ngạo, hoàn toàn thể hiện sự kiêu ngạo của Tôn Liên Hoa khi là người Tôn gia.

Ánh mắt khiêu khích nhìn Dập Hoàng, nụ cười đắc ý của Tôn Liên Hoa còn chưa kịp nở ra,, đột nhiên một hào quang chói lóe bay nhanh qua, trực tiếp đâm vào phía sau nàng, vang lên một tiếng trầm đục.

Tươi cười của Tôn Liên Hoa cứng đờ, cứng ngắc xoay cổ, quay đầu nhìn đến thân thể đã mất đi sinh mạng của Hồng Y, mềm nhũn dựa lên ghế.

Ở vị trí trái tim bị đánh thành một cái động, máu loãng chảy trên mặt đất thành một vũng đối lập với sắc mặt trắng bệch của Hồng Y, hai mắt vẫn đang kinh ngạc mở to, đôi con ngươi đen sẫm nhìn chằm chằm năng.

"Ngươi, ngươi giết nàng?" Tôn Liên Hoa căn bản không thể tin những gì xảy ra trước mắt, "Người dám đụng đến người của Tôn gia chúng ta?"

"Tôn gia?" Dập Hoàng lạnh lùng châm biếm, từng chữ từng chữ lạnh như băng, "Tôn gia là cái thá gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 51: Hậu quả nghiêm trọng

Tiếng cấn răng kèn kẹt của Tôn Liên Hoa vang lên, nàng vừa mới nói đến sự lợi hại của Tôn gia, hần liền ngay trước mặt nàng giết chết Hồng Y là có ý gì?

Hần muốn đánh vào mặt nàng phải không?

"Lên, giết hần." Tôn Liên Hoa giận trừng mắt với Dập Hoàng, ra lệnh với linh thú bên cạnh mình.

Thạch Ninh Đình khần trương nhìn chằm chằm tình huống trong đại sảnh, ở Phú Khắc thành người hần không muốn đắc tội nhất tuyệt đối không phải là thành chủ mà là gia tộc khế ước Tôn gia.

Thực ra gia chủ Tôn gia thực lực còn không bằng hần, nhưng Tôn gia có thể khế ước với linh thú, không nói có bao nhiêu người muốn nịnh bợ bọn họ, chỉ nói linh thú dưới tay bọn họ đã có thể tùy tiện diệt một gia tộc.

Linh thú bên người Tôn Liên Hoa hần biết, hần từng thấy linh thú này giết chết một đại linh sư cấp hai mươi bảy.

Bộ dáng hung ác kia cùng với đôi mắt thị huyết làm cho lòng hần đến giờ còn sợ hãi.

Nhẹ than một tiếng trong lòng, hần thật bất mãn hành vi không coi ai ra gì của Tôn gia nhưng người trẻ tuổi mặc hồng y (ý chỉ Dập Hoàng nhé - anh mặc đồ đỏ) này cũng quá lỗ mãng, làm như thế không phải tự chịu chết sao?

Thạch Ninh Đình chuyển dời ánh mắt, hần kính nể nghĩa khí duy hộ bằng hữu của người thanh niên này nhưng cũng không đồng ý sự lỗ mãng của người này.

Việc nhỏ không nhịn khó thành sự lớn, tự dung thể dễ dàng mất mạng, tội gì phải làm vậy?

Vô ý thức quay đầu, vừa vận nhìn đến động tác của linh thú, làm hần kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Con Báo vừa nãy còn hung dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đột nhiên cúi thấp đầu xuống, thân hình to lớn chậm rãi nằm xuống thấp, một đôi mắt to cúi xuống, đáng thương hề hề vụng trộm liếc, bốn chân run rẩy.

Cái đuôi to lớn hữu lực nằm bẹp trên mặt đất, đầu cúi thấp nằm trên chân trước, cái miệng rộng vốn dĩ có thể lập tức cắn đứt cổ người lại đóng chặt, phát ra tiếng nức nở khiếp đảm lấy lòng.

Đây đâu phải một con linh thú hai ngàn năm uy phong凛凛, rõ ràng chính là một con linh thú mới sinh thôi (ấu thú).

Thạch Ninh Đình lấy tay xoa xoa hai mắt của mình, dùng sức chớp chớp, có phải vì hần lớn tuổi nên nhìn không rõ?

"Chuyện gì xảy ra? Người đang làm cái gì? Còn không mau đi giết hần!" Người trong đại sảnh đều bị một màn kỳ quái này dọa.

Ở Phú Khắc thành, mọi người ai chẳng biết linh thú bên người tiểu thư Tôn gia lợi hại như thế nào, tuyệt đối có thể làm cho chủ nhân điều vô dương oai, hôm nay lại có chuyện gì xảy ra vậy?

Thế nhưng lại còn ngoan hơn cả một con chó nhỏ?

Đại sảnh lâm vào trong yên tĩnh một cách quỷ dị, chỉ có tiếng rống to hỗn hển của Tôn Liên Hoa.

Dập Hoàng tiến tới từng bước một, con Báo vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất theo bước chân tới gần của Dập Hoàng càng ngày càng khiếp đảm bỏ lui ra sau, cái bụng cọ lên mặt đất không thoải mái cũng không dám nâng người dậy.

Dưới khí thế của Dập Hoàng, con Báo ngay cả vụng trộm liếc Dập Hoàng cũng không dám, cúi sụp mắt nhỏ giọng nức nở.

"Đại tiểu thư Tôn gia phải không?" Dập Hoàng ở năm bước trước mặt Tôn Liên Hoa thì dừng lại, lông mi nhẹ rung, trên mặt hiện lên vẻ tà tử mà Hạ Hinh Viêm chưa từng gặp qua.

Vẻ tà tử này không phá hỏng nét tuấn lãng của hắn, người lại tạo thành một thần thái mê người, làm người ta muốn trầm luân.

"Người, người muốn làm gì?" Tôn Liên Hoa thiếu chút nữa đã quên mục đích của chính mình, vội ho một tiếng mới tìm lại được thần trí, cố gắng trấn định, quát hỏi.

"Muốn đi chào hỏi Tôn gia một chút." Nói xong, Dập Hoàng nhẹ nhàng giơ tay ra.

Không có tí dao động lực lượng nào, thân thể Tôn Liên Hoa đột nhiên chấn động, giống như khí lực toàn thân bị rút đi, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ lao đảo té ngã trên mặt đất.

"Người..."

"Nếu người còn muốn khôi phục lại thì hiện tại mang ta đi luôn, nói cách khác, thời gian quá dài ta cũng không cam đoan linh lực của người còn có thể khôi phục lại." Dập Hoàng chậm rãi cắt ngang lời nói tràn đầy khiếp sợ của Tôn Liên Hoa, hắn không có thói quen lãng phí thời gian.

Tôn Liên Hoa nhìn chằm chằm Dập Hoàng một lúc lâu, cân nhắc lợi hại xong, tâm không cam lòng không muốn xoay người đi ra ngoài.

Nàng còn chưa muốn mất hết linh lực mà mình vất vả tu luyện.

Dập Hoàng đi đến cửa đại sảnh, giơ tay ôm lấy lưng Hạ Hinh Vinh, không cho nàng cử động nhiều, để không bị ảnh hưởng đến vết thương trên người.

Đợi cho đám người Dập Hoàng và Tôn Liên Hoa đi ra khỏi cửa lớn, Thạch Ninh Đình mới nhỏ giọng hỏi Thạch Án Dụ: "Bọn họ là loại người nào?"

"Gặp phải trên đường." Thạch Án Dụ nuốt nước miếng, được rồi, cho dù là hiện tại hắn cũng chưa kịp tỉnh lại từ trong khiếp sợ vì những chuyện trên người Hạ Hinh Viêm.

Không phải năng lực chịu đựng đả kích của hắn kém, mà thật sự chuyện của Hạ Hinh Viêm làm cho người ta đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Trời gần về chiều, Hạ Hinh Viêm hơi ngả đầu, đón nắng chiều, có chút chói mắt.

"Dập Hoàng, người định làm gì?" Hạ Hinh Viêm ở trong lòng hỏi Dập Hoàng.

"Đi Tôn gia nhìn xem sao." Dập Hoàng cũng không dấu điểm ý định của hắn, "Không thể giữ lại một cái tai họa ngầm như vậy, nên giải quyết triệt để."

"Ừ." Hạ Hinh Viêm gật đầu, cũng không ngăn cản Dập Hoàng, cho dù Dập Hoàng không động được, sau khi vết thương lành nàng cũng sẽ hành động.

Đi qua mấy con phố, đến trước một tòa nhà to lớn xa hoa. Phú Khắc thành rất lớn, trên đường cửa hàng rất nhiều, dòng người qua lại đông đúc, người đến người đi không vội vã.

Tòa nhà nằm ở vị trí đất giá nhất Phú Khắc thành, đường vào cửa còn rộng lớn hơn cả ngã tư đường bọn hắn vừa đi qua.

Là một chỗ rất dễ kiếm tiền nhưng cố tình lại không có một cửa hàng nào khác trên cả đoạn dài như vậy, đừng nói là cửa hàng ngay cả người đi đường đều không có, chỉ có một tòa nhà lớn, phía trên cao trên một tấm biển, mặt trên khắc một chữ vàng - Tôn!

Không có trang trí gì khác, một chữ có thể đủ để cho thấy địa vị của Tôn gia bọn họ.

"Tiểu thư, ngài đã trở lại." Cửa lớn vừa mở ra, lão quản gia của Tôn gia đã nhanh chóng đi đến, nhìn đến vài người phía sau Tôn Liên Hoa, nghi hoặc hỏi, "Bọn họ là..."

Tôn Liên Hoa đứng ở lối đi vào, xoay người thờ phỉ phỉ đối với Dập Hoàng nói: "Đã đến nhà của ta rồi, người nên thực hiện hứa hẹn của người đi."

Dập Hoàng ngẩng đầu nhìn tòa nhà Tôn gia to lớn, khí phách, chậm rãi hơi nhếch môi cười, tay trái giơ lên, ngón tay thon dài chậm rãi chỉ, theo động tác của hắn, nụ cười của hắn trông càng quý dị.

Trong núi ở bên ngoài Phú Khắc thành, Hà Hy Nguyên đang loay hoay tìm cây thuốc, thân thể cứng đờ, mạnh mẽ đứng dậy, nhìn chằm chằm về phía Phú Khắc thành xa xa, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Không có tiếng động, cũng không có thay đổi gì bên ngoài, nhưng chỉ cần là linh thú đều có thể cảm nhận được từ nơi đó truyền đến lực lượng áp bức cường hãn đầy quen thuộc.

Cách xa như thế còn làm cho trong lòng hắn khó chịu, hoảng sợ không thôi.

"Hằng, đây là..." Hà Hy Nguyên khó khăn nuốt nước miếng, liệu có phải hẳn cảm nhận sai?

"Đúng vậy, là Dập Hoàng." Đoạn Hằng Nghê lỏng to đều dựng đứng, áp chế khó chịu trong lòng, hẳn cũng thật nghi hoặc, Dập Hoàng đang làm gì ở trong thành?

Lực lượng dao động mạnh mẽ như gió lớn lướt qua, linh thú cấp thấp trốn trong núi đều không thể chống cự, đều ngay lập tức bị ngắt xù.

Đây mới chỉ là sóng lực lượng lan ra đã xa còn có lực ảnh hưởng như thế, bọn họ thật không thể tưởng tượng được, trong thành gặp sự tình gì có thể làm cho Dập Hoàng nổi bão như thế.

"Trở về." Hà Hy Nguyên vội cắt hết những được liệu tìm được, nhanh chóng chạy trở về, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì với Hạ Hình Viêm chứ?

Đứng ở ngã tư, Thạch Ân Dự ngây dại, giống như bị người khác làm cho không thể động đậy.

Đừng nói hẳn, dân chúng trong thành đều ngây dại, duy trì biểu tình cứng ngắc đứng tại chỗ, trên mặt thể hiện đủ loại biểu tình vụn vặt.

Đúng vậy, ở ngã tư đường Tôn gia quả thật là không có ai, cho dù Dập Hoàng muốn làm cái gì cũng không ai có thể nhìn đến vì có tòa nhà to lớn Tôn gia che khuất tầm mắt.

Nhưng, nếu tòa nhà Tôn gia to lớn ấy biến mất thì sao?

Vật ngăn trở tầm mắt của mọi người biến mất sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Còn sống...

Edit: RosemaryMN

Bằng phẳng!

Nơi vốn nên là tòa nhà lớn của Tôn gia đột nhiên trở nên bằng phẳng.

Ngay lúc này, ở trước mặt mọi người, mọi người tro mắt nhìn tòa nhà Tôn gia bị chìm vào mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Quản gia Tôn gia sợ tới mức cảm thiếu chút nữa là rơi trên mặt đất, chỉ biết đứng như vậy, há hốc miệng nhìn chăm chăm, không thể khép lại.

Hình ảnh quá mức kinh ngạc làm cho hẳn không thể suy nghĩ được cái gì, không thể cử động, không tiếp thu được những gì vừa xảy ra.

"A...." một tiếng thét thê lương giống như một cây châm bén nhọn đâm vào giữa không trung, Tôn Liên Hoa hai tay ôm đầu, cúi thấp hết lớn, đầy chói tai, cái gì cũng đều không nói nên lời, chỉ biết dùng tiếng thét chói tai để phát tiết cảm xúc của mình.

Tiếng thét điên cuồng vang vọng nơi phố dài, cũng làm mọi người đang đứng ngây ngốc bưng tỉnh, sau khi phục hồi lại tinh thần mọi người đều làm một động tác - lui về phía sau.

Đó là bản năng của con người nhằm rời xa nguy hiểm.

"Người đã làm gì, người đã làm gì?" Tôn Liên Hoa dường như nổi điên đánh về phía Dập Hoàng, nàng không thể chấp nhận được việc người nhà ở ngay trước mắt mình cứ thế đột nhiên chết đi, ngay cả chút cảnh báo đều không có, cứ như vậy đột nhiên biến mất.

Nàng làm cách nào có thể thừa nhận?

Dập Hoàng giờ tay chặn lại công kích của Tôn Liên Hoa, chưa cần tiếp xúc với nàng đã đem nàng ném qua một bên.

Bỗng dưng, mặt đất đột nhiên rung động, bùn đất đang che lấp tòa nhà Tôn gia bị bốc lên, có các loại ánh sáng linh lực khác nhau từ dưới đất chui ra.

"Tiểu thư, tiểu thư, lão gia bọn họ còn chưa chết!" Quản gia Tôn gia vui sướng, kinh ngạc kêu lên.

Bị kích thích sắp phát điên, Tôn Liên Hoa lúc này mới có chút khôi phục lý trí, đúng vậy, với thực lực của cha nàng làm sao sẽ bị chôn sống được?

"Sao lại như vậy?" Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghe dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, dựa vào độ miễn cảm của linh thú tìm được Hạ Hình Viêm, vừa vận chuyển được tinh huyết linh lực đang bay loạn kia.

"Đây là Tôn gia." Hạ Hình Viêm nhỏ giọng giải thích, nói thật, thủ đoạn của Dạ Hoàng làm cho nàng cũng bị dọa, đủ mạnh mẽ, độc ác, nhanh gọn.

Hỏi cũng không hỏi gì, đi vào Tôn gia liền diệt môn.

"Ra thế." Hà Hy Nguyên vừa nghe thế liền hiểu rõ gật đầu, đại khái hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Có cừu tất báo là chuyện thật bình thường, trừ bỏ thủ đoạn có chút kịch liệt những cái khác hẳn đều không có ý kiến khác.

"Mau, nhanh đi cứu cha ta." Tôn Liên Hoa cũng không có hơi sức nào mà đi chú ý đến bên người Hạ Hình Viêm có thêm một người, vội vàng ra lệnh cho quân gia.

Quân gia căn bản không cần Tôn Liên Hoa phân phó, đã nhanh chóng tiến tới, dù sao nếu như Tôn gia không còn nữa hẳn cũng không còn cơ hội điều võ dương oai.

Chỉ khi lão gia còn sống, hẳn mới có thể tiếp tục cuộc sống thoải mái trước kia.

Không thể không nói để có thể trở thành quân gia của Tôn gia cần phải có thực lực, linh lực cấp bậc không thấp, dĩ nhiên là một đại linh sư.

Rất nhanh lão đã tiến đến, muốn nổ toang bùn đất để cứu gia chủ Tôn gia ra, nhưng hẳn còn chưa đứng vững, bùn lầy trên mặt đất giống như nước nấu sôi, ục ục ục ục dâng lên.

Chẳng qua bùn lầy bắn thiêu kia, cũng không phải dùng nước pha loãng với đất, mà là dùng máu tươi.

"Đây là..." Quân gia còn chưa kịp phản ứng tại sao lại như vậy, đột nhiên cảm giác trước mắt có cái gì rất nhanh chọt lóe qua, ngực bị đụng mạnh một cái, thân thể lao đảo.

Theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ rất nhanh chạy về hướng ngoài thành.

"Linh thú?" Quân gia hồ nghi nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, vừa nghĩ, chợt hiểu, làm sao linh thú kia có thể chạy trốn xuyên qua hẳn?

Xuyên, xuyên qua?

Đến lúc quân gia ý thức được hai chữ kia có ý nghĩa gì, không thể tin được cúi đầu xuống nhìn thấy rõ ràng ngực mình có một lỗ trống, máu loãng như sương ra sức phun ra ngoài.

"Làm sao có..." Chữ "có thể" còn chưa nói xong, rầm một tiếng, cả người ngã vật xuống đất, mờ to hai mắt, không cam lòng mắt đi nhấp nháy.

Theo quân gia ngã xuống đất, ở trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một linh thú từ trong mặt đất lao ra theo hướng ngoài thành để trở về Lâm sơn.

Mặt đất vừa nãy còn bằng phẳng, vì mấy linh thú liên tục đánh vào trở nên gồ ghề, theo các khe bùn đất không ngừng có máu tuôn ra, ánh sáng của linh lực vừa rồi còn như cầu vồng đã nhanh chóng biến mất, mọi thứ trở về yên tĩnh.

"Cha... mẹ...." Tôn Liên Hoa suy sụp kêu nhẹ, chân mềm đi không đứng vững ngã xuống đất, dùng cả tay và chân để bò tới, hay tay ra sức cào lấy bùn đất.

Hai mắt mờ to, nước mắt không ngừng chảy xuống, chảy đến trong bùn đất, ướt sũng một mảnh lạnh như băng.

Một chút, một chút không ngừng đào.

Một tiếng, một tiếng, không ngừng kêu.

Không có tiếng trả lời, cũng không có đào ra được cái gì, một Tôn gia to lớn như vậy giờ tĩnh mịch vạn phần, chỉ còn Tôn Liên Hoa nức nở đào bới, thật thê thảm.

Tôn Liên Hoa ra sức đào bới, đột nhiên nhảy dựng lên, quay đầu lại, gắt gao trừng mắt Dạ Hoàng, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống Dạ Hoàng.

"Người, chính người giết người nhà của ta, ta muốn người đền mạng!" Ba bước thành hai, Tôn Liên Hoa nhanh chóng vọt lại gần, muốn cùng Dạ Hoàng liều mạng.

Nàng đang bị phong tỏa linh lực làm sao có thể là đối thủ của Dạ Hoàng.

Cánh tay khẽ động đã đem Tôn Liên Hoa đánh qua một bên.

Dạ Hoàng mắt lạnh nhíu mày: "Giết bọn họ là linh thú, ở đây tất cả mọi người đều thấy, có quan hệ gì tới ta?"

Dập Hoàng vừa nói xong, Hà Hy Nguyên một đầu đèn đen, hắn không có nhìn thấy cả quá trình, nhưng hắn cũng có thể đoán được, chỗ trước mắt này làm sao biến thành không có gì như thế.

Nơi này là Tôn gia, chẳng lẽ người Tôn gia không thích ở trên mặt đất, thích ở dưới đất sao?

Không nghe nói kẻ ước su có ham mê đặc thù như thế đâu.

Đem một nhà người ta tất cả đều nhả xuống dưới mặt đất, còn nói một câu có quan hệ gì với hắn?

Hắn còn mặt không đỏ, thờ không gấp bình bình tĩnh tĩnh nói ra.

"Chẳng lẽ có quan hệ với ta?" Dập Hoàng quét ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh, so với mũi tên băng nhọn còn sắc bén hơn.

Ở dưới ánh mắt của hắn, người xung quanh không cần thương lượng, cực kỳ ăn ý đồng loạt lắc đầu cho thấy mọi chuyện hết thảy đều không có liên quan gì với Dập Hoàng.

Đùa sao, bọn họ đều chưa kịp nhìn rõ ràng thì Tôn gia đã biến mất, bọn họ còn dám phản bác sao?

"Tôn gia nuôi nhốt linh thú, làm cho linh thú giận dữ quay lại cắn chủ, người nếu muốn tìm kẻ thù, hắn là đi tìm linh thú." Dập Hoàng thật vừa lòng với phản ứng của người xung quanh, thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Tôn Liên Hoa một cái.

"Người, các người..." Là một đại tiểu thư luôn luôn được mọi người nâng niu, tôn trọng, rốt cuộc có thể cảm nhận được cái gì gọi là tường đồ, người đáp.

Những kẻ ngày thường luôn từng bước vây quanh Tôn gia bọn họ như chó Nhật, giờ đều lạnh lùng phủ sạch quan hệ, Tôn Liên Hoa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Có bản lĩnh người cũng giết ta đi! Giết đi!" Tôn Liên Hoa kêu lên, chỉ vào kẻ đầu sỏ gây ra, cả nhà nàng đều đã chết, nàng cũng không muốn sống nữa."

Dập Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta sẽ không giết người."

"Như thế nào? Hiện tại biết sợ, sợ đeo trên lưng cái thanh danh khi dễ kẻ yếu sao?" Tôn Liên Hoa châm biếm, hiện tại còn muốn thanh danh, đã chậm.

Nàng sẽ không quên đi như vậy, nàng nhất định phải làm cho hắn trả một cái giá thật lớn, thật nặng.

Người vây quanh bên cạnh đều tò mò đánh giá Dập Hoàng, hiện đã làm thì người bình thường đều nghĩ hắn sẽ giết sạch, trăm thảo trừ căn đi chứ. ("trăm thảo trừ căn" - diệt cỏ nếu không diệt sạch gốc rễ, chờ gió xuân, cỏ lại mọc lên um tùm, ý nếu như không giết Tôn Liên Hoa bây giờ, sau này chờ nàng tốt lên thì cô sẽ quay lại trả thù, nên đã diệt Tôn gia thì phải giết sạch.)

Nhưng, hắn nếu làm như vậy sẽ bị người âm thầm mắng chết.

Hắn rốt cuộc sẽ đeo cái danh nhưng không lưu lại hậu họa (khó khăn sau này) hay là muốn bảo toàn thanh danh?

Hà Hy Nguyên tiến lên phía trước, cùng Dập Hoàng đứng ở trên cùng, nếu như Dập Hoàng không tiện ra tay, thì cứ để hắn.

Hà Hy Nguyên vừa muốn ra tay, Dập Hoàng tay giơ ra che trước mặt hắn.

"Người này không thể giết." Không nói đến trăm thảo trừ căn, chỉ cần nhìn bộ dáng nàng giống như cùng một loại người với Hồng Y, khẳng định bất kính với Hạ Hinh Viêm mới làm cho Dập Hoàng phản nộ như vậy.

Vì Hạ Hinh Viêm, hắn cũng muốn giết nàng.

"Chúng ta đi." Dập Hoàng ôm lấy Hạ Hinh Viêm xoay người bước đi, làm cho Hà Hy Nguyên sững sờ, vội vàng kêu lên, "Người cứ như vậy buông tha nàng ta?"

"Đương nhiên, ta muốn nàng ta còn sống." Dập Hoàng nhẹ cười, "Hưởng thụ thật tốt."

Hà Hy Nguyên khó hiểu đứng đó, ý của Dập Hoàng là gì?

Mãi cho đến khi nhìn tới Tôn Liên Hoa như kẻ mất hồn mới bừng tỉnh.

Tất cả người thân đều chết ở trước mặt nàng, chỉ mình nàng cô đơn còn sống, ngày đêm thừa nhận con ác mộng hôm nay.

Khó trách Dập Hoàng muốn dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy, chỉ sợ một màn vừa rồi cả đời này Tôn Liên Hoa muốn quên cũng không quên được.

Hà Hy Nguyên khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hai mắt nhìn chằm chằm bóng dáng thẳng tắp của Dập Hoàng, tựa hồ, đại khái, giống như, khả năng người nào đó so với hắn tưởng tượng còn khủng bố hơn.

Thủ đoạn thật độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Không cần phức tạp

"Hạ tiểu thư, trở về nghỉ ngơi đi." Thạch Ân Dụ đã đi tới nói.

Cho dù thấy được sức mạnh của Dập Hoàng nhưng Thạch Ân Dụ cũng hiểu người quyết định vẫn là Hạ Hình Viêm.

"Được." Hạ Hình Viêm gật đầu, Dập Hoàng tự nhiên là không có ý kiến gì.

Đoàn người đi trên con đường lớn yên tĩnh quay trở lại Thạch gia, vào đến chỗ nghỉ ngơi của Hạ Hình Viêm, nhìn thấy Âm Dương xà đang nằm ở cửa phòng từ khi nào.

Hạ Hình Viêm dừng lại, kỳ quái nhìn nó, cười một tiếng rồi đi ôm ấp của Dập Hoàng, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, nhìn thẳng vào nó hỏi: "Làm sao vậy?"

Âm Dương xà nhìn Hạ Hình Viêm không có phản ứng gì.

Hạ Hình Viêm cảm thấy khó xử, nói thật nàng không hiểu ngôn ngữ của linh thú, chẳng lẽ phải mời một người phiên dịch giúp sao?

Quay đầu nhìn tiểu hồ ly, không biết hồ ly cùng xà có thể có ngôn ngữ chung hay không.

Đầu của Âm Dương xà cũng chuyển theo ánh mắt của Hạ Hình Viêm, mở to mắt nhìn tiểu hồ ly chốc lát, đầu chuyển hướng nhìn Hạ Hình Viêm, cúi người thật sâu, sau đó quấy đuôi bỏ đi rất nhanh.

Hạ Hình Viêm nhíu mày, hơi khó hiểu hỏi: "Nó bị làm sao vậy?"

"Muốn nói lời cảm ơn với người." Hà Hy Nguyên cười nói, hẳn chỉ biết sức quyến rũ của Hạ Hình Viêm là vô cùng, chỉ cần một linh thú gặp nàng sẽ đều thích nàng.

Nhưng có chút làm cho hắn ngoài ý muốn là hẳn nghĩ Âm Dương xà sẽ quần quít lấy Hạ Hình Viêm muốn đi theo nàng chứ?

"Thật sự là một tiểu tử đáng yêu." Hạ Hình Viêm cười đứng dậy, ánh mắt ôn nhu nhìn về phương hướng Âm Dương xà vừa rời đi.

Chủ nhân khế ước đã chết, xem như hắn đã tự do.

"Đi vào nghỉ ngơi một chút." Dập Hoàng đã không còn sự mạnh mẽ, ngoan độc vừa nãy, đối với Hạ Hình Viêm hẳn chính là một con sư tử dũng mãnh đã cất dấu đi móng sắc nhọn, hết mực ôn nhu.

"Ừ." Hạ Hình Viêm cũng thật sự mệt mỏi, trở lại phòng, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Dập Hoàng quay đầu nhìn Hà Hy Nguyên: "Đến phòng bên cạnh."

"Được." Hà Hy Nguyên vừa nãy đã ra dấu với Dập Hoàng, hẳn có điều muốn nói với Dập Hoàng.

Vào phòng cách vách, Dập Hoàng tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, nhếch mắt nhìn Hà Hy Nguyên: "Chuyện gì?"

"Chuyện gì?" Hà Hy Nguyên nghe thế liền nhíu mày, mạnh mẽ tiêu sái tiến lên phía trước hai bước, lớn tiếng quát hỏi, "Người chẳng lẽ không biết ta muốn nói chuyện gì?"

Dập Hoàng thoải mái nhìn thẳng Hà Hy Nguyên, cảm xúc một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi sự tức giận của hắn, bình tĩnh vô cùng: "Không biết."

"Người vừa rồi xả giận, nhưng người có từng nghĩ tới người vừa hủy loại gia tộc nào không?" Hà Hy Nguyên bị thái độ không sao cả của Dập Hoàng chọc giận hoàn toàn, hoàn toàn quên mất thực lực của hắn thua kém Dập Hoàng bao nhiêu, tiến lên cầm vạt áo của Dập Hoàng gầm lên.

"Tôn gia." Dập Hoàng cũng không động thủ, chính là dùng ánh mắt nhìn vào đôi tay đang cầm lấy vạt áo mình, sau đó đem ánh mắt dừng lại ở trên mặt Hà Hy Nguyên.

Một ánh mắt khiến cho Hà Hy Nguyên tự động buông tay.

"Tôn gia là gia tộc khế ước, khẳng định có mạng lưới giao thiệp cực lớn." Hà Hy Nguyên phải buông tay nhưng lời cần nói hẳn vẫn phải nói.

"Ừ." Dập Hoàng gật đầu, đăm đăm nhìn Hà Hy Nguyên chờ câu nói kế tiếp của hắn.

"Người ừ cái gì mà ừ? Tôn gia ở Phú Khắc thành lực ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ, nói không chừng ở thành khác cũng biết Tôn gia." Hà Hy Nguyên lớn tiếng kêu, thái độ của Dập Hoàng làm hắn cực kỳ khó chịu.

"Thế lại như thế nào?" Dập Hoàng thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, miễn cưỡng hỏi.

"Thế thì như thế nào?" Hà Hy Nguyên đột nhiên phát hiện đầu óc mình kêu ông ông, tựa hồ toàn bộ máu trong người đều chạy lên đầu, hắn hiện tại thật xúc động muốn hung hăng đánh vào đầu Dập Hoàng.

Hắn (Dập Hoàng) có biết hay không chuyện này làm hắn (Hà Hy Nguyên) có bao nhiêu lo lắng?

Hà Hy Nguyên thiếu chút nữa đã ra tay thì góc áo bị kéo mạnh, cúi đầu nhìn xuống thì thấy tiểu hồ ly dùng móng vuốt đè lại vạt áo của hắn.

"Hằng, người buông ra, cái kẻ không dài đầu óc này (ý chỉ không biết suy nghĩ sâu xa), để cho ta đánh tỉnh hắn." Hà Hy Nguyên đã bị phần nộ làm ngu đầu óc, hoàn toàn bỏ qua chênh lệch thật lớn giữa thực lực giữa hai người.

"A Hy, cầm miệng!" Đoạn Hằng Nghê nhẹ mắng một tiếng, che ở trước mặt Hà Hy Nguyên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dập Hoàng, "Ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, cũng là vì xả giận cho Hình Viêm, nhưng làm lớn chuyện như vậy, ngươi không sợ đưa tới hậu họa hay sao?"

Chuyện này nhất định phải nói rõ ràng, ngày sau mọi người còn muốn cùng một chỗ, không thể bởi vì chút xúc động của Dập Hoàng mà mang đến cho Hạ Hình Viêm những tai họa ngầm không báo trước.

"Tai họa ngầm?" Dập Hoàng căn bản là khinh thường sự khản trương của Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê, chậm rãi hỏi lại, "Có thể có tai họa ngầm gì?"

"Tôn gia không có khả năng không lui tới cùng với thành chủ, chỉ cần ở trong Phú Khắc thành hiện tại không biết đang lưu truyền chuyện này thành cái dạng gì, người mặt ngoài là giúp Hình Viêm hết giận, nhưng người đã lo lắng đến hậu quả sao?" Đoạn Hằng Nghê vẫn luôn nghĩ, nhân ngoại hữu nhân (luôn có người giỏi hơn mình), vạn nhất trong thành có một kẻ cường đại đang ẩn dấu sẽ ra tay với Hạ Hình Viêm thì làm sao?

Dập Hoàng buồn cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu hồ ly, thấy thế nào cũng không cảm thấy khuôn mặt đầy lông xù kia cùng với loại biểu tình nghiêm túc này thật sự không thích hợp.

"Chúng ta trở về bao lâu rồi?" Dập Hoàng đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan, làm cho Đoạn Hằng Nghê sững sốt, nhưng vẫn cẩn thận trả lời, "Nửa canh giờ." (Một canh giờ = 2h, nửa canh giờ = 1h)

"Người cảm thấy có cao thủ nào, nửa canh giờ còn chưa nhận được tin tức, hoặc còn chưa đuổi theo đến đây?" Dập Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói ra một chuyện hiển nhiên.

Hắn sẵn dĩ lựa chọn chậm rãi đi trở về cũng là vì muốn nhìn xem có hay không người nào dám xen vào chuyện của người khác.

Vấn đề của Dập Hoàng lại làm cho Đoạn Hằng Nghê nhất thời không biết nói gì, nghĩ nghĩ vẫn lo lắng: "Lỡ đâu có người đem tin tức thả đi, hoặc là muốn tính sổ sau thì làm sao bây giờ?"

"Thả tin tức ra ngoài?" Dập Hoàng càng nghe càng cảm thấy vấn đề của Đoạn Hằng Nghê thật buồn cười, ý cười châm chọc trên mặt kia không cách nào che giấu, "Người cho rằng thành chủ của một tòa thành là kẻ ngu ngốc sao?"

Từ trong miệng của những người xung quanh biết được thực lực của hắn, còn dám tới sao?

Hắn thật chưa gặp qua mấy người không muốn sống, nhất là vì người khác mà không muốn sống.

Nghĩ đến đây, trong đầu Dập Hoàng đột nhiên hiện lên hình ảnh cả người đầm máu của Hạ Hình Viêm ở Lâm sơn, đáy lòng một mảnh mềm mại, nhẹ nhàng cười một tiếng, cả thế giới cũng chỉ một người ngu ngốc như vậy thôi.

"Lỡ hắn thật sự ngu ngốc đây?" Đoạn Hằng Nghê không cam lòng phản bác, vạn dặm chuyện tình làm gì có chuyện gì là chắc chắn?

Hơn nữa vấn đề này còn quan hệ đến an nguy của Hạ Hình Viêm.

Đoạn Hằng Nghê duỗi thẳng bốn chân, ngẩng cổ nhìn chằm chằm Dập Hoàng, hắn muốn một cái đáp án vừa lòng, nếu Dập Hoàng làm việc lỗ mãng như vậy bọn hắn cần phải nói chuyện cho tốt mới được.

"Nếu ngu ngốc..." Dập Hoàng cười cười, ánh mắt trên tức dừng ở trên mặt Đoạn Hằng Nghê, không chút để ý mở miệng, "Rất đơn giản, làm cho toàn bộ nơi này biến mất là được."

Rầm một tiếng, tiểu hồ ly ngã chổng vó trên mặt đất, mấy ngón chân ngắn ngủi run rẩy, khoe môi run run, thẳng mắt tròn trắng.

Còn kém miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Dập Hoàng mỉm cười ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt ý cười đảo qua Hà Hy Nguyên, ánh mắt không có lực công kích như thế lại làm cho Hà Hy Nguyên theo bản năng co rúm lại lui mấy bước.

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, gượng cười.

Giống như, Dập Hoàng đã sớm nghĩ tốt đường lui thì phải?

Bọn họ thật đúng là nhiều lo lắng.

"Sự tình đơn giản không cần làm phức tạp." Dập Hoàng đứng dậy, xoay thắt lưng một cái, vẫy tay nhìn bọn họ, "Không còn vấn đề nữa chứ? Ta đi làm cho nàng chút đồ ăn."

Đoạn Hằng Nghiê và Hà Hy Nguyên đồng thời lắc đầu, một điểm vấn đề cũng không có, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Dập Hoàng vừa lòng gật đầu, chậm rãi thông thả đi ra ngoài, lưu lại hai người trong phòng không biết nói gì chỉ nhìn nhau - thật là một phương pháp xử lý "đơn giản"!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 54: Rất nghi hoặc

Hạ Hinh Viêm cũng không có ngủ bao lâu, lúc tỉnh trong phòng đã lên đèn, trong không khí có hương đồ ăn thoang thoảng, xoay người đến Dập Hoàng ngồi ở bên cạnh bàn, một tay chống má bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

Nhìn thấy nàng tròn tròn mắt, người nọ gọi lên một nụ cười trên khoe môi bạc, đứng dậy đi tới, hơi nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: "Uống nước?"

"Ừ." Hạ Hinh Viêm gật đầu, vốn cổ họng đang nghẹn lại nhưng vì nụ cười của Dập Hoàng thế nhưng giảm bớt rất nhiều.

Trong lòng không khỏi có chút buồn cười, mình từ khi nào thì cũng trở nên hoa mắt ngây ngốc?

Thế nhưng cảm thấy lúc Dập Hoàng cười thật đẹp mắt.

"Làm sao vậy?" Thanh âm trầm thấp của Dập Hoàng mang theo ôn nhu mà hắn cũng không biết, lại làm cho Hạ Hinh Viêm đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào Dập Hoàng đã đỡ nàng ngồi dậy, nước trà ấm áp đã đưa đến bên môi nàng, chỉ cần nàng cúi đầu là có thể uống.

"Không có việc gì." Hạ Hinh Viêm vội vàng cúi đầu uống nước, dấu đi cảm xúc của chính mình.

Dập Hoàng một tay nâng ly trà, nhìn Hạ Hinh Viêm chậm rãi uống, đôi mắt cup xuống, lông mi dày đen che khuất hai mắt, không ngừng rung động.

Nàng đang suy nghĩ gì vậy?

"Uống xong rồi." Thanh âm nhẹ nhàng không còn khàn khàn như vừa nãy nhưng cũng không phải rất êm ái, nhưng nghe vào tai hắn thì so với âm thanh của trời còn muốn êm tai vạn lần.

Nhìn nàng hơi ngửa đầu, ánh mắt trong nháy mắt theo dõi hắn, đôi mắt trắng đen rõ ràng, to tròn ướt sũng đáng yêu không nói nên lời.

Trong lòng không hiểu tự dưng nóng lên, có cái gì rất nhanh lưu chuyển ở bên trong cơ thể, loại cảm giác này, thật thỏa mãn.

So với khi hắn thăng cấp lúc tu luyện còn thoải mái, còn thỏa mãn hơn.

"Dập Hoàng?" Hạ Hinh Viêm nghi hoặc thấp hỏi.

"Ừ, để ta lấy cháo cho ngươi." Dập Hoàng vội ho một tiếng, xoay người, đem ly trà đặt xuống, lấy cháo đã chuẩn bị tốt cho nàng, thuận tiện sửa sang lại cảm xúc của chính mình một chút.

Một chén cháo ấm vào bụng, cả người Hạ Hinh Viêm đều ấm lên, giật giật cánh tay, cũng không còn cảm giác được đau đớn nhiều lắm từ những chỗ bị thương.

"Hai người Hà Hy Nguyên đi lên núi hái được một ít dược liệu hữu dụng, so với thuốc trị thương bên ngoài tốt hơn." Dập Hoàng giải thích.

Ở trong thành nếu muốn tìm được thuốc tốt phải đến chỗ dược tề sư, nếu không phải đến phòng đấu giá để đấu giá dược tề, hiệu thuốc bình thường cũng có thuốc trị thương nhưng không có nhiều hiệu quả.

Thân là linh thú sẽ có cách thức chữa thương của riêng mình, hiệu quả có thể không bằng dược tề được dược tề sư luyện chế nhưng so với thuốc trị thương ở cửa hàng bình thường thì tốt hơn nhiều.

Cửa bị người nhẹ nhàng gõ, Hạ Hinh Viêm nhìn ra bên ngoài, Dập Hoàng nhú mồm, nhưng vẫn mở miệng: "Tiến vào."

Cửa mở ra, Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê bước vào.

Hạ Hinh Viêm kỳ quái nhìn tiểu hồ ly đi đường khập khiễng, nghi hoặc hỏi: "Chân người bị làm sao vậy?"

Bị thương?

Tại sao không nhìn đến vết thương bên ngoài?

"Đi đường không cẩn thận sảy chân nên bị ngã một cái." Tiểu hồ ly vẩy vẩy đuôi, đem một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong đuôi, nhỏ giọng lầm bầm.

"Ách?" Hạ Hinh Viêm sùng sốt, một đầu đều đen.

Hồ ly cũng sẽ sảy chân sao?

Trùng mắt một cái, thế giới này thật sự có nhiều thứ không giống với thường thức bình thường của nàng a.

"Hinh Viêm, thân thể thế nào rồi?" Tiểu hồ ly quần bách quay đầu, đánh chết hấn cũng không thừa nhận là vừa rồi bị "phương pháp đơn giản" làm cho sợ tới mức không đứng vững, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Không có vấn đề." Hạ Hinh Viêm cười cười, chút điểm thương ngoài da ấy nàng còn không xem là gì, trước kia bị thương lần nào không phải thật nghiêm trọng, nàng đã sớm thành thói quen.

"Nghỉ ngơi vài ngày lại lên đường, không sẽ chậm trễ thời gian đi học viện." Dập Hoàng nghĩ nghĩ nói, "Con người Thạch Ân Dụ xem như cũng được."

Cho dù biết rõ bọn họ vừa mới hủy Tôn gia có thể rước lấy phiền toái, nhưng vẫn dẫn bọn họ trở lại nhà mình.

Người không ham vụ lợi như vậy rất ít.

"Ngày mai đi cảm ơn gia chủ Thạch gia." Hạ Hinh Viêm cũng không tính hôm nay đi cảm ơn, dù sao nàng còn bị thương, vẫn nên tĩnh dưỡng một ngày mới tốt.

Cũng không muốn mang đến cho người của Thạch gia thêm nhiều phiền toái, dù sao Dập Hoàng làm chuyện kia cũng đã làm cho dư luận xôn xao đi.

Nếu lại tiếp xúc nhiều cùng với Thạch gia chỉ sợ sẽ mang đến cho bọn họ những phiền toái không cần thiết.

Bốn người ở trong phòng nói chuyện, Thạch Ân Dụ thì ở trong thư phòng nói rõ ràng tình huống ở trong Lâm sơn cho cha hắn Thạch Ninh Đình nghe.

Thạch Ninh Đình nghe xong mãi không nói gì, ngồi ngơ ngác xuất thần ở chỗ kia.

Thạch Ân Dụ cũng không dám quấy rầy, khoanh tay đứng thẳng ở một bên, yên tĩnh.

"Nếu như lời nói của người thì có thể là Hạ Hinh Viêm bọn họ loại trừ bảo hộ của Thiên Địa dị bảo, thậm chí dị bảo kia đã đến tay bọn họ." Thạch Ninh Đình chậm rãi nói ra phán đoán của bản thân, chỉ tiếp xúc ngắn ngủi thời gian hắn đã cảm thấy Hạ Hinh Viêm không đơn giản.

Xem mấy đầu linh thú bên người nàng thực lực đều rất mạnh.

Đừng nói thực lực, chỉ cần hai linh thú hình người đó đã đủ dọa sợ tất cả thế lực ở Phú Khắc thành.

Nói cách khác, những thế lực ngày thường vẫn nịnh bợ Tôn gia, sau khi Tôn gia gặp chuyện không ai dám ra mặt cho Tôn gia như thế là vì sao?

Đều là người thông minh, biết xem xét thời thế, đại khái cũng nghe nói đến quá trình ngã xuống của Tôn gia, bị dọa sợ đi.

Người Tôn gia lúc còn sống là thế lực hàng đầu, đợi cho đã chết, ai còn sẽ vì báo thù cho bọn họ mà không để ý tính mạng người nhà mình đâu?

Tôn gia quả thật có thực lực nhưng mấy năm nay càng ngày càng bá đạo, chỉ sợ rất nhiều người đã sớm bất mãn, cũng khó trách không có người ra mặt vì họ.

"Cho dù đến tay bọn họ thì cũng là bọn họ xứng đáng nhận được." Nghĩ đến cảnh cứu tử nhất sinh ở trong ảo cảnh trong lòng Thạch Ân Dụ vẫn đầy sợ hãi, nếu ảo cảnh bị phá vỡ chậm một chút, chỉ sợ hắn cũng không về được.

"Phải cảm ơn bọn họ." Thạch Ninh Đình gật đầu.

Không chỉ muốn cảm tạ bọn họ đã cứu con hắn lần này, hơn nữa muốn cảm tạ nhất chính là đã giúp bọn họ thoát khỏi áp bách của Tôn gia.

Lúc trước hôn ước cũng là do Tôn Liên Hoa nhất thời đề nghị, rồi bắt buộc nhà bọn họ đáp ứng, vì toàn bộ gia tộc, con hắn phải nhận lời nhưng từ đó về sau lại chẳng mấy khi về nhà, làm cho người một nhà bọn họ không thể đoàn tụ.

"Vâng thưa cha." Thạch Ân Dụ cười gật đầu, hắn còn sợ phụ thân mình có thành kiến gì với Hạ Hinh Viêm, xem ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Ngày hôm sau, hai cha con Thạch Ân Dụ đến thăm Hạ Hinh Viêm, làm cho Hạ Hinh Viêm có chút ngoài ý muốn.

"Lần này ít nhiều nhờ Hạ tiểu thư nên con ta mới có thể trở về an toàn." Thạch Ninh Đình thật lòng thật dạ nói lời cảm ơn, hắn chỉ có một người con trai nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn hắn phải làm sao bây giờ?

"Thạch gia chủ khách khí, Hinh Viêm còn muốn cảm ơn Thạch gia chủ giữ lại, để cho ta có thể yên tâm dưỡng thương." Hạ Hinh Viêm khách khí cười nói.

Xem ra cha con Thạch gia đều là những người trượng nghĩa, quả nhiên năng phán đoán không sai.

"Không biết chuyện Tôn gia có mang đến phiền toái cho Thạch gia hay không?" Hạ Hinh Viêm vẫn quyết định hỏi thẳng, tuy rằng nàng cảm thấy Dập Hoàng tuyệt đối sẽ không để lại tai họa ngầm nhưng xuất phát từ lễ phép nàng vẫn muốn hỏi một chút.

"Sẽ không." Thạch Ninh Đình cười lắc đầu, cho dù là có điểm phiền toái, bọn họ cũng sẽ giải quyết.

"Hạ tiểu thư..." Thạch Ân Dụ mở miệng bị Hạ Hinh Viêm cắt ngang, "Thạch đại ca, người kêu tên của ta đi, luôn Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư thật xa lạ."

Lời nói của Hạ Hinh Viêm làm cho Thạch Ân Dụ lộ ra nụ cười ngại ngùng, vui vẻ gật đầu: "Tốt, Hinh Viêm."

Hai chữ Hinh Viêm mới ra khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy hai ánh mắt lạnh như băng đánh lên người, cho dù hắn hàng năm ở trong Lâm sơn trải qua sinh tử cũng không tránh khỏi rừng rậm, theo bản năng nhìn về phía ngọn nguồn nguy hiểm, vừa vặn nhìn đến Hà Hy Nguyên cùng tiểu hồ ly "cười dài" nhìn hắn.

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hắn vừa rồi nói sai cái gì sao?

Không khí trong thời gian ngắn có chút xấu hổ, yên tĩnh, làm cho Hạ Hinh Viêm kỳ quái nhìn theo ánh mắt của Thạch Ân Dụ, nhíu mày: "Làm sao vậy?"

Tươi cười trên mặt Hà Hy Nguyên khẽ đổi, băng hàn sát khí trong mắt đã biến mất, khi chuyển sang nhìn Hạ Hinh Viêm đã biến thành gió xuân ấm áp: "Chúng ta muốn cẩn thận cảm ơn Thạch công tử nhưng vẫn không có cơ hội mở miệng."

"Đúng vậy, đúng vậy. Vẫn không có cơ hội cùng Thạch công tử nói tiếng cảm ơn, cảm tạ hắn đã cung cấp chỗ ở cho Hinh Viêm nghỉ ngơi." Tiểu hồ ly quay đầu hướng về phía Hạ Hinh Viêm, dùng đầu nhỏ đầy lông xù như làm nũng cọ vào chân Hạ Hinh Viêm, đáng vẻ ngây thơ khả ái chọc người triu mến.

"Haha... Khách khí, một chút cũng không phiền toái." Thạch Ân Dụ mở miệng đáp lời, dùng khóe mắt vụng trộm xem xét Hà Hy Nguyên đang cười đến ôn hòa cùng với tiểu hồ ly đang làm nũng đáng yêu ở bên chân Hạ Hinh Viêm, trong lòng suy nghĩ cũng vòng vo mấy vòng.

Bọn họ thật đang cảm tạ hắn sao?

Như thế nào cảm giác như đang muốn giết hắn, hắn hình như không làm gì đắc tội hai bọn họ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 55: Đa tạ khách lệ

"Những linh thú này thật đáng yêu." Thạch Ninh Đình cười cười mở miệng đánh vỡ không khí kì lạ trong phòng.

"Đúng vậy." Hạ Hinh Viêm khúc khích cười, ngón trỏ nhẹ nhàng chọc vào đầu tiểu hồ ly, tại sao lại dọa Thạch Ân Dụ.

Tiểu hồ ly giờ đầu lên, bắt mẫn há miệng thở dốc, vì sao Hình Viêm lại cho phép Thạch Ân Dụ gọi như vậy?

Hạ Hình Viêm ánh mắt lạnh lùng, tiểu hồ ly lập tức rụt cổ, đuôi to vẫy vẫy lấy lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ vào chân nàng, phát ra âm thanh nức nở làm nũng.

Nhìn thấy tiểu hồ ly như thế, Hạ Hình Viêm cũng không thể tiếp tục tỏ vẻ nghiêm khắc, tay nhẹ sờ sờ đầu của hắn.

Tiểu hồ ly thỏa mãn, nheo mắt lại hưởng thụ, khẽ hừ hừ.

"Hình Viêm, nghỉ ngơi cho tốt, cần gì thì phân phó hạ nhân, không cần khách khí." Thạch Ninh Đình cười nói, nhìn như thế nào cũng đều là một lão nhân hiền lành, một chút cũng không có bóng dáng của một kẻ luôn kiếm tiền nhờ đao kiếm.

"Làm phiền." Hạ Hình Viêm mỉm cười gật đầu, nhìn theo Thạch Ninh Đình và Thạch Ân dụ rồi đi.

Ra cửa phòng, đi trong chốc lát, Thạch Ân Dụ lau trán, cố gắng lau đi mồ hôi lạnh vốn dĩ không thấy, nhiệt độ trong phòng vừa nãy thực sự quá thấp.

Thạch Ninh Đình khẽ cười một tiếng, vỗ vai con mình: "Hạ Hình Viêm là một bằng hữu đáng kết giao."

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ bằng hữu (bằng hữu = bạn bè nhé), ngoại trừ khẳng định người bạn Hạ Hình Viêm này, cũng là muốn nhắc nhở Thạch Ân Dụ không được có ý nghĩ không an phận, dù sao mấy linh thú bên người Hạ Hình Viêm tựa hồ đều rất "Hộ chủ".

"Vâng." Thạch Ân Dụ không nghe được ý tứ trong lời nói của phụ thân mình, hắn chỉ gật đầu khẳng định, hắn thật thích người bằng hữu Hạ Hình Viêm này.

Trong phòng, Hạ Hình Viêm nhìn Hà Hy Nguyên nhướn mày hỏi: "Các người vừa rồi làm cái gì?"

Ánh mắt kia giống như muốn giết Thạch Ân Dụ vậy?

"Hình Viêm, khuê danh của một nữ hài tử sao có thể tùy tiện nói cho nam tử xa lạ được, còn để cho hắn gọi thẳng tên của ngươi." Hà Hy Nguyên không đồng ý nói.

"Các người cũng gọi ta như vậy, không phải sao?" Hạ Hình Viêm kỳ quái lắc đầu không hiểu, chuyện này có gì mà phải so đo?

"Chúng ta đương nhiên không giống hắn." Tiểu hồ ly nhảy đến một bên, nhìn chăm chăm Hạ Hình Viêm, đôi mắt hẹp dài thể nhưng cố gắng trừng to, biểu hiện sự phẫn nộ của hắn.

Thạch Ân Dụ làm sao so được với bọn họ? Dựa vào cái gì có thể trực tiếp gọi tên Hình Viêm?

"Hình Viêm, người nghỉ ngơi cho tốt đi." Dập Hoàng nãy giờ không lên tiếng rồi cuộc mở miệng, liếc mắt nhìn Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê một cái, "Các người cũng đừng quấy rầy nàng."

Hà Hy Nguyên gật đầu, hiện tại vết thương trên người Hạ Hình Viêm vẫn cần phải tĩnh dưỡng cho tốt.

Tiểu hồ ly vẫy vẫy đuôi to, cái miệng nhỏ nhắn phớt phớt, trong lòng có chút mất hứng, nhưng nghĩ đến thương thế của Hạ Hình Viêm, hắn vẫn lựa chọn thoái nhượng: "Hình Viêm, người nghỉ ngơi đi nhé."

Nói xong mấy người đi ra ngoài.

Đi về phòng bên cạnh, tiểu hồ ly nhảy vọt lên trên bàn, ngẩng đầu, nghiêm mặt hỏi Dập Hoàng: "Ngươi cứ thế cho phép Thạch Ân Dụ tự nhiên thân mật xưng hô Hình Viêm sao?"

Điều này cũng không giống phong cách của Dập Hoàng.

"Một cái xưng hô thôi." Dập Hoàng tùy ý ngồi xuống, không để ý nói, một điểm cũng không đem xưng hô của Thạch Ân Dụ với Hạ Hình Viêm để ở trong lòng.

"Một cái xưng hô?" Tiểu hồ ly gấp đến độ giọng chân, hắn thật không thích có người xưng hô thân mật như thế với Hạ Hình Viêm, "Bắt đầu từ một cái xưng hô có lẽ có thể phát sinh thành nhiều chuyện khác."

Nghe đến đó, Dập Hoàng nở nụ cười, nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Người cảm thấy ta sẽ cho phép ngoài một cái xưng hô ra còn phát sinh chuyện khác sao?"

Rõ ràng là một nụ cười thật bình thường, một nụ cười rất dễ xem, lại làm cho tiểu hồ ly ở trên bàn theo bản năng lui về phía sau, hoàn toàn quên mất mình đang đứng ở chỗ nào, rầm một cái, liền ngã xuống.

"Cẩn thận." Hà Hy Nguyên vội vàng duỗi tay ra, ôm lấy Đoạn Hằng Nghê, "Ngươi tại sao lại ngã?"

Đứng ở trên bàn đều có thể ngã xuống, chẳng lẽ gần đây lực lượng bị thụt lùi?

Tiểu hồ ly quay đầu trừng mắt hung tợn nhìn Hà Hy Nguyên, nha, cũng không nhìn xem vừa rồi Dập Hoàng cười đến "ôn hòa" với hắn, làm hắn rút cuộc hiểu được cái gì kêu "tiểu lí tang đao" (trong nụ cười có giấu đao kiếm), thật là một nụ cười lạnh lẽo, sắc nhọn như đao băng nhỏ.

Hà Hy Nguyên không hiểu tại sao Đoạn Hằng Nghê lại trừng mình, hắn cũng không nói cái gì lời nhảm.

"Dập Hoàng, chuyện Tôn Liên Hoa ta còn cảm thấy không ổn." Hà Hy Nguyên đặt tiểu hồ ly lại trên bàn, ngồi xuống chần chờ mở miệng.

"Không ổn?" Dập Hoàng khẽ liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái, nhìn hắn có điểm sợ hãi lại còn cố tình làm ra bộ dáng không chịu thua trừng mắt lại, trong lòng cười thầm không thôi, con hồ ly này thật sự thú vị.

"Có gì không ổn?"

"Cho dù người trong Phú Khắc thành không dám truy cứu, người có thể cam đoan Tôn Liên Hoa sẽ không đi nơi khác tìm kiếm trợ giúp sao?" Hà Hy Nguyên càng nghĩ càng thấy có khả năng này, "Người đừng quên, một cái khế ước sư sẽ có bao nhiêu hấp dẫn đối với linh sư."

Dập Hoàng nở nụ cười, nghe xong lời nói của Hà Hy Nguyên, Dập Hoàng càng cười đến vui vẻ, cười đến mức Hà Hy Nguyên không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Người cười cái gì?" Hà Hy Nguyên khó hiểu hỏi.

Dập Hoàng cười như vậy làm cho hắn thật không thoải mái, giống như đang cười nhạo hắn vậy.

"Người đã biết lực hấp dẫn của khế ước sư đối với linh sư, vậy người hẳn là biết linh thú hai ngàn năm bên người Tôn Liên Hoa đối với người bên ngoài có bao nhiêu hấp dẫn." Dập Hoàng giờ tay, ngón tay nhẹ gõ vào mặt bàn, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

"Ý của người là..." Hà Hy Nguyên hai mắt mở to nhìn chằm chằm Dập Hoàng, trong lòng rất nhanh khuếch tán một dự cảm bất an.

"Con người vốn rất tham lam." Dập Hoàng cười lạnh một tiếng, châm chọc vô cùng.

"Một khế ước sư không có linh lực lại có một linh thú hai ngàn năm chẳng lẽ không phải không có khả năng nắm giữ hay sao?"

Tiểu hồ ly đứng thẳng thân thể trên mặt đất, si ngốc nhìn chằm chằm Dập Hoàng, thật lâu sau mới vô lực than nhẹ một tiếng: "Dập Hoàng, người thật bỉ ổi."

Hắn đến bây giờ mới hiểu được Dập Hoàng có bao nhiêu âm hiểm, có bao nhiêu đáng sợ, ngoại trừ thực lực, càng đáng sợ hơn là tâm tư của Dập Hoàng.

Nếu không tại sao Phú Khắc thành không có ai báo thù cho Tôn gia đây.

Ngoại trừ e ngại thực lực của Dập Hoàng, hơn hết là vì còn có một thứ thu hút lực hấp dẫn lớn như vậy.

Tôn Liên Hoa là một khế ước sư không có linh lực.

Chỉ cần bắt lấy Tôn Liên Hoa, như vậy linh thú trong tay nàng tất nhiên phải ngoan ngoãn giao ra.

Khẳng định nàng ta sẽ bị giam lỏng.

Chỉ cần lấy được linh thú, buộc Tôn Liên Hoa khế ước, thế không làm gì cũng có được một bảo bối lớn sao?

Bánh ngon từ trên trời rơi xuống ai không đi nhặt?

Cho dù là linh thú hai ngàn năm cũng không đấu lại nhiều người.

Huống hồ chuyện hôm nay tất cả thế lực trong Phú Khắc thành đều đã biết, sẽ chỉ có một thế lực ra tay sao?

Cho nên, kết quả của Tôn Liên Hoa đã không thể thay đổi.

Bị giam lỏng trở thành công cụ của kẻ khác.

Tuyệt đối sẽ "sống thật tốt", dù sao nàng còn sống là còn có người được lợi.

Đột nhiên mất đi người nhà, nháy mắt bị diệt môn, sau đó mất đi tự do thành tù nhân, thành một cái công cụ, cuộc sống như vậy là ai đều muốn chết đi.

Cố tình nàng còn có năng lực khế ước nên nàng nhất định muốn chết cũng không thể chết.

Mỗi một ngày còn sống đều là tra tấn.

Ngán ngùi trong nháy mắt nhưng Dập Hoàng đã đem kết cục của Tôn Liên Hoa tính đến thế thâm như thế, đủ độc ác! Đủ tuyệt tình!

"Đa tạ khích lệ." Dập Hoàng cười tủm tỉm tiếp nhận ca ngợi của Đoạn Hằng Nghê. Bộ dáng vân đạm khinh phong làm cho Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê không rét mà run.

Cả hai theo bản năng dịch sang hướng bên cạnh, bọn họ tựa hồ muốn duy trì một khoảng cách với Dập Hoàng, hẳn, rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Học viện thần bí

Nghỉ ngơi vài ngày, vết thương trên người Hạ Hình Viêm đã gần như lành lặn, liền cáo từ Thạch Ấn Dụ.

"Người còn muốn đi vào Lâm sơn sao?" Hà Hy Nguyên kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, nàng mới trải qua một chuyện nguy hiểm như thế chẳng lẽ một điểm giáo huấn cũng không nhận được sao?

"Đi đường ngoài dài hơn chút nhưng ít nhất còn an toàn." Đoạn Hằng Nghê cũng đồng ý đi đường vòng, chậm không bao lâu.

Hạ Hình Viêm cười cười, một điểm cũng không lo lắng: "Nơi đó là một chỗ tốt để tu luyện." Nhướn mày, ngạo nghễ nhìn Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê, "Không phát hiện linh lực của ta tăng lên sao?"

"Hả?" Hạ Hình Viêm vừa nói xong, Hà Hy Nguyên và tiểu hồ ly mới cẩn thận quan sát nàng, vừa nhìn kĩ liền sợ hãi không thôi, "Linh sư cấp mười một?"

"Người tăng cấp từ khi nào?" Hà Hy Nguyên kinh ngạc kêu lên.

Thời điểm bọn họ gặp Hạ Hình Viêm mới là linh sư cấp mười, làm cách gì mới hơn mười ngày ngán ngùi đã tăng lên một cấp?

"Đây chính là chỗ tốt của việc lịch lãm." Hạ Hình Viêm nắm chặt tay, nàng thích cảm giác lực lượng dư thừa.

Đối với lời nói của Hạ Hình Viêm, Hà Hy Nguyên một đầu đều đen, cái kia cũng xem là lịch lãm sao?

Tựa hồ phải gọi là liều mạng thì thích hợp hơn.

"Đi thôi, chúng ta vào Lâm sơn." Đoạn Hằng Nghê hơi nheo lại đôi mắt hẹp dài, sửa lại chủ ý.

"Hằng." Hà Hy Nguyên ở trong lòng bất mãn khẽ mắng một tiếng, hẳn tại sao có thể để cho Hạ Hình Viêm mạo hiểm như thế được?

"Chuyện tình nàng đã quyết định đã có khi nào thay đổi chưa?" Đoạn Hằng Nghê vẩy vẩy đuôi to, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, "Đây mới là Hạ Hình Viêm."

Đôi mắt khẽ híp che lại ánh sáng trong đó, hẳn thích người như vậy.

Đi xuyên qua Lâm sơn nói nguy hiểm cũng không nguy hiểm, nếu chỉ đi ở phía rìa ngoài Lâm sơn, không có xâm nhập vào sâu phía trong thì cũng sẽ không gặp phải những linh thú cường đại quá mức.

Đương nhiên, ở rìa bên ngoài Lâm sơn cũng không phải gió êm sóng lặng, sẽ luôn có những thứ để cho Hạ Hình Viêm "luyện tập".

Rất cuộc đi ra khỏi Lâm sơn, Hạ Hình Viêm nhìn bộ quần áo rách nát của mình, thật không biết nói gì hơn: "Xem ra ta còn mang thiếu quần áo."

Không biết đã bao nhiêu bộ quần áo bị phá hủy, sớm biết thế này nàng đã bỏ thêm mấy chục bộ quần áo vào trong tinh thạch không gian.

Bộ quần áo trên người dù không thể nói rách tung tóe nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Trong tinh thạch không gian không còn bộ quần áo nào để nàng đổi, cũng may trước khi đến học viện có một trấn nhỏ, nàng có thể rửa mặt chải đầu một chút ở đó.

Đứng ở cổng vào trấn nhỏ, Hạ Hình Viêm đứng lặng không dám đi vào.

"A Hy, nơi này là trấn nhỏ?" Hạ Hình Viêm đứng ở một chỗ không xa cổng trấn, trở mắt hỏi Hà Hy Nguyên đang đứng bên cạnh.

"Chắc vậy." Hà Hy Nguyên nhìn một chiếc xe ngựa xa hoa phía bên trong trấn nhỏ, bên cạnh có một đội thị vệ, nô bộc có thân thủ bất phàm đem ngựa từ đường nguyên bản không mấy rộng lớn trở nên chật như nêm cối, người đến người đi quý dị không gây ra tiếng vang, giống như bị ngăn cách hoàn toàn ở

một không gian khác.

Hạ Hình Viêm nhìn bản đồ trong tay mình, đúng vậy, nơi này là đường phải đi qua nếu muốn đến học viện, chẳng lẽ nơi này xảy ra chuyện quan trọng gì sao?

Quên đi, chuyện gì cũng không có quan hệ với nàng, trước tìm một chỗ nghỉ ngơi mới được.

Vào trấn nhỏ, Hạ Hình Viêm hết nhìn trái lại nhìn phải, tìm được một nhà trọ nhỏ, vừa thấy chính là nhà dân ở được sửa chữa lại.

"Tiểu nhị, ở đây còn phòng không?" Hạ Hình Viêm cũng không ôm nhiều vọng vì người trong trấn nhỏ thực sự rất nhiều.

Nàng hiện tại hy vọng duy nhất chính là những kẻ có tiền chường mắt nhà trọ nhỏ thế này.

"Cô nương, nhà trọ chúng tôi còn lại duy nhất một phòng." Tiểu nhị vừa thấy Hạ Hình Viêm liền nở nụ cười chào đón, có chút khó xử nhìn nàng và Hà Hy Nguyên.

"Không sao, một gian cũng được." Hạ Hình Viêm gật đầu, dù sao cũng hơn là không có phòng.

"Cô nương, mời đi bên này." Tiểu nhị thấy khách cũng không để ý gì, hẳn lại càng không có vấn đề nhanh chóng mời khách lên phòng.

"Chờ một chút, phòng kia chúng ta muốn." Theo âm thanh bá đạo truyền đến, mấy đồng kim tệ được ném ở trên bàn.

"Vị công tử này, nhà trọ đã đầy khách." Tiểu nhị khó xử nhìn nam tử khỏe mạnh, to cao vừa tiến đến, vừa nhìn đã biết là hộ vệ của nhà có tiền, hẳn không đặc tội nổi.

Ánh mắt liếc qua Hà Hy Nguyên, rốt cuộc làm thế nào mới tốt.

"Người..." Nam tử khỏe mạnh vừa muốn nổi bão, người trung niên bên cạnh nhẹ mắng một tiếng, "Quên đi, đi tìm nhà khác."

"Đại sư, hiện tại các nhà trọ ở trấn nhỏ đều đã đầy khách, thiếu gia tiểu thư bọn họ..." Nam tử khỏe mạnh khó xử nhìn nam tử trung niên anh tuấn trước mắt, vẻ kiêu ngạo vừa rồi hoàn toàn được che giấu, không dám có nửa điểm làm càn.

Nam tử trung niên lạnh lùng liếc mắt nhìn nam tử khỏe mạnh một cái, không nói một lời xoay người rời đi, chính là lúc rời đi, ánh mắt dừng lại ở trên người Hà Hy Nguyên một chút, có chút nghi hoặc thần nhiên hiện lên.

Hà Hy Nguyên lẳng lặng nhìn, không chút để ý. Dập Hoàng trở lại trong không gian nghỉ ngơi, chuyện tình ở bên ngoài đều giao lại cho hắn xử lý, hắn chỉ phải bảo vệ thật tốt cho Hạ Hình Viêm là được, ánh mắt của những người khác cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Người trung niên lên chiếc xe ngựa có phong cách cổ xưa dựng bên ngoài, nam tử khỏe mạnh hung hăng trừng mắt nhìn Hà Hy Nguyên một cái rồi cắn gặm đi ra ngoài.

Nhìn thấy người kia rời đi, tiểu nhị mới dám giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, dẫn Hạ Hình Viêm và Hà Hy Nguyên lên phòng.

Vào phòng, Hạ Hình Viêm lập tức phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước ấm, Hà Hy Nguyên đứng trông ở ngoài cửa, chờ nàng rửa mặt chải đầu.

Thu thập sạch sẽ xong, kêu một bàn đồ ăn, nàng có chút thêm ăn.

Ở trong Lâm sơn chỉ toàn dựa vào những đồ ăn có sẵn trong rừng với lương khô, nói thật thực không phải là dành cho người sống.

Sau khi ăn xong, Hạ Hình Viêm uống trà nóng, nhìn tiểu hồ ly bụng tròn trịa, ngã ngửa giờ bốn chân nằm trên bàn, buồn cười vươn ngón trỏ điểm vào bụng nhỏ của hắn, trắng trắng mềm mềm thật thích.

"Ừm..." Tiểu hồ ly hơi nheo mắt, phát ra một tiếng than nhẹ thoải mái, chân nhỏ hơi giật giật, cũng không có rời đi, tùy ý Hạ Hình Viêm sờ đã nghiền.

"Người vừa rồi thực lực rất mạnh." Hạ Hình Viêm một bên đùa với tiểu hồ ly, một bên cùng Hà Hy Nguyên nói chuyện.

"Ừ." Hà Hy Nguyên gật đầu, hắn tự nhiên chú ý tới ánh mắt đầy thâm ý của người kia nhìn hắn lúc rời đi, "Hắn hẳn là đại linh sư cấp hai mươi chín."

"Hình Viêm, học viện người muốn tới sợ không đơn giản." Hà Hy Nguyên ngẩng đầu nhìn hướng Hạ Hình Viêm, hắn hỏi thăm được một chút, trấn nhỏ sở dĩ nhiều người như vậy là vì ở gần học viện.

"Dù là một cái học viện ở trong rất nhiều học viện, nhưng lại chưa biết tên... Thực thần bí." Hạ Hình Viêm sờ cằm mình, nhẹ cười ra tiếng.

Nàng còn nhớ rõ lúc trước lão sư học viện khác đối với học viện này khinh thường như thế nào.

Hiện tại xem ra tình huống tựa hồ không quá giống như những gì mọi người nghĩ.

Nhất là thiếu gia tiểu thư được một đại linh sư cấp hai mươi chín tự mình hộ tống đến, thân phận chắc không thấp.

Đại linh sư cấp hai mươi chín, hình như nhiều thành chủ còn không có lên đến cấp bậc linh lực như vậy đi.

Mọi được người như vậy để hộ tống, xem ra học viện này muốn gia nhập thực không giống bình thường.

"Sư phụ, người kia là ai? Chúng ta vì sao phải nhường phòng cho bọn hắn?" Ở trong một phòng nhỏ, ở nơi nào đó trong trấn nhỏ, một cô gái xinh đẹp tò mò hỏi.

"Tiểu thư, cái phòng kia không phải phòng của chúng ta, bọn họ đến trước chúng ta." Trong bóng đêm, người trung niên nhìn thoáng qua hai tỷ đệ trước mắt luôn có thói quen mọi chuyện thuận lợi, trong lòng thở dài một hơi, quả nhiên là đệ tử quý tộc.

"Sư phụ, chúng ta đến sớm như vậy làm gì? Còn chưa đến thời gian khai giảng." Đệ đệ ngồi ở bên cạnh, hắn không ngại phòng bị người chiếm trước, dù sao hiện tại cũng có một nơi ở không kém.

So với những việc vất vả khác, hắn càng để ý nhanh nhanh vào được học viện để hắn có thể học tập, tu luyện tốt linh lực.

"Các người ngày mai sẽ biết." Người trung niên ngưng trọng nói, "Hai người nếu có thể đạt được tư cách tham dự cuộc thi nhập học đó là may mắn."

Một câu nói khiến tất cả đều trầm mặc không nói gì, bọn họ cũng không rõ sư phụ của mình là nhân vật lợi hại như thế nào.

Nếu không phải Niên Tân Gian thiếu nhà hắn một nhân tình cũng sẽ không đồng ý dạy bọn họ hai năm, thời hạn hai năm sắp đến, đây là lần cuối cùng hắn giúp bọn họ, vì bọn họ tìm kiếm nơi tốt nhất tu luyện linh lực.

Chẳng lẽ học viện này lại đáng sợ như thế?

Nhưng vì sao bọn họ chưa bao giờ nghe qua tên học viện này?

Học viện tốt nhất không phải học viện hoàng gia sao?

Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Đột nhiên chuyển biến

Ngày hôm sau, Hạ Hinh Viêm ăn chút điểm tâm, cảm ứng một chút thấy Dập Hoàng vẫn ở trong ngân châm tu luyện như cũ, không có gì dị thường, nàng liền yên tâm cùng Hà Hy Nguyên rời trấn nhỏ đi học viện.

Dọc theo đường đi có không ít người, đương nhiên, đi bộ giống như bọn họ cũng chỉ có hai người, những người khác không phải cưỡi ngựa lớn thì cũng ngồi xe ngựa, có hộ vệ trong nhà đi theo hầu hạ.

Đội hình càng xem càng hoa lệ, làm cho Hạ Hinh Viêm thấy khó hiểu.

Học viện này thật sự không nổi tiếng sao?

Nếu nổi tiếng, tại sao học viện hoàng gia cũng không biết học viện này, nếu không nổi tiếng tại sao lại có nhiều người muốn nhập học như vậy?

Chẳng lẽ thời gian ngắn ngủi mấy tháng, học viện này đột nhiên nổi tiếng?

Lại tiến về phía trước đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều xuống xe, xuống ngựa, bất kể là những người tôn quý, quần áo sang trọng đẹp để đều lựa chọn xuống xe đi bộ.

Hạ Hinh Viêm liếc mắt nhìn Hà Hy Nguyên một cái, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, nàng có phải đã đến nhầm địa phương, đến nhầm học viện hoàng gia rồi sao?

"Hắn là không nhầm." Hà Hy Nguyên cười khổ lắc đầu, không đến mức tất cả bọn họ đều nhìn nhầm bản đồ đi.

Hạ Hinh Viêm gật đầu, mặc kệ thế nào cũng nên nhanh chân đến xem sao.

Đi được một lúc, mới phát hiện ra những người kia thể nhưng tự giác xếp thành một hàng dài, nhìn mãi không đến cuối, Hạ Hinh Viêm nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

Những người này vừa nhìn đã biết là con nhà giàu, ngày thường sống an nhàn sung sướng, muốn gì được nấy, chỉ cần một ánh mắt liền sẽ có người mang đồ đến trước mặt họ, hiện tại lại làm theo quy định, quy củ xếp hàng, Hạ Hinh Viêm thật sự không hiểu, một học viện chưa nổi danh có thể làm được như thế sao?

Đội ngũ rất dài nhưng chân chính muốn đi báo danh không có mấy người, vì thị vệ tùy tùng đi theo rất nhiều, tất cả đều đứng thành hàng, đội ngũ không dài không được.

Hạ Hinh Viêm cau mày, nàng không có tính nhẫn nại để chờ xếp hàng như vậy, trực tiếp vòng qua hàng dài, đi nhanh về phía trước.

“Sư phụ, là hai người kia.” Phương Linh Dự - cô gái hôm qua lặng lẽ nói.

Hồ Mặc Nghị nhìn thoáng qua về hướng Hạ Hinh Viêm, hắn không cùng mục tiêu với Phương Linh Dự, chủ yếu chỉ muốn nhìn về phía Hạ Hinh Viêm, ngày hôm qua hắn liền biết nam tử kia không phải con người.

“Sư phụ, bọn họ tại sao không cần xếp hàng?” Đệ đệ Phương Vĩnh Thần đề thấp giọng hỏi, bọn họ đều phải xếp hàng vì sao hai người kia không cần?

“Chờ các người có thực lực như nàng thì cũng không cần xếp hàng.” Hồ Mặc Nghị nhìn Hạ Hinh Viêm thật kỹ, linh sư cấp mười hai thế nhưng có được một linh thú hình người.

Nàng là đệ tử của đại gia tộc nào?

Dám bỏ ra bút tích lớn như vậy, tùy tiện ra tay là một linh thú hình người.

“Có cái gì mà đặc ý, không phải chỉ là một linh sư sao?” Phía sau Hồ Mặc Nghị truyền đến một tiếng khinh thường hừ lạnh, làm cho hắn khẽ nhíu mày.

“Linh sư rất lợi hại.” Phương Vĩnh Thần quay đầu, về mặt sùng bái hỏi.

Xem bộ dáng vừa rồi của nàng chắc tuổi cùng hắn không sai biệt lắm, thế nhưng đã là linh sư, điều này làm cho người si mê tu luyện linh lực như hắn làm sao có thể không sùng bái?

“Linh sư có gì đặc biệt hơn người, ta cũng là linh sư.” Người phía sau kiêu căng ngẩng đầu lên, đặc ý báo ra cấp bậc linh lực của bản thân, “Linh sư cấp mười ba, năm nay mười chín tuổi.”

Vương Lỗi cũng không hề làm cho giọng hắn bé đi, thậm chí còn sợ người khác không nghe được còn cố ý cao giọng hô to lên, nghe được tiếng nghị luận vang lên trong đội ngũ, hắn rất đặc ý ưỡn cao ngực.

“Tiểu thư, thiếu gia, nhanh tới, chuẩn bị đến hai người.” Hồ Mặc Nghị cũng không thêm đề ý đến kẻ ngu ngốc phía sau, muốn vào học viện này thế nhưng không biết thủ lĩnh, nghĩ rằng nơi này giống những học viện khác sao, ai muốn cũng có thể tiến vào?

Đội ngũ rất dài, nhưng tốc độ tiến lên cũng không chậm.

Hạ Hinh Viêm không cần xếp hàng nên tự nhiên là nhanh hơn, nhưng nàng cũng không có lập tức đi báo danh mà ngược lại, dừng lại, không phải nàng muốn thế nhưng thật sự cảnh tượng trước mắt này làm cho nàng không thể không thận trọng.

Ở trước lối đi vào chân núi có một tấm biển, mặt trên viết hai chữ rồng bay phượng múa thật lớn – Học viện.

Hạ Hinh Viêm đứng ở trước tấm biển gỗ, hết nhìn trái lại nhìn phải, xem trên rồi xem dưới cũng không nhìn thấy gì khác ngoài hai chữ này.

Xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy một vị lão nhân ngồi sau một bàn gỗ nhỏ, lười biếng phiêu mắt liếc qua một người đang báo danh, sau đó, người được qua sẽ được nhận một thẻ bài.

Từng người được nhận thẻ bài đều có biểu tình thật kỳ quái, giống như trong hưng phấn có lẫn khản trương, gắt gao nắm chặt tấm thẻ của mình, đi về phía núi nhỏ bên cạnh.

“Lão nhân gia, ta đến báo danh.” Hạ Hinh Viêm đi qua, cho dù học viện nàng muốn đi có rất nhiều quý đệ nhưng nàng chẳng lẽ còn có thể quay đầu rồi đi.

“Báo danh, đùa giỡn cái gì!” Vương Lỗi đứng ở trong đội ngũ lớn tiếng cười nhạo, lúc này vừa vặn đến vị trí của hắn, hắn vừa mới nhận được một tấm thẻ.

Đặc ý quơ quơ ở trước mặt Hạ Hinh Viêm: “Hai người các người nhớ kỹ, học viện này chưa bao giờ có đến nói báo danh, đều phải trải qua khảo nghiệm bằng bản sự.”

Vương Lỗi vừa rồi đã thật thấy khó chịu, chỉ bằng thân phận của hắn, dựa vào cái gì còn phải xếp hàng?

Nếu không phải người bên cạnh cẩn thận khuyên hắn, hắn mới không chịu đựng nén giận đứng xếp cái hàng này làm gì. Càng đừng nói hai kẻ ngang nhiên chen chân này, còn đồng dạng nói cái gì báo danh.

Phàm là người đến học viện này đều là kẻ có bối cảnh, có năng lực, nói cách khác ngoài họ ai có thể biết học viện bí ẩn này?

Học viện từ lâu đã có quy định bắt thành văn, muốn nhập học có thể, hãy dùng khả năng của chính mình, mọi nhân tình đều không dùng được, cho dù là con ruột của viện trưởng, không có bản lĩnh cũng đừng nghĩ nhập học.

Vương Lỗi vừa nói xong, trong đội ngũ lập tức có người bật cười, ngày thường đều là chủ nhân cao cao tại thượng, thấy quần áo Hạ Hình Viêm bình thường đến cực điểm, bọn họ liền khinh thường, xem hai người nàng như những kẻ không biết lượng sức.

“Tiếp theo.” Lão nhân ở sau cái bàn không kiên nhẫn khoát tay, ý bảo người kế tiếp nhanh đi tới.

Lão nhân mí mắt khẽ nâng, xem xét liếc mắt một người trước bàn: “Kế tiếp.”

Cô gái đứng ở trước bàn bị một câu này của lão nhân làm cho ngây ngẩn cả người, không biết làm gì chỉ nhìn về phía người trung niên đứng bên mình.

“Vị lão sư này, tư chất của tiểu thư nhà ta tốt lắm. Mười tám tuổi đã là linh sĩ cấp tám.” Người bên cạnh lập tức nở nụ cười nói.

Nào biết lão nhân ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, lười biếng nói: “Kế tiếp.”

Người xếp hàng phía sau bọn họ nghĩ tới lượt mình nhưng lại bị cản đường, không có cách nào tới gần.

“Tư chất của tiểu thư nhà ta thật sự rất tốt, ngài có thể xem lại một chút không?” Nói xong đem tiểu thư nhà mình đẩy về phía trước.

Lão nhân rút cuộc nâng mí mắt lên, ngay lúc người kia nghĩ có đường cứu vãn, lão nhân không kiên nhẫn nhìn đội ngũ còn dài phía sau: “Đừng chặn đường!”

“Người...” Người đứng bên cạnh vị tiểu thư kia lập tức tức giận đến xanh mặt, hán một đại linh sư cấp hai mươi bảy đã bao giờ phải chịu nhục như thế?

Một cái học viện mà thôi, có gì tốt mà đùa giỡn uy phong.

Linh lực nháy mắt tăng vọt, nghĩ muốn ra mặt vì tiểu thư nhà mình.

Áp lực của linh lực cường đại làm cho những người trẻ tuổi trong đội ngũ đều vội vàng lui về phía sau mấy bước, những người đi theo bên cạnh lập tức sử dụng linh lực, ngăn trở áp lực cường đại kia cho tiểu thư, thiếu gia nhà mình.

Lão nhân hoàn toàn không thèm nhìn đến uy áp làm đầy lòng mọi người sợ hãi kia, chậm rãi giơ tay lên, khẽ vung, “ba” một cái tát giống như đang đập ruồi ngay lập tức làm cho người kia bay xa mười thước, tất cả linh lực vừa tuôn ra đều bị cái tát này đánh tan.

“Cũng không nhìn cho kĩ nơi này là chỗ nào, có thể để cho người đến giường oải!” Lão nhân rút cuộc đứng lên, cười lạnh một tiếng, bỗng dưng đem linh lực đang che giấu của mình tuôn ra.

Trong nháy mắt một cỗ uy áp linh lực bao trùm khắp trời đất, giống như đá lớn trên núi lăn xuống, nện thật mạnh vào lòng mỗi người.

Nếu không phải có một đám tùy tùng thực lực không tầm thường che chở cho tiểu thư, thiếu gia nhà mình, chỉ sợ khác biệt to lớn về cấp bậc linh lực này cũng đã làm cho bọn họ tức thì học máu, bị thương.

“Lệnh, lệnh tôn...” Không biết là ai, lắp ba lắp bắp nói nhỏ.

Cư nhiên là lệnh tôn cấp năm mươi!

Đường đường lệnh tôn thế nhưng ở đây, như vậy người ở bên trong học viện này... rốt cuộc là cấp bậc như thế nào?

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố, rốt cuộc mới ý thức được người giới thiệu học viện này cho bọn họ không nói láo – trong học viện này một người cũng không thể đắc tội, đắc tội sẽ chết.

Hai mắt sáng ngời hữu thần của lão nhân quét qua mọi người một cái, lập tức làm cho mọi người rụt cổ, giống như bị tên nhọn vô hình xẹt qua, xuyên lạnh tim.

“Tiếp tục.” Khí thế của lão nhân vừa thu, lại lười biếng ngồi xuống, lại biến thành một lão nhân bình thường.

Chỉ là không còn ai dám làm càn, quy củ xếp hàng, hoàn toàn nghe lão nhân an bài, đối với lời nói của lão nhân không dám dị nghị.

“Ruồi bọ” vừa nảy bị tát bay đã vội vàng đi lên, lôi kéo tiểu thư nhà mình xám xịt rời đi.

“Thật lợi hại.” Vương Lỗi kích động nắm chặt tay, hai mắt tỏa sáng nói.

Xoay người nhìn thấy Hạ Hình Viêm cùng Hà Hy Nguyên vẫn còn đứng bên cạnh, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường: “Còn muốn lừa dối qua cửa, thật sự không biết lượng sức.”

Hạ Hình Viêm giờ tay mò mẫm chút trong tinh thạch không gian, đem tín vật của học viện lấy ra, đưa tới trước mặt lão nhân.

Lão nhân không chút để ý nâng mắt, sau một giây lại giống như bị người đâm vào, từ ghế nhảy dựng lên, cầm lấy tay mềm của Hạ Hình Viêm, nhiệt tình vẩy lên xuống: “Ngươi đã tới.”

Vừa rồi còn là cường giả đầy uy nghiêm bỗng chốc hóa thân thành sói ác tham lam, hai mắt nhấp nháy tỏa sáng nhìn Hạ Hình Viêm giống như đang nhìn thấy thịt béo.

Làm cho mọi người chung quanh nghẹn lại, không thể nói gì, lệnh tôn cấp năm mươi vừa rồi bọn họ nhìn thấy là ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Cùng nhau khảo hạch

“Ngươi làm cái gì vậy?” Hà Hy Nguyên đi qua vỗ mạnh, “ba” một tiếng, gạt tay lão nhân ra, kéo Hạ Hình Viêm ra phía sau mình, bắt mắt trừng mắt hấn (lão nhân).

Lão gia hóa này muốn làm gì mà cứ lôi kéo tay Hạ Hình Viêm?

Muốn chiếm tiện nghi sao?

“Ngươi...” Lão nhân nhướn mày, nóng rực trong mắt ngay lập tức bị một cỗ sát khí lạnh lẽo thay thế, nhìn chăm chăm vào Hà Hy Nguyên.

Dám đánh hấn?

Cũng không nhìn xem hấn là ai!

Hấn chán sống sao?

Hà Hy Nguyên lạnh lùng “hừ” một tiếng, không một chút yếu thế nghiêng đón ánh mắt của lão nhân, không hề có nửa phần lui bước.

Tất cả mọi người đang xếp hàng theo bản năng lui lại mấy bước, thật sự là khí tức lúc này của Hà Hy Nguyên và lão nhân kia quá mức cường đại, làm cho bọn họ không chịu nổi.

“Có ý tứ.” Trong mắt lão nhân chợt loé lên ánh sáng, lập tức thu hồi sát khí lạnh lẽo vừa rồi, lại trở về với bộ dạng lười biếng lúc này, “Ngươi tiến thẳng vào con đường thứ ba.”

Ngón tay của lão nhân chỉ một đường núi phía sau hấn, ý bảo Hạ Hình Viêm đi qua.

“Được.” Hạ Hình Viêm gật đầu, định bước đi, nhưng ngay lập tức lại bị một thanh âm bắt mắt gọi lại, “Chờ một chút, thế này không công bằng!”

Vương Lỗi thờ phỉ phỉ đi về phía trước hai bước, đứng đối diện Hạ Hình Viêm, một ngón tay chỉ thẳng vào mặt nàng: “Dựa vào cái gì mà nàng có thể tiến thẳng vào con đường thứ ba?”

Hấn đưa mắt nhìn lão nhân, liên tục châm biếm: “Ta nghe sư phụ nói qua, học viện chưa bao giờ thiên vị một ai, càng không có chủ động tuyển học viên vào học, bất luận kẻ nào muốn vào học viện đều phải thông qua khảo hạch. Nàng thì có cái gì đặc biệt?”

Một câu của Vương Lỗi khiến tất cả những người đang xếp hàng đều đưa ánh mắt tò mò nhìn về đây, trong lòng bọn họ cũng rất tò mò, chỉ là không phải ai cũng đều không sợ chết giống như Vương Lỗi.

Đại linh sư vừa nãy bị một cái tát chụp bay, đã cho bọn họ một ấn tượng sâu sắc.

Đương nhiên, có người “dừng cảm” hỏi ra, bọn họ tự nhiên muốn biết đáp án.

“Ngươi cảm thấy ta thiên vị nàng?” Đôi mắt lão nhân nheo lại, nhìn về phía Vương Lỗi.

“Đúng!” Vương Lỗi không phục kêu lên, “Nàng dựa vào cái gì mà có thể không cần trải qua cửa ai thứ nhất cùng thứ hai?”

“Dựa vào cái gì sao?” Lão nhân cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Vương Lỗi như nhìn một kẻ ngốc, “Ngươi hiện tại là linh sư cấp mười ba.”

“Đúng vậy.” Vương Lỗi ưỡn ngực, bộ dáng khinh thường tà ngễ nhìn Hạ Hình Viêm, “Giống như nhân tài nào kia chỉ là linh sư cấp mười hai.”

Nếu nàng có thể trực tiếp tiến vào con đường thứ ba, như vậy hẳn cũng có thể, dựa vào cái gì mà chỉ đối với một người đặc biệt?

“Người năm nay bao nhiêu?” Lão cũng không tức giận, cười như không cười hỏi.

“Mười chín tuổi!” Vương Lỗi lại cảm thấy lo lắng mười phần khi nói ra tuổi của mình.

“Kia... Người biết nàng bao nhiêu không?” Lão nhân nghiêng đầu, dùng cảm hướng về phía Hạ Hình Viêm.

“Khoảng mười bảy, mười tám tuổi?” Vương Lỗi cao thấp đánh giá Hạ Hình Viêm một chút, phán đoán tuổi của nàng.

“Là mười sáu tuổi.” Lão nhân nói thẳng ra tuổi của Hạ Hình Viêm, thanh âm mang theo một tia tán thưởng.

“Mười sáu tuổi, linh sư cấp mười hai?” Vương Lỗi kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm, hẳn thực không ngờ Hạ Hình Viêm còn nhỏ như vậy.

Nếu đúng như lão nhân nói, Hạ Hình Viêm thực sự làm cho hắn phải nhìn với cặp mắt khác, bất quá...

“Cho dù là mười sáu tuổi, linh sư cấp mười hai thì sao?” Vương Lỗi rất nhanh từ trong khiếp sợ khôi phục lại, khinh thường châm biếm, “Chỉ cần là đại gia tộc, mời một vài vị sư phụ có thực lực, dùng nhiều được tề tốt là có thể.”

“Xem ra người đưa người đến không có cần thận nói cho người biết tiêu chuẩn nhập học của học viện.” Lão nhân hừ nhẹ một tiếng, giương mắt nhìn lướt qua mọi người.

“Hiện tại ta liền lặp lại một lần nữa, tiêu chuẩn của đệ tử học viện.” Thanh âm của lão nhân liền to lên, làm cho mọi người đều có thể nghe rõ ràng mạch lời nói của hắn.

“Người từ học viện hoàng gia đi ra là quý tộc, là thành chủ, hoặc là người có địa vị cao, nhưng người từ học viện chúng ta đi ra chỉ có một loại, chính là cường giả!”

“Con đường thứ nhất khảo hạch cách các người vận dụng linh lực, con đường thứ hai khảo hạch tiềm lực của các người, còn con đường thứ ba khảo nghiệm xem các người có tư chất trở thành cường giả hay không.”

“Vốn dĩ, nàng căn bản là không cần nhận khảo hạch ở con đường thứ ba này, nhưng là, từ khi thành lập học viện tới nay, nàng là người đầu tiên nhận được tín vật nhập học. Lão phu có chút tò mò, muốn biết thực lực của người đứng đầu học viện.”

Ánh mắt lão nhân sáng quắc chuyển hướng Hạ Hình Viêm, trong mắt lấp lánh ánh sáng nóng rực, mãnh liệt.

“Người đứng đầu?” Hồ Mặc Nghị vuốt cằm mình đánh giá Hạ Hình Viêm. Hẳn thật là nhìn không ra Hạ Hình Viêm có gì đặc biệt, trừ bỏ bên cạnh nàng có một linh thú hình người.

Hắn thầm nghĩ đến Hạ Hình Viêm là đệ tử của đại gia tộc, nhưng những lão sư học viện đều gọi nàng là người đứng đầu học viện, hẳn liền không thể không một lần nữa đánh giá Hạ Hình Viêm.

“Sư phụ, nàng mạnh như thế sao?” Phương Linh Dụ khó hiểu hỏi.

Đừng nói nàng nghi hoặc, chính những người khác đầu óc cũng đầy mờ mịt.

“Người cũng biết ở đại hội dự thi ba tháng trước, nàng mới chỉ là một linh sĩ cấp bốn.” Lão nhân chậm rãi từng chữ một nói ra, không chút ngoài ý muốn, bên tai liền nghe được âm thanh hít vào liên tiếp.

Đừng nói những người này kinh ngạc, lúc trước chính hắn nhìn tư liệu của Hạ Hình Viêm, hẳn cũng bị dọa choáng váng.

“Đợi đến thời điểm dự thi đại hội, cấp bậc của nàng là linh sư cấp mười.” Thanh âm của lão nhân thông thả, thế nhưng lại làm đám người đang xếp hàng lập tức hóa đá.

Ba tháng thời gian vượt qua sáu cấp, còn tiến vào cấp mười. Đây là đang nói thần thoại sao?

Làm sao có thể?

Người này là thiên tài?

Không, không đúng, ba tháng thời gian cho dù là thiên tài cũng không có khả năng đột phá cấp bậc như vậy, nàng quả thực là yêu nghiệt!

Khoan, chờ một chút... cấp bậc hiện tại của nàng là...

Nhìn ánh mắt biến hóa của mọi người, lão nhân cười khổ một tiếng: “Nói như vậy Các vị cũng đã biết vì sao lão phu còn cho nàng tiến hành một lần khảo hạch dù nàng cảm tín vật của học viện đến đi?”

“Từ đại hội dự thi tới nay không đến hai tháng, thế nhưng nàng lại tăng lên hai cấp.”

Thanh âm lão nhân đầy chua xót, trong lòng mọi người ở đây có ai mà không chua xót?

Nếu lão nhân nói đều là sự thật, như vậy hai từ yêu nghiệt này đã không đủ để hình dung cô gái trước mắt này rồi.

“Tốt lắm, người đi đi.” Lão nhân trầm giọng nói với Hạ Hình Viêm, hẳn thật sự chờ mong xem biểu hiện của Hạ Hình Viêm.

“Xin chờ một chút.” Hồ Mặc Nghị đột nhiên lên tiếng ngăn Hạ Hình Viêm lại, sau đó nhìn về phía lão nhân, “Không biết ngài có thể đợi cho tiểu thư nhà ta cùng thiếu gia thông qua khảo hạch ở hai con đường trước rồi cùng vị cô nương này tiến vào khảo hạch thứ ba?”

Lão nhân hơi nhíu mày, do dự. Nói thật hẳn cũng muốn xem Hạ Hình Viêm biểu hiện như thế nào, nhưng nơi này thực sự còn nhiều người xếp hàng chờ báo danh.

“Đúng vậy, lão sư, cho phép nhà chúng ta cùng thiếu gia (tiểu thư) cùng nhau đi.” Hồ Mặc Nghị vừa dứt lời, người bên cạnh lập tức hoàn hồn, đều yêu cầu.

Đây là cơ hội tốt cho thiếu gia nhà bọn họ có thể học tập, bọn họ có làm sao có thể buông tha?

Lão nhân không nói gì, nhìn về phía Hạ Hình Viêm, hiển nhiên là hơi động tâm.

“Ta không sao cả.” Hạ Hình Viêm nhún vai, nàng không thêm để ý khi thực hiện khảo hạch có người ở bên cạnh hay không.

“Tốt lắm, một canh giờ sau, gặp người ở con đường thứ ba.” Lão nhân hưng phấn gật đầu, hẳn cũng thực sự muốn nhìn một chút, xem người được người kia lựa chọn có thực sự đặc biệt hay không.

Hạ Hình Viêm cái gì cũng không nói, đi về phía đường núi thứ ba.

Dáng người cao ngất được ánh mặt trời thêm một tầng ánh sáng màu vàng, không nhanh không chậm, cảm xúc của nàng cũng không vì những rung động của mọi người mà bị dao động.

Giống như hết thầy vừa rồi, người khiến cho mọi người rung động thật sâu là một người khác.

“Con đường thứ ba a...” lão nhân nhìn bóng dáng Hạ Hình Viêm, ánh mắt thâm trầm. Hẳn thực sự không biết Hạ Hình Viêm có thể thuận lợi thông qua hay không, dù sao nơi đó nhưng là...

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59: Ngoài ý muốn

Dãy núi uốn lượn kéo dài, giống như lưng một quái thú ngủ đông, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy rõ ràng đỉnh núi, tạo cho người ta một cảm giác mông lung.

Không có sương mù, không có mây khói, lại giống như cách một tầng lụa mỏng, làm cho người ta nhìn không ra hình dáng thật của dãy núi.

Ở lối vào con đường thứ ba, Hạ Hình Viêm đã đứng tằm nửa canh giờ, không chỉ vì đồng ý với lão nhân, mà còn có một cảm giác kỳ quái làm cho nàng dừng lại không tiến tới.

Áp lực.

Áp lực từ chỗ sâu con đường.

“Đây là sắc vệ.” Hà Hy Nguyên ở một bên mở miệng.

“Sắc vệ là một nơi được một số ít các học viện có thực lực dùng số lượng lớn tài lực và linh lực tạo ra làm nơi cho các đệ tử tu luyện linh lực nhanh hơn.”

Hà Hy Nguyên nghĩ rồi nói thêm một câu: “Giống như ảo cảnh của Thiên địa dị bảo.”

“Hẳn sẽ không nguy hiểm như vậy.” Hà Hy Nguyên hiểu được học viện như thế này luôn xem huấn luyện đệ tử làm trọng, tuyệt đối sẽ không giống như ảo cảnh của thiên địa dị bảo muốn đưa người xâm nhập vào con đường chết.

Hạ Hình Viêm không đồng ý lắc đầu: “Người vừa rồi cũng nghe được, người tốt nghiệp học viện này chỉ có thể là cường giả.”

Thế nào là cường giả?

Cường giả cũng không phải chỉ trông vào thực lực.

Luôn ở trong ngân châm tu luyện, Dập Hoàng ánh mắt vẫn không mở, chỉ thần nhiên dặn dò hai chữ: “Cẩn thận.”

Hạ Hinh Viêm hơi sùng sốt, nàng không nhìn thấy tình huống bên trong ngân châm, lại bị hai chữ này của Dập Hoàng làm cho khó hiểu, vì sao muốn cố ý nhắc nhở nàng như vậy?

Trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không muốn làm chậm trễ chuyện tu luyện của Dập Hoàng, Hạ Hinh Viêm ở trong lòng nhẹ lên tiếng xem như trả lời, nàng đã biết.

Quả nhiên, một canh giờ sau, lão nhân mang theo người lại đây.

Hạ Hinh Viêm nhìn nhìn, những người này đều còn trẻ như nàng, thế nhưng chỉ chưa đến mười người.

Chẳng lẽ hai cửa trước khác nghiệt như vậy, loại bỏ hầu hết mọi người?

“Các người có thể đi vào.” Lão nhân đứng ở lối vào, nhìn vài người trẻ tuổi trước mắt, “Sau khi tiến vào nếu cảm thấy không thể tiếp tục kiên trì liền lập tức rời khỏi, nói cách khác có phát sinh điều gì ngoài ý muốn đều không có quan hệ gì với học viện, ai có ý kiến gì không?”

Người bên cạnh đều lắc đầu, quy củ này bọn họ trước khi đến đều đã biết.

Dù sao mọi người sẽ tùy sức mình mà đi, ai cũng không định vì cố gắng vào một học viện mà không muốn sống.

Lão nhân đứng tránh sang một bên, nhường đường để cho Hạ Hinh Viêm bọn họ đi qua.

Những người có mặt đều cẩn thận dặn dò tiểu chủ nhân nhà mình một phen, đương nhiên nội dung đại khái đều là làm theo khả năng, không cần miễn cưỡng.

Hạ Hinh Viêm nhìn về phía trước, cầm thẻ bài trong tay đặt vào tảng đá xanh bên cạnh, cảnh tượng trước mắt khẽ rung động, giống như một trận vận vẹo không gian.

Hạ Hinh Viêm biết nàng đã có thể đi vào.

Không chút do dự, nhắc chân đi vào con đường thứ ba.

Vừa thấy Hạ Hinh Viêm đi vào, những người khác muốn nhận khảo hạch cũng vội vàng tiến vào theo.

Lão nhân nhìn thấy người cuối cùng đi vào liền nhắc chân đi, có người bên cạnh lập tức hỏi: “Chúng ta không thể đi vào sao?”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn quay đầu ném ra hai chữ cứng rắn: “Vô nghĩa.”

Người vừa hỏi ngẹn lại, mắt tròn trắng, nhưng biết mình thực lực không đủ, cho dù tức giận như thế nào cũng không dám phản bác, không chỉ không thể phản bác mà trên mặt còn phải nở nụ cười.

“Ý ta là vừa nãy cũng có người không phải đệ tử tham gia khảo hạch cũng đi vào đấy thôi.”

“Chúng ta có thể đi vào cùng hay không?”

Có người đi đầu lập tức có người phụ họa, dù sao ai cũng không biết chuyện gì xảy ra bên trong.

Nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, bọn họ cũng ở bên trong sẽ yên tâm hơn chút.

“Không phải người đến để khảo hạch đi vào làm gì?” Lão nhân một điểm mặt mũi cũng không cấp những người này, hẳn không thèm để ý bởi cảnh phía sau của những người này, đến học viện này tất cả đều do hắn định đoạt.

“Nhưng là, người kia...” Vẫn còn có thanh âm nhỏ biện bạch.

Bọn họ vừa nãy nhìn thấy nam tử đi cùng Hạ Hinh Viêm cũng theo nàng tiến vào, người kia không phải đến để tham gia khảo hạch đi.

Dựa vào cái gì người kia có thể đi vào?

“Lão sư người cũng không thể thiên vị như thế a.” Có người giả vờ nói giỡn.

Vừa không dám đắc tội với học viện, lại muốn nhắc nhở lão nhân có người không tuân thủ quy cũ.

“Ta thiên vị?” Lão nhân cười lạnh, ánh mắt như băng nhìn làm cho tươi cười của người kia cương cứng, không biết làm như thế nào cho phải.

“Cho dù ta thiên vị thì thế nào? Cũng không nhìn xem các người đang đứng trên đất của ai?” Giọng nói của lão nhân chột lạnh lùng, đóng băng tất cả mọi người, ai nấy đều run run, rụt cổ, hặn không thể tìm cái lỗ chui vào, thật lạnh.

“Không thích thì rút, lão tử không mời các người tới đây!” Lão nhân đĩnh đạc mắt, cũng không thèm liếc mắt nhìn mấy người đó một cái, ở trong mắt hắn, những người này muốn là con kiến cũng chưa đủ tư cách.

Một câu mắng này làm mấy đại linh sư cấp hai mươi bảy, hai mươi tám không dám nói thêm một tiếng.

Tất cả đều giống như trẻ nhỏ, thành thành thật thật nghe.

Người giới thiệu bọn họ tới nơi này đã dẫn đi dẫn lại bọn họ học viện này rất “buru hân”, lại thấy được thực lực của lão nhân rồi, bọn họ tự biết chừng mực, sẽ sáng suốt không đi phản kháng lại.

Cấp hai mươi mấy chống lại cấp năm mươi, đầu óc bọn họ còn không có bị gì mà tự mình đi chịu chết.

Lão nhân xem xét những người này, than nhẹ một tiếng, chuyển hướng nhìn về người duy nhất không có nghi vấn – Hồ Mặc Nghị, gật đầu: “Xem ra còn có một người hiểu chuyện.”

Hồ Mặc Nghị nhẹ nhàng cười, không nói gì thêm.

Dù sao hắn cũng từng gặp qua linh thú hình người, đại khái hiểu được đặc thù của linh thú hình người.

Về phần những người chưa từng gặp qua linh thú hình người hơn nữa không đủ thực lực thì làm sao có thể nhìn ra được nam tử bên người Hạ Hinh Viêm không phải con người đây?

“Một đám người thú cũng chẳng phân biệt được.” Lão nhân vung tay áo, tiến vào con đường thứ ba, thân hình nhanh chóng biến mất.

Để lại một đám người hai mặt nhìn nhau cẩn thận cân nhắc lời nói cuối cùng của lão nhân.

“Người thú chẳng phân biệt được...”

Có người thấp giọng lặp lại lời nói cuối cùng của lão nhân, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Mọi người nơi này không phải kẻ ngốc, lão nhân đều đã nói đến nước này bọn họ nếu còn không rõ, vậy thì thật sự không cần lăn lộn nữa, nên tìm đầu hũ đâm đầu chết đi.

“Cái kia là linh thú hình người!”

Không phải nghi vấn mà là một tiếng thét chói tai đầy khẳng định.

Hét toáng lên như thế thực không phù hợp với thân phận bọn họ, nhưng đáp án quá mức kinh ngạc khiến cho bọn họ nhất thời xúc động, không tránh được luống cuống.

Sau tiếng thét chói tai, một đám người tất cả đều trở nên yên tĩnh.

Không còn ai dám nói gì, nhưng trong đầu đều nghĩ cùng một vấn đề, Hạ Hinh Viêm rốt cuộc là loại người nào.

Có tốc độ tăng lên linh lực thật khủng bố, còn có một linh thú hình người cực kì hiếm thấy đi theo bên cạnh, tựa hồ có điểm thần bí.

Lão nhân cũng mặc kệ người bên ngoài nghĩ thế nào, suy nghĩ của những người đó còn chưa đáng phải làm hắn bận khoản.

Tiến vào trong sắc vệ, lão nhân cẩn thận cảm thụ hơi thở bên trong, kì quái “dĩ” một tiếng.

Những người trẻ tuổi này thế nhưng không ở cùng nhau mà là phân tán khắp nơi.

Hơi chút suy nghĩ, lão nhân nở nụ cười, hiểu được những người kia không chịu đi theo bên người Hạ Hinh Viêm, phỏng chừng là muốn chứng minh thực lực của mình cũng không kém năng.

Thích biểu hiện không sai, hắn cũng rất đồng ý, chẳng qua, có mấy kẻ có thể bằng thực lực của bản thân qua được cửa này?

Từ khi học viện thành lập cho đến bây giờ, mới chỉ có hai người có thể làm vậy thôi.

Hai người kia về sau thành tựu phi phàm.

Chính là hai người sau này được mọi người ngưỡng mộ nhìn lên, lúc trước đi ra từ con đường thứ ba cũng mang một thân chật vật, hấp hối.

Hắn thực chờ mong vị thứ ba hôm nay có thể đi ra từ con đường này.

Đương nhiên, thuốc trị thương, được tề chữa thương tốt nhất hẳn đã sớm để người trong học viện chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần Hạ Hình Viêm còn một hơi thở tuyệt đối có thể cứu trở về.

Hạ Hình Viêm vừa đi vào con đường, cảnh vật trước mắt liền thay đổi, vừa rồi còn trùng trùng dãy núi lập tức biến thành vùng đất bằng phẳng.

Không khí ẩm ướt nơi vùng núi bị sóng nhiệt khô ráo cuốn đi, núi đá cứng rắn hóa thành một biển cát vàng.

Hạ Hình Viêm cẩn thận nhìn trái phải, đập vào mắt là một mảnh mênh mông vô bờ vàng óng ánh.

Xúc cảm dưới chân, nhiệt độ nơi da thịt cùng với không khí khô ráo đã nói cho nàng, nàng hiện tại đứng ở giữa sa mạc!

Trước mắt không có phương hướng, phía sau không có đường lui, một mảnh vàng óng ánh, ngẩng đầu là ánh mặt trời chói mắt làm cho người ta choáng váng.

“Thật là một hoàn cảnh sắc vệ lợi hại.” Hạ Hình Viêm tán thưởng một tiếng, chỉ khảo hạch thôi mà học viện đã bỏ cả một bút lớn a.

Mấy tháng nay nàng ngoại trừ tu luyện cũng hỏi thăm một chút về học viện, hoàn cảnh giống như thế này tựa hồ không phải dễ dàng tạo ra.

Nàng chỉ biết ở trong nhưng học viện lớn có hoàn cảnh sắc vệ cho đệ tử tu luyện, nhưng cũng chỉ dành cho đệ tử có tư chất vô cùng tốt dùng.

Hoàn cảnh sắc vệ cực kỳ quý trọng, không chỉ phải bỏ ra một số lượng lớn tiền tài, chỉ nói riêng tiêu hao linh lực, tuyệt đối không thể dùng hai chữ kinh người đến để hình dung.

Giống như học viện hoàng gia cũng có người chuyên môn giới thiệu nói bọn họ có ba hoàn cảnh sắc vệ như vậy.

Cái gì được lấy để khoe ra? Tất nhiên là thứ trọng yếu nhất!

Nàng còn đang cân nhắc hoàn cảnh sắc vệ là gì cho nên vẫn đứng ở nơi vào không có phản ứng gì, học viện này một cửa khảo hạch cư nhiên đã dùng hoàn cảnh sắc vệ để tiến hành.

Càng như thế nàng càng cảm thấy học viện này thực bất bình thường.

Ngay cả nơi bao nhiêu người đồ xô muốn tới – học viện hoàng gia cũng chỉ có được ba hoàn cảnh sắc vệ, học viện này lại tùy ý đem một hoàn cảnh sắc vệ ra để làm nơi khảo hạch người nhập học.

Là viện trưởng học viện này ngu ngốc, không biết hoàn cảnh sắc vệ trân quý xa xỉ, hay là vì hoàn cảnh sắc vệ trong học viện đã quá phong phú, phong phú đến mức chỉ có thể dùng để “lãng phí” ở khảo hạch.

Người trong học viện này sẽ ngu ngốc sao?

Nhìn một cái mà xem, một lão nhân ở cửa cũng đã là lệnh tôn cấp năm mươi, như vậy đáp án chỉ có thể là ý sau.

“Thật thú vị.” Hạ Hình Viêm chậm rãi gọi lên khoe môi, nở nụ cười.

Tươi cười kia so với ánh mặt trời trên sa mạc còn muốn rực rỡ hơn, ánh sáng chói lòa làm cho Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghiê không dám nhìn thẳng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng nhẹ than một tiếng, ý chí chiến đấu của Hạ Hình Viêm lại nổi lên rồi.

Nàng là một kẻ ham khiêu chiến, càng là nguy hiểm, càng là yêu cầu cao, nàng càng hưng phấn.

Cũng may chỉ là khảo hạch, hẳn không có vấn đề gì lớn.

Hai người nghĩ đến đây, hơi thoáng thả lỏng.

Chính là khi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi bọn họ hoàn toàn quên một việc, đó là tiêu chuẩn chiêu sinh của học viện này – cường giả, chân chính ý nghĩa của hai chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 60: C60.1 Muốn một chỗ ở

"Đây là thứ quý gì vậy?" Hà Hy Nguyên một cước đá tan một đồng cát vàng vừa đột nhiên tụ lại thành hình một bàn tay to, từ vừa nãy đến giờ cát vàng bỗng dung tụ lại thành những hình dáng bất đồng, công kích bọn họ.

Hạ Hinh Viêm linh hoạt tránh né, dù không sử dụng được linh lực nhưng cũng không có nghĩa là bản năng sát thủ của nàng đều mất đi.

Không có linh lực, chỉ bằng những động tác nhanh nhẹn, linh hoạt, nàng đã có thể tránh né hết công kích của những vật toàn cát vàng quý dị này.

Tiểu hồ ly lại chẳng có mấy việc, ở giữa các công kích từ các hướng khác nhau nhẹ nhàng tránh, đi qua, không bị thương tổn chút nào.

Chạy được một lúc, Hạ Hinh Viêm quay đầu hỏi Hà Hy Nguyên: "Tìm được đường ra không?"

"Không." Hà Hy Nguyên bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, vẫy tay chụp tan một con cát vàng rắn dài vừa xuất hiện bên cạnh, nhìn theo cát vàng tung tán rơi xuống, tâm tình của hắn cũng bắt đầu xuống thấp, "Nơi này chỉ sợ là sẽ nhốt chúng ta lại."

"Hắn cuối cùng tự bạo là để làm ra cái này sao?" Hạ Hinh Viêm có chút hiểu được Vương Lỗi vì sao lại tự bạo.

Chỉ là nàng vẫn cảm thấy người kia thật kỳ quái.

Hắn muốn cái kết quả cuối cùng là cùng nàng ngọc đá đều vỡ (ý là cả hai cùng chết) thì có gì tốt?

Nếu mọi người đường ai nấy đi, không có những sinh vật cát vàng đầy kỳ lạ này, ai cũng có thể bình an đi ra ngoài.

Chẳng lẽ chỉ vì mấy câu nói lúc trước của lão nhân, thế nhưng lại làm cho hắn ghi hận trong lòng?

Người như vậy, thật không biết nên nói là tự tôn quá mạnh mẽ hay nên xem là tầm lòng quá nhỏ.

"Khẳng định là như vậy." Hà Hy Nguyên lại đánh bay một đồng cát vàng, lần này cùng với lúc đầu chỉ phải sử dụng sức mạnh tay chân bất đồng, hắn đã phải dùng đến linh lực trong cơ thể.

Nói cách khác, những sinh vật cát vàng này đang mạnh lên.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ biến hóa thành hình dạng càng ngày càng nhanh, hơn nữa lực lượng của chúng cũng càng ngày càng mạnh, không thể hủy diệt nếu chỉ dùng lực lượng cơ thể đơn thuần.

Phải dùng đến linh lực mới có thể phá hủy.

"Kẻ điên kia." Hà Hy Nguyên tức giận đến mắng to.

Hắn có thể tưởng tượng ra nếu không nhanh chóng tìm được đường ra để thông qua khảo hạch, kết cục cuối cùng chỉ có thể táng thân nơi biển cát này.

Ai có thể biết được những sinh vật này trở nên càng ngày càng mạnh hơn có hay không giới hạn, nếu cứ tiếp tục như thế, đến cuối cùng trong hoàn cảnh sắc vệ chỉ sợ tràn ngập những quái vật cát vàng này thôi, cái gì cũng không còn nữa.

"A!" Một tiếng thét ngắn ngủi chói tai từ phía trước truyền đến, Hà Hy Nguyên ngẩng đầu nhìn qua, thấy hai chị em ngày trước tranh phòng với họ.

Hai người này đang ở giữa vòng vây của một đám quái vật cát vàng, cũng may bọn họ linh lực cũng không tồi, miễn cưỡng có thể ứng phó.

Chỉ có điều tốc độ khôi phục của những quái vật này quá nhanh, không được bao lâu, bọn họ chỉ sợ không thể tiếp tục kiên trì.

Hạ Hinh Viêm nhìn thoáng qua, cũng không có đặc biệt lo lắng gì, dù sao nơi này cũng chỉ là một cửa khảo hạch mà thôi, tùy lúc có thể lựa chọn rời khỏi.

Cát vàng dưới chân đột nhiên xoay vòng dựng đứng lên, hình thành một cái cột cát vàng dài, nhanh chóng đánh lên lưng Hạ Hinh Viêm.

Thân thể Hạ Hinh Viêm mạnh mẽ vọt tới trước, nhảy sang bên cạnh, chân còn chưa chạm đất, sát khí bên nhọn phía sau đã lập tức tới gần.

"Cẩn thận phía sau!"

Giọng nói thanh thúy truyền đến cùng lúc Hạ Hinh Viêm làm ra động tác, một cú đá hậu, đá bay cát vàng, cũng không có đánh tan được luôn, Hà Hy Nguyên đứng ở bên cạnh vung tay lên, đem quái vật cát vàng vừa công kích Hạ Hinh Viêm đánh tan.

Hạ Hinh Viêm quay lại, nhìn về nơi Phương Linh Dụ đứng - người vừa rồi nhắc nhở nàng, hơi vuốt cằm: "Cảm ơn."

Phương Linh Dụ cười đầy ôn nhu, cùng đệ đệ của nàng liên thủ xử lý một quái vật cát vàng xong, từ xa hô lên: "Các người còn chưa đi sao?"

Hạ Hinh Viêm chậm rãi lắc đầu, đi mới được nửa đường liền rời khỏi không phải phong cách của nàng.

"Bọn ta không kiên trì được nữa, những người khác cũng rời đi cả rồi, các người cẩn thận nhé." Phương Linh Dụ kéo tay đệ đệ của mình nhanh chóng rời đi.

Nắm lấy thẻ bài để tiến vào hoàn cảnh sắc vệ, yên lặng niệm một tiếng, hai chị em Phương gia không tiếng động biến mất khỏi không gian này.

"Mấy thứ kia thật nguy hiểm." Vừa thoát ra khỏi hoàn cảnh sắc vệ, Phương Vĩnh Thần trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Thật sự là càng đánh càng mạnh, càng đánh càng nhiều.

Kết quả cuối cùng chỉ có một chính là bọn họ sẽ cạn sức mà chết.

Phương Linh Dụ lấy thuốc trị thương ra cẩn thận xử lý vết thương của bản thân và đệ đệ, nhìn xung quanh, những người tiến vào cửa thứ ba đều đã đi ra ngoài.

Chỉ trừ Hạ Hình Viêm.

Ngũ Dịch ngẩng đầu, dặn dò Tiết Mạch một câu: "Người ở đây nhìn kĩ, ta đi xem qua những tiểu tử vừa thoát ra kia."

Người lựa chọn rời đi, sẽ được mang đến chân núi, hẳn phải đi qua xem sao.

Đương nhiên là không thể tiến vào hoàn cảnh sắc vệ, chỉ có thể đi vòng qua, cũng may đi không xa đã đến.

Đến chân núi nhìn thấy thật nhiều người đã lựa chọn thoát khỏi khảo hạch.

Ngũ Dịch nhìn thì thấy thiếu ba người, còn xung quanh một đám người đến cùng tiểu thư, thiếu gia nhà mình thì đều buồn bã, chán nản.

Dù sao tiểu chủ tử nhà mình khả năng đều không thông qua cửa khảo hạch thứ ba.

"Không thông qua được cửa thứ ba cũng không có nghĩa không có tiềm chất, ba ngày sau học viện sẽ phái người thông báo cho các người những người được chọn." Ngũ Dịch về mặt nghiêm túc nói.

Uy nghiêm của lệnh tôn cấp năm mươi ở đó, lời hắn nói ra mặc dù lạnh lùng, nhưng những người khác nghe được chẳng những không chút chán ghét, ngược lại thấp phẫn kinh ngạc, vui sướng.

Nói như vậy, tiểu chủ tử nhà bọn họ vẫn còn hi vọng?

Liên tục nói lời cảm tạ với Ngũ Dịch xong, vội vàng mang theo tiểu chủ tử nhà mình về trấn để nghỉ ngơi cho tốt, chờ thông báo của học viện.

Ai cũng không có chú ý tới, Ngũ Dịch sắc mặt trầm trọng xoay người nhanh chóng rời đi.

Quay lại, Ngũ Dịch cúi đầu, trong giọng nói có một cỗ nghẹn lại, trầm trầm: "Có ba người không ra."

Nghe xong lời nói của Ngũ Dịch, hai mắt vốn dĩ vẫn nhắm chặt của Tiết Mạch chậm rãi mở ra: "Bên trong chỉ còn hơi thở của một người."

Bọn họ tuy không rõ những chuyện xảy ra bên trong hoàn cảnh sắc vệ, nhưng để duy trì nơi này có một phần linh lực của bọn họ nên họ có thể cảm nhận được một ít tin tức trong đó.

Ngay lúc Ngũ Dịch rời đi vừa nãy, hắn đã mạnh mẽ sử dụng linh lực để kiểm tra tình huống bên trong, chỉ cảm ứng được hơi thở của một người còn chưa đi ra, còn lại bên trong đều đã chết.

Ngũ Dịch kéo kéo khóe môi, muốn cười một chút để hóa giải bớt không khí trầm trọng nhưng hắn không thể thực hiện được, nụ cười của hắn giờ còn khó coi hơn cả khi khóc.

"Đừng cười, thật dọa người." Tiết Mạch ngẩng đầu liếc nhẹ Ngũ Dịch một cái, không cười được thì đừng cười như thế dọa người?

Đã lớn tuổi như vậy rồi, đạo lý ấy còn không hiểu?

Vừa nghe xong lời nói của Tiết Mạch, Ngũ Dịch liền nóng nảy, rống giận: "Người cái bộ xương khô này, người cười lộ lên i hệt như cương thi mà còn có mặt mũi nói ta!"

Ai cũng đều có tư cách nói hấn riêng Tiết Mạch này nụ cười khó coi nhất thiên hạ thì không có tư cách.

"Thứ bên trong đã được khởi động toàn bộ." Tiết Mạch giọng khàn khàn chậm rãi nói.

Nhờ chút nhạc đệm vừa rồi, không khí đã dịu đi không ít.

"Không biết Hạ Hình Viêm có thể đi ra hay không..." Ngũ Dịch tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, có chút lo lắng nhìn hoàn cảnh sắc vệ.

Sau khi thứ kia toàn bộ khởi động thì không ai có thể đi ra, hay vào hoàn cảnh sắc vệ, sống hay chết bây giờ liền xem vận khí của Hạ Hình Viêm.

Nhưng xem biểu tình của hai người, ai cũng không tin Hạ Hình Viêm có thể đi ra.

Cho dù linh lực của nàng tăng lên nhanh chóng, cho dù nàng có một linh thú hình người thì sao?

Trong hoàn cảnh sắc vệ này, thứ kia từng được khởi động năm lần, hai lần là khi hai nhân vật phong vân của học viện kia khảo hạch, còn lại ba lần thì toàn bộ người vào cửa đều chết.

Đây là lần thứ sáu, không biết có kỳ tích xảy ra hay không.

Kỳ tích sở dĩ được gọi là kỳ tích vì nó rất ít xảy ra.

Lần này sẽ là kỳ tích sao?

Suy nghĩ của Ngũ Dịch không ai có thể trả lời.

Trong hoàn cảnh sắc vệ, Hà Hy Nguyên cả một đầu đều đen, vây xung quanh đều là quái vật cát vàng, từng đợt, từng đợt tập kích mà đến.

"A Hy, người nhanh tránh." Hạ Hình Viêm hét một tiếng, chính mình cũng nhanh chóng tránh sang bên cạnh, cùng Hà Hy Nguyên cách ra một khoảng.

Quả nhiên, những quái vật cát vàng này đều chuyển phương hướng, bỏ qua Hà Hy Nguyên, tất cả đều chuyển hướng công kích sang Hạ Hình Viêm.

Chỉ có Hạ Hình Viêm mới là mục tiêu của bọn hắn.

"Đây là thứ quý quái gì vậy?" Hà Hy Nguyên vội tiến lên phía trước.

Hắn không hiểu Hạ Hình Viêm tại sao lại rời khỏi sự bảo hộ của hắn.

Linh lực của nàng hiện tại không dùng được, chẳng lẽ nàng định chỉ dùng sức lực thân thể công kích sao?

Đùa giỡn cái gì!

Quái vật cát vàng này không thể đánh thắng được nếu chỉ dùng lực lượng của thân thể.

Hắn vẫn đang đối phó với những quái vật cát vàng này tự nhiên biết lúc này chúng càng ngày càng mạnh.

"Đừng đi qua." Trong đầu Hà Hy Nguyên đột nhiên vang lên giọng nói của Dập Hoàng, đừng bước chân giống như bị người kéo giữ.

Hà Hy Nguyên nhướng mày, cúi đầu nhìn chăm chăm chân mình.

Dập Hoàng thế nhưng có thể kiềm giữ thân thể hắn?

Tuy rằng chỉ là làm cho thân thể hắn dừng lại trong nháy mắt, nhưng như vậy đã thật khó tưởng tượng.

Thật sự làm cho hắn hiểu được Dập Hoàng mạnh đến thế nào.

Mạnh mẽ kết nối tâm linh với hắn, mạnh mẽ kiềm chế thân thể hắn.

Đáng giận!

Thật có điểm không cam lòng a.

Thực lực của hắn với Dập Hoàng sao lại kém nhiều như vậy.

Nhưng dù sao đây cũng không phải vấn đề chủ yếu lúc này, mấu chốt nhất hiện tại chính là tình cảnh của Hạ Hình Viêm không tốt.

"Không được đi qua chẳng lẽ để ta trông mắt nhìn nàng chết?" Hà Hy Nguyên khó thở, không hề nghĩ ngợi gì tức giận phản bác Dập Hoàng ở trong lòng.

Hắn không thể nhìn Hạ Hình Viêm gặp nguy hiểm.

"Hừ." Một tiếng hừ nhẹ lạnh lùng, không nói gì, lại làm cho Hà Hy Nguyên trong lòng chấn động.

Cái đầu đang nóng lên lúc này thoáng tỉnh táo lại, hiểu được Dập Hoàng tuyệt đối sẽ không để cho Hạ Hình Viêm xảy ra việc gì.

Nếu Dập Hoàng đã nói như thế, hắn cũng không nói thêm gì nữa, dù sao thực lực của Dập Hoàng cao như thế, so với hắn với Đoạn Hằng Nghe cộng lại đều mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61: Chương 60.2: Muốn một chỗ ở

“Kìa là thứ gì vậy?” Hà Hy Nguyên nhẹ nhàng hỏi, hẳn thật sự tò mò, chưa từng gặp qua sinh vật nào như vậy.

“Phản lực.” Dập Hoàng thân nhiên giải thích.

“Ồ trong hoàn cảnh sắc vệ sẽ luôn có người đến tu luyện, lúc tu luyện sẽ có linh lực bị hoàn cảnh sắc vệ hấp thu.”

Hà Hy Nguyên gật đầu, những điều này hẳn cũng biết.

Dù sao muốn duy trì một hoàn cảnh sắc vệ, lúc kiến tạo ngoại trừ cần phải bỏ ra một lượng lớn tiền tài, thì còn cần một nguồn linh lực rất lớn, tốn rất nhiều thời gian cùng tinh lực mới có thể tạo nên một hoàn cảnh sắc vệ.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ cần tạo ra là xong việc.

Hoàn cảnh sắc vệ sở dĩ không có bao nhiêu chính là vì vấn đề duy trì sau khi kiến tạo.

Để duy trì nó cần không ngừng rót linh lực vào, để đảm bảo cho hoàn cảnh sắc vệ vẫn hoạt động bình thường.

Chỉ có những lão sư học viện có cấp bậc linh lực đủ cao, linh lực cũng đủ mạnh, đủ nhiều mới có thể bảo trì trạng thái tốt cho hoàn cảnh sắc vệ.

Đương nhiên, con người rất thông minh, ở trong hoàn cảnh sắc vệ luôn có đệ tử đến tu luyện, linh lực được phóng ra khi chiến đấu cũng không thể lãng phí, sẽ được phương pháp đặc thù chuyển hóa để sử dụng cho hoàn cảnh sắc vệ.

“Ý người là linh lực của đệ tử bị hoàn cảnh sắc vệ hấp thu rất nhiều?” Hà Hy Nguyên kinh ngạc nói, vừa xong, không đợi Dập Hoàng trả lời, lập tức tự mình phản bác lại.

“Không có khả năng, hoàn cảnh sắc vệ cho dù muốn hấp thu linh lực của đệ tử cũng không thể hấp thu được bao nhiêu.”

Cái này hoàn toàn khác so với linh lực được rót vào từ bên ngoài để duy trì hoàn cảnh sắc vệ, linh lực do đệ tử phóng ra sẽ có bảy, tám phần bị tiêu hao, có thể hấp thu được hai, ba phần đã là nhiều.

Lời của Dập Hoàng hẳn có thể hiểu được đại khái, đó là khi đệ tử ở trong hoàn cảnh sắc vệ sinh ra cảm xúc tiêu cực được tích lũy lại.

Dù sao ở thời điểm tu luyện, trong hoàn cảnh sắc vệ là vô số tranh đấu, đối chiến.

Ai có thể luôn giữ được bình tĩnh khi đối chiến, sẽ luôn có lúc bộc lộ ra một mặt âm u của con người.

Tựa như, giết chóc, âm ngoan, độc ác...

Cảm xúc tiêu cực mang theo linh lực như vậy bị hấp thu tự nhiên sẽ ảnh hưởng một chút đối với hoàn cảnh sắc vệ.

Trong tình huống bình thường, ở những hoàn cảnh sắc vệ khác sẽ không có ảnh hưởng gì.

Bởi vì khi lão sư của học viện rót linh lực vào để duy trì, loại phản lực này tự nhiên sẽ được tinh lọc.

Nhưng hoàn cảnh sắc vệ này lại tích lũy nhiều phản lực này như vậy...

Hà Hy Nguyên lập tức liền nổi giận: “Lão sư ở đây là kẻ ngốc sao? Không biết tinh lọc sao!”

Khó trách trước khi tiến vào hoàn cảnh sắc vệ lại nhắc nhở bọn họ, không thể kiên trì liền thoát ra, nói cách khác có gì ngoài ý muốn xảy ra học viện không chịu trách nhiệm.

Chắc hẳn họ đã biết trước có những vấn đề như thế này nên mới đem mọi chuyện nói trước.

“Hẳn là nơi này hấp thu linh lực do đệ tử phóng ra quá tốt.” Dập Hoàng cười lạnh một tiếng.

Hắn không biết học viện này dùng phương pháp gì nhưng hẳn có thể cảm giác được, nơi này chỉ cần có người phóng ra linh lực lập tức sẽ bị hấp thu.

Nơi này có khả năng hấp thu đến bảy phần linh lực được phóng ra, thậm chí cao hơn.

Học viện khác lãng phí bảy, tám phần, nơi này lại hấp thu được hơn bảy phần.

Nhiều linh lực chứa cảm xúc tiêu cực (phản lực) như thế bị hấp thu, cho dù muốn tinh lọc có thể làm được bao nhiêu.

Từng năm từng năm tích lũy lại, trong hoàn cảnh sắc vệ của học viện, phản lực đã tích lũy đến trình độ mà chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố đến để hình dung.

Hà Hy Nguyên không biết nói gì, cái này vì sao lại như thế?

“Tên kia vừa nãy chọn tự bạo chẳng lẽ vì biết bí mật này của hoàn cảnh sắc vệ.” Tuy là câu hỏi nhưng giọng Hà Hy Nguyên đầy khẳng định.

Nghiến răng nghiến lợi nghĩ tại sao lúc này không đánh cho tên kia thêm mấy cái.

Thế nhưng để cho hắn chọc ra phiền toái lớn như vậy.

“Không có việc gì, những thứ kia chỉ công kích những người tham gia khảo hạch.” Dập Hoàng vẫn rất yên tâm, so ra thì nơi này cũng không quá nguy hiểm, chỉ cần Hạ Hình Viêm cảm thấy không thể tiếp tục được luôn có thể an toàn lui ra ngoài.

Hà Hy Nguyên gật đầu, đồng ý lời nói của Dập Hoàng.

Đoạn đối thoại này Hà Hy Nguyên cũng không giấu Đoạn Hằng Nghê nên tiểu hồ ly cũng nghe được những gì Dập Hoàng nói.

Chỉ có Hạ Hình Viêm vẫn đang hăng hái cùng quái vật cát vàng chiến đấu nên không biết.

“Hình Viêm có phải lại muốn dựa vào cái này tu luyện tăng cấp bậc?” Tiểu hồ ly quay đầu, nhìn Hà Hy Nguyên.

Hà Hy Nguyên nghĩ đến biểu hiện liều mạng của Hạ Hình Viêm khi ở trong Lâm sơn, cũng không có cách gì đi ngăn cản Hạ Hình Viêm.

Đành phải đem ánh mắt dừng lại trên người Hạ Hình Viêm,, nhìn nàng linh hoạt xuyên qua giữa một đám quái vật cát vàng, nhẹ nhàng di chuyển, không một chút chật vật khi phải đối phó với địch.

Động tác tao nhã, bước chân nhẹ nhàng, giống như đang ở trên vũ đài nhảy múa nhanh nhẹn mà phong nhã.

“Vài thứ kia yếu ớt như vậy sao?” Hà Hy Nguyên nhún mày, nhìn về những quái vật cát vàng liên tục bị Hạ Hình Viêm đánh tan.

Hắn vừa rồi chiến đấu với mấy thứ kia đều phải sử dụng linh lực cơ mà?

Chỉ riêng lực lượng thân thể làm sao có thể có hiệu quả tốt như thế?

“Phải nói rằng Hình Viêm của chúng ta năng lực quá mạnh mẽ.” Tiểu hồ ly đắc ý ngửa đầu, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hình Viêm nhà hắn thật lợi hại, mỗi một chiêu đều có thể đánh tan một quái vật cát vàng.

Hà Hy Nguyên nghe được lời nói của tiểu hồ ly cũng gật đầu phụ họa.

Kim lòng không được khê cười, không chỉ vì thực lực của Hạ Hình Viêm mà vì câu nói kia của Đoạn Hằng Nghê.

Hình Viêm của chúng ta.

Đây mới là máu chốt trong máu chốt.

Hạ Hình Viêm xuyên qua quái vật cát vàng, không sử dụng được linh lực nên tiềm năng thân thể được kích phát ra cực hạn.

Kinh nghiệm kiếp trước, một chút cũng không quên.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được nhược điểm của quái vật cát vàng.

Nàng luôn tin rằng, trên đời không có thứ gì không có nhược điểm, bất luận là cái gì, đều có điểm yếu.

Cho nên khi quái vật cát vàng công kích, nàng cũng cẩn thận quan sát quái vật cát vàng hình thành bộ dáng gì.

Cát vàng không có khả năng phân bố đồng đều trên khắp cơ thể, sẽ có những điểm cát vàng dày hơn cũng có những điểm ít hơn.

Những thứ khác biệt nhỏ này trong chốc lát ngắn ngủi công kích tạo ra khác biệt rõ ràng.

Tựa như Hà Hy Nguyên công kích vừa rồi, hoàn toàn dựa vào yêu lực mạnh mẽ của mình đánh tan quái vật cát vàng.

Cái gì nhược điểm, không nhược điểm, đều không cần quan tâm, chỉ cần mạnh mẽ bùng nổ yêu lực.

Dưới lực lượng như vậy, quái vật cát vàng thực lực không quá mạnh mẽ tự nhiên là không chịu nổi một kích.

Nhưng năng hiện tại không có trình độ như vậy, đừng nói hiện tại không sử dụng được linh lực, sử dụng được cũng không có khả năng.

Nàng mới chỉ là linh sư cấp mười hai, không có nhiều linh lực như vậy để sử dụng tùy ý.

Cho nên, năng vận dụng kỹ năng hạng nhất của kiếp trước – quan sát.

Quan sát kỹ càng.

Vừa tránh đi công kích của quái vật cát vàng đồng thời sử dụng toàn bộ tinh thần quan sát quá trình ngưng tụ của quái vật cát vàng, sau đó ở thời cơ tốt nhất đánh vào chỗ yếu của nó.

Nói ra nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng phải làm rồi mới biết chỗ khó khăn trong đó.

Nếu chỉ một đối thủ sẽ rất dễ, nhưng vấn đề là quái vật cát vàng có cả một đám.

Ở giữa một đám đối thủ, tránh né, quan sát, công kích, thời gian thật sự là càng lúc càng thiếu.

Có thể làm được điều đó, tuyệt đối không phải người bình thường.

Tiểu hồ ly lắc lư đuôi to của mình, vẩy bay những cát vàng đang lan tới, đôi mắt hẹp dài híp lại, lóe lên sự hưng phấn.

Càng xem Hạ Hình Viêm, trong lòng hấn càng cao hứng.

Nhìn xem, đây là người mà hấn nhìn trúng, ánh mắt của hấn thật sự rất tốt.

Đắc ý giọng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe môi sắp kéo ra đến tận sau đầu nha.

Một con gió thổi qua, một ngum cát vàng bị thổi bay vào miệng của Đoạn Hằng Nghê, xộc vào cổ họng của hấn một miệng đầy cát vàng.

Hấn lập tức ngậm miệng, nuốt nghẹn, ho khan liên tục.

“Phi phi...” Tiểu hồ ly lúc lắc cái đầu, liên tục nhỏ cát vàng ra.

Hai móng vuốt nhỏ không ngừng cầm lấy hai túm lông nhỏ bên miệng, đem tất cả cát vàng đang dính trên mặt phui xuống.

“Làm sao vậy?” Những tiếng ho khác lạ làm cho Hà Hy Nguyên chú ý, cúi đầu kỳ quái nhìn về phía Đoạn Hằng Nghê.

Không phải vừa rồi còn tốt sao, không có ai công kích hấn mà sao hấn bộ dáng còn như rất thống khổ.

Bị cát vàng nắc ở giữa cổ họng nghẹn lại nên tiểu hồ ly rơi nước mắt liên tục, ho khan không ngừng làm sao còn hơi sức đi trả lời Hà Hy Nguyên.

“Ngư ngốc.” Giọng nói lạnh lùng thần nhiên của Dập Hoàng vang lên trong đầu Đoạn Hằng Nghê.

Vốn đã bị nghẹn cực kỳ khó chịu, tiểu hồ ly lại tức giận đến mất lý trí, không quan tâm trong miệng còn đầy cát muốn mở miệng phản bác.

“Ngươi... khụ, khụ...” Vừa hô được một chữ đã bị nghẹn lại, kịch liệt ho khan.

Trong đầu vang lên một tiếng hừ lạnh khinh thường rất nhỏ, làm cho tiểu hồ ly tức giận đến dùng móng vuốt cào đất.

Không mở miệng mắng được, tiểu hồ ly tức giận ra sức cào, đem cát vàng dưới chân trở thành tên Dập Hoàng đáng giận kia.

Hấn dẫm, hấn cào, hấn cào chết hấn!!

Trong ngân trâm, Dập Hoàng nhướng mày, cái gì gọi là Hình Viêm nhà hấn, cái gì cũng phải có giới hạn.

Biết Hạ Hình Viêm không có gì nguy hiểm, Hà Hy Nguyên cũng an tâm, yên lặng ở một bên xem, nhưng cũng đề cao cảnh giác nếu có gì nguy hiểm hấn sẽ nhanh chóng ra tay.

Hấn không biết chuyện nhỏ vừa rồi giữa Dập Hoàng và Đoạn Hằng Nghê nên cũng không để ý, chỉ cho là Đoạn Hằng Nghê không cẩn thận nuốt phải một ngum cát vàng.

Cũng không biết một con hồ ly nào đó bị người làm cho tức giận quá mức mà không thể trả thù, chỉ có thể phát tiết vào cát vàng dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Chương 60.3: Muốn một chỗ ở

Hết sức tập trung nên Hạ Hình Viêm cũng không biết những chuyện này, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở những quái vật cát vàng.

Trong người tràn ngập hưng phấn, không ngừng kêu gào.

Tựa như có cái gì thay đổi trên con đường tu luyện.

Càng đánh càng thuận tay, vừa đánh vừa thoải mái quan sát.

Thậm chí tiến nhập vào một loại trạng thái thật kỳ diệu, dường như quái vật cát vàng trước mắt động tác trở nên chậm đi.

Lúc bắt đầu nàng phải tập trung toàn bộ sự chú ý để quan sát động tác của quái vật cát vàng, rất mất sức.

Nhưng bây giờ, nàng chẳng cần cố quan sát.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền nhìn thấy rõ nhược điểm của quái vật cát vàng, hơn nữa toàn bộ động tác của chúng nó đều trở nên chậm lại.

Cảm giác của cơ thể dần rõ ràng hơn.

Mỗi một động tác đều có thể cảm nhận được sự biến hóa của cơ bắp, vì có thể cảm giác sâu sắc được biến hóa của cơ bắp mà có thể khống chế hoàn mỹ mỗi khi ra tay.

Không có động tác dư thừa, thể lực tiêu hao được giảm đến thấp nhất.

Không khí nóng rực theo những động tác đối chiến mà lưu động rất nhanh, da thịt có thể cảm giác được không khí lưu chuyển rất rõ ràng.

Chính nhờ cảm giác sâu sắc này, nàng không cần chú ý phía sau cũng có thể cảm giác được có quái vật cát vàng đánh úp không.

“Đây là...” Hà Hy Nguyên kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Hạ Hình Viêm đang bị lũ quái vật cát vàng bao vây.

Nàng đã đánh với lũ quái vật này nửa canh giờ rồi nhưng nhìn nàng không hề có cảm giác mệt mỏi, ngược lại càng đánh lại càng tinh thần.

Dù quái vật cát vàng công kích chỉ trong nháy mắt, hẳn còn có thể nhìn đến khoe môi Hạ Hình Viêm nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt màu đen thẫm như bầu trời đêm tỏa ánh sáng rạng rỡ.

Cảm giác cả người hoàn toàn bất đồng, động tác lưu loát sinh động, không một chút dồn dập, chỉ có sự thông dong, đậm đặc.

Giống như nước suối trong suốt giữa núi, giữa dòng cao chảy xuống, thật mát mẻ.

Rõ ràng là đang ở giữa sa mạc khô nóng lại mang cho người ta cảm giác tươi mát, thoải mái.

Tiểu hồ ly ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Hạ Hình Viêm, sau đó chần chờ mở miệng: “Không lẽ nàng lại hiểu ra được cái gì?”

Trong lòng đã mơ hồ biết đáp án, nhưng đáp án kia quá mức đáng kinh ngạc, Hà Hy Nguyên vội vàng hỏi như đang cầu cứu Đoạn Hằng Nghê: “Hình Viêm chẳng lẽ lại chuẩn bị thăng cấp?”

“Hắn là không nhanh như vậy được.” Tiểu hồ ly ngẩng đầu, cố gắng nấp máy khoe môi, muốn lộ ra một nụ cười trấn an Hà Hy Nguyên nhưng vì quá mức gượng ép, không cười nổi.

“Nửa tháng trước nàng vừa thăng cấp mà.” Hà Hy Nguyên nuốt một ngụm nước miếng.

Ở Lâm sơn Hạ Hình Viêm thăng cấp đã làm cho bọn họ thật sự kinh ngạc, nhưng nhìn đến tình huống Hạ Hình Viêm liều mạng tu luyện, đối chiến lúc đó sự kinh ngạc cũng không làm cho họ khiếp sợ.

Dù sao bọn họ đều nhìn thấy sự nỗ lực, không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để tu luyện của Hạ Hình Viêm, nàng luôn cố gắng không ngừng nghỉ, không có để cho bản thân mình có cơ hội thờ ơ.

Tu luyện ngày đêm, cho dù là ban ngày phải giao chiến cùng linh thú, lúc nghỉ ngơi ban đêm, nếu gặp phải linh thú công kích, nàng cũng chưa bao giờ né

tránh, trái lại luôn đi trước đón đỡ.

Tu luyện gian khổ như vậy, bọn họ đều cho rằng, tu luyện như Hạ Hinh Viêm không nhanh thắng cấp thì thật sự không công bằng.

Nhưng là, mới có nửa tháng được không?

Cho dù nàng khắc khổ ra sao, cũng không thể dọa người như vậy chứ?

Đánh với quái vật cát vàng một hồi lại muốn thắng cấp, đây là cái lý lẽ gì vậy?

Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê hai mặt nhìn nhau, thật sự không có chút kinh nghiệm nào để hiểu được tình huống trước mắt.

“Hinh Viêm chính là lợi hại.” Sau một lúc ngốc lảng, Đoạn Hằng Nghê chỉ cảm thán được một tiếng.

Kinh ngạc qua đi, hắn cảm thấy vạn phần vui sướng.

Thế giới này chính là thế, chỉ khi càng trở nên mạnh mẽ cuộc sống mới càng tốt đẹp.

“Đúng là lợi hại.” Hà Hy Nguyên còn nghĩ nhiều hơn Đoạn Hằng Nghê một chút.

Như vậy có phải quá lợi hại hay không?

Chỉ mới nửa tháng lại tăng một cấp, tốc độ này thật sự có chút khủng bố.

Những người khác muốn tăng thêm một cấp linh sư như thế nào cũng phải mất một năm, thậm chí là lâu hơn.

Nửa tháng...

Hà Hy Nguyên nghĩ nghĩ, chuyện này chính hắn chậm rãi tiêu hóa đi.

Dường như theo bên cạnh Hạ Hinh Viêm luôn có những chuyện vui mừng đáng kinh ngạc phát sinh.

Còn luôn vượt quá hiểu biết của hắn, cũng may trái tim hắn đủ mạnh mẽ, không đến mức cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong ngân châm, Dập Hoàng tự nhiên là cảm nhận được tình huống của Hạ Hinh Viêm, bên môi hiện lên một nụ cười nhẹ, xem ra tình huống của nàng rất tốt.

Quả nhiên thiên phú của nàng rất cao.

Ngay lúc mọi người vui vẻ vì Hạ Hinh Viêm, ai cũng không chú ý tới ánh mắt của Hạ Hinh Viêm đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

Nàng cảm giác được công kích của quái vật cát vàng rõ ràng khác hẳn vừa rồi.

Nhìn mặt ngoài mọi động tác vẫn giống nhau, thậm chí độ mạnh yếu cũng không sai biệt lắm.

Nhưng cũng chỉ là xem mặt ngoài, đứng ở vị trí của mình, nàng cảm nhận được áp lực rõ ràng đột nhiên tăng một ít.

Sau vài cái hô hấp, áp lực lại tăng thêm một phần.

Qua một hồi sẽ tăng lên hai phần.

Hạ Hinh Viêm càng đánh càng kinh hãi, hiện tại quái vật cát vàng đã phát triển ra ngoài nàng dự đoán.

Loại tăng trưởng này rất kỳ quái, mặt ngoài không nhìn ra nhưng nàng lại cảm giác được rất rõ ràng.

Đá ra một cước, quái vật cát vàng cũng đều bị đánh tan như lúc nãy.

Nhưng chỉ có mình nàng biết, vừa rồi lực lượng bắn ngược trở lại mạnh đến thế nào.

Mạnh mẽ làm chân nàng rất đau, trong nháy mắt chân có cảm giác tê dại.

Cũng không có thời gian chờ con đau dịu đi, công kích phía sau đã đánh đến, nàng thuận tay dùng khuỷu tay đánh mạnh về quái vật cát vàng phía sau, oành một tiếng, quái vật cát vàng bị tan rã, đồng thời, toàn bộ cánh tay nàng trở nên tê tái, không có một chút cảm giác.

Chỉ trong chốc lát như vậy, áp lực quái vật cát vàng mang cho nàng lại tăng lên hai phần, tốc độ phát triển của chúng nó càng lúc càng nhanh, theo một tốc độ cực kỳ khủng bố.

Hạ Hinh Viêm khẽ thở dài trong lòng, dường như nàng không còn kiên trì được bao lâu, sự khảo hạch của nàng cũng sắp kết thúc.

Thừa dịp gián đoạn công kích của quái vật cát vàng, Hạ Hình Viêm nhanh tay lấy thẻ bài ra muốn nhanh chóng rời đi.

Nghĩ muốn lặng yên rời khỏi, thế nhưng thẻ bài không có nửa điểm phản ứng.

Hạ Hình Viêm đột nhiên mở to hai mắt, nhanh chóng lách mình tránh thoát công kích của quái vật cát vàng, thử lại một lần nhưng cũng không có gì xảy ra như lúc này.

“Dập Hoàng!” Hạ Hình Viêm vội vàng kêu to trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 63: Chương 60.4: Muốn một chỗ ở

“Làm sao vậy?” Nghe thấy sự bất thường trong thanh âm của Hạ Hình Viêm, Dập Hoàng lập tức hỏi.

“Không ra được.” Hạ Hình Viêm không chút quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát đem tình huống hiện tại của nàng nói cho Dập Hoàng, “Thẻ bài không dùng được.”

“Được rồi.” Dập Hoàng lên tiếng, ngay lập tức kêu Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê, “Hình Viêm gặp nguy hiểm, nhanh đi hỗ trợ tìm đường ra.”

Giọng nói gấp gáp vang lên trong đầu, trầm thấp lại ngắn gọn lập tức làm cho Hà Hy Nguyên và Đoạn Hằng Nghê giật mình tỉnh lại, lập tức chạy qua.

Hà Hy Nguyên giờ tay trái lên, một mũi nhọn ánh sáng hiện lên, người chỉ mới chạy như điên được nửa đường, yêu lực trong tay đã ngay tức khắc đánh ra ngoài.

Mũi nhọn ánh sáng giống như một con giao long vừa ra khỏi mặt nước, rất nhanh đánh về quái vật cát vàng bên cạnh Hạ Hình Viêm, chỉ xoay quanh vài cái đã nhanh chóng xuyên thẳng qua thân quái vật cát vàng.

Oành oành vài tiếng trầm đục vang lên, một mảnh lớn cát vàng bay tung tóe giữa không trung.

Hà Hy Nguyên ra tay tuyệt đối không chút lưu tình, chỉ một lần đã đánh bay hơn phân nửa quái vật cát vàng đang vây quanh Hạ Hình Viêm.

Giữa đầy trời cát vàng, một bóng bóng đáng sợ lửa rất nhanh bay ngang qua.

Giống như một tia chớp đỏ, đột nhiên đánh trái, đánh phải không theo một quy luật gì bay vọt tới.

Theo lý thuyết, những sinh vật chỉ dựa vào lực lượng ngưng tụ lên sẽ không có cảm giác đau, không có máu thịt.

Trừ phi đánh vào điểm yếu của bọn họ, hoặc đưa toàn bộ bọn họ hủy diệt giống như Hà Hy Nguyên vừa này mới được.

Nếu chỉ đụng bị thương một cái lỗ đối với quái vật cát vàng mà nói căn bản chính là không có một chút đau khổ, rất nhanh sẽ khép lại vết thương mới đúng.

Chỉ có điều, tiểu hồ ly sẽ ngu xuẩn như vậy?

Đừng quên hẳn cũng không phải một con hồ ly bình thường mà là một linh thú.

Ngay tại lúc những lỗ thủng trên thân thể cát vàng bắt đầu mấp máy lành lại, cát vàng chậm rãi tụ tập muốn khép lại, trong cơ thể đột nhiên có một loại lực lượng quý dị theo lỗ thủng lan tràn rộng ra khắp cơ thể quái vật.

Không thể xác định được đó là loại lực lượng nào, nhanh như sét đánh không kịp che tai lan tràn ra.

Không có chút tiếng vang nào, thậm chí đều không nhìn ra chút khác thường nào.

Lấy lỗ thủng trên thân thể quái vật cát vàng làm trung tâm, từng vết nứt nhanh chóng vỡ ra, thật giống như mạng nhện giăng khắp nơi.

Xôn xao!

Quái vật cát vàng không tiếng động tan rã, ngay một chút giấy dựa đều không có, tùy ý rơi thành từng hạt cát nhỏ trên mặt đất.

Hà Hy Nguyên cùng Đoạn Hằng Nghê ra tay nhanh chóng, lập tức đã giải quyết sạch sẽ những quái vật cát vàng bên cạnh Hạ Hình Viêm.

Hà Hy Nguyên nhanh tay giữ chặt một tay của Hạ Hình Viêm kéo nàng bỏ chạy về phía trước, vừa chạy vừa hỏi: “Thế bài kia không dùng được sao?”

“Ừ.” Hạ Hình Viêm gật đầu, “Nơi này có vấn đề.”

“Yên tâm, chúng ta sẽ tìm được đường ra.” Hà Hy Nguyên cũng không khẩn trương, lúc này hẳn biết mình tuyệt đối không thể khẩn trương.

Hắn phải bảo vệ Hạ Hình Viêm, chính mình tuyệt đối không thể làm rối loạn tuyến đầu.

Hạ Hình Viêm một bên né tránh quái vật cát vàng một bên cảm thụ linh lực đang bị phong ấn trong cơ thể dường như có dấu hiệu buông lỏng.

Vui mừng nói: “Linh lực của ta hình như sắp có thể sử dụng.”

Hà Hy Nguyên nghe thế cười khở một tiếng: “Nếu là được tề cấp ba hẳn là không có năng lực phong ấn linh lực của người thời gian dài, nhiều nhất cũng chỉ được vài ngày thôi.”

“Thế tại sao được tề của người kia công dụng còn không được vài ngày?” Hạ Hình Viêm tiện tay đem quái vật cát vàng đang chắn phía trước đánh tan, bước chân một chút cũng không hỗn động, “Chẳng lẽ được tề cấp ba của hắn hết hạn sử dụng?”

Hà Hy Nguyên bước chân lao đảo thiếu chút ngã sấp xuống, cũng may hắn phản ứng rất nhanh, thân thể xoay tròn, một cước đá trúng quái vật cát vàng vừa đột nhiên xuất hiện bên người, mượn lực đứng vững.

Tất nhiên con quái vật kia nhanh chóng hóa thành cát vàng dưới chân Hà Hy Nguyên.

Từ khi tiến vào sắc vệ đến nay, lần đầu tiên, Hà Hy Nguyên cảm thấy phải cảm ơn quái vật cát vàng, may mắn có con quái vật này tiến đến giúp hắn, hắn mới không bị ngã sấp xuống a.

“Hình Viêm, được tề sẽ không hết hạn sử dụng.” Tiểu hồ ly nhảy theo bên cạnh lại gần, bắt đầu dĩ ngửa đầu nói.

Ai nghe nói đến hạn sử dụng của được tề chứ?

Chuyện này nếu như bị được tề sư (hiểu là người chế thuốc nhé, để thế này nó hợp hơn) nghe được còn không làm học máu mà chết cả đám người.

Được tề phẩm cấp cao được luyện chế ra còn lưu truyền hàng trăm năm, nếu như hết hạn còn gì dùng?

Phải biết rằng muốn luyện chế được tề phẩm cấp cao đừng nói thu thập tài liệu, chỉ riêng thời gian luyện chế đôi khi đã phải mất hàng năm trời.

“A, hóa ra không phải quá hạn a.” Hạ Hình Viêm một chút cũng không ngượng ngùng, nàng cũng không phải được tề sư, nàng làm sao mà biết.

Nàng không biết là bình thường chứ sao.

“Thế vì sao linh lực của ta có dấu hiệu buông lỏng phong ấn?”

Nếu như không phải vấn đề hạn sử dụng của được tề, thì chắc là phẩm chất của được tề có vấn đề.

Hà Hy Nguyên không nói gì, bởi vì hắn không biết nói thế nào mới tốt nữa.

Bên cạnh, tiểu hồ ly có chút phát điên, vội vã rống lên: “Hình Viêm, không phải ngươi sắp thăng cấp sao?”

“Lúc linh lực thăng cấp sẽ có một lực lượng mạnh mẽ đánh vào, tự nhiên sẽ hòa tan tác dụng của được tề.”

“Ta lại sắp thăng cấp?” Hạ Hình Viêm kinh ngạc cúi đầu, cảm giác bên cạnh có tiếng gió đánh úp lại, nàng cũng không để ý, giây tiếp theo, oanh một tiếng, Hà Hy Nguyên đã xử lý xong quái vật cát vàng vừa định đánh lên nàng.

“Nửa tháng trước ta vừa mới thăng cấp mà.” Hạ Hình Viêm kinh ngạc nhìn tiểu hồ ly, muốn nhìn thấy trên mặt hắn câu nói vừa rồi là vui đùa.

Nàng biết tu luyện linh lực không dễ dàng, sao có thể nhanh thăng cấp như vậy được?

Tiểu hồ ly bị câu hỏi của Hạ Hình Viêm làm cho nghẹn, há miệng thở dốc, không biết phải làm thế nào mới được.

Hắn cũng thực sự muốn biết vì sao Hạ Hình Viêm nhanh như vậy có thể thăng cấp.

Hắn thậm chí muốn hỏi Hạ Hình Viêm một chút, nàng có thể hay không dùng yêu nghiệt như vậy a?”

Nhưng là, những lời này không phải trọng điểm cần thảo luận lúc này.

“Vấn đề này đi ra ngoài lại nói sau, hiện tại trước hết nghĩ biện pháp làm cách nào để ra ngoài đi.” Tiểu hồ ly linh hoạt nhảy qua, xuyên thẳng hai quái vật cát vàng.

Không nhìn những quái vật bị đánh trở thành cát vàng, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

“Ta nghĩ chỉ cần giết đủ quái vật cát vàng thì có thể đi ra ngoài.” Hà Hy Nguyên đột nhiên nghĩ đến một vấn đề máu chó.

Nơi này cho dù biến hóa hơn nữa vẫn xem như là kiểm tra đi.

Nếu là kiểm tra lại không thể không có cách rời đi.

Chẳng lẽ còn muốn bị quái vật cát vàng vùi lấp toàn bộ mới tính là xong việc sao?

Dựa theo ý tưởng của Hà Hy Nguyên, những lần kiểm tra trước kia, không có khả năng chưa từng có người nào đi ra ngoài.

Như vậy nhất định là còn muốn dựa vào sự chịu đựng cùng với sức bền.

Lão sư của học viện không phải đã nói người học viện muốn phải là cường giả sao?

Nếu đúng như lời nói kia thì phương hướng hần vừa nghĩ tuyệt đối không sai.

“Hinh Viêm, chúng ta nhanh chóng phá hủy nhiều chút quái vật cát vàng, rất nhanh có thể đi ra ngoài.” Hà Hy Nguyên vội vàng nói, động tác trên tay cũng không ngừng lại, ngược lại còn nhanh hơn.

“Được.” Hạ Hinh Viêm gật đầu, nàng cũng không tiếp tục ra tay bởi vì nàng cảm giác được linh lực bị phong ấn của mình đang ngày càng buông lỏng, dường như sắp phá phong ấn mà ra.

Nàng hiện tại muốn đem linh lực phóng xuất hoàn toàn.

Trong ngân trâm Dập Hoàng cũng không có tham gia thảo luận của bọn họ, chỉ ngồi yên không tiếng động ở chỗ kia.

Tính toán của Hà Hy Nguyên hần có thể hiểu đại khái nhưng thật sự có thể làm được sao?

Vì sao hần cứ cảm thấy phương pháp này có cái gì đó không ổn?

Hay là hần đang suy nghĩ nhiều vì sự tình vốn cũng không có phức tạp như vậy?

Hà Hy Nguyên không ngừng tấn công những quái vật cát vàng chung quanh, tiểu hồ ly cũng như vậy.

Chỉ có Hạ Hinh Viêm đứng ở giữa vòng bảo vệ của hai người, lẳng lặng đem linh lực phóng xuất ra, nàng phải khôi phục nhanh chút mới được.

Hà Hy Nguyên tấn công rất nhanh, nhưng bọn hần đã xem nhẹ tốc độ phát triển của quái vật cát vàng.

Lúc đầu sau khi bị đánh tan, quái vật cát vàng cần một đoạn thời gian để khôi phục, giờ chỉ cần vài cái hô hấp là có thể.

Thậm chí sau đó, đánh ra một cái lỗ hồng liền ngay lập tức được chữa trị, một cơ hội để đánh tan cũng không có.

“Hằng, mấy thứ này có chút không thích hợp.” Hà Hy Nguyên rốt cuộc cũng cảm giác được có vấn đề xảy ra.

Hiện tại, hần sử dụng yêu lực đánh vào quái vật cát vàng càng ngày càng tốn sức.

Đoạn Hằng Nghê tự nhiên cũng nhận ra, thân thể rất nhanh bay lên cao ra một dấu vết thật sâu trên thân quái vật cát vàng.

Chỉ là trong nháy mắt, vết thương kia rất nhanh chóng hồi phục.

Giống như chưa từng xuất hiện qua.

“Hằng, người che chở Hinh Viêm.” Hà Hy Nguyên nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, tựa hồ hạ quyết định gì.

Tiểu hồ ly gật đầu, không có khuyên can: “Đã biết.”

Nói xong, nhanh chóng đứng bên cạnh Hạ Hinh Viêm, bốn móng vuốt nhỏ bé bắt lấy mặt, bộ lông trên người chợt dựng đứng, một bình chương màu đỏ nhạt rất nhanh hiện lên, bao quanh hần và Hạ Hinh Viêm.

Ở bên trong viên cầu bình chương màu đỏ, không có một chút cát vàng, chỉ có hai người bọn họ, ngăn cách với hết thảy không gian bên ngoài.

Hà Hy Nguyên cùng Đoạn Hằng Nghê ở cùng nhau đã nhiều năm nên đều hiểu rất rõ thực lực của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Chương 60.5: Muốn một chỗ ở

Ngay khi Đoạn Hằng Nghê làm xong bình chương bảo hộ, Hà Hy Nguyên cũng bắt đầu hành động.

Ngón tay bắt đầu vận lực, từng câu từng câu niệm ra khẩu quyết chỉ dành riêng cho lực lượng đặc biệt duy nhất của linh thú.

Đầu ngón tay chậm rãi ngưng tụ ra một chút ánh sáng màu lam, một màu lam đậm.

Giống như màu bầu trời cao sáng, cũng giống như màu mặt biển rộng lớn.

Rõ ràng là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau nhưng lại trộn lẫn với nhau, không chút đột ngột mà dường ra rất phối hợp.

“Đây là...” Hạ Hinh Viêm kỳ quái nhìn Hà Hy Nguyên, nàng chưa bao giờ gặp qua lực lượng như vậy, rất khác linh lực của con người.

Rõ ràng nhìn như một loại lực lượng vô hại nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác tim đập nhanh.

Thật sự là một kết hợp lạ lùng.

“Phá!” Hà Hy Nguyên hai mắt mở to mạnh mẽ, khe hô một tiếng, từ đầu ngón tay chùm màu lam bay vọt ra.

Một màu lam sáng lạn xinh đẹp, thật tinh khiết giống như loại ngọc tinh xảo nhất, dưới ánh sáng mặt trời càng hiện lên sáng bóng.

Đẹp như vậy thật làm say lòng người.

Làm cho ánh mắt mọi người không thể không dõi theo, trầm mê trong đó.

Hạ Hinh Viêm ngửa đầu nhìn, dường như không cảm giác được linh lực trong cơ thể đã phá tan phong ấn, khôi phục lại như thường.

Hiện tại toàn bộ lực chú ý của Hạ Hinh Viêm đều bị lực lượng của Hà Hy Nguyên hấp dẫn, toàn tâm chú ý vào nó.

Nàng muốn nhìn một chút rốt cuộc đây là lực lượng gì và sẽ có hiệu quả như thế nào.

Trong ngân trâm Dập Hoàng hừ nhẹ một tiếng, khoe môi khẽ cười: “Rốt cuộc cũng xuất ra bản lĩnh thật sự.”

Hắn lăm lăm bầu bầu tự nhiên là không có ai nghe được, lời còn chưa dứt, ở bên ngoài, cỗ ánh sáng màu lam kia đã muốn vươn tới điểm cao nhất.

Sóng thần!

Chỉ trong nháy mắt thế nhưng Hạ Hinh Viêm thấy được một con sóng thần vô cùng khủng bố.

Sóng to ngập trời thổi quét, lan rộng ra, trên mặt nước biển đen như mực nổi lên những bọt biển trắng xóa, đầu sóng thật lớn giống như nối liền trời và đất.

Rầm! Một tiếng nổ vang ở bên tai, nếu không phải có bình chương bảo hộ của tiểu hồ ly, Hạ Hinh Viêm thật không biết chính mình có thể bị con sóng to như ngọn núi kia đánh thành bụi phấn luôn không.

Nàng đứng trong bình chương bảo hộ của tiểu hồ ly cũng không thể tự mình cảm nhận được sóng to gió lớn bên ngoài.

Cho dù là như vậy nàng vẫn có thể thông qua những chấn động kịch liệt dưới chân truyền đến để biết được tình huống bên ngoài có bao nhiêu khủng bố.

Một đám sóng, ngọn sóng nào cũng to như tòa núi nhỏ, bay nhanh mà tới, liên liên tiếp tiếp.

Vừa nãy vẫn còn là sa mạc nóng rực thế nhưng nay đã biến thành đại dương mênh mông, rộng lớn.

Trên đỉnh đầu, trời xanh vẫn còn như trước sáng ngời.

Chỉ là mặt trời nóng rực kia đã lặn về phía tây, dường như cũng sợ hãi con sóng thần mãnh liệt này, muốn chạy nhanh về nhà để tránh nạn.

Cát vàng, cuộn cuộn nổi lên, bị nước biển điên cuồng gào thét cuốn lấy, nhanh chóng tan biến.

Đổ nước biển thổi quét hết thảy.

Mãnh liệt như thế, bá đạo như thế, đừng nói là cát vàng thô ráp cho dù là một ngọn núi nhỏ, Hạ Hình Viêm tin tưởng đều có thể bị lực lượng của nước biển cuồng loạn đánh tan.

Đây rốt cuộc là dạng lực lượng khủng bố gì vậy?

Làm cho chỗ sâu nhất trong linh hồn con người rung động, làm cho ai cũng đều cảm giác được chính mình nhỏ bé.

Hạ Hình Viêm ngẩng đầu, nhìn một thân áo xanh đang bay theo gió trên cao mấy chục trượng kia, nói không nên lời phiêu diêu tiêu sái.

Khuôn mặt thanh tú của Hà Hy Nguyên cũng không bởi vì sóng to, gió lớn mà trở nên suy sụp, ngược lại vì bộc lộ ra lực lượng này lại có một thân thái khác.

Giống như thần biển đứng trên đầu ngọn sóng, vững vàng bước đến, tay áo tung bay.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chú vào con sóng gió động trời kia, khóe môi lộ ra chút ý cười như có như không, tự tin như thế, giống như toàn trời đất đều ở trong lòng bàn tay hắn.

Nếu hắn muốn, chỉ cần lật tay có thể phá hủy hết thảy.

Sóng to đánh mạnh vào sắc vệ, thổi quét hết tất cả lực lượng trong đó.

Nào là quái vật, nào cát vàng thô ráp, lúc này đối mặt với sóng to mãnh liệt mà nói, không có lấy chút lực cản.

Ở ngoài sắc vệ, Ngũ Dịch kinh ngạc nhảy người, mở miệng nói, thanh âm đầy kinh ngạc: “Tiết lão đầu, người cảm nhận được chứ?”

Thật là một lực lượng khủng khiếp, cho dù hắn không ở bên trong sắc vệ cũng có thể cảm giác được sự mạnh mẽ của lực lượng này.

“Là linh thú hình người.” Tiếng nói khó nghe của Tiết Mạch vẫn chói tai như vậy, che giấu đi sự kinh ngạc của hắn.

“Đúng vậy, là một linh thú hình người bên cạnh Hạ Hình Viêm.” Ngũ Dịch than nhẹ một tiếng, dường như còn là một linh thú hình người rất giỏi.

“Rốt cuộc đã ra tay rồi.” Nghe ý tứ của Ngũ Dịch, cũng không có chút vui sướng vì linh thú hình người, ngược lại là càng thêm lo lắng.

“Lực lượng nơi đó thật sự bị khởi động hoàn toàn rồi.” Tiết Mạch nặng nề nhắm lại hai mắt.

Vốn trong sắc vệ tích lũy rất nhiều lệ khí (khí tức hận, căm tức...), nay bị linh thú hình người hoàn toàn công kích sẽ chỉ làm cho luồng lực lượng kia bộc phát ra toàn bộ.

Nếu như vừa rồi Hạ Hình Viêm còn có ba phần cơ hội đi ra ngoài thì chỉ sợ hiện tại liền nửa phần đều không có.

“Ta lần này thật sự làm sai rồi.” Ngũ Dịch uể oải cúi đầu, ngồi bệt dưới đất.

Hắn hận chính mình, vì sao chỉ vì nhất thời hiếu kỳ, vì sao không để cho Hạ Hình Viêm thuận lợi đến học viện báo danh?

Không nên vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, tưởng nhìn xem thực lực của Hạ Hình Viêm ra sao.

Giờ thì tốt rồi, khó có được một đệ tử tốt thế nhưng ngay cả học viện còn chưa tiến vào đã chết ở trong sắc vệ.

“Quên đi, cũng không phải lỗi do ngươi.” Tiết Mạch ở một bên khô khốc an ủi, dù sao hắn cũng muốn nhìn thực lực của Hạ Hình Viêm một chút, cho nên chẳng những không có ngăn cản hành động của Ngũ Dịch thậm chí còn giúp hắn.

Kỳ thật, hết thảy đều là trùng hợp, ai có thể biết được bên trong sẽ đột nhiên gia tăng sát khí dẫn đến phản lực ở trong sắc vệ.

Chỉ có thể nói là vô số sự trùng hợp lại một lần mới dẫn đến hậu quả này.

Tiết Mạch ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời đang chìm dần ở phía tây, tâm trạng có chút nặng nề.

Thật sự là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Chương 60.6: Muốn một chỗ ở

Trong sắc vệ, Hạ Hinh Viêm kinh ngạc từng lớn hai mắt, nhìn không chớp mắt về phía dưới chân.

Ai có thể quan sát được những gì xảy ra dưới đáy biển?

Ai có thể nhìn thấy cảnh tượng mặt biển mênh mông chỉ trong nháy mắt như bị tháo hết nước?

Ngày hôm nay nàng đều được thấy.

Khi bình chương bảo hộ của Đoạn Hằng Nghê được đỡ bỏ, hai chân nàng dẫm lên là mặt đất lầy lội ướt sũng.

Cát vàng, quái vật toàn bộ đều biến mất.

Dưới chân hoàn toàn là đất bùn lầy lội, mặc cho là ai cũng đều không thể tưởng tượng ra được chỗ này vừa rồi vẫn ngập đầy cát vàng, như một sa mạc kéo dài tới tận chân trời.

“A Hy, đây là...” Hạ Hinh Viêm ngẩng đầu, ngốc lăng, nhìn chằm chằm vào Hà Hy Nguyên đang đứng rất thoải mái bên cạnh, nàng nuốt từng ngụm nước miếng.

Sao có thể đáng kinh ngạc như vậy?

“Toàn bộ quái vật cát vàng đều biến mất, cửa ra chắc sẽ có ngay.” Hà Hy Nguyên cười vui vẻ, bước tới.

Thoạt nhìn vẫn giống như bình thường, chỉ có mình hắn biết, trong cơ thể hắn toàn bộ yêu lực đã bị vét sạch, hiện tại bước đi cũng rất khó khăn.

Đừng nói đến linh sư có linh lực, cho dù chỉ là một đứa trẻ ba tuổi lúc này đều có thể cầm đao giết hắn.

Vốn dĩ hắn không cần tập trung nhiều lực lượng như vậy, nhưng hắn muốn nếu có thể phá vỡ chương ngại trong sắc vệ chỉ bằng một lần thì sẽ giúp cho Hạ Hinh Viêm bớt đi rất nhiều chuyện phiền toái.

“Cẩn thận.” Tiểu hồ ly đột nhiên thất thanh kêu lên, hắn cảm giác được một lực lượng vô hình đang từ bốn phương tám hướng kéo tới đây.

Lực lượng này xuất hiện quá nhanh, không để cho vài người kịp làm ra phản ứng, Đoạn Hằng Nghê chỉ kịp lên tiếng nhắc nhở một chút.

Luồng lực lượng kia hướng về phía Hà Hy Nguyên mà đến, tiểu hồ ly ngay lập tức vọt qua, vừa kịp chắn trước người Hà Hy Nguyên, đẩy ngã hắn.

“A...” Tiểu hồ ly không có nhiều thời gian điều động yêu lực, chỉ vừa đủ để ngăn cản một chút, không thể chống đỡ được cỗ lực lượng mạnh mẽ này.

Bị luồng lực lượng vô hình kia đánh trúng, thân nhẹ một tiếng đầy thống khổ.

Về phần Hà Hy Nguyên đã không còn yêu lực lại không thể tốt chút nào, ngay cả hừ đều không hừ một tiếng lập tức bị hôn mê.

Trong ngân trâm Dập Hoàng cả kinh, vội vàng tuôn ra lực lượng, muốn hiện thân.

Bỗng dưng vang lên một tiếng gầm nhẹ.

“Làm bị thương người của ta, chán sống sao?”

Thanh âm rống giận của Hạ Hinh Viêm mang theo cảm giác khủng bố, âm trầm và lạnh lẽo, dù là Dập Hoàng cũng không tự chủ bị giật mình, rõ ràng cảm giác được sự tức giận của Hạ Hinh Viêm.

Tiểu hồ ly đang ngồi nhìn Hà Hy Nguyên đầy lo lắng cũng kinh ngạc quay đầu, sau đó thấy được một màn đầy khủng bố mà cả đời hắn cũng không quên được.

Không biết Hạ Hinh Viêm lấy ra thứ gì từ trong không gian, nắm chặt ở trong tay, dùng linh lực thúc đẩy, một viên màu đỏ tươi giống như những cánh hoa được Tiên Nữ rải ra bốn phía.

Ầm ầm núi đồi đều chấn động, một tiếng nổ vang không dứt bên tai.

Một lực lượng khủng bố ở trong sắc vệ đột ngột nổ mạnh, ngọn lửa đỏ tươi đan vào nhau giống một đóa hoa xinh đẹp, lăng ló, che kín toàn bộ sắc vệ.

Đây, đây là... cái gì vậy?

Đoạn Hằng Nghê choáng váng.

Trong ngân trâm Dập Hoàng cũng ngây ngẩn cả người.

Lực lượng này có sức phá hoại thật là khủng khiếp, làm cho bọn họ không rét mà run, còn khủng bố hơn là sát khí lạnh như băng từ trên người Hạ Hinh Viêm phát ra.

Âm ngoan, lạnh lẽo đến vô cùng, làm cho người ta có cảm giác như rơi vào địa ngục chỉ trong nháy mắt.

Run sợ, khủng bố, đó là sự sợ hãi đến từ chỗ sâu trong linh hồn.

Ở cửa ra sắc vệ, Tiết Mạch cùng với Ngũ Dịch đều vội vã đứng lên, hai mặt đầy hoảng sợ nhìn nhau, do dù ở ngoài sắc vệ, họ đều cảm nhận được lực phá hoại khủng bố trong đó.

“Đây là thứ gì vậy?” Ngũ Dịch kinh ngạc hỏi Tiết Mạch, hẳn không hề nhận ra giọng nói của mình đã lạc đi.

Tiết Mạch lắc đầu, đôi môi khô quắt mằn lại, sắc mặt thập phần âm trầm.

Oanh một tiếng, đem tất cả những nghi vấn của hai người giải trừ.

Hai người nhìn sắc vệ trước mắt đột nhiên toát ra một quả cầu lửa thật lớn, đánh vỡ toàn bộ sắc vệ.

Vốn dĩ là dùng lực lượng ngăn cách tạo thành một cái sắc vệ thể nhưng bây giờ

đột ngột xuất hiện trước mặt hai người, chẳng qua không còn là hình dạng giống như ngày thường mà đã hóa thành một biển lửa.

Lửa cháy hùng hực, mãnh liệt thiêu đốt.

Ánh lửa đỏ rực cả nửa bầu trời, không khí nóng rực cũng nhanh chóng phủ kín lên mặt hai người, làm cho tóc hai người đều bị nóng đến cuộn lên.

Ngũ Dịch và Tiết Mạch liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Đây là chuyện gì vậy?

Từ khi học viện thành lập đến nay chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, đây là làm sao chứ?

Từ trong hỏa lớn ngập trời, có một bóng người mờ mờ chậm rãi đi ra, ở trong không khí đầy lửa nóng vẩn vơ, lại từng bước một kiên định đi ra.

Lúc này Ngũ Dịch mới nhìn rõ được, người đang đi ra chính là người mà bọn họ cho rằng sẽ chết ở bên trong – Hạ Hình Viêm.

Nàng mặc một bộ quần áo đơn giản, trên người có bám chút tro bụi nhưng không có nửa phần chật vật.

Cánh tay mảnh khảnh ôm một người nam nhân chính là linh thú hình người của nàng.

Đi theo bên chân bọn họ là một tiểu hồ ly xinh đẹp màu đỏ.

Hai người và một hồ, từ trong biển lửa chậm rãi đi ra, không chút vội vàng, vừa nhìn sẽ thấy không phải là kẻ chạy nạn.

Ngược lại có một loại cảm giác đang chậm bước đi rất vui vẻ ở ngoại ô.

Lệ khí trên người Hạ Hình Viêm đã tiêu tán, dù sao thứ làm cho bằng hữu của nàng bị thương là cái sắc vệ kia cũng đã bị hủy.

Nàng liền không có gì phải tức giận nữa.

Hạ Hình Viêm đi đến trước mặt Ngũ Dịch, nhướn mày nói: “Ta đủ tư cách chưa?”

Ngũ Dịch nhìn đến thần thái rạng rỡ của Hạ Hình Viêm, lại nhìn về phía sau, nơi vốn dĩ là sắc vệ nay đã thành một biển lửa, khoe môi giật giật, hẳn thật sự không biết hiện tại hẳn nên có phản ứng gì.

Là nên vui sướng vì học viện có thể thu được một đệ tử lợi hại như vậy hay nên đau xót cho sắc vệ mà bao nhiêu thể hệ vẫn cố gắng duy trì bị phá hủy.

“Kết quả.” Câu hỏi đơn giản của Hạ Hình Viêm vang lên, làm cho Ngũ Dịch hoàn hồn.

Đáy lòng nhẹ than một tiếng, quên đi, sắc vệ bị hủy thì bị hủy.

Sắc vệ lại bỏ ra một lượng lớn tiền tài có thể làm lại, nhưng nhân tài cũng không phải dễ dàng có.

“Đương nhiên là đủ tư cách.” Ngũ Dịch sau khi nghĩ thông suốt trên mặt liền hiện ra tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 66: Chương 60.7: Muốn một chỗ ở

“Ta mệt quá rồi, muốn đi nghỉ ngơi.” Hạ Hình Viêm nghe xong kết quả cũng không có chút nào ngoài ý muốn, nhanh chóng dứt khoát nói ra yêu cầu của nàng.

“Được, ta mang người đi.” Ngũ Dịch sắp xếp lại tâm tình, đưa tay tiếp Hà Hy Nguyên.

Hạ Hình Viêm chờ một chút, mới buông tay, giao Hà Hy Nguyên vào tay Ngũ Dịch.

Ngũ Dịch giúp Hà Hy Nguyên đi về hướng học viện, vừa đi vừa cùng Hạ Hình Viêm giới thiệu đơn giản về mọi việc ở học viện.

“Ở trong học viện không phải ai đều có thể ở lại, chỉ có những người chúng ta cho rằng đủ tư cách mới có phòng để ở.”

Ngũ Dịch nói xong nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không chút thay đổi của Hạ Hình Viêm, biết hiện tại không phải cơ hội tốt để hỏi xem chuyện gì đã xảy ra trong sắc vệ, để sau bọn họ tự vào xem vậy.

“Hắn là linh thú hình người của người, học viện sẽ bố trí cho hắn một gian phòng bên cạnh phòng người.”

Ngũ Dịch cố gắng nói xong những gì định nói, dọc theo đường đi Hạ Hình Viêm cũng không có tỏ vẻ gì.

Đến phòng của bọn họ, Hạ Hình Viêm trước tiên đi theo Ngũ Dịch đến phòng Hà Hy Nguyên, cẩn thận dò tìm tiểu hồ ly một phen để hắn chiếu cố tốt Hà Hy Nguyên.

Sau đó nàng mới trở về phòng của mình để nghỉ ngơi.

Ngũ Dịch biết hôm nay bọn họ đều rất mệt, tất nhiên cũng không quấy rầy họ.

Nếu Hạ Hình Viêm đã trở thành một phần của học viện như vậy sau này không thiếu cơ hội nói chuyện, không cần vội vàng trong chốc lát.

Rời đi học viện, Ngũ Dịch trở lại chỗ cửa ra của sắc vệ, đã nhìn thấy Tiết Mạch vẫn không chút nhúc nhích, đứng yên nơi đó, điều duy nhất khác lúc này là trận lửa lớn kia đã tắt.

“Sao lại thế này?” Ngũ Dịch hỏi.

“Hạ Hình Viêm thật không đơn giản.” Tiết Mạch trầm giọng nói.

“Đương nhiên là không đơn giản, nàng tuổi còn nhỏ thế nhưng có một linh thú hình người, tốc độ tu luyện rất khủng bố, người như vậy có thể đơn giản sao?” Ngũ Dịch liếc mắt nhìn Tiết Mạch một cái, nói những điều này không vô nghĩa quá sao?

“Vừa này người không cảm giác được sao?” Tiết Mạch cũng không nhìn Ngũ Dịch, chỉ chăm chăm không chớp mắt nhìn vào nơi vốn là sắc vệ giờ đã hóa thành một mảnh phế tích.

Ngũ Dịch cẩn thận hồi tưởng lại tình huống của sắc vệ lúc này bọn họ dò xét, chần chờ nói: “Lực lượng cuồng bạo lúc đầu chắc là do linh thú hình người của nàng.”

“Sau đó lực lượng của linh thú hình người bị tiêu hao sạch sẽ, sắc vệ liền toàn diện phản công...”

Nói tới đây, Ngũ Dịch chợt nghĩ đến: “Lúc đó còn có một luồng lực lượng muốn bùng nổ nhưng còn chưa kịp bùng phát.”

Hắn có thể cảm giác được một cỗ lực lượng thực mờ mịt, tuy rằng còn chưa kịp bùng phát ra nhưng chỉ một chút lực lượng lộ ra đã làm cho hắn cảm thấy sợ trong lòng.

“Cuối cùng lực lượng nổ mạnh kia cùng với lực lượng mờ mịt kia không phải một người...” Ngũ Dịch nói được một nửa, đồng tử (con ngươi trong mắt nhé) đột nhiên co lại, “Chẳng lẽ Hạ Hình Viêm còn có linh thú khác?”

“Không, biển lửa cuối cùng là do Hạ Hình Viêm làm.” Tiết Mạch dơ tay đến trước mắt Ngũ Dịch, giữa lòng bàn tay khô héo ấy có một viên gì đó đen thui lúi.

Có chút giống như tảng đá lại có chút giống như tinh thạch, lại có chút giống một mầm móng kỳ quái nào đó.

“Đây, đây là ... ô tình loại!” Ngũ Dịch cũng không phải là người không có kiến thức, thoáng nhìn liền phân biệt được thứ trong tay Tiết Mạch là gì.

Nhưng chính là vì biết là gì mới làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

“Đây là Ô tình loại – dược liệu cấp sáu hi hữu?”

Tuy rằng đã xác định trong lòng trên tay Tiết Mạch là thứ gì nhưng Ngũ Dịch vẫn kinh ngạc hô ra tiếng.

Không phải hấn không trấn tĩnh mà là loại dược liệu này thật sự làm cho hấn rất rung động.

Toàn bộ đại lục số dược tề sư cấp sáu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dược tề sư cấp sáu đã thiếu, dược tề cấp sáu lại càng khan hiếm.

Cũng không phải dược tề sư cấp sáu ở đại lục không muốn luyện chế dược tề cấp sáu mà là nguyên liệu để luyện dược tề cấp sáu rất ít ỏi và trân quý.

Có thể nói bất cứ loại nguyên liệu nào trong đó đều là trân bảo hiếm thấy,

Cho dù là dược tề sư cấp sáu, có thể kêu gọi dược vô số lệnh tôn cấp năm mươi cũng không hề dễ dàng có được nguyên liệu của dược tề cấp sáu.

Mà Ô tinh loại là nguyên liệu rất hiếm có trong số những nguyên liệu hiếm có cho dược tề cấp sáu.

“Người hấn là biết Ô tinh loại trừ bỏ dùng để làm dược tề ra còn có thể dưới sự thúc dục của linh lực có thể phát sinh nổ mạnh, phía trên còn lưu lại linh lực của Hạ Hình Viêm.”

Thật khó có lúc Tiết Mạch lại nói một câu dài như vậy.

Ngũ Dịch đã không còn dư thừa bao nhiêu tinh lực đi để ý đến câu nói dài của Tiết Mạch, sở hữu lực chú ý đều dồn đến viên Ô tinh loại trong tay Tiết Mạch.

Trong đầu không ngừng lặp lại vài từ ngữ, Hạ Hình Viêm, linh thú hình người, Ô tinh loại, dược tề cấp sáu, nguyên liệu cực kỳ hiếm có.

Ngũ Dịch mặt càng ngày càng nhẵn, chỉ trong chốc lát, hấn cảm thấy thật đau đầu.

“Đi về trước rồi nói.” Tiết Mạch đưa tay nắm chặt viên Ô tinh loại.

“Ừ.” Ngũ Dịch trở mặt gật đầu, xoay người trở về.

Sự tình hôm nay làm cho bọn họ rất nhiều kinh ngạc, cho đến tận nửa đêm cả hai người còn ngồi ngơ ngác trong phòng Ngũ Dịch, ai cũng không nghĩ đến chuyện đi nghỉ.

Bỗng nhiên một lực lượng đâm vào trong phòng, làm cho hai người hoàn hồn, theo bản năng đuổi theo lực lượng kia ra ngoài, truy đuổi một đường cho đến tận một chỗ hẻo lánh.

“Là người nào giả thần giả quỷ.” Ngũ Dịch ngừng chân quát lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 67: Chương 60.8: Muốn một chỗ ở

Tiết Mạch đứng ở bên cạnh Ngũ Dịch, ánh mắt lạnh lùng quét chung quanh rừng cây đen nhánh.

Bọn họ cảm giác được chủ nhân của luồng lực lượng kia đang ở rất gần.

Hiển nhiên người tới cũng không có ý để bọn họ chờ, chậm rãi bước ra từ phía sau gốc cây, một thân áo màu đỏ đứng ở dưới ánh trăng đêm thật sự sáng chói, hoàn toàn đối lập hoàn toàn với màu đen xung quanh.

Tiết Mạch trong lòng rất kinh ngạc, tại sao người này mặc một thân màu đỏ nổi bật như vậy nhưng vừa rồi hấn và Ngũ Dịch đều không thấy được?

Trong lòng đã bắt đầu thấy không ổn, người này chỉ sợ là thực lực so với bọn họ còn cao hơn.

“Các hạ là...” Vấn đề Tiết Mạch có thể nhận thấy, Ngũ Dịch tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Cho nên áp chế lửa giận nửa đêm bị người dụ ra ngoài, cố gắng nhẹ nhàng hỏi.

Hiện tại hấn còn chưa biết người này tới có mục đích gì, cũng không xác định được người này đến một mình hay còn người khác.

Người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Không cần phải hỏi ta là ai.” Nam tử áo đỏ nhún mày hờn nhẹ, thái độ thật cao ngạo.

Vốn vẻ mặt cao ngạo ở trên mặt ai cũng đều làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, thế nhưng ở trên người nam tử áo đỏ này lại dường như một điều hiển nhiên.

Tựa như người này vốn nên cao ngạo như vậy, hẳn nên đứng ở chỗ cao nhìn xuống toàn bộ thiên hạ.

Những cảm giác này càng làm cho Ngũ Dịch và Tiết Mạch không thoải mái, người này thực lực càng mạnh, bọn họ càng không thể phỏng đoán ra càng làm cho bọn họ lo lắng.

“Các người đã chuẩn bị tốt chưa?” Nam tử áo đỏ đột nhiên mở miệng nói một câu làm Ngũ Dịch và Tiết Mạch không hiểu ra sao.

Cũng không chờ bọn họ hỏi lại, nam tử áo đỏ đã xuất ra lực lượng, giải đáp nghi vấn của bọn họ.

Tiết Mạch và Ngũ Dịch không dám khinh thường, điều động toàn bộ linh lực lên ứng phó.

Chỉ có điều, thực lực của nam tử áo đỏ vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Chỉ mới cảm thấy một vết đỏ trước mắt chợt lóe, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nam tử áo đỏ đâu, bên tai nghe tiếng gió vọt lại, theo bản năng đánh trả.

Nào biết đâu bọn họ còn chưa kịp đánh trả, trên người đã cảm thấy đau xót, bị người kia đánh mạnh.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm, Tiết Mạch và Ngũ Dịch cảm thấy đánh nhau lại uất ức như vậy, nếu như thế này vẫn còn được xưng là đánh nhau mà không phải là bị chà đạp.

Sau hai lần giao chiến, Tiết Mạch và Ngũ Dịch đã hoàn toàn buông tha cho việc đánh trả.

Đương nhiên bọn họ cũng phát hiện ra nam tử áo đỏ không dùng đến linh lực, mà chỉ hoàn toàn là lực lượng thân thể để đánh bọn họ.

Nói cách khác, hai người bọn họ đường đường là hai lệnh tôn nhưng bị người ta đánh như đang đánh trẻ con.

Nam tử áo đỏ dừng tay, đứng ở một bên, mặt không đỏ, thờ không gấp.

Ngũ Dịch cùng Tiết Mạch đứng tại chỗ, quần áo một chút cũng không loạn, giống như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh.

Nhưng chỉ có bọn họ biết, ở phía dưới quần áo đã có không biết bao nhiêu vết thâm.

“Người rót cuộc là ai?” Ngũ Dịch tức giận đến xanh mặt.

“Ta muốn một phòng ờ.” Một câu rất khó hiểu từ miệng nam tử áo đỏ nói ra.

“Hả?” Ngũ Dịch kinh ngạc há to mồm, cái này là đáp án kiểu gì vậy?

“Lúc chạng vạng, người nói với Hạ Hình Viêm, học viện chỉ cấp phòng cho người đủ tư cách. Ta vừa rồi chỉ vừa chứng minh cho các người xem một chút ta có đủ tư cách.” Nam tử áo đỏ cười nhẹ, nói.

Vốn là một nụ cười rất đẹp nhưng Ngũ Dịch nhìn chỉ cảm thấy đầy châm chọc.

“Người là linh thú của Hạ Hình Viêm? Là linh thú phóng ra lực lượng chỉ trong chớp mắt khi ở sắc vệ?” Tiết Mạch còn một chút lý trí, lập tức phân tích thân phận của người trước mắt.

Dập Hoàng gần như nhún mày, xem như thừa nhận câu hỏi của Tiết Mạch.

“Người là linh thú có linh thú không gian còn cần phòng ở làm cái gì!” Ngũ Dịch nổi giận, trực tiếp điên cuồng hét lên, trên người những vết ứ thâm bởi vì động tác của hắn lập tức trở nên đau đớn vô cùng.

Dập Hoàng mỉm cười: “Một cái sắc vệ không ra gì thế nhưng muốn làm nàng bị thương.”

Chỉ một câu thần nhiên nói ra nguyên nhân của hắn, Dập Hoàng nhìn Ngũ Dịch và Tiết Mạch liếc mắt một cái, không nói gì thêm, xoay người bước đi.

Bóng dáng nhàn nhã làm cho Ngũ Dịch tức giận đến nghiến răng, nghiến lợi, thiếu chút nữa học máu.

“Hạ Hình Viêm thật không đơn giản.” Tiết Mạch nhìn bóng dáng cao ngất của dập Hoàng, không quan tâm đến những vết thương trên người, trong lòng rất vui vẻ.

“Nha đầu quý quái kia, vừa mới tiến học viện liền làm cho ta gặp phiền toái, xem ta sửa nàng như thế nào!” Ngũ Dịch miệng nói rất hung tợn, nhưng trong mắt là ánh sáng lấp lánh tiết lộ tâm tình vui vẻ của hắn.

Chỉ có bọn họ biết, bọn họ chờ mong nhìn thấy bộ dáng trưởng thành của Hạ Hình Viêm như thế nào.

Học viện trong tương lai sẽ nhờ có Hạ Hình Viêm mà càng thêm thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Chương 61.1: Học viện quý dị

Đạp ánh trắng, Đạp Hoàng trở lại phòng Hạ Hình Viêm, nhìn thiên hạ nhỏ bé đang ngủ say trên giường, miệng nhẹ cười.

Nhẹ nhàng bước qua, nhìn ngón tay trắng nõn của nàng cầm chặt chăn mỏng, chôn nửa mặt trong chăn.

Dường như trong lúc ngủ cũng không yên, mày nhẹ nhàng nhăn lại, đầu ngủ say cũng không có chút nào thả lỏng.

Đạp Hoàng nhẹ nhàng đưa tay, dùng đầu ngón trở nhẹ nhàng chạm vào mi tâm (điểm giữa hai chân mày) của Hạ Hình Viêm, chậm rãi xoa nhẹ, mang theo một chút ấm áp, từ từ làm cho nàng không còn nhũn nhặn nữa.

Không biết có phải nhờ động tác của Đạp Hoàng hay không, Hạ Hình Viêm đang ngủ say chỉ nhẹ “um” một tiếng, hai hàng lông mày giãn ra, cơ thể khẽ cựa quậy.

Xoay người, từ tư thế nằm nghiêng đổi thành tư thế nằm thẳng thoải mái, không hề phòng bị.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra toàn bộ, môi đỏ mọng khẽ mấp máy, bình yên đi vào giấc ngủ.

Đạp Hoàng cười nhẹ, ngón tay thon dài rời khỏi mi tâm của Hạ Hình Viêm, ngón trở khẽ cong, dừng lại ở trên chóp mũi của nàng, nghĩ nghĩ, lại cười không ra tiếng, bỏ tay xuống.

Không tiếp tục đùa Hạ Hình Viêm theo ý tưởng lúc nãy của hắn.

Bây giờ vẫn nên để cho nàng ngủ thật ngon giấc.

“Thật sự là một cô bé ngoan.” Đạp Hoàng khẽ cười một tiếng, dịch lại góc chăn cho Hạ Hình Viêm, xoay người đi ra ngoài.

Đến phòng bên cạnh, đẩy cửa đi vào.

Đang nằm ở bên cạnh giường, tiểu hồ ly đột nhiên bật dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm cửa, thấy đi đến là Đạp Hoàng, thở dài nhẹ nhõm, thả lỏng thân kinh, lại nằm úp sấp xuống.

Trên giường Hà Hy Nguyên đang ngồi khoanh chân vẫn tiếp tục nhắm chặt hai mắt, không để ý đến người bên ngoài là ai.

Hắn tin tưởng sự bảo vệ của Đoạn Hằng Nghê, nên không chút phân tâm, không ngừng cố gắng tu luyện để khôi phục lại yêu lực vốn dĩ bị cạn kiệt.

“Yêu lực hệ nước sử dụng ở sa mạc, cũng không phải là một phương pháp tốt.” Đạp Hoàng tùy ý kéo một cái ghế qua, ngồi xuống, nhìn Hà Hy Nguyên.

Hà Hy Nguyên cũng không hề có nửa điểm đáp lời, nhưng Đạp Hoàng biết là hắn nghe được.

“Là một linh thú thể nhưng không biết tận dụng hoàn cảnh xung quanh, thực thất bại.” Đạp Hoàng thần nhiên, không chút cảm xúc nói.

Hà Hy Nguyên vẫn không có chút phản ứng, nhưng tiểu hồ ly thì không mặc kệ được, vội vàng đứng lên.

“Thời điểm đó nếu không có A Hy vận dụng toàn bộ yêu lực còn không biết có bao nhiêu quái vật cát vàng? A Hy là một đao trừ tận gốc, có cái gì sai?”

Tiểu hồ ly bất mãn trừng Đạp Hoàng, hiện tại thì nói mát, sao lúc ban ngày không làm gì đi?

“Hà Hy Nguyên là linh thú hệ nước, ở giữa sa mạc muốn dùng yêu lực hệ nước, không phải thực ngu xuẩn?” Đạp Hoàng căn bản không đem tiểu hồ ly đang tức giận đến gần chân để vào mắt.

“Vô nghĩa, người đã biết hắn là hệ nước, không dùng nước thì dùng cái gì?” Tiểu hồ ly hận không thể tiến lên cắn Đạp Hoàng hai phát.

Hắn đầu óc không phát triển hử.

Linh thú hệ nước, muốn phóng ra toàn lực thời điểm tự nhiên sẽ dùng công kích hệ nước, chẳng lẽ muốn bỏ qua công kích mình am hiểu nhất, sử dụng loại lực lượng khác?

Bỏ qua thứ mình am hiểu nhất là chuyện không có khả năng.

Người hay linh thú đều sẽ không làm như vậy, Dập Hoàng có phải bị choáng không.

Không hiểu còn ở nơi này nói lung tung?

“Lúc ấy là ở sa mạc.” Dập Hoàng hoàn toàn không nhìn khuôn mặt tức giận của tiểu hồ ly, vẫn tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu hồ ly thật sự nổi giận, Dập Hoàng căn bản là không thèm nghe hắn nói đúng không?

“Vô nghĩa, chúng ta đương nhiên đều biết lúc đó là ở sa mạc, nếu không làm sao A Hy phải tiêu hết yêu lực?”

Tiểu hồ ly không thèm để ý thực lực của bọn họ kém Dập Hoàng bao nhiêu nữa, không quan tâm hậu quả điên cuồng hét lên với Dập Hoàng.

Tất nhiên, tiếng hô của hắn cũng đã khống chế âm lượng, để không ảnh hưởng đến Hạ Hình Viêm đang ngủ say ở phòng bên.

“Người chẳng lẽ không biết ở trong sa mạc không có nguồn nước? A Hy là linh thú hệ nước, ở giữa sa mạc không có giọt nước người phải biết hắn muốn sử dụng hệ nước có bao nhiêu khó khăn chứ?”

Tiểu hồ ly thờ ơ phi phỉ trừng mắt Dập Hoàng, hắn thật không rõ, hơn nửa đêm, Dập Hoàng tới nói này làm gì chứ?

Có ý đến chọc tức bọn họ hay là đến châm chọc bọn họ?

Nếu như thế cũng không cần phải có ý đến nửa đêm để cười nhạo bọn họ.

“Biết sa mạc không có nguồn nước còn dùng yêu lực hệ nước.” Dập Hoàng giọng nói lạnh lùng, thân nhiên vang lên, nghe không ra có ý trào phúng hay là gì khác.

“Dập Hoàng, người là đồ hỗn đản!” Tiểu hồ ly tức giận đến mức từ trên giường nhảy đến trên bàn bên cạnh, cùng Dập Hoàng hai mắt nhìn chăm chăm lẫn nhau.

“A Hy là vì ai? A Hy muốn làm cho Hạ Hình Viêm nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm, hắn đã dùng hết toàn lực, người còn muốn thế nào?”

“Tới đây để cười nhạo hắn người vui sao?”

Tiểu hồ ly thật sự bức mình không thôi, hắn cùng với Hà Hy Nguyên ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, hai người còn thân nhau hơn cả anh em.

Hiện tại yêu lực của Hà Hy Nguyên cạn kiệt, thế nhưng còn bị người khác châm chọc, hắn làm sao có thể nuốt giận?

“Nơi đó cũng không phải là sa mạc thật sự.” Dập Hoàng xem nhẹ sự táo bạo cũng như chất vấn của tiểu hồ ly.

Chậm rì rì mở miệng, chỉ nói một câu này, lập tức làm cho tiểu hồ ly ngậm miệng lại.

Một bụng lửa giận tất cả đều bị ép xuống.

Đoạn Hằng Nghi cũng không ngạc nhiên, chỉ cần nghĩ qua, có thể hiểu sơ ý của Dập Hoàng.

“Đó là sắc vệ.” Dập Hoàng cười như không cười, tà nghệ nhìn Hà Hy Nguyên đang nhắm chặt hai mắt tu luyện, “Thật sự thì nó vẫn chỉ ở trong núi.”

“Ngọn núi cũng không phải nơi không có nước.”

“Bị sắc vệ mê hoặc, không biết mượn dùng lực từ bên ngoài, lấy ngắn bỏ dài, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?”

“A...” Tiểu hồ ly trầm ngâm một lát cũng không tìm được điều gì để phản bác.

Dập Hoàng nói thực đúng, nếu lúc trước Hà Hy Nguyên có thể phá vỡ sắc vệ, mượn dùng lực từ nguồn nước trong núi, nhất định sẽ không thể thảm như bây giờ.

“Người thiên phú là linh thú hệ nước, tất nhiên nên biết cách sử dụng tốt thiên phú của mình, đừng lãng phí.”

Nói xong, Dập Hoàng đứng dậy: “Làm linh thú hình người, chính là muốn so với lúc hình thú nhiều ra biết tự hỏi, không nên làm việc lỗ mẫm.”

Hà Hy Nguyên khoanh chân ngồi ở trên giường, hơi hơi gật đầu.

Chứng tỏ hắn nghe được những lời nói của Dập Hoàng.

Kỳ thật, hắn vẫn luôn tự hỏi cách mình sử dụng yêu lực có đúng hay không.

Ở trong tu luyện, đôi khi hắn có cảm giác không tìm được phương hướng, nhưng bên người không có linh thú hình người khác, tự nhiên cũng không có ai để hắn có thể hỏi.

Linh thú khác hẳn với con người, con người còn có thể đến học viện để tu luyện, cho dù không đến học viện cũng có những người khác để có thể cùng thảo luận, dạy dỗ.

Mà bọn họ thân là linh thú không có sự thuận lợi như vậy, chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Ở rất nhiều thời điểm, con đường tự mình tìm được không nhất định là đúng, đây cũng chính là lý do vì sao linh thú tu luyện khó khăn như vậy, vì sao linh thú hình người lại khó khăn như vậy.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là từng linh thú tu luyện từng loại chiêu thức cũng không giống nhau, cho dù muốn chỉ dạy cũng không biết cách nào.

Giống như, hắn cùng Đoạn Hằng Nghê hai người, luôn cùng nhau bàn luận để tiến hành tu luyện.

Nhưng ai cũng không thể góp ý được cho đối phương, nhiều lắm cũng chỉ có thể trong lúc đối chiến phát hiện ra nhược điểm của bản thân sau đó tự nghĩ biện pháp khắc phục.

“Cảm ơn người, Dập Hoàng.” Tiểu hồ ly thay Hà Hy Nguyên nói lời cảm ơn, kinh nghiệm như thế không phải ai cũng dễ dàng chia sẻ với người khác.

Dập Hoàng nhìn tiểu hồ ly, gật đầu, không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn vách tường bên cạnh, sau đó xoay người rời đi.

Tiểu hồ ly nhìn theo ánh mắt của Dập Hoàng, cũng không nhìn thấy điều gì, chỉ là phương hướng kia chính là phòng của Hạ Hình Viêm.

Tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi phún hồng, liếm liếm môi mình, nhếch miệng cười cười.

Dập Hoàng thật sự là một người không được tự nhiên.

Hôm nay Hà Hy Nguyên giúp Hạ Hình Viêm, cho nên Dập Hoàng mới qua đây nói ra mấy kinh nghiệm này thay lời cảm tạ sao?

Hắn hiện tại cảm thấy Dập Hoàng cũng không đáng sợ như vậy.

“A Hy, người thấy những gì Dập Hoàng nói có đạo lý chứ?” Tiểu hồ ly nhảy lại lên giường, ngửa đầu hỏi Hà Hy Nguyên.

Hà Hy Nguyên lắc đầu.

Tiểu hồ ly kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Hắn thế nhưng nói ra một đồng vô nghĩa cho người.”

“Không.” Thanh âm của Hà Hy Nguyên từ trong đầu của tiểu hồ ly vang lên, “Dập Hoàng nói đúng, nhưng mà...”

Hà Hy Nguyên cười khò một tiếng: “Dập Hoàng nói tình huống như vậy chỉ thích hợp cho linh thú hình người bậc ba sử dụng.”

“Bậc ba?” Tiểu hồ ly dưới chân mềm nhũn thiếu chút nữa không ngã ra giường, tức giận đến mắng to, “Dập Hoàng thật sự hỗn đản, hắn đang trả thù đi?”

Nói cho Hà Hy Nguyên phương pháp của linh thú bậc ba thì có ích lợi gì?

Hà Hy Nguyên hiện tại mới chỉ là linh thú bậc hai thôi.

Hà Hy Nguyên hơi giật giật khóe môi, trong giọng nói mang theo ý cười, ở trong đầu của tiểu hồ ly vang lên: “Hắn dường như rất hi vọng ta mau chóng thăng chức lên linh thú hình người bậc ba.”

“Bậc ba?” Tiểu hồ ly khóe môi run rẩy, mục tiêu này thật cũng đủ lớn.

Quên đi, hiện tại không phải thời điểm lo lắng vấn đề này.

“A Hy, người cố gắng nhanh nhanh khôi phục.”

Tiểu hồ ly nói xong, cũng liền nằm xuống một bên không hề quấy rầy Hà Hy Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Chương 61.2: Học viện quỷ dị

Một đêm yên bình trôi qua, sáng sớm hôm sau, Hạ Hinh Viêm từ từ tỉnh giấc, mở mắt, nhìn đến nóc nhà xa lạ, dùng sức trừng mắt nhìn, lúc này mới nhớ ra, mình đã vào ở tại học viện.

“Tỉnh.”

Giọng nói của Dập Hoàng từ bên cạnh truyền đến, Hạ Hinh Viêm kỳ quái quay đầu, nhìn thấy Dập Hoàng đang ngồi bên cạnh, cười nói: “Tại sao người lại ra khỏi ngân trâm thế?”

“Sợ người ngủ luôn không tỉnh.” Lúc nói chuyện Dập Hoàng sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thậm chí còn có chút hung dữ nhìn chằm chằm hai mắt Hạ Hinh Viêm, làm cho nàng không thể không cố gắng nhớ lại xem mình có phải trong lúc vô ý lại đắc tội Dập Hoàng rồi hay không?

“Người lấy được Ô tinh loại từ lúc nào?”

Hắn vẫn luôn ở trong ngân trâm tu luyện, cũng không biết nàng lấy được thứ nguy hiểm như vậy vào lúc nào.

“Ta lấy được lúc ở Lâm sơn, nơi đó có rất nhiều thứ tốt.” Hạ Hinh Viêm cười cười.

Những thứ người khác rất khó khăn để tìm ra thì với nàng đều rất dễ dàng.

“Vi sao không đợi ta.” Dập Hoàng lạnh giọng hỏi.

Lúc Hà Hy Nguyên bị tấn công, chỉ cần thêm một giây là hắn đã đi ra rồi.

Hạ Hinh Viêm sẽ không cần mạo hiểm đi dùng Ô tinh loại chết tiệt kia.

Nhất là hắn hoàn toàn có thể đối phó được với lực lượng bùng nổ trong sắc vệ.

Ô tinh loại, muốn sử dụng nó để tạo ra nổ mạnh, người sử dụng cần vận dụng linh lực của bản thân, dùng tinh thần lực dẫn đường đưa vào ô tinh loại, rồi dùng tinh thần lực kích hoạt linh lực khiến cho Ô tinh loại nổ mạnh.

Đây là một hành động rất nguy hiểm, trước không nói đến phải tiêu hao một lượng lớn linh lực, chỉ nói đến tinh thần lực cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Tiêu hao tinh thần lực rất khó khôi phục, không giống như linh lực, chỉ cần dùng một thời gian hoặc sử dụng được tề tốt đều có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Tinh thần lực nếu sử dụng quá mức, người sử dụng rất có thể sẽ chết.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện lúc đó Hạ Hinh Viêm có thể bỏ mình ở trong sắc vệ, Dập Hoàng liền cảm giác toàn thân từng đợt lạnh.

Giống như máu toàn thân đều bị đông cứng, lạnh thấu xương.

“Người có phải thích mạo hiểm như thế không? Luôn không để ý đến tính mạng của mình?” Dập Hoàng tức giận đến sắc mặt âm trầm, mây đen dày đặc, đen hơn cả đáy núi.

Nghĩ lại từ lần đầu gặp nàng đến giờ, nàng chưa bao giờ là người yêu quý tính mạng của mình.

Hết lần này đến lần khác đều đưa tính mạng ra đánh liều, lần này đến lần khác khiêu chiến với giới hạn sự sống của mình.

Hắn thật không hiểu nổi nàng, vì sao muốn làm như thế?

Chẳng lẽ trong mắt nàng, tính mạng của nàng là thứ có cũng được không có cũng không sao sao?

Không đúng.

Nếu như nàng không coi trọng tính mạng, cũng sẽ không vì phản lực trong sắc vệ bùng nổ muốn tấn công Hà Hy Nguyên mà bộc phát.

Trực tiếp phá hủy sắc vệ thành một mảnh phế tích.

Nàng rốt cuộc muốn thế nào?

Hắn xem như hiểu được, nàng chỉ không coi trọng tính mạng mình.

Dập Hoàng nói xong một hơi, trừng mắt đầy tức giận với Hạ Hình Viêm, chờ nàng trả lời.

Nghĩ đến nàng sẽ tức giận, hoặc là giải thích, hoặc là chỉ trích hấn.

Bất kỳ kết quả nào Dập Hoàng đều nghĩ tới, chỉ không nghĩ Hạ Hình Viêm sẽ dùng vẻ mặt bình tĩnh như thế nhìn hấn.

Ánh mắt bình thản, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào hấn, không biết vì sao, rõ ràng không có chút lực lượng nào, một ánh mắt không chút uy hiếp nhưng lại làm cho hấn có chút không yên.

Trong lòng bỗng dưng có cảm giác hốt hoảng.

“Người nhìn ta như vậy làm gì?” Dập Hoàng cau mày, bất mãn khẽ nhăn nhó.

Cho tới tận bây giờ chưa từng có ai nhìn hấn như vậy, không có ai dám nhìn hấn như vậy.

“Dập Hoàng.”

Hạ Hình Viêm rót cuộc mở miệng nói chuyện.

Giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, bình thản giống như ánh mắt nàng.

“Sao?” Dập Hoàng theo bản năng nhún mày hỏi.

“Người bị thương nặng đến mức nào.”

Rõ ràng là một câu hỏi nhưng Hạ Hình Viêm lại cố tình nói ra với một giọng điệu khẳng định.

“Người...” Con ngươi của Dập Hoàng mạnh mẽ co lại, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm.

Nhìn đến khuôn mặt vẫn bình tĩnh như nước của nàng, cũng không vì câu hỏi kia mà có nửa điểm phập phồng cảm xúc.

“Người đang nói chuyện cười gì vậy?” Dập Hoàng giật giật môi, cố gắng nở một nụ cười, cười gượng vài tiếng.

Vốn dĩ muốn dùng một ánh mắt mạnh mẽ nhìn qua, lại không biết vì sao hấn lại không dám đối diện ánh mắt của Hạ Hình Viêm.

Chỉ có thể giả vờ vuốt tóc, yếu đuối chuyển dời ánh mắt.

Dập Hoàng ở trong lòng hung hăng khinh bỉ mình một phen, hấn bị làm sao vậy?

Hấn có gì phải sợ?

Hấn là ai cơ chứ, làm sao có thể sợ hãi một con người?

Nghĩ đến đây Dập Hoàng dùng sức quay đầu lại, không thoải mái nhìn chằm chằm hai mắt Hạ Hình Viêm.

Hành động đầy tính trẻ con này làm cho Hạ Hình Viêm buồn cười không thôi, nàng thật không thể tưởng tượng được Dập Hoàng còn có những lúc đáng yêu như vậy.

“Người vẫn chưa tỉnh ngủ, đang nói mơ sao?” Dập Hoàng nhẹ mắng một tiếng, hấn cũng không muốn dây dưa quá nhiều ở đề tài này.

Hạ Hình Viêm nhẹ cười: “Dập Hoàng, ý của ta là gì người hiểu rõ. Ta cũng không muốn đi tìm hiểu bí mật của người, ta chỉ nói cho người, ta có thể làm, nên người cũng có thể yên tâm dưỡng thương.”

Hạ Hình Viêm dứt lời, Dập Hoàng cũng không trả lời, không không phản bác gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không nói gì, không khí trầm mặc lan tràn giữa hai người, thậm chí có chút nặng nề.

Không biết qua bao lâu, giữa không khí áp lực đó thời gian thoáng thả trôi qua, rất chậm rất chậm, cũng tựa hồ rất nhanh.

Làm cho người ta cảm giác không thể hít thở, hấn không thể ngay lập tức chạy ra ngoài thoát khỏi cái không khí như vậy.

Chỉ có điều hai người ngồi trong phòng không ai có động tác gì.

“Không phải bị thương.”

Dập Hoàng rốt cục mở miệng, đánh vỡ không khí đầy áp lực này.

Hạ Hình Viêm lạnh lẽo nhìn Dập Hoàng, không thúc giục chỉ yên tĩnh chờ đợi, chờ đợi câu nói kế tiếp của Dập Hoàng.

“Là một loại phong ấn, che dấu đi lực lượng của ta.” Dập Hoàng ngẩng đầu nhìn cây ngân châm trên tóc Hạ Hinh Viêm, rồi dừng lại trên mặt nàng.

“Giống như cây châm trên đầu người, là một loại phong ấn lực lượng.”

Dập Hoàng nói rất bình tĩnh, nhưng Hạ Hinh Viêm nghe xong, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Vội vàng từ trên giường nhảy dựng lên, ở trước cửa sổ đi qua đi lại, bước chân lúc nhanh lúc chậm, mày nhíu chặt, tất cả đều cho thấy cảm xúc phập phồng lúc này của nàng.

Nhìn thấy biểu hiện kịch liệt như thế của Hạ Hinh Viêm, Dập Hoàng thật sự khó hiểu.

Nàng làm sao vậy?

Cho dù biết lực lượng của hấn bị phong ấn cũng không phải phản ứng lớn như vậy chứ.

Hơn nữa, lấy năng lực hiện tại của hấn, vẫn dư dả để bảo vệ nàng, không nên khó xử như vậy chứ.

“Dập Hoàng...” Hạ Hinh Viêm rốt cuộc đứng lại, bình tĩnh dừng trước mắt Dập Hoàng, trong mắt vẫn còn những cảm xúc nồng nhiệt và phức tạp, ngay cả Dập Hoàng đều không thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

“Người làm sao thế?” Dập Hoàng khó hiểu hỏi.

“Trên người có phong ấn, ngân châm cũng là phong ấn, huyết cũng là phong ấn...” Hạ Hinh Viêm lẳng lặng nói ra những gì nàng biết, nghe vào trong tai Dập Hoàng lại có một ý nghĩa khác.

Nàng đang đoán thân phận của hấn sao?

Hiện tại hấn có thể nói cho nàng thân phận của mình sao?

Nếu nói cho Hạ Hinh Viêm, đây là thời cơ tốt sao?

Dập Hoàng nghĩ một lát ngay lập tức phủ nhận, hiện tại tuyệt đối không phải cơ hội tốt để nói cho nàng, nói ra chỉ mang đến cho nàng nguy hiểm.

Nhưng, lúc này, nếu không nói cho nàng...

Dập Hoàng nhìn nhìn Hạ Hinh Viêm, hấn cũng không muốn giấu giếm nàng.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, lừa gạt nàng, là một chuyện làm cho hấn không thoải mái.

“Rốt cuộc là ai dám làm như vậy với người!” Hạ Hinh Viêm phẫn nộ chất vấn, giống như một tiếng sấm nổ vang đáy lòng Dập Hoàng.

“Giữ tự do của người, che lại yêu lực của người, lại hạ phong ấn ở trên người người...” Hạ Hinh Viêm mím môi, tay nhẹ đặt lên đầu vai Dập Hoàng.

“Có đau hay không?”

Dập Hoàng cúi đầu, nhìn tròng mắt trong suốt ngay gần kề kia.

Một đôi mắt thật trong suốt, giống như chỉ cần một cái liếc mắt có thể nhìn thấy đáy.

Bên trong không có một chút thương hại, chỉ có đau lòng.

Dập Hoàng nhẹ phun một hơi, không biết vì sao, thản nhiên nở nụ cười: “Không đau.”

Hấn nghe được giọng nói của chính mình, đó là giọng điệu ôn nhu hấn chưa từng có, làm cho hấn có chút không quen, hơi có cảm giác vành tai nóng lên.

“Ừ.” Hạ Hinh Viêm mím môi, gật đầu, “Ừ, không đau.”

Tươi cười của Dập Hoàng trở nên thâm trầm, hấn rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô gái kia là đau lòng, không tin, lại muốn giả vờ như tin tưởng lời hấn nói, còn lo lắng hấn.

Thật nghĩ hấn là trẻ con sao?

Nghĩ hấn cần người khác dỗ sao?

Nhưng...

Dập Hoàng khẽ nhếch môi, đôi mắt luôn lạnh như băng cũng nhiễm đầy ý cười, dường như hẳn rất thích cảm giác như thế.

“Ta sẽ cố gắng.” Hạ Hinh Viêm trịnh trọng gật đầu, hạ quyết tâm.

“Hừ?” Dập Hoàng khó hiểu nghiêng đầu nhìn Hạ Hinh Viêm, không hiểu được suy nghĩ của nàng lại chuyển đến chỗ nào.

Dường như hẳn luôn không theo kịp suy nghĩ của nàng.

Nếu đã không theo kịp, hẳn cũng chỉ có thể hỏi thẳng ra: “Cố gắng làm gì?”

“Cố gắng tìm ra mấy thứ giúp người có thể xóa bỏ phong ấn.” Hạ Hinh Viêm nhướn mày cười khế, vẻ mặt tự tin.

“Người biết thứ gì có thể giải trừ phong ấn sao?” Dập Hoàng buồn cười hỏi.

Cô gái này, thật sự không biết nên nói nàng ngốc hay là nói nàng thông minh đây.

Ngay cả cái gì có thể giải trừ phong ấn cũng không biết mà còn nói cố gắng, có phải có chút không thực tế không đây?

“Những thứ dùng để giải trừ phong ấn ta tin tưởng người cũng đang tìm. Ta có lẽ không thể giúp người có được hết, nhưng có một thứ ta có thể dễ dàng tìm được.”

Hạ Hinh Viêm đẩy tự tin ngẩng cao đầu.

“A? Là thứ gì vậy?” Gặp Hạ Hinh Viêm cao hứng như vậy, Dập Hoàng cũng không tiện phản đối, cười hớ hớ hỏi lại nàng.

“Là được tề, được tề cấp cao!” Hạ Hinh Viêm kiên định nói.

“Ta biết, chỉ cần lực lượng đạt đến một độ cao nhất định thì phong ấn sẽ tự động giải trừ.” Hạ Hinh Viêm vỗ mạnh lên vai Dập Hoàng, “Ta sẽ mau chóng làm cho ngươi tăng lên yêu lực.”

Nhìn Hạ Hinh Viêm quyết tâm thật sự, Dập Hoàng cười ra tiếng, vươn ngón trỏ búng nhẹ vào trán nàng một cái: “Được, ta chờ.”

“Ừ.” Hạ Hinh Viêm dùng sức gật đầu.

Yên tâm, ta sẽ mau chóng tăng nhanh thực lực.

Hạ Hinh Viêm ở trong lòng cam đoan, nàng muốn có được được tề cấp cao, ngoại trừ khả năng tìm kiếm được nguyên liệu được tề ra còn cần phải có thực lực.

Kẻ không biết thì không có tội, chỉ vì mang bảo ngọc mà có tội, đây là chân lý mãi mãi không thay đổi.

“Tốt rồi, đi ăn cơm đi.” Dập Hoàng đưa tay chỉ vào đồ rửa mặt bên cạnh, sau đó rời đi, để cho Hạ Hinh Viêm rửa mặt chải đầu.

Hạ Hinh Viêm nhanh chóng sửa soạn tốt, sau đó ra cửa, thấy Dập Hoàng đang đứng dựa ở lan can, luôn luôn nhìn về phía phòng của nàng, nhìn thấy nàng đi ra, lập tức lộ ra tươi cười.

Hạ Hinh Viêm nhìn sang bên cạnh: “A Hy sao rồi? Qua xem đi.”

Dập Hoàng gật đầu, đi theo.

“A Hy sao rồi?” Vừa vào cửa, Hạ Hinh Viêm vừa vận nhìn đến tiểu hồ ly, nhìn đến Hà Hy Nguyên trên giường sắc mặt đã tốt hơn nhiều, chỉ có điều vẫn đang ở trong giai đoạn ngủ say.

Tiểu hồ ly nhẹ đi tới, đề thấp giọng nói: “Không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi một ngày liền khôi phục lại. Hẳn chỉ mệt mỏi chút thôi.”

“Ta đi lấy đồ ăn đến cho ngươi.” Hạ Hinh Viêm phối hợp nói nhỏ giọng, nhẹ nhàng nói, nàng không muốn làm Hà Hy Nguyên giật mình.

“Không sao, ta cũng đang tu luyện, không cần ăn gì.” Tiểu hồ ly lắc đầu cự tuyệt, là một linh thú hẳn cũng không cần phải ăn uống hàng ngày.

“Được rồi, ta không quấy rầy các ngươi.” Hạ Hinh Viêm lại lo lắng nhìn Hà Hy Nguyên, xem ra thật không có chuyện gì.

Bước nhẹ ra ngoài, Hạ Hinh Viêm yên tâm cười cười.

“Có cái gì mà buồn cười, nhìn sắc mặt của bản thân mình rồi hãy nói.” Dập Hoàng ở bên cạnh lạnh nhạt nói một câu, lập tức làm cho Hạ Hinh Viêm không thể tiếp tục tươi cười.

Hạ Hinh Viêm bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Dập Hoàng một cái: “Ta chỉ hơi mệt một chút, không có việc gì.”

Dường như so với trong tưởng tượng của nàng tốt hơn nhiều, có chỗ nào là lạ, nhưng nhất thời nàng không nghĩ được cái gì.

Cô lổ....

Bụng kêu vang một tiếng, Hạ Hinh Viêm ngượng ngùng sờ sờ gáy: “Ta đói bụng.”

“Đi ăn com thôi.” Dập Hoàng đưa tay, thật tự nhiên nắm lấy tay nàng, “Ta mang người đi ăn.”

“Ừ.” Hạ Hinh Viêm không thấy Dập Hoàng nắm tay mình là có gì không đúng, thật tự nhiên đặt bàn tay nhỏ bé của mình trong tay Dập Hoàng.

Ấm áp, làm cho nàng thật thoải mái, thật quyến luyến, làm cho nàng có cảm giác an toàn, nàng luyến tiếc buông tay.

“Đến.” Dập Hoàng đột nhiên đứng lại làm cho Hạ Hinh Viêm hoàn hồn.

Kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: “Nhanh vậy sao?”

“Nhanh vậy sao?” Dập Hoàng kỳ quái nhìn Hạ Hinh Viêm đang có điểm mơ hồ, ánh mắt nhìn xuống bụng của nàng, “Không phải người đói bụng sao?”

Mùi đồ ăn bay tới ngập mũi, Hạ Hinh Viêm lúc này mới phản ứng lại, bụng lại kêu lên cô lổ cô lổ giống như nhắc nhở nàng đang ngược đãi chúng nó.

Hai gò má Hạ Hinh Viêm phồng hồng, ngượng ngùng cười ha ha: “Ăn com, ăn com.”

Nói như thế nhưng cũng không buông ra bàn tay to của Dập Hoàng, độ ẩm nơi đó làm cho nàng quyến luyến không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Chương 61.3: Học viện quý di

Nhà ăn cũng không lớn, chỉ tầm đủ cho hai ba mươi người cùng dùng com, bên trong góc phía sau chỉ có một bàn có người ngồi.

Đừng nghĩ là ngồi ở góc sẽ không ai để ý, chỉ riêng khí thế mạnh mẽ kia cũng làm cho người ta không dễ dàng bỏ qua.

Hạ Hinh Viêm vừa tiến đến, ánh mắt đã bị hai người kia hấp dẫn đến, vừa nhìn mới phát hiện hóa ra là người quen.

Chính là hai vị lão sư ngày hôm qua.

Ngũ Dịch nhìn thấy Hạ Hinh Viêm, vốn định gọi nàng lại đây cùng ngồi, nhưng nhìn đến Dập Hoàng đứng ở phía sau, động tác đình trệ, ngừng lại giữa không trung.

Những vết thương trên người cũng dường như đã thương lượng tốt với nhau, cùng nhau kêu gào, đau đớn làm hắn vô cùng khó chịu.

Càng nhìn Dập Hoàng, hắn càng không thể quên được những vết thương trên người.

Trong lòng đầy căm giận, linh thú hình người này một điểm mặt mũi cũng không cho hắn.

Nói như thế nào sau này hắn cũng là lão sư của Hạ Hinh Viêm, không nhìn mặt tăng cũng phải xem mặt Phật, hắn rốt cuộc có hiểu đạo lý đối nhân xử thế không vậy?

“Hạ Hinh Viêm, tới đây.” Tiết Mạch không ngờ lại mở miệng làm cho Ngũ Dịch kỳ quái nhìn hắn.

Lão gia hòa Tiết Mạch này khi nào thì trở nên nhiệt tình như vậy?

“Được.” Hạ Hinh Viêm nghe lời đi qua.

“Ngồi đi.” Tiết Mạch chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo Hạ Hinh Viêm ngồi xuống.

“Vâng.” Hạ Hinh Viêm ngồi xuống, nhìn hai lão sư kỳ quái này.

“Ta gọi là Tiết Mạch, hắn là Ngũ Dịch. Sau này đều là sư phụ của ngươi.” Tiết Mạch chỉ ngón tay khô héo vào Ngũ Dịch, giới thiệu một cách đơn giản, sau đó hạ một mệnh lệnh cũng hết sức đơn giản, “Ăn.”

“A?” Hạ Hinh Viêm hoàn toàn bị hành động của Tiết Mạch làm cho khó hiểu.

Ngũ Dịch bất đắc dĩ nguýt một cái đầy khinh thường. Tiết lão đầu (lão già họ Tiết) khi nào thì có thể sửa đổi hành động, thật sự rất biến thái.

Ngũ Dịch đưa tay chỉ hai phần điểm tâm “Hình Viêm, thân thể của ngươi thế nào rồi?”

“Không có việc gì.” Hạ Hình Viêm thuận miệng đáp lời, cũng không chút khách khí bắt đầu ăn cơm, nằng quả thật rất đói bụng.

“À, Ô tình loại người dùng hôm qua, về sau không cần tùy tiện dùng loạn. Ô tình loại quả thật là thứ tốt, nhưng người chỉ là một linh sư cấp mười ba, chưa đủ linh lực để không chế những thứ lợi hại như thế.”

Ngũ Dịch chậm rãi nói xong, hoàn toàn là bộ dáng một lão sư uy nghiêm.

Nói xong bưng bát lên uống một ngụm cháo nóng, dùng ánh mắt nhìn liếc sang Dập Hoàng ngồi bên cạnh.

Lợi hại thì thế nào?

Người hấn (Dập Hoàng) phải bảo vệ còn phải gọi hấn (Ngũ Dịch) là lão sư.

Hừ.

Có lợi hại như thế nào Hạ Hình Viêm cũng chỉ là một linh sư cấp mười ba.

Khoan, chờ một chút...

Cấp mười ba?

Phốc một tiếng, toàn bộ cháo Ngũ Dịch vừa uống vào miệng đều bị phun ra.

Cũng may Hạ Hình Viêm phản ứng rất nhanh, ngay lập tức đá vào chân bàn, chiếc ghế nhanh chóng lùi ra bên cạnh, không bị cháo phun đến.

Chỉ khổ một bàn điểm tâm kia, tất cả đều gặp nạn.

“Khụ khụ...” Ngũ Dịch bị nghẹn, kịch liệt ho khan.

Tiết Mạch ghét bỏ, đứng dậy, chuyển tới bàn bên cạnh ngồi xuống, gọi người mang ra một bàn điểm tâm khác.

Hạ Hình Viêm thật tự giác ngồi qua, nằng mới mặc kệ Ngũ Dịch đột nhiên phát thần kinh cái gì, tự nhiên cười sặc sụa, nằng đang rất là đói đây.

“Hình Viêm, ngươi là linh sư cấp mười ba?” Ngũ Dịch thật vất vả ngừng ho khan, tò mò đến bên người Hạ Hình Viêm, kinh ngạc nhìn chằm chằm hỏi nằng.

“Đúng vậy.” Hạ Hình Viêm một bên ăn cơm rất nhanh, một bên gật đầu trả lời.

Bảo sao nằng cứ cảm giác là lạ, hóa ra linh lực của nằng thật sự thăng cấp.

Linh sư cấp mười ba.

Quả nhiên, chiến đấu chính là phương thức tu luyện tốt nhất.

Càng là có áp lực đến tính mạng, càng dễ đột phá.

Nằng có chút ngoài ý muốn, nhưng không thấy kinh ngạc mấy.

“Trước khi ngươi tiến vào sắc vệ, ngươi vẫn chỉ là linh sư cấp mười hai.” Ngũ Dịch cũng không bình tĩnh được như Hạ Hình Viêm, tim đập kích động dị thường, vẻ mặt đỏ rực.

“Thăng cấp ở bên trong.” Hạ Hình Viêm thần nhiên nhìn lướt qua Ngũ Dịch một cái, “Có gì đáng tò mò?”

“Có gì đáng tò mò?” Ngũ Dịch hận không thể đánh một cái lên đầu Hạ Hình Viêm, nhưng nhìn đến Dập Hoàng đang ngồi cạnh Hạ Hình Viêm, tay dường như dính luôn ở đùi, muốn động cũng không được.

Tay thì không thể hoạt động nhưng miệng thì không ai có thể ngăn đón.

“Trong một ngày ngươi thăng một cấp? Ngươi cho ta là trẻ con ba tuổi, lừa ai chứ?”

“Ta không phải một ngày thăng một cấp.” Hạ Hình Viêm liếc trắng Ngũ Dịch một cái, nằng đang lo lắng không biết chọn học viện này có đúng không nữa, cảm giác lão sư học viện này có chút ngu ngốc.

“Lão tử đương nhiên biết ngươi thăng cấp trong vòng hai tháng.” Ngũ Dịch nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt nhìn Hạ Hình Viêm đã bắt đầu có chút đại ra.

“Tốc độ thăng cấp của ngươi có cần khủng bố như vậy không?” Ngũ Dịch thật muốn mổ đầu Hạ Hình Viêm ra để nhìn xem cấu tạo bên trong có phải khác hẳn với người bình thường hay không.

Nếu không nàng căn bản không phải là người, mà là linh thú.

Nhưng cũng không đúng, tốc độ thăng cấp của linh thú càng chậm hơn mới đúng.

“Khủng bố sao?” Hạ Hình Viêm cắn đũa, thản nhiên nhìn Ngũ Dịch một cái, nhẹ nhàng ném một câu băng quơ, “Chỉ có thể nói là bọn họ tu luyện quá chậm.”

“A...”

Không chỉ Ngũ Dịch bị câu nói này của Hạ Hình Viêm làm cho nghẹn ngào, mà cả Tiết Mạch cũng bị nghẹn luôn nước miếng của mình, phải ho khan hai tiếng.

Ngũ Dịch liếc mắt nhìn Tiết Mạch một cái, nhìn qua hần chắc cũng không chịu nổi đi.

Tiết Mạch tất nhiên thấy được ánh mắt của Ngũ Dịch, đáy lòng không tiếng động thờ dài.

Ngũ Dịch ngu ngốc này, chẳng lẽ hần không nhìn ra Hạ Hình Viêm đang trả thù sao?

Nàng rõ ràng đang tức giận.

Tuy rằng hần không biết Hạ Hình Viêm tức giận cái gì, nhưng, hần có thể khẳng định, nàng cố ý nói những lời này.

“Lão sư còn có việc gì sao?” Hạ Hình Viêm ăn cơm xong, bỏ bát xuống, lau miệng, nhìn Ngũ Dịch và Tiết Mạch.

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Hạ Hình Viêm, Ngũ Dịch thấy đầu đau từng trận.

Nha đầu kia, tuy rằng còn không ở cùng nàng bao lâu, nhưng, hần có thể đoán được, tương lai nàng tuyệt đối sẽ không xem quy củ của học viện vào mắt.

“Hai ngày nay người nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì hai ngày sau lại nói.” Ngũ Dịch cũng không biết nói gì hơn, đành phải khoát tay để Hạ Hình Viêm đi.

Hạ hình Viêm đứng dậy, định rời đi.

Ngũ Dịch bỗng nhiên mở miệng: “Hình Viêm, vị bằng hữu này của ngươi có thể lưu lại, nói vài câu được không?”

Hạ Hình Viêm cũng không đáp ứng ngay lập tức mà là nhìn về phía Dập Hoàng, dùng ánh mắt hỏi ý kiến của hần.

“Người đi về trước nghỉ ngơi đi.” Dập Hoàng lập tức cho thấy hần không ngại lưu lại, cũng làm cho Hạ Hình Viêm yên tâm về trước.

Hạ Hình Viêm gật đầu, xoay người rời đi, nàng còn chưa có xem kĩ học viện này, vừa vặn có thể đi chung quanh xem chút.

Đợi cho Hạ Hình Viêm đi, Dập Hoàng ngồi tại chỗ nhìn Ngũ Dịch và Tiết Mạch, không nói gì chỉ chờ bọn họ mở miệng.

Bị Dập Hoàng dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn mãi cho đến khi trong lòng cảm thấy sợ hãi, Ngũ Dịch rốt cuộc mở miệng: “Ở trong học viện, người nên thu liễm(che giấu bớt tài năng, bớt bộc lộ khả năng) một ít.”

Không biết vì sao, từ khi gặp linh thú hình người này đêm hôm qua đến giờ, trong lòng hần liền hoảng loạn.

Lỡ lúc nào đó đắc tội Hạ Hình Viêm, làm cho linh thú hình người này nổi giận, chắc sẽ làm cho học viện này trở nên gà chó không yên.

“Thu liễm?” Dập Hoàng ánh mắt nghiền ngẫm ở trên mặt Ngũ Dịch dạo qua một vòng, làm cho Ngũ Dịch rất khó chịu.

Sau đó Dập Hoàng hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi không biết ta đã thu liễm lắm rồi sao?”

Thu liễm?

Nghe được lời nói của Dập Hoàng, Ngũ Dịch hận không thể nhảy dựng lên đánh một trận phân thắng bại, nhưng, hần cũng không dám làm. Không phải vì hần đã già đi, không còn nhiệt huyết như lúc còn trẻ.

Mà là hần biết cho dù mình có nhảy dựng lên cũng đánh không thắng Dập Hoàng, chắc lại sẽ bị đánh cho tơi bời.

“Ngươi mà biết thu liễm?” Ngũ Dịch không dám làm ra hành động gì nhưng ngoài miệng cũng không buông tha người.

“Nói như thế nào chúng ta cũng là lão sư của Hạ Hình Viêm, người hôm qua còn hành động như vậy?”

Ngũ Dịch càng nghĩ càng không ra, chỉ là một cái khảo hạch của sắc vệ tất cả mọi người đều phải trải qua.

Dựa vào cái gì Hạ Hình Viêm lại có đặc thù như vậy, bị thương thì lão sư lại bị đánh?

Chẳng lẽ có một linh thú hình người là có thể kiêu ngạo như vậy sao?

“Vốn dĩ nàng không cần phải tham gia khảo hạch kia, là vì các người tò mò muốn xem nàng như thế nào, nàng mới phải tham gia.” Dập Hoàng chậm rãi nói ra sự thật.

Làm cho Ngũ Dịch mặt đỏ tai hồng.

“Đúng, là ta làm cho nàng tham gia, nhưng ai biết được bên trong sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ.”

Hắn cũng không muốn có chuyện này xảy ra, nếu không, làm sao hắn có thể để Hạ Hình Viêm tham gia khảo hạch.

“Cho nên, ta đã rất thu liễm.” Dập Hoàng bình tĩnh nhìn Ngũ Dịch, “Ta chỉ cho các người chút nhắc nhở, ta sẽ không cho phép nàng có bất kỳ nguy hiểm gì.”

“Người...” Ngũ Dịch tức giận đến đỏ bừng hai mắt, đêm qua đánh bọn họ như vậy còn nói là thu liễm, còn nói như thế là chút nhắc nhở?

Thật sự là không đem bọn họ để vào mắt.

Dù sao bọn họ cũng là lệnh tôn cấp năm mươi được không?

“Nếu như người không thu liễm thì sao?” Ngũ Dịch giận quá hóa cười, hắn thật muốn nhìn linh thú hình người này còn có thể điên cuồng đến dạng nào.

“Người cho rằng học viện của các người còn có thể tồn tại sao?” Dập Hoàng từ tốn ném ra một câu, chậm rãi đứng lên.

Hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt bị chọc tức đến trắng bệch của Ngũ Dịch, nhanh chóng rời đi.

Sau một lúc lâu, Ngũ Dịch mới có thể ngồi xuống con tước, bực bội trừng mắt cửa nhà ăn, hận không thể đem cái ván cửa chọc thủng ra hai cái lỗ thủng.

“Người kia thật ngông cuồng.” Ngũ Dịch gầm nhẹ.

Tiết Mạch không tỏ vẻ gì nhiều, gần như gật đầu: “Quả thật có chút.”

“Cái gì mà một chút, hắn thật sự cuồng.” Ngũ Dịch quay đầu giận dữ trừng Tiết Mạch, Tiết lão đầu rốt cuộc là người của phe nào?

“Hắn là một linh thú hình người trọng tình trọng nghĩa.” Ấn tượng của Tiết Mạch với Dập Hoàng rất tốt, tuy rằng bị đánh một chút nhưng hắn biết Dập Hoàng dẫn đầu rất đúng mực.

Xem bộ dáng của Dập Hoàng cũng không phải người chỉ biết nói suông.

Có thể ra tay nhẹ như vậy, hay giống như lời nói của hắn, đã thu liễm rất nhiều phòng chừng đều xem ở mặt mũi của Hạ Hình Viêm.

“Quá kiêu ngạo.” Ngũ Dịch thấp giọng bất mãn lầu bầu một câu.

Ngay cả học viện cũng không để vào mắt, còn dọa dẫm cái gì mà hủy học viện, quá kiêu ngạo rồi?

Tiết Mạch quay đầu châm chọc Ngũ Dịch, giọng nói khàn khàn còn khó nghe hơn cả hai tiếng cười gượng: “Người lúc còn trẻ còn kiêu ngạo hơn hắn.”

Chỉ một câu làm cho Ngũ Dịch không biết nói gì thêm.

Được rồi, hắn thừa nhận, hắn từng rất kiêu ngạo.

“Ai chẳng từng có thời trẻ tuổi lông bông.” Ngũ Dịch bất mãn phản bác, không cần Tiết Mạch nói, chính hắn cũng biết sự phản bác của hắn cũng không có hiệu quả.

“Hình Viêm là một nha đầu có cá tính.” Tiết Mạch cũng xem xét lại vừa rồi vì sao Hạ Hình Viêm lại dùng giọng điệu khiêu khích như vậy nói chuyện với bọn họ.

Nàng chắc đang tức giận linh thú hình người của mình bị sắc vệ làm bị thương.

Không cần trực tiếp hỏi ra suy nghĩ của Hạ Hình Viêm, Tiết Mạch cũng có thể mơ hồ cảm giác được điều đó.

Bởi vì thật lâu trước kia, hắn cũng đã từng gặp một người như vậy.

Tâm tư đơn thuần giống như một dòng suối trong, luôn đem bằng hữu của mình đặt ở vị trí quan trọng nhất.

Hạ Hinh Viêm cùng người kia có thật nhiều điểm giống nhau, cho nên hắn mới khẳng định được như vậy.

“Quên đi, mặc kệ thế nào, trước hết nghỉ về chuyện luyện tập sau này của lứa đệ tử này đã.” Ngũ Dịch cũng không có nhiều lo lắng về Hạ Hinh Viêm.

Thiên phú của nàng tốt như vậy.

Chỉ cần hai tháng đã tăng ba cấp, Ngũ Dịch thật sự muốn học máu.

Ghê gớm cũng không có đến mức như vậy chứ.

Ngay lúc Ngũ Dịch và Tiết Mạch đi đến thư phòng để bàn bạc sự tình, Hạ Hinh Viêm đang đứng ở trên núi nhìn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 71: Chương 61.4: Học viện quý dị

Phía sau có tiếng động nhẹ, Hạ Hinh Viêm lập tức cảnh giác, nhưng nghe được hơi thở quen thuộc thì dần trở nên thoải mái.

“Người đã đến rồi.” Hạ Hinh Viêm khước môi hơi nở nụ cười.

“Ừ.” Dập Hoàng nhẹ nhàng lên tiếng, bước qua, đứng ở bên cạnh Hạ Hinh Viêm, “Đang nhìn gì vậy?”

“Học viện này thật sự rất kỳ quái.” Hạ Hinh Viêm đưa tay chỉ về một phía, ở độ cao như nàng có thể nhìn thấy toàn bộ bố cục của học viện.

Phân cách giữa các phòng rất rõ ràng, dựa vào kiến trúc của sân có thể nhìn thấy số phòng bên trong cũng không nhiều.

Chỗ hôm qua nàng ở lại dường như là gần với cổng trước nhất, chắc là chỗ ở của đệ tử.

Theo lý thuyết thì như vậy mặt sau hẳn phải là nơi quan trọng của học viện, như vậy hộ vệ phải nhiều hơn, làm sao có thể giống như bây giờ, nàng ở trên núi nhìn nửa ngày cũng không thấy được bao nhiêu người trong học viện đi lại.

“Nơi có người ở làm sao không kỳ quái được?” Dập Hoàng mở miệng lầu bầu một câu, thanh âm rất nhỏ, hơn nữa trên núi gió lớn làm cho Hạ Hinh Viêm không nghe được rõ ràng.

“Cái gì? Người nói cái gì vậy?” Hạ Hinh Viêm quay lại hỏi Dập Hoàng.

“Ta nói, có kỳ quái hay không đối với người cũng không có vấn đề gì, chỉ cần ở trong này tu luyện thật tốt là được rồi. Ít nhất nơi này so với học viện hoàng gia cảnh sắc cũng tốt hơn.”

Dập Hoàng nở nụ cười nhẹ, tự động xem nhẹ lời nói vừa rồi.

“Ừ, cũng đúng.” Hạ Hinh Viêm rất đồng ý với lời nói của Dập Hoàng.

Học viện hoàng gia còn không có khả năng dùng sắc vệ để khảo hạch.

Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng nhàng ở trong học viện nghỉ ngơi vài ngày, linh lực của Hà Hy Nguyên cũng khôi phục lại, không có gì dị thường.

Vài người đệ tử trong học viện cũng bắt đầu lục tục chuyển đến, Hạ Hinh Viêm cảm thấy ngoài ý muốn khi phát hiện ra toàn người quen.

“Hinh Viêm.” Phương Linh Dự vừa mới thu thập xong hành lý, bước ra phòng liền nhìn thấy Hạ Hinh Viêm, lập tức vui vẻ chạy tới.

“Thật tốt người không có việc gì.”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng đang tươi cười, Hạ Hinh Viêm nghĩ đến sự nhắc nhở ngày đó của Phương Linh Dự, cũng nở nụ cười đầy thiện ý: “Các người cũng thông qua khảo hạch sao?”

“Đúng vậy.” Phương Linh Dự vui vẻ gật đầu, “Lúc đầu ta cùng đệ đệ lựa chọn rồi khỏi sắc vệ, người có biết chúng ta có bao nhiêu chán nản, thế nhưng ai biết cuối cùng vẫn có thể thông qua.”

“Thế người cuối cùng thế nào, có thông qua cửa thứ ba không?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Phương Linh Dự, Hạ Hình Viêm chậm rãi lắc đầu: “Không có.”

Nàng làm gì thông qua khảo hạch đầu, chỉ làm hỏng cái sắc vệ dùng để khảo hạch kia thôi.

“Vây à, thật đáng tiếc.” Phương Linh Dự tiếc nuối than nhẹ, lập tức lại khôi phục tươi cười, “Không sao, không sao, chỉ cần thông qua được là tốt rồi.”

“Lần này chỉ có bốn người trúng tuyển, chúng ta thật may mắn.” Phương Linh Dự thực sự là một người vô tư, rất nhanh đã đem vấn đề vừa nảy vút ra sau đầu.

“Còn có một người?” Hạ Hình Viêm nghiêng đầu hỏi.

“Đúng vậy, hình như là đã thu thập xong và đi ra trước, chúng ta cũng nhanh lên.” Phương Linh Dự đưa tay nhiệt tình giữ chặt tay Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm cũng không từ chối cô gái nhiệt tình này.

“Phương Vĩnh Thần, người nhanh chút.” Phương Linh Dự hướng về phía trong phòng hét lên.

“Đến đây, đến đây.” Phương Vĩnh Thần vừa nghe tý tý của mình kêu, lập tức vọt ra.

“Chúng ta với Hình Viêm cùng đi qua, người đừng để chậm.” Phương Linh Dự lấu tay còn lại dắt đệ đệ của mình, ba người đi nhanh đến Tiền viện.

Hà Hy Nguyên và tiểu hồ ly không đi theo, Dập Hoàng thì đã trở lại trong ngân trâm.

Chỗ ở của đệ tử cách Tiền viện cũng không xa, rất nhanh đã đến.

Ngũ Dịch đã sớm chờ ở đây, trước mặt hắn còn đứng một thiếu niên mặt lạnh như băng, cả người cũng giống như một khối băng mọc lên từ nơi đó.

“Mọi người đã đến đông đủ, trước tiên tự giới thiệu một chút đi.” Ngũ Dịch đứng ở trong sân, trầm giọng nói.

Sau khi tự giới thiệu, Hạ Hình Viêm mới biết được thiếu niên nhìn như khối băng kia tên là Đồng Vân Tề, mười tám tuổi, là linh sư cấp mười.

Bởi vậy nàng là người có cấp bậc linh lực cao nhất ở đây.

“Trước tiên ta sẽ giới thiệu cho các người một chút tình huống của học viện.” Ngũ Dịch đứng ở chỗ kia, rất có khí thế uy nghiêm của lão sư, ho nhẹ một tiếng, giọng nói đầy vang vọng, “Ngày trước ta đã nói qua, những người tốt nghiệp học viện đều là cường giả.”

“Nếu như có ai không đủ tư cách, chúng ta sẽ không chút lưu tình, lập tức đá hắn đi.”

Ngũ Dịch uy nghiêm quét mắt nhìn bốn đệ tử mới trước mắt: “Ta thật hi vọng các người có thể thuận lợi tốt nghiệp học viện, nhưng lão sư sẽ tuyệt đối không thiên vị một ai.”

“Nhớ kỹ một việc, khi học viện tổ chức lịch lãm không được phép bỏ dờ giữa chừng, nếu các người rời khỏi lịch lãm cũng không khác gì tự động rời khỏi học viện, các người hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ.” Bốn người đồng lòng đáp lời.

Chỉ có điều Phương Linh Dự cùng Phương Vĩnh Thần là kích động kêu lớn tiếng, Đồng Vân Tề thì vẫn lạnh như băng, còn Hạ Hình Viêm thì thản nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, xem như cấp cho Ngũ Dịch mặt mũi.

“Nếu có vấn đề gì, các người có thể hỏi luôn.”

Ngũ Dịch dường như rất hài lòng với đáp án của bốn người, trên mặt thoáng lộ ra chút biểu hiện từ ái.

“Ta có vấn đề.”

Ngũ Dịch vừa nghe được có người có vấn đề muốn hỏi, lập tức nhìn qua, thế nhưng lại là Hạ Hình Viêm.

Hắn còn tưởng nha đầu này đối với cái gì cũng không thấy hứng thú cơ.

“Nga, người có vấn đề gì, hỏi đi.” Ngũ Dịch nhanh chóng đáp lời.

“Tên của học viện là gì?” Hạ Hình Viêm gọn gàng dứt khoát hỏi, đây là vấn đề đến nay nàng vẫn chưa biết rõ.

“Học viện.” Ngũ Dịch trả lời cực đơn giản, chỉ hai chữ.

“Học viện gì?” Hạ Hình Viêm nhướn mày, chẳng lẽ chuyện nàng hỏi không rõ ràng sao?

“Học viện.” Đáp án của Ngũ Dịch giống như trước chỉ hai chữ này.

Hạ Hình Viêm vừa định hỏi lại, miệng mở ra được một nửa, dừng lại, một chút thanh âm đều không phát ra được, chỗ trán lập tức xuất hiện mấy đường đen.

“Học viện này tên chỉ là Học viện thôi á?”

“Đúng vậy.” Ngũ Dịch đắc ý gật đầu.

Hạ Hình Viêm sờ sờ cái mũi của mình, quả nhiên thật biến thái.

“Lão sư, vì sao bên trong học viện ít người như vậy?” Phương Linh Dự kỳ quái hỏi, “Các học tử, học trưởng khóa trước đâu?”

“Có người đã tốt nghiệp, có người không đủ tư cách đã bị đuổi.” Ngũ Dịch không mấy để ý trả lời.

“Tỉ lệ là bao nhiêu?” Đồng Văn Tề luôn lạnh như băng cũng mở miệng hỏi.

Ngũ Dịch nghĩ nghĩ, ước lượng đại khái tỉ lệ tốt nghiệp: “Mười năm thì có một đệ tử tốt nghiệp.”

Ngũ Dịch vừa nói xong, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay cả thật sự hoạt bát như Phương Linh Dự đều ngậm miệng lại, không phải nàng muốn yên tĩnh mà là không biết nói gì.

“Tốt lắm, tỉ lệ tốt nghiệp này đã rất cao.” Ngũ Dịch hào phóng khoát tay, cổ vũ bốn người Hạ Hình Viêm, “Thành quả như vậy đã rất tốt, chỉ cần các người cố gắng, nhất định không có vấn đề gì.”

Chỉ là cổ vũ như thế này còn không bằng đừng nói, làm sao đều cảm thấy thật giả tạo.

Tốt nghiệp không thành vấn đề?

Nếu tốt nghiệp không thành vấn đề làm sao sẽ mười năm mới tốt nghiệp một đệ tử?

Nơi này thật là học viện sao?

Bốn người không ai nói gì, nhưng trong mắt đều tràn đầy nghi hoặc.

“Như thế nào, tất cả các người đều sợ hãi?” Ngũ Dịch lướt ánh mắt nhìn qua bốn người, cười như không cười nhướn mày, “Ai muốn rời khỏi đây, lúc nào cũng được.”

“Nếu không ai muốn rời khỏi, hiện tại đi ăn cơm, sau cơm trưa lại tập hợp ở đây chúng ta học bài đầu tiên.”

Ngũ Dịch vừa nói xong, cả bốn người đều nhanh chóng đi ăn cơm.

Nhìn bóng dáng của bốn người trẻ tuổi, Ngũ Dịch cười vui vẻ, sờ cằm mình: “Đệ tử năm nay chắc sẽ mang lại nhiều kinh ngạc đây.”

Rất nhanh, bốn người đã vội vã ăn xong cơm, Hạ Hình Viêm cũng không mang theo Hà Hy Nguyên và tiểu hồ ly, dù sao đây cũng là việc tu luyện của nàng, không thể lúc nào cũng mang theo bọn họ đi bảo vệ nàng.

Nhìn bốn người tràn đầy tinh thần, Ngũ Dịch vừa lòng gật đầu, vung tay lên: “Đi theo ta.”

“Đây là bài kiểm tra đầu tiên của các người, lão sư cũng sẽ không sắp xếp cho các người phần rèn luyện nào đặc biệt khó khăn.” Ngũ Dịch đi phía trước, giọng nói không còn nghiêm khắc như vừa rồi, mà thật giống như một ông già dễ gần.

Chỉ là có buổi nói chuyện lúc trước, bốn người Hạ Hình Viêm còn có thể tin lời nói của Ngũ Dịch sao?

Mười năm mới tốt nghiệp một đệ tử, liền so với số lượng người báo danh không lồ thì có thể biết được tỉ lệ này nhỏ đến bao nhiêu.

Đường đi lên núi tương đối bằng phẳng, từng bậc cầu thang uốn lượn về phía trước, kéo dài đến tận mãi nơi họ không nhìn tới, cuộn tròn bao nhiêu vòng.

Phương Linh Dự vụng trộm kéo tay áo Hạ Hình Viêm, nhỏ giọng nói: “Nơi này cứ quý dị như thế nào ấy?”

Rõ ràng mới sau giữa trưa nhưng lại âm trầm lạnh lẽo, một chút độ ẩm của giữa trưa cũng không có.

“Vì chúng ta đang ở trên núi thôi, nhiệt độ có vẻ mát mẻ.” Hạ Hình Viêm cũng không biết nói gì, chỉ có thể an ủi Phương Linh Dự như vậy.

Về phần Phương Linh Dự có tin hay không, nàng một chút cũng không biết.

Vài người đã đi được một lúc, cũng may bọn họ linh lực đều không thấp. cũng không nổi đi có đoạn đường đã bị mệt.

Rốt cuộc đến nơi, Ngũ Dịch đứng lại, quay đầu nhìn bốn người Hạ Hình Viêm: “Đến.”

Hạ Hình Viêm nhìn về phía trước, cũng không có gì khác thường, chỉ có cây cối ít đi còn núi đá thì nhiều hơn chút.

Cũng không cảm giác được chút nào nguy hiểm bên trong, ở nơi này thì rèn luyện cái gì?

“Ở bên kia đỉnh núi ta có đặt một thứ, các người chỉ cần lấy được thứ đó là được.” Ngũ Dịch nói rất nhẹ nhàng, “Ngày đầu tiên rèn luyện, ta sẽ không cho các người áp lực quá lớn.”

“Vậy có hạn chế thời gian không?” Hạ Hình Viêm hỏi thêm một câu.

Nếu như phía trước không có nguy hiểm gì như vậy làm sao không có thêm điều kiện khác được.

“Giới hạn thời gian cho đến lúc ánh trăng lên đến đỉnh đầu các người nhất định phải trở về, nếu không, tất cả đều không đủ tư cách.” Ngũ Dịch mới một khắc trước còn cười tủm tỉm, một giây sau đã trở nên nghiêm khắc, một chút cũng không thiên vị.

Hạ Hình Viêm nghe xong, nói với ba người khác: “Đi thôi, đừng lãng phí thời gian.”

Đã có hạn chế thời gian, như vậy tình huống bên trong tuyệt đối không đơn giản như những gì bọn họ thấy.

“Chờ một chút.” Ngũ Dịch vui vẻ vỗ vai bốn người bọn họ, “Các người cô lên!”

Rõ ràng là hành động của một lão sư hiền lành quan tâm đến đệ tử, lại làm cho cả bốn người trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Tất cả đều nhìn chằm chằm Ngũ Dịch, không biết như thế nào mới tốt nữa.

Linh lực đều bị che dấu đi.

Ngay lúc chạm vào bả vai bọn họ lập tức đem linh lực của bọn họ che dấu.

“Đây là vì tốt cho các người, cô lên.” Ngũ Dịch đã sớm quen ánh nhìn như vậy của đệ tử, đệ tử trải qua sự rèn luyện của hắn cũng không ít, ánh mắt như vậy hắn đã sớm thấy nhiều nhưng cũng không làm được gì.

Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng nở nụ cười, xoay người đi về phía trước.

Đồng Văn Tề ánh mắt lạnh như băng quét qua Ngũ Dịch một cái rồi cũng đi theo.

Phương Linh Dự và Phương Vĩnh Thần nhìn thoáng qua nhau, do dự một chút, nhưng thấy Hạ Hình Viêm và Đồng Văn Tề đã đi trước, hai người bọn họ cũng không muốn chậm chân, vội vàng theo sau.

Không có linh lực lúc đi đường làm cho bọn họ cảm giác thân thể trở nên nặng nề hơn ngày thường, tất nhiên cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm đến bọn họ, chỉ là cảm giác được không quá linh hoạt, nhưng vẫn có thể chịu được.

Bốn người đều nghĩ đến, nếu là luyện tập, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Nơi đó thật sự không có nguy hiểm sao?

Vấn đề này đã trở thành một câu hỏi rất, rất lớn trong lòng họ.

Ngũ Dịch tìm một nơi bằng phẳng ngồi xuống, cười nhìn phương hướng bốn người Hạ Hình Viêm rời đi: “Không biết có thể bình an trở về hay không, lũ trẻ các người đừng nghĩ học viện quá đơn giản nha.”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 72: Chương 62: Thật xúng!

Đường vào núi đoạn đầu vẫn rất bằng phẳng, giống như đoạn đường bọn họ đến cùng với Ngũ Dịch, có một con đường đá rất rõ ràng và dễ đi chuyển.

Nhưng chỉ đi được trong chốc lát, chỉ một khúc quẹo, trước mắt bọn họ là một khoảng đầy chênh vênh.

Một vách núi bất ngờ lọt vào tầm mắt của bốn người Hạ Hình Viêm, cả con đường giống như bị người chặt đứt, quý dị, đột ngột.

Vách núi dù không phải thật thẳng đứng, vẫn còn chút độ dốc, mặt trên cũng có một ít cỏ dại mọc lên.

Nhưng bây giờ đứng vào mùa xuân, cỏ dại mọc nhìn như rất nhiều, nhưng lại không tươi tốt, chỉ vụn vặt và chi chít, giống như tay người đang nổi hết toàn bộ mạch máu, nhìn có chút dữ tợn.

“Ý lão sư sẽ không phải là leo lên mặt này đi?” Phương Linh Dụ quay đầu hỏi ba người khác.

Đường như vậy làm sao để đi?

“Chắc vậy.” Hạ Hình Viêm cũng hi vọng không phải, nhưng, dựa trên sự biến thái của học viện thì khả năng này cực bé nhỏ.

“Đi thôi.” Đồng Vân Tề lạnh như băng ném một câu, dẫn đầu bước đến đường nhỏ ở vách núi.

Nếu như kia cũng có thể gọi là đường.

Bốn người theo đường nhỏ gập ghềnh từng chút, từng chút đi lên phía trên, linh lực bị dấu đi lúc đầu làm cho bọn họ có chút không thích ứng, nhưng chỉ trong phút chốc họ cũng quen thuộc dần.

Có thể nói, đoạn đường bắt đầu đối với bốn người vẫn còn khá thoải mái.

Vách núi vẫn còn có cỏ dại để mượn lực, ngay cả những đỉnh chót vót cũng không tạo được nhiều khó khăn cho bọn họ.

Chỉ là không quá nửa canh giờ, Hạ Hình Viêm liền cảm giác được có điều gì đó không thích hợp

Thân thể giống như càng ngày càng nặng, giống như bị trói lại thành một khối.

Nhìn đến ba người bên cạnh, sắc mặt cũng không tốt, giống như đều cảm nhận được cảm giác kỳ lạ kia.

Hạ Hình Viêm không nói gì, cắn răng tiếp tục trèo lên trên, chỉ là, sau vài bước, thể lực xuống dốc nhanh hơn.

Hô hấp đã bắt đầu trở nên dồn dập, trái tim đập càng lúc càng nhanh, máu toàn thân lưu chuyển, toàn thân bắt đầu nóng lên.

Trên trán đã đổ đầy mồ hôi, tay nắm lấy cỏ dại để trèo lên cũng đã hơi run run.

Phương Linh Dụ đưa tay muốn nắm lấy bụi cỏ bên cạnh, không biết có phải vì đang là mùa xuân nên còn chưa trưởng thành hết, hay là vì bản thân bụi cỏ nó không vững chắc, thế nhưng chỉ vừa bị Phương Linh Dụ nắm vào liền bị rơi ra.

Phương Linh Dụ không kịp để bắt lấy một chỗ khác để mượn lực, thân thể rơi xuống.

Chưa kịp phát ra tiếng kêu, cổ tay của Phương Linh Dụ đã được người nào đó bắt lấy, kinh ngạc ngẩng đầu, hóa ra là Đồng Vân Tề.

Bàn tay lạnh như băng nắm lấy cổ tay nàng, mới giúp cho nàng không bị rơi xuống.

Phương Linh Dụ sau chút ngần ngại kinh ngạc, vội vàng đưa tay bắt lấy cỏ dại bên cạnh để cố định thân thể, ngẩng đầu nhỏ giọng nói cảm tạ với Đồng Vân Tề.

“Cứ như thế này không phải biện pháp.” Đồng Vân Tề cũng không tiếp tục hướng lên trên mà dừng lại cùng với mọi người thương lượng.

Càng lên cao áp lực càng lớn, nếu bọn họ cứ tiếp tục như vậy, đừng nói lên đến đỉnh núi, chính là muốn đến một nửa phỏng chừng cũng không có khả năng.

“Áp lực là từ trên xuống, nếu chúng ta tách ra thì sao?” Hạ Hình Viêm đột nhiên đề nghị hỏi.

“Như vậy sao được?” Phương Vĩnh Thần không hề nghĩ ngợi đã từ chối đề nghị của Hạ Hình Viêm.

Bốn người cùng một chỗ còn thấy áp lực lớn như vậy, nếu tách ra chẳng phải càng đáng sợ hơn sao?

Bốn người cùng một chỗ may ra còn có thể đi lên, nếu như tách ra sẽ không còn khả năng.

“Cũng là một biện pháp, chúng ta có thể thử xem.” Đồng Vân Tề nghĩ rồi mở miệng, “Mọi người tách ra, nhìn xem có khả năng không.”

“Tỷ, ý người ra sao?” Phương Vĩnh Thần hỏi tỷ tỷ của mình, hần luôn luôn nghe theo tỷ mình.

Phương Linh Dụ nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm và Đồng Vân Tề: “Muốn tách ra như thế nào?”

Nói ra lời này tương đương với đồng ý việc vài người tách ra hành động.

“Ta chuyển đến mặt sau trèo lên.” Hạ Hình Viêm gật đầu nói.

“Được, chúng ta tách ra bốn đường.”

Bốn người thương lượng tốt xong, lập tức tách ra, tìm một con đường mà mình thấy có thể đi, để tiếp tục trèo lên trên.

Làm cho bốn người không ngờ đến là đến giữa sườn núi bỗng nhiên xuất hiện một con đường - một con đường không dùng để đi.

Hạ Hình Viêm dẫm nát núi đá cứng rắn, chỉ cảm thấy chân như nhũn ra, giống như đang dẫm trên bông, mềm nhũn không có chút sức lực.

Toàn thân đã ra đầy mồ hôi, làm ướt toàn bộ áo trong, mỗi khi gió núi thổi qua, lạnh thấu tim, nhện không được rung mình, hai tay ôm chặt.

Thở dài một hơi, trái tim đang đập kịch liệt cũng thoáng dịu đi một chút.

Hạ Hình Viêm ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã sớm về phía tây, tuy nói còn cách nửa đêm vài canh giờ nhưng nàng cũng không dám trì hoãn chút nào, luôn cảm thấy dường như thời gian không đủ.

Nếu đã lên được đường núi, Hạ Hình Viêm cũng sẽ không lãng phí thêm thời gian, toàn lực chạy lên.

Nhưng chạy càng nhanh càng cảm giác áp lực trên người tăng thêm, trái tim không chịu nổi, kinh hoàng không thôi, mỗi cơ bắp trên người đều đang kêu gào, kháng nghị hành vi ngược đãi của Hạ Hình Viêm.

Thân thể, ý thức cũng mất đi sự nhanh nhạy, trong lúc thấy mỗi một cực độ, tự nhiên sẽ đi chậm lại, đây là bản năng của cơ thể.

Động tác chậm lại thì áp lực cũng nhỏ đi.

Hạ Hình Viêm dùng hai tay chống lấy đầu gối, hơi khom người, mở to miệng thở hổn hển.

Thở ra khí thật nóng, nóng đến mức làm cho nàng vốn đang khát khô cả cổ càng thêm khó chịu.

Ngẩng đầu, điều đầu tiên nhìn thấy không phải là con đường phía trước mà là mái tóc ướt sũng rũ xuống trước trán.

Lúc này tóc đã dính đầy mồ hôi, dính vào cùng một chỗ.

Trên mặt là mồ hôi lạnh như băng từng giọt, từng giọt chảy xuống.

Muốn đưa tay lau đi mồ hôi vướng bận lại phát hiện cánh tay không thể động.

Chỉ đành dùng sức lắc đầu, làm cho tóc dính đầy mồ hôi có thể chảy bớt.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ từ hít hấp từng ngụm không khí trên núi trong lành, không dám dùng sức quá mức, sợ bị nghẹn.

Chỉ dám hít vào từng chút nhỏ, làm cho tim mình đập chậm lại một ít.

Hạ Hình Viêm hơi dùng sức ở tay, dùng sức chống đỡ hai chân, đứng dậy, vội chạy nhanh.

Lần chạy này cùng với lúc nãy hoàn toàn khác nhau.

Nếu vừa rồi chỉ là thuận túy chạy, như vậy lần này còn có điểm đem hết toàn lực ra để chạy.

Không quan tâm đến đầu càng ngày càng nóng lên, hai chân càng ngày càng nặng, không nhìn đến tim đang đập như nổi trống, càng không thèm để ý đến cổ họng có mùi máu ngai ngái.

Chạy đi.

Trong óc chỉ có hai chữ này.

Dùng hết toàn lực chạy đi.

Mồ hôi ẩm ướt đã bị gió núi thổi qua, chỉ trong nháy mắt trở thành lạnh như băng, rơi rơi suốt một đường, dọc theo đường chạy của Hạ Hình Viêm.

Mặt trời vẫn còn đang xuống núi.

Vào đêm, ngọn núi rất nhanh liền đen đặc, cũng may còn có ánh trăng, đêm nay bầu trời không mây nên còn có thể nhìn thấy khá rõ ràng đường lên núi.

Hạ Hình Viêm vốn đã không còn sức lực để chạy, mở to miệng, thở hổn hển.

Hồng học, làm sao còn để ý đến cái gì là hình tượng con gái.

Trên trán là một tầng mồ hôi đã sắp đóng băng, trên người sớm bị mồ hôi làm cho ướt đẫm hết quần áo, lại ở trong núi đêm lạnh như vậy.

Quần áo chẳng còn tác dụng giữ ấm, ngược lại thành một loại khảo nghiệm khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 73: Chương 62.2: Thật xứng!

Hiện tại đừng nói là chạy đi, chỉ là đi đường Hạ Hình Viêm cũng chỉ có thể kéo lê từng bước nhỏ.

Mỗi lần nhấc chân đều giống như rút chân từ bùn ra, rất cố sức, mỗi khi đặt chân xuống, dường như đông cứng lại.

Hai đùi dường như không chịu sự khống chế của nàng, hiện tại nàng còn có thể bước đi hoàn toàn chỉ dựa vào ý chí chống đỡ chứ không còn chút sức lực nào nữa.

Ánh trăng càng lên cao, khoảng cách đỉnh núi càng gần, Hạ Hình Viêm mím môi, thân thể đã sớm đến hạn cuối.

Thắng lợi đang ở phía trước nàng làm sao có thể buông tha?

Cần răng, dùng sức đi về phía trước.

Hai chân đã run rẩy không bước nổi, bên tai chỉ nghe tiếng thở nặng nề của mình.

Trái tim thì như nhảy tới cổ họng, sắp thoát khỏi cơ thể, nhảy luôn ra ngoài.

Mồ hôi đã làm nhòe hai mắt, hiện tại đừng nói là lắc đầu, cho dù ngẩng đầu lên một chút nàng cũng không làm được.

Đầu óc chết lặng, chỉ bằng bản năng cơ thể không ngừng đi về phía trước, trong mắt chỉ có đỉnh núi đang ngày càng gần.

Rốt cuộc, hai chân đã bước xong bước cuối cùng, Hạ Hình Viêm thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền bộ dáng đỉnh núi như thế nào đều không nhìn, ngã rầm xuống đất, quỳ rạp trên mặt đất thở từng ngụm, từng ngụm.

Hồng học, một tiếng một tiếng, giống như dùng cách gì cũng không hô hấp đủ.

Đầu óc trống rỗng, ngược lại cảm giác của cơ thể so với ngày thường lại sâu sắc hơn rất nhiều.

Có thể cảm nhận được rõ ràng không khí chuyển động, nghe được côn trùng nhảy lên trong bụi cỏ, trái tim đập hữu lực, thùng thùng thùng tiếng vọng ở trong đầu, hết sức rõ ràng.

Một tiếng động khác thường làm cho Hạ Hình Viêm chú ý, chậm rãi ngẩng đầu, cố gắng chuyển động cổ.

Vừa vặn nhìn đến đường đối diện một người đang lắc lắc đi tới, cũng giống nàng lúc này, vừa bước lên đỉnh núi ngay lập tức giống như bị thoát lực, ngã rầm trên mặt đất, nằm đờ nơi đó, không nhúc nhích.

Hạ Hình Viêm thật muốn cười, nhìn người lạnh như băng như Đồng Vân Tề hiện tại mệt mỏi chật vật như vậy, cảm giác như một cảnh tượng kỳ lạ.

Đồng Vân Tề vừa mới ngã xuống, bên cạnh liền đột nhiên vươn ra một bàn tay, dùng sức bắt lấy cây mây trên đỉnh núi, cố sức đi lên.

Trên mặt bản hệ hề đầy bùn đất, hóa ra là Phương Vinh Thần.

Phương Vinh Thần đến còn chưa được hai giây, từ phương hướng khác, Phương Linh Dự đến cũng làm ra động tác tiêu chuẩn – ngã xuống đất không dậy nổi.

Cả bốn người đều tới đỉnh núi, áp lực kỳ lạ kia đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, giống như chưa từng xuất hiện.

Còn chút nữa ánh trăng mới tới đỉnh đầu, nhưng chốc lát, bốn người Hạ Hình Viêm chợt thấy hoa mắt, cảnh sắc đã thay đổi, thế nhưng đã về tới học viện.

“Haha... Không sai, không sai, quả nhiên không làm cho lão sư thất vọng.” Ngũ Dịch không biết từ đâu nhảy ra, ở một bên vỗ tay lớn.

Hắn ở chỗ chia tay đợi một chút, thấy bọn họ không có vấn đề gì thì trở về.

Theo thời gian trôi hẳn cũng có chút lo lắng, sợ mấy đứa trẻ kia không có cách gì hoàn thành bài tập.

Tiền viện trông trơn đột nhiên có năm nhân, chỉ mình Ngũ Dịch đứng đó không có kỵ cười to, cái loại cười đột ngột ở dưới ánh trăng đêm mờ ảo này... thật cực kỳ quý dị.

Giống như bị thần kinh vậy.

“Bọn trẻ các ngươi, biết điều bí ẩn trong lần luyện tập này không?” Ngũ Dịch rút cuộc cũng chịu dừng lại nụ cười như sói tru kia, ngồi xổm xuống, cố gắng gần gũi với bốn người đang ngồi bệt trên mặt đất kia.

Hạ Hình Viêm cũng không thêm để ý đến kẻ biến thái này, nàng hiện tại không có khí lực để nói chuyện, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Chắc ba người còn lại cũng chẳng có gì khác.

Cũng may Ngũ Dịch phát bệnh thần kinh trong chốc lát rồi cuộc cũng suy nghĩ cẩn thận tình cảnh của bốn người, vẫy tay: “Tốt lắm, các người đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Ngũ Dịch lên tiếng, lập tức có người tiến vào đưa bốn người về phòng.

Nằm bẹp ở trên giường, Hạ Hình Viêm bất đắc dĩ nhìn chăm chăm nóc nhà, Dập Hoàng xuất hiện, tìm tìm cười nhìn Hạ Hình Viêm đang nằm bẹp không muốn nhúc nhích: “Hôm nay thật vất vả?”

Hạ Hình Viêm một chút sức lực cũng không có, dùng ánh mắt hung dữ lên án Dập Hoàng vui sướng khi người gặp họa.

Cái gì kêu thật vất vả?

Quả thật là muốn mạng người mà.

Dập Hoàng cười, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát mang theo một bồn nước ấm trở về, đổ đầy nước nóng vào bồn tắm bên phòng, sau đó trở lại bên giường.

Chậm rãi ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Có sức đi qua không?”

Hạ Hình Viêm nhìn liếc một cái, gạt đầu, mở miệng giọng nói có chút khàn: “Đương nhiên.”

Dập Hoàng hơi nhếch khóe môi, cô gái này, vẫn cật lực mạnh như vậy.

Đang nghĩ như vậy, thì thấy một cánh tay nhỏ bé tái nhợt giơ ra, nhướn mày dùng ánh mắt hỏi Hạ Hình Viêm.

“Đỡ ta.” Hạ Hình Viêm không chút khách khí ra lệnh.

Âm cuối hơi giọng, giống như có ý nũng nịu, làm cho Dập Hoàng có chút sùng sốt, thế nhưng ngay ngốc không đỡ lấy tay mềm của Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm giờ một lát không được đến đáp lại, trong lòng có chút thất vọng muốn lùi về, nàng cũng không phải không thể tự mình đứng lên.

Tay vừa mới định lui lại bị một bàn tay to bắt lấy nắm chặt, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, ấm áp từ đầu ngón tay theo đến tận trong lòng.

“Ta đỡ người.” Dập Hoàng phục hồi lại tinh thần, cười nhìn Hạ Hình Viêm, nói ra sau, duỗi cánh tay dài ra, xuyên qua đầu gối của Hạ Hình Viêm ôm lấy nàng.

Thân thể vừa được ôm, Hạ Hình Viêm lúc này mới phát hiện mình thế nhưng đang được người khác ôm công chúa.

Thật sự không thích hợp.

Bất an từ chối một chút.

“Làm sao vậy?” Giọng nói của Dập Hoàng rất gần, tựa hồ so với ngày thường càng trầm hơn chút.

Hạ Hình Viêm tựa đầu vào ngực Dập Hoàng, cách da thịt ấm áp có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn, từng chút từng chút cực kỳ vững vàng.

Thật an tĩnh, thật thoải mái làm cho thần kinh căng thẳng của nàng cảm thấy thả lỏng, thoải mái.

“Nếu không tắm nước liền lạnh mất.” Giọng nói đột nhiên đánh vỡ sự mơ màng của Hạ Hình Viêm, giật mình tỉnh lại, luống cuống tay chân từ trong lòng Dập Hoàng nhảy xuống, đứng ở bên cạnh bồn tắm.

“Uh, biết rồi.” Giọng nói nhỏ xíu không biết là vì mệt hay còn vì nguyên nhân gì khác, Hạ Hình Viêm nhìn chăm chăm mặt đất không nhìn Dập Hoàng.

Dập Hoàng cũng không nói gì, xoay người rời đi, để Hạ Hình Viêm ở lại một mình.

Rất nhanh cởi bỏ quần áo ướt sũng, lạnh như băng, Hạ Hình Viêm chui vào trong nước ấm, đem toàn bộ cơ thể ngập trong nước ấm, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Câu nói cuối cùng của Dập Hoàng hình như có chứa một chút trêu đùa.

Hắn trêu chọc nàng sao?

Nhiều lắm, giống như không phải...

Hạ Hình Viêm chần chờ nghĩ, nhưng là, rõ ràng nàng chợt nghe đến...

Hạ Hình Viêm dò đầu nhìn ra phía cửa, trước bồn tắm đang chắn một bình phong to, làm cho nàng không nhìn thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Chương 62.3: Thật xứng!

Phòng đấu giá thật sự náo nhiệt hơn nhiều so với những ngã tư đường khác ở khu phía Nam thành, mấy ngã tư đường phồn hoa bao quanh tứ phía của phòng đấu giá, hình thành một khu vực chuyên môn giao dịch, ở lối ra vào có binh lính tuần tra đảm bảo an toàn cho giao dịch bên trong.

Đương nhiên binh lính bảo hộ cũng chỉ là để trưng bày thế thôi, dù sao nếu có người muốn cướp thứ gì đó thì mấy binh lính lính sư hơn cấp mười này cũng không làm được gì.

Hạ Hình Viêm tiến đến khu vực giao dịch, thiếu chút nữa bị âm thanh ồn ào nơi đây làm cho điếc tai.

Lớn tiếng cò kè mặc cả, thậm chí còn có những người một lời không hợp liền ra tay đánh nhau, ầu ầu.

Hạ Hình Viêm không nói gì chỉ nhìn trái, phải, mày run rẩy hai cái, đây là phòng đấu giá chứ không phải chợ đen sao?

Nàng cũng không muốn ở lại chỗ này lâu, vội vàng hướng về chỗ chính giữa phòng đấu giá.

Tiến vào cửa lớn, liền có một quầy, phía sau có một cô nương rất xinh đẹp đang ngồi, nhìn thấy Hạ Hình Viêm cùng Hà Hy Nguyên tiến vào, nở nụ cười chào hỏi: “Hai vị đến mua hay là bán?”

“Chúng ta muốn tham gia hội đấu giá.” Hạ Hình Viêm cười nói: “Không biết hôm nay có mấy đợt đấu giá?”

“Hôm nay có một đợt trung cấp và một đợt đấu giá đặc biệt, hai vị chỉ cần xuất đủ tiền ký quỹ thì có thể tham gia hội đấu giá trung cấp. Nếu muốn tham gia hội đấu giá cao cấp...” Cô nương xinh đẹp cười rất tươi, thực chuyên nghiệp, “Vậy thì phải đưa ra được số lượng tài sản đủ để tham gia đấu giá cao cấp hoặc có vật phẩm đồng giá.”

Hạ Hình Viêm gật đầu: “Chúng ta có vật phẩm cần được định giá.”

“Được.” Cô nương xinh đẹp cầm lấy cái chuông trên bàn, vẫy vẫy, theo tiếng chuông thanh thúy vang lên, từ bên trong đi ra một thiếu niên thanh tú.

Đi đến trước mặt Hạ Hình Viêm cùng với Hà Hy Nguyên hơi khom người, làm tư thế mời: “Xin hai vị đi theo ta.”

Sau đó đi ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa một bên lễ phép nhẹ giọng hỏi: “Loại hình vật phẩm hai vị muốn đánh giá là gì ạ?”

“Nguyên liệu.” Hạ Hình Viêm nói thẳng.

“Mời hai vị đi bên này.” Xác định được Hạ Hình Viêm và Hà Hy Nguyên muốn định giá thứ gì, người thiếu niên thanh tú đi phía trước dẫn đường, rất nhanh đến một gian phòng được viết là phòng “Giám bảo”, đẩy cửa phòng ra.

“Mời hai vị.” Nói xong, nghiêng thân mình đứng ở một bên cửa, để cho Hạ Hình Viêm và Hà Hy Nguyên thuận tiện đi vào.

Bên trong bố trí rất đơn giản, mặt tường bên phải tay phải đều là các ngăn tủ cao đến đỉnh, đối diện là một cái bàn rất rộng, sau cái bàn có một người trung niên đang ngồi, cầm bút và viết thứ gì đó.

“Vừa thấy có người tiến vào, người trung niên buông bút, đưa tay ra mời Hạ Hình Viêm và Hà Hy Nguyên ngồi xuống.

Hai người Hạ Hình Viêm ngồi xuống đối diện người trung niên.

Trên mặt người trung niên hiện ra một nụ cười chuyên nghiệp: “Không biết hai vị muốn định giá cái gì?”

Hạ Hình Viêm đưa tay lấy ra từ trong vòng tay không gian một cái hộp gấm được bọc trong thượng đẳng tơ lụa quý giá, đẹp đẽ, Hà Hy Nguyên và tiểu hô ly vừa thấy, cái đó không phải thứ nàng vừa đóng gói tốt sao?

Bất đồng với phản ứng của hai người, người trung niên vừa nhìn thấy thứ Hạ Hình Viêm lấy ra, còn chưa nhìn đến vật phẩm bên trong, nhưng nhìn hộp đựng quý báu cùng với bộ dáng cẩn thận của Hạ Hình Viêm, người trung niên cũng không dám khinh thường.

Ngồi nghiêm chỉnh nhìn kỹ hành động của Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm chậm rãi mở từng chút tơ lụa, tơ lụa mềm mại trượt nhẹ qua bàn tay trắng nõn của nàng.

Động tác của nàng mềm, nhẹ, chậm rãi mở ra lớp bọc tơ lụa, động tác cẩn thận giống như đang che chở một đứa trẻ sơ sinh đang ngủ say, không dám có chút động tác lớn nào.

Đừng nói động tác lớn một chút, ngay cả hô hấp cũng trở nên nhẹ bằng.

Cảm xúc của người đàn ông trung niên trong vô thức đã bị động tác của Hạ Hình Viêm làm thay đổi, hẳn cũng không kim lòng được tới gần, nhìn không chớp mắt động tác của Hạ Hình Viêm.

Theo sự di chuyển ngón tay của Hạ Hình Viêm, hô hấp đều trở nên chậm hơn nhiều.

Rốt cuộc, ở dưới ánh mắt khấn trương, chăm chú của người trung niên, tơ lụa bị gỡ ra, lộ ra hộp gấm được chạm trổ tinh mỹ, không nói bên trong đựng thứ gì, chỉ cần nhìn hộp gấm được điêu khắc tinh xảo cũng biết nó có giá trị xa xỉ.

Ngón tay mảnh khảnh của Hạ Hình Viêm nhẹ nhàng vuốt ve bên cạnh hộp, tựa hồ có chút luyến tiếc mở ra.

Rốt cuộc, ngón tay đặt tại chốt mở hộp gấm, dùng sức nhấn một cái, hộp gấm mở ra.

Bên trong chứa một bình ngọc có ánh sáng nhu hòa, Hạ Hình Viêm nhìn thấy bình ngọc lại khẽ thở dài một tiếng, giống như không đành lòng động đến.

Hơi nhắm mắt, đưa tay đẩy toàn bộ hộp gấm đến trước mặt người trung niên, giọng nói trầm thấp mang theo rất nhiều đau lòng: “Người định giá đi.”

Người trung niên cẩn thận từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một miếng vải trắng mềm, cẩn thận nâng lên bình ngọc, chậm rãi mở nút bình, sau đó nhìn vào bên trong, vừa thấy, lập tức ngay ngắn cả người.

Trùng mắt nhìn, không dám khẳng định ngẩng đầu nhìn Hạ Hình Viêm đang ngồi đối diện.

Dường như suy nghĩ cái gì một lát, rồi lại từ bên cạnh hòm mang ra một cái bàn rất bé, chậm rãi nghiêng bình ngọc, làm cho tinh thạch màu tím chạy ra.

Màu tím tinh thạch thật xinh đẹp, mượt mà, giống như một viên trân châu hoàn mỹ, không tỳ vết, ở mặt bàn nhỏ, lăn hai vòng mới dừng lại.

“Đây là...” Người trung niên kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Hình Viêm.

“Đúng vậy.” Hạ Hình Viêm mỉm cười, tựa hồ có chút khó xử hỏi: “Cái này có thể tham gia hội đấu giá đặc biệt sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên. Chỉ cần cô nương đồng ý bán đấu giá.” Người trung niên vừa nghe lập tức mừng như điên gật đầu, “Còn một canh giờ mới đến hội đấu giá đặc biệt, cô nương có thể đến phòng trưng bày nhìn xem.”

“Vậy thì làm phiền.” Hạ Hình Viêm đứng dậy, cuối cùng còn lưu luyến nhìn đến tinh thạch màu tím nằm trên bàn ngọc trước mặt người kia, lúc này mới chịu lưu luyến không nổi, rời đi.

“Hình Viêm, cái kia là gì vậy?” Rời khỏi phòng giám bảo, Hà Hy Nguyên cũng không nhận được tò mò.

Hắn chỉ nhớ rõ ở Lâm Sơn Hạ Hình Viêm có ý đi đường vòng, ở dưới khe núi đào được không ít thứ, nhưng là lúc ấy cũng không thấy Hạ Hình Viêm coi trọng mấy thứ này chút nào.

Thế nhưng làm sao người kia nhìn thấy lại giống như bảo vật hiếm có khó tìm?

“Đi phòng trưng bày giới thiệu xem sẽ biết.” Hạ Hình Viêm cố ý không nói, dựa theo chỉ đường trên hành lang đi tới phòng trưng bày.

Nơi này dường như được đặc biệt chuẩn bị để trưng bày những gì sắp được bán đấu giá.

Mấy người Hạ Hình Viêm vừa đi vào, chợt nghe đến âm thanh nghị luận náo nhiệt bên trong.

“Rốt cuộc thứ gì mà có thể cùng với vật phẩm đấu giá số 1 ngày hôm nay đặt ngang hàng?”

“Đúng vậy, mọi người đều là người quen cũ, sao không lộ ra cho chúng ta chút thông tin chứ?”

“Đương nhiên sẽ nói cho các vị, lần này mọi người thật may mắn, một vật phẩm bán đấu giá vừa được mang tới, trong chốc lát bán đấu giá mọi người trăm ngàn không thể bỏ lỡ vật phẩm tốt này.”

Người của phòng đấu giá tỏ vẻ thần bí, chậm rãi nói: “Đây là nguyên liệu chính của dược tề cấp bốn hồi linh đan – Từ kinh linh.”

“Từ Kinh linh?”

“Là Từ Kinh linh mà số lượng gần như đã sắp tuyệt tích?”

“Thật sự là quá may mắn, thế nhưng lại có Từ Kinh linh bán đấu giá. Loại nguyên liệu trong truyền thuyết còn trân quý hơn dược tề cấp năm thế nhưng xuất hiện.”

Mọi người ồn ào một trận, hiển nhiên tất cả đều vì tin tức này thấy hưng phấn đến có chút luống cuống.

Mấy người Hà Hy Nguyên cũng không đi vào, mà đứng ở ngoài cửa đợi lập tức rời đi.

“Hình Viêm, thứ này không phải người có rất nhiều sao?” Hà Hy Nguyên khó hiểu vì sao chỉ lấy ra có một cái để bán.

Hạ Hình Viêm quay đầu cười khê: “A Hy, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua một câu sao?”

“Câu gì?”

Hà Hy Nguyên theo bản năng hỏi.

“Vật hiếm thì quý.” Hạ Hình Viêm dựng thẳng ngón trỏ lên quơ quơ trước mắt Hà Hy Nguyên.

“A?” Hà Hy Nguyên nhất thời không hiểu được ý của Hạ Hình Viêm.

Hạ Hình Viêm nhún mày cười nói: “Người không biết rằng ‘hồi linh đan’ – dược tề cấp bốn gần như không có nữa sao?”

“Ta có biết, nhưng là...” Hà Hy Nguyên vẫn không hiểu được.

“Hồi linh đan dược xem là dược tề cấp bốn cũng không phải vì phương pháp luyện chế có bao nhiêu khó khăn, thậm chí chỉ cần dược tề sư đạt tới kỳ cuối cấp bốn đều có thể luyện chế được.”

“Xác suất thành công còn hơn tám phần.” Hạ Hình Viêm nghĩ nghĩ về hiểu biết của nàng đối với dược tề sư ở thế giới này.

Một năm ở học viện nàng cũng không ngồi không, những thứ sách vở ở đó hầu như nàng đều đã đọc hết.

“Nhưng là vì sao hồi linh đan lại trở thành một dược tề cực kỳ khan hiếm?” Hạ Hình Viêm cười tủm tỉm hỏi.

Nhìn ánh mắt cười của Hạ Hình Viêm, Hà Hy Nguyên cũng không phải kẻ ngốc, lập tức phản ứng lại: “Bởi vì không có Từ Kinh linh!”

“Đúng vậy!” Hạ Hình Viêm bắn ngón tay, “Hiện tại nếu có một viên hồi linh đan, mọi người muốn tranh giành phá đầu, khi đối địch nếu có dược tề giúp mình nhanh chóng khôi phục linh lực chính là mấu chốt quyết định thắng bại, thậm chí là tính mạng.”

“Ai cũng biết chỗ tốt của hồi linh đan, cố tình một dược tề không quá khó luyện như vậy nhưng không có nguyên liệu, người nói nguyên liệu này có phải hay không thật ít ỏi, hiếm thấy?”

Hạ Hình Viêm cười tủm tỉm nhìn Hà Hy Nguyên: “Nếu ta đưa ra một đồng lớn Từ Kinh linh đến bán đấu giá, người nghĩ sẽ như thế nào?”

“Cái này cũng giống như lúc người đối bụng sau một ngày một đêm dược ăn một chén cháo nóng, cùng với sau khi ăn xong lại dược ăn một bàn bánh bao nguội vậy.” Hạ Hình Viêm căn bản cũng không trông chờ vào câu trả lời của Hà Hy Nguyên.

Nhưng là, ý của nàng Hà Hy Nguyên hoàn toàn nghe hiểu được.

Có ý đóng gói Từ Kinh linh quý giá như vậy, cố ý ở phòng giám bảo lộ ra vẻ mặt không nỡ, tất cả đều vì muốn nâng độ quý trọng của Từ Kinh linh.

Những thứ muốn mà không dược đều làm người ta thêm muốn không thôi, lại dược người bán đấu giá đẩy mạnh, như vậy bọn họ làm sao không cố gắng đoạt dược sao?

Như vậy viên Tử Kinh linh này sẽ bán được với giá cực cao.

Sau này lúc Hạ Hình Viêm lại cần bán Tử Kinh linh, giá sẽ chỉ càng cao hơn mà thôi.

Nói cách khác, chỉ cần ngày sau này tùy tiện đầu giá một viên Tử Kinh linh, giá sẽ càng ngày càng cao, nhất định không thấp đi.

Nhất là lúc người mua được Tử Kinh linh như vậy sẽ nhanh chóng tìm người luyện chế hồi linh đan.

Thử hỏi, có người nào là không có đối thủ.

Khi biết trong tay đối thủ của mình có một viên được tề khôi phục linh lực, như vậy hẳn làm sao có thể không bỏ vốn gốc ra để mua một viên Tử Kinh linh như thế?

Không hề nghi ngờ, ngày sau giá của Tử Kinh linh sẽ nhờ buổi bán đầu giá hôm nay mà được đẩy lên một mức rất cao.

Dù sao, ai có Tử Kinh linh trong tay cũng sẽ không dễ dàng bán đi, mà sẽ luyện chế thành hồi linh đan để lưu cho chính mình dùng hoặc tặng cho người nào đó quan trọng.

Cho nên người cuối cùng thu lợi chỉ có thể là Hạ Hình Viêm.

“Hình Viêm.” Tiểu hồ ly ở trong lòng Hạ Hình Viêm ngẩng đầu lên, thật sự chăm chú nhìn Hạ Hình Viêm.

“Ừ?” Hạ Hình Viêm cúi đầu kỳ quái nhìn hắn, “Làm sao thế?”

“Người không biết người và Dập Hoàng thật xứng sao?”

Đều phúc hắc như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 75: Chương 63.1: Điều đang diễn trò

“Xứng?” Hạ Hình Viêm nghiêng đầu nghĩ về ý trong câu nói của tiểu hồ ly, nhẹ nhàng cười, “Đây xem như là cách sinh tồn đi.”

Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ cho rằng mình phúc hắc, chỉ là đem lợi ích của mình tối đa hóa, và giảm thiểu tới thấp nhất thương tổn mà thôi.

“Ta thích.” Đột nhiên một giọng nói hưng phấn làm cho Hạ Hình Viêm phải cúi đầu xuống nhìn, thì thấy tiểu động vật trong lòng nàng đang dùng ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, móng vuốt bé nhỏ hưng phấn nhè cào cao thấp trong lòng nàng, thân thể nhỏ xong xoay qua xoay lại, chỉ kém nước phác lên mặt tặng nàng một nụ hôn hồ ly đầy thâm tình.

“Người làm sao vậy?” Hạ Hình Viêm buồn cười vươn ngón trỏ chọc nhẹ vào ót tiểu hồ ly, đang tốt lại tự dưng như bị trúng gió thế kia?

“Ta thích Hình Viêm!” Tiểu hồ ly kích động quên hết tất cả, cái miệng nhỏ chồm chồm hướng về phía hai má của Hạ Hình Viêm, định hôn nàng.

“À, chúng ta vẫn là nhanh đi nơi tổ chức đấu giá đi.” Hà Hy Nguyên nhanh tay nhanh mắt, tóm lấy tiểu hồ ly đặt trong lòng mình.

“Được.” Đối với động tác bất ngờ của Hà Hy Nguyên, Hạ Hình Viêm cũng có chút sững sốt nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, cũng không nghĩ gì thêm, nhanh chân đi về phía nơi tổ chức hội đấu giá đặc biệt.

Trên hành lang có một thông báo rất rõ ràng, chỉ có những người có đủ tư cách mới có thể đi hướng này.

Hà Hy Nguyên nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu hồ ly, hắn không muốn sống nữa sao?

Thế nhưng lại dám hôn Hạ Hình Viêm, chẳng lẽ đã quên bên người nàng còn có một kẻ rất phúc hắc – Dập Hoàng.

Vừa đến trước cửa lớn, một cô gái mặc đồng phục của phòng đấu giá đứng bên cạnh cửa, vội vàng đi ra tiếp đón Hạ Hình Viêm.

“Ghé lô của cô nương đã được chuẩn bị tốt, mời đi bên này.”

Nhìn qua thần thái rõ ràng là biết Hạ Hình Viêm là ai, có địa vị như thế nào trong lần đấu giá này.

Hạ Hình Viêm âm thầm gật đầu trong lòng, xem ra phòng đấu giá này chuẩn bị thật sự toàn diện.

Từ phòng giám bảo đi ra nàng không hề gặp ai nhưng vừa đến nơi này một cái đã được nhận ra.

Không thể không nói phòng đấu giá này rất biết cách buôn bán, sẽ không làm cho khách có cảm giác bị theo đuôi làm cho ảnh hưởng tự do, nhưng lại xuất hiện ở đúng thời điểm để phục vụ khách tốt nhất.

Thật là một phương pháp kinh doanh rất tốt.

Hạ Hình Viêm đi theo cô gái xuyên qua hành lang, đến ghế lô. Trang trí trong ghế lô rất đẳng hoàng, thoải mái, mọi chi tiết đều được làm cẩn thận, để cho khách đến trong vô thức có thể thả lỏng thần kinh, cũng không đoạt đi sự chú ý của khách đối với những mặt hàng đấu giá.

Ngồi vào ghế mềm được đặt ở ngay trước cửa sổ của ghế lô để có thể nhìn đến bục bán đấu giá phía dưới.

Bục đấu giá ở phía dưới cùng, từng tầng ghế lô hướng lên cao dần, tổng cộng có ba tầng.

Tầng thứ nhất nhiều ghế lô nhất, có khoảng ba mươi cái, tầng thứ hai giảm xuống còn mười cái, còn tầng thứ ba Hạ Hình Viêm đang ngồi chỉ có năm.

Cẩn thận nhìn số lượng ghế lô, Hạ Hình Viêm không khỏi vừa lòng nở nụ cười, quả nhiên là hội bán đấu giá đặc biệt, những người có thể mua vẫn là số ít.

Xem đến đây, Hạ Hình Viêm liền tuyệt đối yên tâm về chất lượng của hội bán đấu giá này.

Ở trên bàn đặt hoa quả và điểm tâm, một bình trà rất thơm, cô gái lùi đến một bên, giải thích cho Hạ Hình Viêm cách đấu giá: “Ấn nút màu đỏ này là tăng giá mức thấp nhất, ấn nút màu xanh thì ngài có thể viết ra con số ở trên giấy, đấu giá sư ở bên ngoài có thể nhìn thấy.

Nút thứ nhất màu đỏ là tăng giá theo quy củ, còn nút màu xanh dùng khi khách muốn tăng giá rất cao.

“Được, ta đã biết.” Hạ Hình Viêm hiểu được phương pháp dùng, đối với cô gái kia nở nụ cười, “Ta không quen bên cạnh có người lạ.”

Cô gái vừa nghe liền hiểu được ý của Hạ Hình Viêm, hơi hành lễ rồi lui ra ngoài.

Thời gian rất nhanh liền trôi qua, người chủ trì bán đấu giá cười tủm tỉm đi tới trên bục đấu giá.

Nói mấy lời khách sáo để mở đầu xong, nhanh chóng tiến vào việc chính của buổi bán đấu giá ngày hôm nay.

“Vật phẩm thứ nhất là một thanh trường kiếm hệ nước.” Người bán đấu giá đưa tay ra, để mọi người có thể nhìn rõ thanh trường kiếm.

Một thanh trường kiếm vừa mỏng vừa nhẹ, phía mặt trên khắc những hoa văn rất tinh xảo, càng giống một món đồ trang sức, rất thích hợp cho phái nữ sử dụng.

Vừa nhìn có thể thấy thanh trường kiếm này chủ yếu chỉ để dùng làm trang sức chứ khả năng công kích không cao, rất giống mấy thứ đồ mà các tiểu thư nhà giàu mang để chơi trên người.

Người chủ trì đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút trường kiếm ra.

Kiểm ra khỏi vỏ, Hạ Hình Viêm đột nhiên cảm giác được một trận hơi nước đập vào mặt.

Vốn dĩ đang không chút để ý nhưng nàng đã nhầm, vội ngồi nghiêm chỉnh nhìn thanh kiếm trong tay người bán đấu giá.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt kia làm sao là một thanh trường kiếm, rõ ràng chính là một dải nước xanh bị nắm ở trong bàn tay.

Hơi nước trong suốt giống như ánh trăng đổ xuống, gọn sóng lẫn tăn, trong không khí có một cỗ trong suốt.

Kiểm ra khỏi vỏ, độ ẩm của toàn bộ phòng đấu giá tăng cao, trong nháy mắt giống như mọi người đều đang ở bờ biển, độ ẩm nồng đậm kia làm cho người ta không thể bỏ qua.

“Không hổ là hội đấu giá cấp đặc biệt.” Hạ Hình Viêm tán thưởng một tiếng, có thể nhìn thấy đồ tốt như vậy hôm nay thật sự không đến không công.

Bình thường linh sư dưới cấp hai mươi ít sử dụng binh khí, không phải vì tìm không thấy mà là dùng binh khí bình thường còn chẳng bằng không dùng.

Chỉ có điều, binh khí tốt cũng không dễ tới tay được như thế, dù sao binh khí bình thường có thể phụ trợ việc sử dụng linh lực nhưng nếu so với binh khí tốt thì chẳng đáng bao nhiêu, thậm chí nếu may mắn có được binh khí có thể thích hợp sử dụng linh quyết uy lực sẽ càng lớn hơn. (“linh quyết”: ở đây các bạn có thể hiểu là các bí quyết dùng khi sử dụng binh khí kết hợp linh lực sẽ làm tăng uy lực của chiêu thức, không phải binh khí nào cũng có thể dùng linh quyết.)

“Tin tưởng rằng khả năng của thanh trường kiếm này ta sẽ không cần phải nhiều lời, các bị đều là những người biết hàng, sẽ không lãng phí thời gian của các vị.” Người bán đấu giá thật sự biết lợi dụng lòng người, biết cách thổi phồng những người tham gia đấu giá.

Hắn làm như vậy là cực kỳ sáng suốt.

Tham gia hội đấu giá cấp đặc biệt ngoại trừ những người có địa vị, khó tránh được sẽ có những người mới đột nhiên phát lên tới tham gia.

Hắn vừa nói như vậy, liền có thể bắt được thời gian ngồi giải thích về vật phẩm.

Dù sao ở một hội đấu giá đặc biệt nếu ngồi giới thiệu kĩ về vật phẩm đấu giá khác gì đánh mặt khách đến tham gia, chẳng phải là đang ám phúng những người này không nhìn được hàng, không có kiến thức sao?

Về phần việc thoảng thời phòng vừa rồi, để nếu có vài người cá biệt không biết giá trị thực tế của vật phẩm cũng không dám hỏi ra.

Dù sao cũng sẽ quảng mặt mũi xuống đất.

Chuyện phòng má giả làm người mập, thật nhiều người thích làm.

“Giá quy định là năm mươi vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá là hai vạn kim tệ.” Người bán đấu giá cũng không nói nhiều lời, lập tức báo ra giá quy định.

Vừa dứt lời, một loạt ghế lô trong phòng đấu giá bắt đầu hiện lên ánh sáng màu đỏ, giá lần lượt tăng rất kịch liệt.

Chỉ là với vật phẩm thứ nhất này không có ghế lô nào ở tầng thứ ba sáng lên, xem ra không ai có hứng thú với thanh trường kiếm hệ nước này.

Cuối cùng được bán với giá bảy mươi vạn kim tệ cho một ghế lô ở tầng hai.

Các vật phẩm được đưa ra phía sau càng không có trùng lặp, từng kiện từng kiện đều thật sự là bảo bối, đấu giá càng lúc càng kịch liệt, chỉ là Hạ Hinh Viêm đều chỉ lặng lặng nhìn không có ý tham gia.

Tiểu hồ ly nhàm chán đứng ở trên bàn, từng ngụm từng ngụm ăn trái cây trên bàn, Hạ Hinh Viêm không có hứng thú tham gia bọn họ cũng chỉ có thể nhàn nhả đợi.

Nghe được câu nói của người bán đấu giá phía dưới, lỗ tai tiểu hồ ly đột nhiên dựng thẳng lên: “Hinh Viêm, là Tử Kinh linh của ngươi.”

Tiểu hồ ly nghe giá quy định có chút thất vọng lắc đầu: “Như thế nào chỉ quy định có giá tám vạn?”

Xem ra cũng không thể bán được giá cao bao nhiêu.

“Một viên Tử Kinh linh mà thôi, không có khả năng định giá quá cao.” Hạ Hinh Viêm đối với giá quy định này cũng không có chút thất vọng.

Dù sao Tử Kinh linh chỉ có thể dùng một lần, cũng không giống như binh khí còn có thể sử dụng mãi.

Ngoại trừ được tề có sẵn giá còn có thể cao chút, giá nguyên liệu bình thường đều không cao lắm.

Dù sao muốn dùng nguyên liệu để chế thuốc cũng không nhất định thành công.

Cái giá tám vạn này cũng xem như đã là giá cao ở tầm trung rồi, dù sao Tử Kinh linh cũng rất hi hữu, nên giá này đã cao gấp rưỡi so với những nguyên liệu được tề cấp bốn khác.

Hạ Hinh Viêm thân nhiên nghe, nhìn thấy bên ngoài tranh đoạt hết sức kịch liệt chỉ sau một tiếng kêu giá của người bán đấu giá, giá đã tăng lên đến mười tám vạn.

Nhìn qua còn có xu thế tăng lên.

“Mười tám vạn, có người đã trực tiếp ra giá mười tám vạn!” Người bán đấu giá hưng phấn kêu to, bị tiếng kêu đột ngột làm giật mình, một ngụm nuốt luôn quả hồng.

Ngay cả hạt đều không kịp nhổ ra, nghẹn tại cổ họng, nuốt cũng không được, phun cũng không xong.

Trong lúc đang thống khổ lắc đầu liền được người nào đó nhẹ nhàng ôm lên, mạnh mẽ vỗ vào lưng hắn, vừa vặn đem quả hồng vỗ ra, cứu hắn thoát khỏi tình trạng không thể thở nổi.

“Ăn thứ này mà còn có thể nghẹn, cẩn thận một chút.” Hạ Hinh Viêm buồn cười buông ra tiểu hồ ly, lấy tay chọc chọc đầu của hắn, thật sự là một kẻ ngốc.

“Ôi chao, mười tám vạn!” Tiểu hồ ly mở lớn hai mắt, vừa rồi bị nghẹn, hai mắt còn ngập nước, nhìn lên Hạ Hinh Viêm, “Giá thật cao.”

Hắn thật sự không nghĩ đến Tử Kinh linh có thể bán được với cái giá mười tám vạn.

“Xem ra có người đang cần dùng loại này gấp.” Hạ Hinh Viêm sò sò cảm nói.

Chỉ có cách này có thể giải thích được, chứ nàng cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì khác để có thể trả cái giá cao như vậy cho Từ Kinh linh.

Nhưng mà người trả giá có ích lợi gì cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ cần có người có thể trả giá cao để mua đồ của nàng.

Mặc kệ thế nào, tiền nhiều luôn có lợi, nàng cũng không muốn sau này vì không có tiền mà phát sầu.

“Mười chín vạn, lại có người nâng giá thêm một vạn...” Thanh âm của người bán đấu giá còn chưa kịp hạ xuống, thì ghế lô tầng ba vừa ra giá mười tám vạn lập tức sáng lên ánh sáng màu lam, nâng giá lên hai mươi hai vạn.

Giá được nâng lên cao đến mức rất không bình thường làm cho tất cả mọi người trong phòng đều dừng lại, nhìn ra được người ở trong ô ghế lô kia rất muốn mua được Từ Kinh linh.

Cuối cùng, Từ Kinh linh được bán với giá hai mươi hai vạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76: Chương 63.2: Đều đang diễn trò.

Tiểu hồ ly lập tức ở trên bàn hoa chân múa tay vui sướng, làm cho Hạ Hình Viêm thấy khó hiểu, cầm lấy cái đuôi to của hắn, xé rách quần hắn lên: “Người làm sao vậy?”

“Hình Viêm, người hiện tại có rất nhiều tiền.” Tiểu hồ ly mắt hí thành một đường, vừa rồi hắn đã tính nhanh số lượng Từ Kinh linh ở trong vòng tay không gian của Hạ Hình Viêm, chỉ cần nhân tính một chút, con số kia thật sự kinh người.

Vật phẩm cuối cùng là một linh quyết thật trân quý, chỉ có điều đối với người không có binh khí như Hạ Hình Viêm thì cũng không có lực hấp dẫn lớn cho lắm, nên lần bán đấu giá này ngoại trừ bán ra Từ Kinh linh, Hạ Hình Viêm không thu hoạch thêm được gì.

Sau khi bán đấu giá chấm dứt, Hạ Hình Viêm đi vào phòng khách quý, chờ phòng đấu giá đưa kim tệ cho nàng.

Người của phòng đấu giá làm việc với hiệu suất rất cao, nhanh chóng đem kim tệ giao ra, trừ bỏ tiền phí cho phòng đấu giá, còn lại toàn bộ đều được cho vào tinh thạch tạp giao cho Hạ Hình Viêm (tinh thạch tạp có thể hiểu là tinh thạch dùng để giữ đồ, nhưng viết ra như thế thì k hay nên ta cứ để nguyên từ tạp nhé)

“Không có thứ gì hợp mắt cô nương sao?” Quản sự phụ trách tiếp đãi của phòng đấu giá ân cần hỏi.

Người có thể lấy ra được Từ Kinh linh dù sao đi nữa bọn họ cũng sẽ không chậm trễ.

“Tạm thời không có.” Hạ Hình Viêm lại chợt nghĩ đến, cũng không ôm nhiều hi vọng hỏi, “Gần nhất có bán đấu giá loại được tề nào tốt không?”

“Cô nương muốn mua được tề?” Quản sự phòng đấu giá nghĩ nghĩ rồi nói, “Nếu cô nương có thể chờ hai tháng, thì có thể sẽ mua được một số thứ ở hiệp hội được tề sư.”

“Vì sao phải đợi hai tháng?” Hạ Hình Viêm tò mò hỏi.

Nàng tất nhiên biết trong những thành thị lớn đều có hiệp hội được tề sư, vấn đề là ở những hiệp hội được tề sư lúc bình thường cũng không có nhiều được tề tốt được bán ra, nói cách khác các được tề sư cao cấp rất ít bán ra được tề bọn họ chế tạo được.

Được tề sư là một nghề nghiệp đầy cao quý, càng là được tề sư cấp cao thì sẽ càng kiêu ngạo.

Bình thường, những được tề cấp hai thì có thể dễ dàng tìm thấy nhưng được tề cấp ba sẽ không phải có thể tùy tiện tìm thấy ở chợ.

Về phần được tề cao cấp chỉ có thể thông qua những con đường đặc thù mới có được.

Hoặc là cùng được tề sư trao đổi những vật đặc biệt nào đó, hoặc do chính được tề sư bán ra vì lý do đặc biệt nào đó.

Hai khả năng này cũng không lớn.

Người bình thường muốn có được được tề phẩm chất cao, đều phải tự mình đi sưu tập nguyên liệu sau đó nhờ được tề sư luyện chế.

Luyện chế được tề đều có tỉ lệ thất bại nhất định, tự nhiên không thể chỉ chuẩn bị một phần tài liệu.

Nếu như những nguyên liệu được chuẩn bị đều bị thất bại thì được tề sư cũng sẽ không có chút áy náy nào.

Dù sao địa vị của được tề sư đều rất cao.

Không muốn lãng phí nguyên liệu có thể, hãy đi tìm được tề sư cao cấp hơn đi, nhưng người ta là được tề sư cao cấp có luyện chế cho người hay không còn là vấn đề.

Giống như với một được tề sư cấp bốn, trừ khi chính mình hoặc bạn tốt cần thì mới đồng ý luyện chế được tề thấp hơn phẩm cấp của mình.

Nếu như người cầu xin một vị được tề sư cấp bốn luyện chế được tề cấp ba, đó chính là vũ nhục đối với được tề sư cấp bốn.

Chính vì nguyên nhân đó, nên rất nhiều người mất bao công sức chuẩn bị nguyên liệu, có thể biến thành phế thải chỉ sau một hai canh giờ cũng không thể nói gì.

Chỉ có thể tự trách vận khí của mình không tốt.

“Hai tháng sau ở đây sẽ tổ chức một cuộc thi giữa các được tề sư. Đến lúc đó sẽ có nhiều được tề sư các nơi đến tham gia.”

Quản sự phòng đấu giá cười vui vẻ nói: “Cô nương, người nghĩ xem nhiều được tề sư cùng một chỗ như thế làm sao có thể không ngứa tay? Nên sẽ rất dễ có so tài giữa các được tề sư, đến lúc đó hiệp hội được tề sư nói không chừng cũng sẽ đưa ra một ít được tề.

“Tất nhiên nếu như cô nương muốn luyện chế loại được tề gì, trong khoảng thời gian này cố gắng chuẩn bị các loại nguyên liệu, đến lúc đó muốn tìm được tề sư cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Hạ Hinh Viêm nghe xong, gật đầu: “Cảm ơn đã nhắc nhở, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 77: Chương 63.3: Đều đang diễn trò

“Cô nương khách khí, sau này có vật gì mời lại đến đây.” Quản sự phòng đấu giá khách khí đưa Hạ Hinh Viêm ra ngoài.

Ra khỏi phòng đấu giá Hà Hy Nguyên thấy Hạ Hinh Viêm không đi về quán trọ liền tò mò hỏi: “Hinh Viêm, chúng ta đang đi đâu vậy.”

“Chúng ta đến Hiệp hội Được tề sư xem một chút.”

Hạ Hinh Viêm tùy tiện trên đường hỏi một người trên đường liền dễ dàng tìm được chỗ của hiệp hội được tề sư.

Dù sao Được tề Sư cũng là một nghề cao quý, nên đương nhiên địa vị của hiệp hội sư trong thành cũng là rất cao.

Vừa đến cửa hiệp hội Được tề Sư, Hạ Hinh Viêm liền cảm thấy chỗ này không giống những nơi khác.

Bên ngoài cửa ra vào không có ai canh, nhưng những người đi vào hiệp hội được tề sư đều vô cùng thận trọng, sợ một hành động bất nhã có thể mạo phạm đến được tề sư cao quý.

Bên trong cũng chỉ có Được tề sư là tùy ý đi lại, trên mặt mỗi người bọn họ đều mang vẻ kiêu ngạo.

Bên cạnh có một cửa hàng bán những được tề của học đồ Được tề Sư, dù sao cũng luôn có những Được sư học nghề luôn đến luyện chế được, những người này dù luyện chế ra được vật so ra kém với Được tề Sư nhưng đối với được ở bên ngoài tốt hơn một chút.

Buôn bán thật tốt a.

Đằng trước có một sân nhỏ, thi thoảng cũng sẽ bán ra một ít được tề nhất phẩm, dù sao người vừa mới trở thành được tề sư nhất phẩm muốn luyện chế nhiều được hơn để mau chóng nâng cao kỹ thuật.

Có thể thấy cửa của Hiệp hội Được tề sư thật náo nhiệt, náo nhiệt nhưng cũng không ồn ào, vì chẳng ai muốn ở chỗ này quá rối, đặc tội Được tề Sư.

Hạ Hinh Viêm tiến thẳng vào Hiệp hội Được tề sư, nhìn một lượt nhất phẩm được tề bán trong sân, được tề đều được để trong các ngăn tủ nhỏ bên trên, mỗi ngăn ghi rõ tên từng loại. Trên bàn bày ra các lọ được tề, bên cạnh mỗi lọ là một phiến đá để đơn đặt hàng. Mặc cho số lượng mua được tề là có hạn, đơn đặt hàng đã muốn chất đầy.

Xem ra, được tề thật là cung không đủ cầu, cũng khó trách địa vị Được tề Sư cao như vậy.

Hạ Hình Viêm tùy ý nhìn lướt qua, mấy được tề này nàng cũng không cần, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy một bảng thông báo to, trên đấy nói một lượt về đại hội so tài giữa các Được tề Sư 2 tháng sau.

Nói là thông báo thực ra là giống chiếu cáo hơn, mang theo nồng đậm kiêu căng cùng xa cách, đại khái là muốn nói Được tề Sư bọn họ muốn tổ chức sự kiện.

Hạ Hình Viêm vốn định không để ý lắm nhìn lướt qua bẵng đi về, nhưng đột nhiên ánh mắt dừng lại tại mục phần thưởng, liền đổi cước bộ hướng đằng sau hiệp hội đi tới.

Vừa đến cửa phòng phía sau thì có Được tề Sư trong Hiệp hội xuất hiện ngăn Hạ Hình Viêm lại.

“Cô nương, đằng sau là nơi quan trọng của Hiệp hội, không tiếp đãi khách lạ.”

Nói chuyện không chút khách khí, căn bản không có để Hạ Hình Viêm vào mắt.

“Ta muốn mua bài tử vào cổng đại hội so tài được tề sư.” Hạ Hình Viêm cũng không có so đo thái độ, loại người tiểu nhân như vậy không đáng để tức giận.

“Hóa ra là muốn xem Được tề Sư so tài a” Được tề Sư tề tuổi đắc ý giương đầu lên, dùng cằm chỉ vào một phòng nhỏ ở bên trái cách mười thước.

“Người đi vào trong đó xem còn có hay không?”

“Cảm ơn” Hạ Hình Viêm khách khí nói, làm cho Được tề Sư trẻ càng thêm kiêu căng, không nói tiếng nào xoay người đi làm việc của hắn.

Theo chỉ đường Hạ Hình Viêm đi đến một phòng nhỏ, gõ khẽ cửa vài cái hỏi:

“Xin hỏi có người bên trong không?”

“Chuyện gì?” bên trong truyền ra một giọng nói lười biếng.

Tiểu hồ ly đi bên cạnh Hạ Hình Viêm tức đến dựng lông, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào cái cửa khép hờ, hận không thể đem người bên trong lôi ra cho vài móng vuốt.

“Ta đến mua bài tử vào cổng đại hội so tài Được tề Sư.” Hạ Hình Viêm không nhanh không chậm nói, vô cùng khách khí, “không biết có còn hay không?”

“Người vào đi” Người bên trong vô cùng hài lòng thái độ “khiêm tốn” của Hạ Hình Viêm, hào phóng cho nàng đi vào.

“Các người ở ngoài một chút.” Hạ Hình Viêm nhìn Hà Hy Nguyên cùng ý bảo hắn coi chừng tiểu hồ ly, một mình tiến vào. Nhìn bộ dáng tiểu hồ ly khéo vào không biết hắn làm thật tên kia.

“Được.” Hà Hy Nguyên tiến đến ôm tiểu hồ ly đang định đi vào, kêu hắn dừng mạnh động.

Hạ Hình Viêm đẩy cửa bước vào, bên trong khá tối, chỉ có thể thấy một người trẻ tuổi miễn cưỡng ngồi trên ghế đang lật xem sách thuốc.

“Người muốn mua bài tử vào cổng đại hội?”

Hắn nhìn Hạ Hình Viêm từ trên xuống dưới một lượt rồi nói “nó rất đắt tiền”.

“Xin ngài yên tâm, để xem Được tề Sư luyện được cao siêu, bao nhiêu tiền ta cũng nguyện ý.” Hạ Hình Viêm bày ra một bộ dáng si mê luyện được.

Cái ánh mắt khát vọng kia tiêu chuẩn trăm phần trăm là của một người thành kính sùng bái Được tề Sư.

“Tốt.” hiển nhiên, thái độ của Hạ Hình Viêm làm cho người trẻ tuổi tâm tình thực tốt, cực kỳ hưởng thụ cảm giác được người sùng bái.

Trực tiếp kéo ngăn bàn lấy ra một cái hộp, mở ra bên trong có ba loại bài tử nói:

“Khán đài phân làm 3 phần: tam đẳng là sáu vạn kim tệ, nhị đẳng là chín vạn kim tệ, nhất đẳng là mười lăm vạn kim tệ, người muốn loại nào?”

Người trẻ tuổi lưu loát nói một lượt giá, Hạ Hình Viêm một bên nghe một bên trong lòng hung hăng mắng, Được tề Sư bọn họ sao không đi ăn cướp luôn đi.

Một chỗ ngồi xem ở khán đài, có cần nhiều tiền như vậy không.

Hạ Hình Viêm nhìn ba cái bài tử, do dự nửa ngày, mới quyết tâm hạ quyết định, ngượng ngùng nói: “Ta muốn bài tử tam đẳng”.

“Được, giao tiền đi” người trẻ tuổi cũng không quá cười nhạo Hạ Hình Viêm, dù sao thì giá bài tử vào cổng quả thật rất đắt.

Hai bên giao tiền xong, Hạ Hình Viêm cẩn thận cất bài tử vào trong vòng không gian tinh thạch, nói lời cảm tạ, rồi rời đi.

Người trẻ tuổi thấy hành động của Hạ Hình Viêm vô cùng vừa lòng, liên tục gật đầu: “Như vậy mới đúng, Được tề Sư luyện chế được, đâu phải là người bình thường có thể tùy tiện xem được”.

Hắn nào đâu biết rằng, Hạ Hình Viêm coi trọng cái bài tử kia không phải vì muốn nhìn Được tề Sư luyện chế được mà là đây là... đây đều là tiền của nàng a.

Rời khỏi Hiệp hội Được tề sư Hạ Hình Viêm lẩm bẩm nói: “Được tề Sư thật là một nghề phát tài a.”

Một cái bài tử bình thường liền có thể bán được sáu vạn kim tệ, bọn họ kiếm được cũng thật nhiều đi.

“Đều là một đám tự cuồng, tự đại” Tiểu hồ ly trong lòng Hà Hy Nguyên ra sức giầy dụa, hận không thể trở lại đem mấy tên hếch mũi lên trời bẻ gãy cổ.

“Không cần cùng mấy người đấy so đo, hạ thấp thân phận người” Hạ Hình Viêm cười tủm tỉm sờ đầu tiểu hồ ly, hoàn toàn không tức giận mấy người kia.

Hà Hy Nguyên nghe nàng nói xong, một đầu đầy hắc tuyến.

Trong thiên hạ dám nói thân phận Được tề Sư thấp, sợ cũng chỉ có mình Hạ Hình Viêm đi?

May mắn trên đường không người nghe được, nếu nhờ Được tề Sư mà nghe được thì phiền toái lớn.

“Hình Viêm, ngươi thật muốn đi xem Được tề Sư so tài à?” Hà Hy Nguyên vội chuyển đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 78: Chương 68.4: Đều đang diễn trò

“Hình Viêm, ngươi thật muốn đi xem Được tề Sư so tài à?” Hà Hy Nguyên vội chuyển đề tài.

“Ừm, đi xem.” Hạ Hình Viêm tùy ý nói, cũng không muốn giải thích nguyên nhân.

Sau đó ba người đi dạo quanh thành, rồi kiếm một quán ăn, ngồi trên lầu hai vị trí gần cửa sổ, chậm rãi thưởng thức đồ ăn ngon.

Không thể không nói, nơi này đồ ăn so với ở học viện ngon hơn rất nhiều.

Nghĩ đến học viện, Hạ Hình Viêm bất giác nở nụ cười, thời điểm lúc Ngũ Dịch nghe nàng nói muốn rời khỏi, mắt trừng muốn rút ra ngoài a.

Cũng không biết hiện tại bọn họ như thế nào, đám Phương Linh chắc vẫn bị tiếp tục bị tra tấn tu luyện đi.

Nếu không phải nàng có chuyện làm thì học viện thật sự là một nơi tốt để tu luyện.

Đang suy nghĩ bỗng dưng nó tiếng nói chuyện cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng.

“Ha ha ... Vương đại ca người lần này phát tài a!”

“Phát tài gì, chỉ là kiếm được chỗ làm ăn tốt thôi.” Miệng dù nói khiếm tốn, nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng đắc ý, khiến cả lầu hai đều có thể nghe thấy được bọn họ nói chuyện.

“Ai... Vương đại ca nói thế không đúng rồi, ai chẳng biết người hiện tại là nhận được cái giao dịch lớn cực tốt, nếu không phải Vương đại ca có năng lực, thì sao có thể nhận được cái giao dịch tốt như này.”

Bên cạnh lập tức có người bung ly rượu lên khen tặng: “Vương đại ca, đến, các huynh đệ kính người một ly. Chúc người có thể thắng lợi trở về.”

“Hào, hào, chỉ cần ta phát tài tuyệt đối sẽ không quên các huynh đệ. Nào, hôm nay ta mời, mọi người cứ thoải mái ăn uống, không cần khách khí.”

Bên trong đám người, có một nam tử cường tráng cười lớn, vang khắp quán rượu, sắc mặt hồng hào, đi khắp nơi chúc rượu.

Mặc dù chỗ đám người kia cách khá xa các bàn khác nhưng mọi người ai cũng nghe rõ được lời bọn họ nói. Hạ Hình Viêm không khỏi nhú mày, nếu biết trước chỗ này ồn ào như vậy, nàng đã không tới.

“Hai vị, thật có lỗi, bàn khách nhân bên kia có chút hơi ồn ào, mong hai vị bỏ qua cho, đây là chương quây của chúng tôi đưa trả.” Tiểu nhị trong quán rượu rất thức thời dâng lên cực phẩm trà.

Các bàn khác cũng rất nhanh được tiểu nhị chấn an, bỏ qua đám người kia, tiếp tục ăn cơm.

“Đám người kia ồn ào gì vậy?” Hạ Hinh Viêm thuận miệng hỏi.

“Gần đây ở trong khe sâu ngoài thành có bảo bối gì đó, bị các đại gia tộc trong thành phát hiện, mọi người sẽ cùng nhau đi lấy bảo vật.” Tiểu nhị cố ý hạ thấp thanh âm giải thích với Hạ Hy Viêm.

“Những người đó hình như là lính đánh thuê đi, nghe nói là được thuê.”

Hạ Hinh Viêm khó hiểu hỏi tiếp: “Bị thuê thì có gì mà vui vậy?”

“Cô nương, người không biết rồi, nơi đó hình như có rất nhiều đồ tốt, nhưng người đại gia tộc cũng không thèm để ý đến mấy thứ đấy, những người khác mà muốn đi vào khe sâu, chỉ có thể là người được đại gia tộc thuê.”

Tiểu nhị nói xong, Hạ Hinh Viêm lập tức hiểu được, ra là muốn đi vào lấy những thứ đại gia tộc không cần. Thứ mà đại gia tộc không cần nhưng không có nghĩa là người khác cũng không cần.

Đại gia tộc mà ăn thịt thì mấy người được thuê ăn hôi uống canh cũng tốt, huống chi còn có thêm tiền thuê, đúng là được cái làm ăn tốt mà.

Đội đám tiểu nhị lui hết xuống, Hạ Hy Nguyên nhìn Hạ Hinh Viêm thấp giọng hỏi: “Chúng ta cũng đi xem?”

“Àn” Hạ Hinh Viêm tự nhiên là không có ý kiến gì, tìm bảo vật, ai có thể so sánh kinh nghiệm với nàng được.

Chuyện tốt tự nhiên đến, sau khi xác định được vị trí, nàng liền chuẩn bị mấy đồ dùng cần thiết, rồi đi thẳng ra ngoài thành.

Đi hết ba ngày mới đuổi được tới bên ngoài khe sâu.

Đứng ở phía xa có thể thấy được có người canh giữ tại lối vào khe sâu, quả nhiên là bị người của đại gia tộc phong tỏa.

Xem ra là không thể đi đường chính, Hạ Hinh Viêm định rời đi chỗ khác thì đằng sau có người gọi nàng lại: “Cô nương, xin dừng bước.”

Hạ Hinh Viêm kỳ quái xoay người nhìn người đang tới, nàng cũng không quen biết người này.

“Người gọi ta?”

“Cô nương, xin đi theo ta, lão gia ta cho mời” người tới khách khí khom người nói.

“Ta có quen biết lão gia nhà các người sao” bỗng dưng được người mời, nàng không thể không thận trọng.

“Cô nương, nếu là tới tìm bảo vật, mời đi cùng nhau.” Người tới cũng không nói lão gia mình là ai, ngược lại, lại hướng Hạ Hinh Viêm đưa ra một lời mời hấp dẫn.

Hạ Hinh Viêm nhẹ nhàng cười, gật đầu: “Thỉnh dẫn đường.”

Đi theo người kia dẫn đường, thời điểm đi vào cửa vào khe sâu, hàng loạt ánh mắt dò xét cùng tò mò đặt trên người nàng.

“Cô nương mời vào” người tới đứng ở cửa lều trại, rồi khom người thối lui về một bên.

Hạ Hinh Viêm không chút do dự đi vào.

“Cô nương mời ngồi” bên trong lều có một người đàn ông trung niên đang ngồi, làm cho người ta có cảm giác bình thản, không có nửa phần khí thế sắc bén, nhưng tồn tại một loại uy nghiêm thượng vị, khiến người khác phải chú ý.

Hạ Hinh Viêm thoải mái ngồi đối diện với người đàn ông, không có chút sợ hãi.

Đối với hành động của Hạ Hinh Viêm, người đàn ông mỉm cười, làm như thực tán thưởng: “Tại hạ Dịch Căn Minh.”

Nếu nhắc đến Dịch Căn Minh thì ở Khả Nhã thành không ai mà không biết, là gia chủ của Dịch gia, bốn mươi hai cấp linh tông.

Thời điểm Dịch gia xuống dốc, Dịch Căn Minh dựa vào năng lực bản thân vực dậy Dịch gia, sau 10 năm cố gắng, Dịch gia không những không suy bại mà ngày càng phát triển cường đại.

Người này bình thường đều không có gia mặt nhiều, thế nhưng lần này lại xuất hiện ở trong này thật là làm cho mọi người có điểm ngoài dự đoán.

“Nguyên lai là Dịch gia chủ, thất lễ rồi” Hạ Hinh Viêm khách khí cười nói không có nửa điểm ý tứ nịnh bợ.

“Cô nương hẳn là mới đến Khả Nhã thành” Dịch Cận Minh dễ dàng nói ra lai lịch Hạ Hình Viêm.

“Đúng vậy” Hạ Hình Viêm cũng không có kinh ngạc, Dịch gia ở Khả Nhã thành là đại gia tộc, nếu muốn tra ra lai lịch của một người tự nhiên là rất đơn giản, dù vậy.

Nàng cũng không rõ Dịch Cận Minh khi nào lại chú ý đến tiểu nhân vật như nàng.

“Cô nương chắc vẫn còn có Tử Kinh Linh?” một câu nói của Dịch Cận Minh đã nhanh chóng giải đáp được nghi hoặc của nàng.

Hạ Hình Viêm cười, ra là thế, lúc bán đấu giá, người mua Tử Kinh Linh với giá trên trời chắc là Dịch Cận Minh đi.

Với thế lực của Dịch gia muốn tra ra nàng ở phòng đấu giá cũng rất dễ dàng.

“Có, nhưng cũng không có ý định lấy ra bán” Hạ Hình Viêm tỏ rõ thái độ của mình.

“Cô nương, ngươi là tới kiểm bảo vật, vậy thì cùng ta giao dịch được không?” Dịch Cận Minh cũng không tức giận, ngược lại chậm rãi thương lượng cùng Hạ Hình Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 79: Chương 63.5: Điều đang diễn trò.

“Cô nương, ngươi là tới kiểm bảo vật, vậy thì cùng ta giao dịch được không?” Dịch Cận Minh cũng không tức giận, ngược lại chậm rãi thương lượng cùng Hạ Hình Viêm.

“Giao dịch như nào?” Hạ Hình Viêm có chút lo lắng hỏi.

“Năm cây Tử Kinh Linh đổi cùng nhau đi lấy bảo vật, dù là ai lấy được bảo vật ta tuyệt đối cũng không tranh đoạt, cô nương thấy thế nào?” Dịch Cận Minh đưa ra điều kiện trao đổi, đợi Hạ Hình Viêm trả lời.

Hạ Hình Viêm lẳng lặng suy nghĩ một lúc mới cắn răng nói: “Năm cây thì hơi nhiều, ta có thể cho ngươi nhiều nhất ba cây”.

“Bốn cây” Dịch Cận Minh thương lượng.

Hạ Hình Viêm mím môi suy nghĩ một lúc, mang về mặt đau lòng lấy ra bốn cây Tử Kinh Linh trong vòng không gian tinh thạch đặt trên bàn.

Dịch Cận Minh thấy Hạ Hình Viêm lấy hết bốn cây ra, kinh ngạc nhướng mày hỏi: “Cô nương người giao hết ra không sợ ta nuốt nợ sao?”

Hạ Hình Viêm thoải mái cười nói: “Nếu dịch gia chủ có ý định xấu như vậy, đã sớm giết ta đoạt đồ rồi.”

Dịch Cận Minh nhíu mắt, nở nụ cười: “Tốt, Dịch mỗ liền thích cùng người như Hạ cô nương kết giao bằng hữu.”

Từ giao Dịch đến kết giao bằng hữu Dịch Cận Minh coi như nhận biết Hạ Hình Viêm.

Dịch Cận Minh bốn cây Tử Kinh Linh trên bàn cất xong, quay sang hỏi Hạ Hình Viêm: “Cô nương tên là gì?”

“Hạ Hình Viêm”

“Nếu Hạ cô nương không ngại, ta có thể gọi cô là Hình Viêm, còn cô nương gọi ta là bá bá, cô nương thấy thế nào?” Dịch Cận Minh gần như hạ thấp thân phận, trực tiếp cùng Hạ Hình Viêm kết giao.

Nếu người trong Khả Nhã thành mà biết, chắc dọa không biết bao nhiêu người rớt cằm.

Dịch Cận Minh vốn là người lạnh lùng, sao có thể ngay trong lần gặp đầu tiên đã cùng Hạ Hình Viêm kết thân được?

“Dịch bá bá” Hạ Hình Viêm ngọt ngào cười, thuận theo đối xưng hô.

“Hình Viêm, ngươi có biết lần này mọi người đến đây là vì cái gì?” Dịch Cận Minh cười nói thẳng.

Hạ Hình Viêm không vội trả lời, dùng ánh mắt hỏi lại.

“Là một Linh thú hai nghìn năm trăm tuổi” Dịch Cận Minh nhắc đến linh thú, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia tinh quang.

Nếu có thể có được một linh thú hai nghìn năm trăm năm, đối với linh sư mà nói tuyệt đối là một cái trợ lực lớn a.

“Linh thú” Hạ Hình Viêm có chút thất vọng.

Đối với làng mà nói, tựa hồ cũng không cần linh thú gì đó lắm.

Hiển nhiên là Dịch Cận Minh thấy được thất vọng trong mắt Hạ Hình Viêm nghĩ rằng nàng tự biết bản thân không lấy được linh thú.

“Bên trong ngoài linh thú ra còn có nhiều dược liệu tốt” Dịch Cận Minh an ủi Hạ Hình Viêm.

“Vậy được rồi, đi xem” Hạ Hình Viêm đương nhiên là không cảm thấy hứng thú lắm với đề nghị của Dịch Cận Minh.

“Yên tâm, lúc đến đó người của chúng ta đều toàn lực đối phó với linh thú, ngươi muốn lấy cái gì cứ việc, không cần lo nguy hiểm” Dịch Cận Minh an ủi Hạ Hình Viêm, đỡ cho nàng nghĩ đến việc vào đây không lấy được cái gì.

“Vậy cũng tốt” Hạ Hình Viêm nghĩ nghĩ thấy phương pháp cũng không tệ, cùng ý nghĩ với nàng.

Dù sao mục đích của nàng cũng không phải là linh thú.

“Ba ngày sau, mọi người cùng nhau tiến vào khe sâu, Hình viêm có thể nghỉ ngơi hai ngày, làm quen trước với hoàn cảnh nơi này.” Dịch Cận Minh giống như một bà phụ tử ái, tính tế dạn dò Hạ Hình Viêm.

“Người tới” Dịch Cận Minh đột nhiên cao giọng.

“Lão gia” ngoài cửa có người tiến vào, cung kính hành lễ.

“Mang Hạ cô nương đi dạo xung quanh, Hạ cô nương muốn làm gì đều phải đáp ứng” thu lại vẻ mặt tươi cười với Hạ Hình Viêm, Dịch Cận Minh bày ra bộ dáng lạnh nhạt ra lệnh cho thủ hạ.

“Vâng, lão gia.” Tùy tùng khom mình hành lễ, quay sang Hạ Hình Viêm làm tư thế mời: “Hạ cô nương, thỉnh.”

Xung quanh đều là người các gia tộc đóng quân, rất trật tự, không có một thế lực nào rải rác.

Hạ Hình Viêm tinh tế nhìn ra một lượt, nhận ra toàn bộ các đại gia tộc ở Khả Nhĩ thành đều ở đây.

Đi xong một vòng, Hạ Hình Viêm mệt mỏi, được bố trí nghỉ ngơi ở một nơi sạch sẽ trong lều trại, đồ vật bên trong đều có, ngay cả đồ ăn cũng chuẩn bị tốt.

Hạ Hình Viêm cũng không khách khí ngồi xuống ăn.

Hà Hy Nguyên lo lắng hạ thấp giọng hỏi: “Dịch Cận Minh này có chỗ không thích hợp.”

“Hắn là muốn Từ Kinh Linh, hắn biết ta không mang ra toàn bộ.” Hạ Hình Viêm không để ý lắm nói, tiếp tục ăn cơm.

“Nhưng là Từ Kinh Linh của ngươi...”

“Ta còn lại mười cây cuối cùng sao có thể tùy tiện mang ra, giao dịch cùng hắn mất bốn cây, còn lại sáu cây đi về nói sau.” Hạ Hình Viêm chậm rì rì đánh gãy lời Hà Hy Nguyên.

“Dịch Cận Minh còn chưa đến mức vì mấy cây Từ Kinh Linh mà lấy mạng ta”

“Nếu lần này lấy được dược liệu tốt, ta cũng có thể cùng hắn làm giao dịch, dù sao một loại dược liệu cũng không thể luyện chế thành dược tề được.”

Hà Hy Nguyên có chút kỳ quái nhìn Hạ Hình Viêm, không có hỏi nữa, ngồi xuống cùng nàng ăn cơm.

Bên cạnh tiểu hồ ly vẫn lười biếng nằm, nhìn ra so với mấy con hồ ly bình thường không khác là bao.

“Ca, ngươi yên tâm, ta nhất định tìm được đủ dược liệu, sau đó mời Dược tề Sư luyện dược khôi phục linh lực cho ngươi.”

Hạ Hình Viêm đặt mạnh bát cơm xuống, quyết tâm nói.

Hà Hy Nguyên than nhẹ một tiếng: “Loại chuyện này cũng là kỳ ngộ không thể cầu, để mặc cho số phận đi, ta không muốn ngươi phải vất vả.”

“Sẽ không, ta nhất định có thể làm được.” Hạ Hình Viêm giữ chặt tay Hà Hy Nguyên: “Lần này có lẽ có thể tìm được dược liệu ngươi cần, chỉ cần có đủ dược liệu, hai tháng sau diễn ra đại hội, sẽ có rất nhiều dược tề sư đến, lúc đó có thể thỉnh họ ra tay luyện dược tề.”

“Hạ Hình Viêm cắn môi, buồn bã nói: “Cho dù lần này tìm không được được liệu thích hợp, ta có thể dùng sáu cây Tử Kinh Linh còn lại đi đổi lấy được liệu phù hợp.”

“Tóm lại, ca ca sẽ nhất định khôi phục được linh lực.”

“Ai...” Hà Hy Nguyên than nhẹ một tiếng đau lòng nói: “Nhiều năm như vậy, cực khổ người, kỳ thật linh lực có khôi phục hay không cũng không quan trọng.”

“Không được, chỉ cần có một tia hi vọng, chúng ta nhất định sẽ không buông tha.” Hạ Hình Viêm kiên định nói.

Hà Hy Nguyên không nói nữa, không khí trong lều liền lâm vào trầm mặc.

Cách lều Hạ Hình Viêm không xa, có hai người ẩn lấp trong bóng tối, trong đó có một người đợi thấy trong lều một lúc lâu không có người nói tiếp liền ra dấu cho người bên cạnh, không gây ra tiếng động rồi đi.

Sau đó không còn người nào giám thị Hạ Hình Viêm.

Trong lều Hạ Hình Viêm đang cùng Hà Hy Nguyên nói chuyện không tiếng động.

Hạ Hình Viêm cùng Hà Hy Nguyên không có ký khế ước với nhau, không thể trao đổi với nhau bằng tâm linh được, nhưng đừng quên là có Dập Hoàng vì thế mọi chuyện liền đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 80: Chương 64.1: Khe sâu bí mật.

Từ trong lều nhảy ra một quả bóng nhỏ lông tơ đỏ như lửa kèm theo tiếng Hạ Hình Viêm dặn dò: “Đừng chơi quá muộn.”

Người nấp trong bóng tối gần lều nhìn bóng dáng tiểu hồ ly chạy xa kia một lúc rồi rời mắt.

Giám thị hai người bên trong mới là mấu chốt, chỉ là con hồ ly thôi, không có gì đáng ngại.

Trong ba ngày này, Dịch Cận Minh nắm rõ toàn bộ nhất cử nhất động của Hạ Hình Viêm, không có gì dị thường.

Sáng sớm, tất cả mọi người đều chuẩn bị xong, Hạ Hình Viêm đứng cạnh Dịch Cận Minh, chờ mọi người cùng nhau đi vào.

Dịch Cận Minh cúi đầu, giao phó người bên cạnh đi làm việc, ngừng đầu nhìn đến Hạ Hình Viêm, cười vẫy tay gọi nàng lại: “Hình Viêm, lại đây.”

Đối với hành động này của Dịch Cận Minh người Dịch gia đều không có phản ứng gì, nhưng đối với các gia tộc khác đến săn linh thú đều bất ngờ.

Mọi người đều ở trong lòng đoán, nữ nhân có thể làm cho Dịch gia chủ đối đãi đặc biệt tốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hạ Hình Viêm hoàn toàn không để ý, mặc cho mọi người đánh giá, đi xuyên qua đám người, từng bước đến chỗ Dịch Cận Minh: “Dịch bá bá, có chuyện gì?”

“Tí vào trong đây nên cẩn thận, hành động có chừng mực, chuyện của người, ta có thể giúp được bao nhiêu sẽ giúp” Dịch Cận Minh cười từ ái, bày ra một bộ dáng lo lắng cho hậu bối.

“Ân” Hạ Hình Viêm cười gật đầu, hoàn toàn tin tưởng Dịch Cận Minh.

“Tốt lắm, mọi người xuất phát đi.” Dịch Cận Minh dặn dò Hạ Hình Viêm xong rồi quay sang hạ lệnh cho thủ hạ, đoàn người chậm rãi tiến vào khe sâu.

“Hình Viêm, người nên chú ý cẩn thận.” giọng tiểu hồ ly bỗng vang lên trong đầu Hạ Hình Viêm, đem tin tức hần nghe ngóng được mấy ngày qua kể lại, ngoài mặt Hạ Hình Viêm không tỏ vẻ gì.

Cũng không biết nàng đang suy tính gì, chỉ nói cho bọn họ, nàng có chừng mực.

“Yên tâm, chúng ta hiện đang làm người yếu, tự nhiên là cần Dịch gia che chở.” Hạ Hình Viêm ở trong lòng nói với tiểu hồ ly một câu, căn bản là không để ý lắm đến tình cảnh hiện tại.

Hà Hy Nguyên vẫn đi bên cạnh Hạ Hình Viêm thấy hành động của nàng không khỏi buồn cười.

Hạ Hình Viêm luôn đi cách Dịch Cẩn Minh không quá mấy bước, nếu có nguy hiểm gì thì hộ vệ bên người Dịch Cẩn Minh vì bảo hộ chủ sẽ bảo vệ luôn cả nàng. Nhưng nếu có công kích Dịch Cẩn Minh thì nàng sẽ một bước xoay người bỏ chạy, sẽ không bị thương lấy.

Vị trí như vậy thật mệt cho nàng nghĩ ra được, cái này thực làm cho người ta không khỏi xấu hổ.

Nếu không phải hiện tại tình huống không cho phép, Hà Hy Nguyên thực sự muốn hỏi nàng làm như nào có thể nghĩ ra được. Cái này tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Đương nhiên cũng không có mấy người có thể nhìn ra được vị trí đặc thù của nàng.

Lực chú ý của bọn họ giờ chỉ tập trung vào linh thú trong khe sâu, cũng không ai rảnh để ý Hạ Hình Viêm.

Khe sâu thăm thẳm, núi đá từng tầng quý dị, nhìn như miệng của con quái thú, dưới đáy từng tầng răng nhọn dựng lên.

Đoàn người nâng cao cảnh giác, chậm rãi tiến vào khe sâu.

Ai mà biết được cái linh thú hai nghìn năm trăm năm kia sẽ đột nhiên tấn công họ lúc nào.

Đương nhiên ngoài việc đề phòng linh thú tấn công bất ngờ ra thì địa hình của khe sâu cũng nguy hiểm không kém.

Thật không biết núi đá dưới khe sâu này hình thành như thế nào, thế nhưng lại sắc nhọn như dao.

Chỉ cần vô ý một tí là có thể bị thương, cũng may đám người linh lực cũng không thấp, chưa đến mức bị núi đá làm bị thương.

Nhưng dù sao mọi người vẫn chú ý những núi đá kia, ngộ nhờ linh thú trong khe sâu mà tấn công họ cũng có thể bị ngộ thương.

Hạ Hình Viêm một bên đi một bên chú ý đến Dịch Cẩn Minh: “A Hy, nơi này thật chỉ có mỗi linh thú hai nghìn năm trăm năm thôi sao?”

“Không phải.” Hà Hy Nguyên khẳng định nói “Số lượng cụ thể thì ta không rõ.”

Thân là linh thú, hẳn có thể cảm nhận trong khe sâu còn có linh thú khác, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng tuyệt đối không phải chỉ có một linh thú.

“Các vị hãy cẩn thận, phía trước chính là địa bàn của linh thú.” Dịch Cẩn Minh đột nhiên dừng lại nói. Hắn quay sang cười tủm tỉm liếc Hạ Hình Viêm: “Hình Viêm, ngươi chắc đã chuẩn bị tốt rồi.”

Hành động đột ngột của Dịch Cẩn Minh khiến Hạ Hình Viêm sững sốt, không hiểu được ý tứ của hắn.

Ở trước mặt nhiều người như vậy hỏi nàng, vẫn là... có mục đích gì?

“Dịch bá bá nói như nào liền như vậy đi, Hình Viêm làm sao biết được.” Hạ Hình Viêm mỉm cười bình thản nói lại một câu, thành công làm cho vẻ mặt Dịch Cẩn Minh biến đổi.

Hiển nhiên là Dịch Cẩn Minh không ngờ là nàng có thể nói chuyện với hắn như thế.

Dịch Cẩn Minh nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, làm cho người khác không thấy gì bất thường, nhưng là sát khí chợt lóe qua mắt hắn Hạ Hình Viêm vẫn nhìn thấy được.

Kiếp trước vẫn luôn sống cùng sinh tử, đối với sát khí, nàng vô cùng miễn cảm.

Cho dù Dịch Cẩn Minh có che dấu tốt cỡ nào cũng không thể qua mắt được nàng.

“Các vị cẩn thận.” Dịch Cẩn Minh nhắc lại rồi mang theo Dịch gia tiến vào nơi gọi là địa bàn linh thú.

Người của các gia tộc khác cũng cẩn thận đi theo.

Chỉ riêng mỗi Hạ Hình Viêm không đi, nàng lẳng lặng nhìn đoàn người đi vào khe sâu, nàng đang muốn xác định vài phán đoán.

Nhìn thấy người của mấy đại gia tộc đều đi vào hết, chỉ còn mỗi hai người Hạ Hình Viêm và Hà Hy Nguyên không đi. Mấy gia tộc phía trước đều ăn ý ngừng lại.

Không biết là ai phái người đến chỗ nàng.

Hạ Hình Viêm nhìn đại linh sư cấp hai mươi đang bước tới.

Người này không có ý tứ thu liễm khí thế, thậm chí còn phóng cấp bậc linh lực của mình, nên Hạ Hình Viêm có thể dễ dàng biết được cấp bậc của hắn.

“Vị cô nương này, ngươi ở trong này một mình rất nguy hiểm. Vẫn là đi theo mọi người có vẻ sẽ tốt hơn.” Người nói chuyện vô cùng khách khí, thậm chí có thể coi là lễ độ.

“A, Hình Viêm sẽ không đi cùng vào, cấp bậc linh lực nàng không cao, vẫn nên là...” Dịch Căn Minh ra vẻ giống như giờ mới phát hiện ra tình huống chỗ Hạ Hình Viêm, vội vàng nói.

“Dịch gia chủ, như vậy không đúng, mọi người đều đến nơi này, chẳng lẽ lại không bảo vệ được hai người sao?” Bên cạnh một gia chủ của một gia tộc cười hơ hớ nói, đánh gãy lời Dịch Căn Minh.

“Huynh trưởng của Hình Viêm không có linh lực, lúc đó sẽ làm mọi người thêm phiền toái.” Dịch Căn Minh nóng lòng nói từ chối.

Chỉ là phản đối của hắn không có hiệu quả.

“Cô nương, mời đi.” Người trước mặt Hạ Hình Viêm xoay người làm tư thế mời.

Tư thế thật là cung kính, nhưng thái độ lại không cho người ta cự tuyệt.

Hạ Hình Viêm cười, giữ chặt tay Hà Hy Nguyên: “Vậy thì đa tạ các vị.”

Bạn đang đọc truyện *Ngút Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.